
BESTSELLER NEW YORK TIMES
„Întunecat, complex, cu o scriitură tăioasă... imposibil de lăsat din mână."
ENTERTAINMENT WEEKLY
UN FILM NETFLIX
Cea mai norocoasă fată
Jessica Knoll
FICTION CONNECTION
TREI

BESTSELLER NEW YORK TIMES
„Întunecat, complex, cu o scriitură tăioasă... imposibil de lăsat din mână."
ENTERTAINMENT WEEKLY
UN FILM NETFLIX
Cea mai norocoasă fată
Jessica Knoll
FICTION CONNECTION
TREI

BESTSELLER NEW YORK TIMES
„Întunecat, complex, cu o scriitură tăioasă... imposibil de lăsat din mână."
ENTERTAINMENT WEEKLY
UN FILM NETFLIX
Cea mai norocoasă fată
Jessica Knoll
FICTION CONNECTION
TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jessica Knoll

Cea mai norocoasă fată

Traducere din limba engleză de Alex Văsieș

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Carmen Botoșaru

Coperta:

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Corina Rezai

Corectură:

Maria Mușuroiu

Maria Aluniţa Voiculescu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Luckiest Girl Alive

Autor: Jessica Knoll

Copyright © 2015 by Jessica Knoll

Originally published by Simon & Schuster, Inc.

Copyright © Editura Trei, 2022 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1586-0

ISBN (epub): 9786064000194

Pentru toate cele ca TifAni FaNelli din întreaga lume.

Ştiu.

Capitolul 1

M-am uitat cu atenţie la cuţitul pe care-l aveam în mână.

— Ăsta e un Shun. Simţiţi cât e de uşor în comparaţie cu Wüsthof?

Am apăsat cu un deget pe partea ascuţită a lamei, ca să-l testez. Mânerul ar fi trebuit să nu transpire, dar deja era umed în locul de unde îl apucasem.

— Cred că modelul ăsta e mai potrivit pentru cineva de statura dumneavoastră.

M-am uitat în sus la vânzător, pregătită pentru cuvântul pe care oamenii îl folosesc întotdeauna pentru a le descrie pe fetele scunde care abia aşteaptă să audă „subţire“.

— Minionă, a continuat el.

A zâmbit, de parcă ar fi trebuit să mă simt flatată. Slăbuţă, elegantă, graţioasă — iată un compliment care m-ar fi dezarmat.

O altă mână, având pielea cu câteva nuanţe mai deschisă decât a mea, a apărut în cadru şi a înşfăcat mânerul.

— Pot să-l încerc?

Am privit în sus la fel ca mai devreme: logodnicul meu. Cuvântul ăsta nu mă deranja prea tare, spre deosebire de cel care avea să urmeze. Soţ. Un termen care mă strângea ca-ntr-un corset, zdrobindu-mi organele, îmi transmitea panică până în gât, în ritmul limpede al unui semnal de alarmă. Aş fi putut alege să nu dau drumul cuţitului. I-aş fi putut băga nichelul forjat şi lama de inox (am decis că Shun îmi plăcea mai mult) în stomac fără zgomot. Vânzătorul ar fi scos probabil doar un oftat solemn. Mama, din spatele său, cea care ţinea în braţe un copil cu nasul plin de coji, ar fi fost cea care ar fi strigat. Puteai să-ţi dai seama că era o

combinaţie periculoasă — plictisită şi dramatică, ar fi relatat atacul răutăcioasă, cu lux de amănunte, plângând, reporterilor de ştiri care ar fi împânzit scena mai târziu. Am returnat cuţitul înainte să apuc să mă încordez, înainte să fandez, înainte ca fiecare muşchi din corpul meu, întotdeauna în alertă maximă, să se contracte de parcă ar fi fost pe pilot automat.

***

— Abia aştept, a spus Luke, când am ieşit din Williams-Sonoma pe Fifty-ninth Street şi un curent rece de aer condiţionat s-a format în calea noastră. Tu nu?

— Îmi plac paharele-alea de vin roşu.

Mi-am încrucişat degetele cu ale lui ca să-i arăt cât de mult le voiam. Ideea „seturilor“ era cea pe care nu o puteam suporta. Inevitabil, urma să rămânem cu şase platouri de pâine, patru platouri de salată şi opt platouri pentru cină, şi niciodată nu m-aş fi descurcat să completez această mică familie de chinezării. S-ar fi învechit pe masa din bucătărie, Luke oferindu-se mereu să le ia de acolo, eu răstindu-mă, „Încă nu“, până într-o zi, mult timp după nuntă, când o inspiraţie bruscă, maniacală m-ar face să iau 4/5 spre centru, să dau buzna în Williams-Sonoma ca o Martha Stewart războinică, doar ca să descopăr că au închis seria modelului Louvre pe care-l alesesem în toţi aceşti ani.

— Luăm o pizza?

Luke a râs şi m-a strâns de şold:

— Şi unde se depune totul?

Mâna mea a înţepenit într-a lui.

— E din cauza antrenamentelor, cred. Sunt lihnită.

Era o minciună. Încă-mi era greaţă de la sendvişul Reuben — gros, roz şi plin cu de toate, până la refuz, ca o invitaţie de nuntă — pe care-l mâncasem la prânz.

— La Patsy?

Am încercat s-o spun ca şi cum tocmai îmi venise ideea, când de fapt râvnisem îndelung la o felie pe care s-o rup dintr-o plăcintă de la Patsy, fire de brânză albă întinzându-se, dar fără să se rupă, obligându-mă să le ciupesc cu degetele şi să trag o bucată în plus de mozzarella alunecând de pe felia altcuiva. Visul intens se repetase încontinuu de joia trecută, când am decis că duminică avea să fie ziua în care să ne ocupăm în sfârşit de căsătoria civilă.

— Oamenii întreabă, Tif.

— Ştiu, mamă, ajungem şi la asta.

— Nunta e peste cinci luni!

— Nu mi-e foame, a ridicat Luke din umeri, dar dacă vrei tu...

Ce amabil!

Ne-am ţinut în continuare de mână în timp ce am traversat Lexington Ave, evitând haitele de femei cu picioare groase care umblau în şorturi albe, în căutarea comorilor care se vindeau la Victoria’s Secret de pe Fifth Avenue, nu şi la cel din Minnesota; o cavalerie de fete din Long Island, bretelele sandalelor de gladiatori înfăşurându-le pulpele mieroase ca o piele agăţătoare pe un copac. Se uitau la Luke. Se uitau la mine. N-aveau nicio îndoială. Muncisem neîncetat la asamblarea unei rivale demne, o Carolyn pentru JFK Jr. din el. Am luat-o la stânga pe Sixtieth Street înainte să facem din nou la dreapta. Era doar 5 după-amiaza, când am traversat Third Avenue şi am găsit mesele restaurantului aranjate şi goale. Newyorkezii petrecăreţi încă dejunau. Şi eu obişnuiam să fac la fel.

— Afară? a întrebat recepţionera.

Am dat din cap şi ea a luat două meniuri de pe o masă goală, făcându-ne semn să o urmăm.

— Aş vrea un pahar de Montepulciano.

Chelneriţa a ridicat din sprâncene cu indignare şi mi-am putut imagina ce gândeşte — asta-i treaba ospătarului —, dar am zâmbit cu amabilitate: Vezi cât

sunt de drăguţă? Şi cât eşti tu de nechibzuită? Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine însăţi.

Şi-a îndreptat suspinul spre Luke.

— Dumneavoastră?

— Doar apă. După ce ea a plecat: Nu ştiu cum poţi să bei vin roşu când e atât de cald afară.

Am ridicat din umeri:

— Cel alb nu merge cu pizza.

Vinul alb era rezervat pentru nopţile când mă simţeam suplă, atrăgătoare. Când îl beam ca să ignor porţia de paste din meniu. Am scris cândva în The Women's Magazine: „În urma unui studiu s-a descoperit că actul fizic de a închide meniul odată ce-ai decis ce vrei să comanzi te poate face să fii mai satisfăcută de alegerea ta. Alege deci calcanul caramelizat şi închide rapid meniul ăla înainte să ocheşti pastele cu vodcă." LoLo, şefa mea, subliniase cuvântul „ocheşti" şi scrisese „Foarte nostim". Doamne, urăsc calcanul caramelizat!

— Deci ce mai avem de făcut?

Luke s-a lăsat în scaun cu mâinile la ceafă ca şi cum s-ar fi pregătit să facă un abdomen, total inconştient că astea erau cuvinte de luptă. Ochii mei căprui s-au umplut de venin şi m-am repezit să-i răspund.

— O grămadă. Am început să enumăr pe degete. Toată papetăria — deci asta înseamnă invitaţiile, meniurile, programele, cardurile de masă, toate astea. Trebuie să găsesc o persoană pentru coafură şi machiaj, rochia domnişoarelor de onoare pentru Nell şi celelalte fete. Mai trebuie să luăm din nou legătura cu agenţia de voiaj — chiar nu vreau să mergem în Dubai. Ştiu — am ridicat mâinile înainte ca Luke să apuce să spună ceva —, nu putem sta toată perioada în Maldive. N-avem altceva de făcut în afară de plajă. Dar n-am putea merge câteva zile la Londra sau la Paris, după?

Faţa lui Luke părea hotărâtă în timp ce a dat din cap. Tot anul avea pistrui pe nas, dar pe la mijlocul lui mai i se răspândeau şi spre tâmple, unde rămâneau până la Ziua Recunoştinţei. Asta era a patra mea vară cu Luke, şi în fiecare an vedeam

cum toate activităţile sănătoase, benefice, în aer liber — alergare, surf, golf, schi nautic — multiplicau punctuleţele aurii de pe nasul său ca pe nişte celule canceroase. M-a convins şi pe mine să merg cu el o perioadă, dintr-un devotament insuportabil pentru mişcare, pentru endorfine, pentru clipa prezentă. Nici măcar o mahmureală nu putea epuiza această forţă neînduplecată. Obişnuiam să-mi setez alarma la 1 după-amiaza, iar Luke considera asta adorabil.

— Eşti atât de mică şi ai nevoie de atât de mult somn, spunea, în timp ce mă trezea frecându-şi nasul de mine după-amiaza.

„Mică“, o altă descriere a corpului meu pe care o detest. Ce trebuie să fac ca să se spună despre mine că sunt „slăbuţă“?

I-am spus adevărul în cele din urmă. Nu c-aş avea nevoie de aşa mult somn, ci pentru că nu dormeam atunci când tu credeai că dormeam. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că mă voi supune unei stări de inconştienţă în timpul în care toată lumea se prăbuşeşte. Pot să dorm — să dorm cu adevărat, nu odihna cu buzele încleştate pe care am învăţat să mă bazez în timpul săptămânii — doar atunci când lumina soarelui explodează din Freedom Tower şi mă împinge pe cealaltă parte a patului, când îl aud pe Luke trebăluind prin bucătărie, făcând omletă, vecinii de alături certându-se despre cine a dus gunoiul ultima dată. Banalităţi, lucruri de zi cu zi care-ţi reamintesc că viaţa e atât de plictisitoare, încât nu prea poate teroriza pe nimeni. Când aud zumzăitul monoton din urechi, atunci adorm.

— Ar trebui să ne propunem să facem câte un lucru în fiecare zi, a concluzionat Luke.

— Luke, fac câte trei lucruri în fiecare zi.

A fost o înţepătură în vocea mea pe care am intenţionat să o înlătur. În plus, nu aveam niciun drept să fiu aşa. Trebuia să fac trei lucruri în fiecare zi, dar în loc de asta stăteam paralizată în faţa computerului, autocriticându-mă pentru că nu făceam trei lucruri în fiecare zi aşa cum mi-am promis că voi face. Stabilisem că asta consumă mai mult timp şi că e mai stresant decât să fac naibii cele trei lucruri în fiecare zi şi că aveam, prin urmare, tot dreptul să fiu furioasă.

M-am gândit la un lucru pe care-l ţineam într-adevăr sub control.

— Ştii măcar câte probleme am avut cu cea care se ocupă de invitaţii?

O înnebunisem pe papetăreasă — o fărâmă de femeie asiatică a cărei dispoziţie nervoasă m-a înfuriat — cu o grămadă de întrebări: Pare ieftin să faci invitaţia cu scris în relief, iar cardurile de confirmare nu? Va observa cineva dacă folosim un caligraf pentru adresele de pe plic şi scris de mână pentru invitaţie? Eram îngrozită să iau o decizie care m-ar fi expus. Trăiam în New York de şase ani şi era ca un masterat prelungit despre cum să pari bogat fără efort — numai că acum aveam şi avantajul de a sta în centru. În primul semestru am învăţat că sandalele Jack Rogers, atât de respectate în colegiu, strigau: „Mica mea şcoală liberală de arte va fi întotdeauna centrul universului!“ Am găsit o nouă axă, deci perechile mele aurii, argintii şi albe au mers la gunoi. La fel s-a întâmplat şi cu geanta mea în miniatură de la Coach (oribil). Apoi am realizat că Kleinfeld, care avea atâta farmec, o instituţie newyorkeză clasică, era de fapt o fabrică de robe pentru nuntă de prost-gust frecventată doar de ignoranţi. Am optat pentru un butic din Meatpacking, care amestecă ţinutele unicat cu cele de la Marchesa, Reem Acra sau Carolina Herrera. Iar toate cluburile întunecoase şi aglomerate, cu uşieri musculoşi şi panglică roşie la intrare, din care vibrează cu putere Tiësto şi alte chestii la modă? Nu aşa îşi petrec orăşenii care se respectă serile de vineri. Nu, în loc de asta noi plătim câte şaişpe dolari pentru o salată de cicoare, o udăm cu vodcă la un bar de cartier în East Village, toate astea în timp ce purtăm cizme normale de la Rag & Bone, la 495 de dolari perechea.

Am avut şase ani lipsiţi de griji ca să ajung unde sunt acum: un logodnic cu o slujbă în finanţe, o prietenă apropiată a proprietarei de la Locanda Verde, ultima bijuterie de la Chloé pe mână (nu Céline, dar tot e mai bine decât să defilezi încoace şi-ncolo cu un Louis Vuitton hidos ca şi cum ar fi a opta minune a lumii). Destul timp ca să mă pun la punct. Dar planificarea unei nunţi, ei bine, asta se învaţă mai greu. Te logodeşti în noiembrie, iar apoi ai o lună ca să studiezi materialele, să descoperi că hambarul de la Blue Hill — unde credeai că o să te căsătoreşti — nu mai există, şi că vechile bănci, acum reechipate, care percep taxe de douăzeci de mii de dolari pentru locaţie sunt acum în vogă. Ai două luni să studiezi cu atenţie revistele şi blogurile dedicate nunţilor, să te sfătuieşti cu colegii tăi gay de la The Women‘s Magazine, să descoperi că rochiile de mireasă fără bretele sunt de o mediocritate jignitoare. Acum mai ai trei luni la dispoziţie şi încă mai trebuie să găseşti un fotograf care să aibă în portofoliu măcar o mireasă care să nu arate în poze de parcă ar avea cioc de raţă (e mai greu decât pare), rochii pentru domnişoarele de onoare care să nu arate ca orice fel de rochii pentru domnişoare de onoare, plus un florar care îţi poate păstra anemone în afara sezonului, pentru că... bujori? ce-i asta, o glumă? O mişcare greşită şi toţi îşi vor da seama că bronzul tău de bun-gust e artificial, că

macaronăreasa e lipsită de maniere. Am crezut că după douăzeci şi opt de ani nu va mai trebui să-mi demonstrez nimic şi mă voi putea relaxa. Dar lupta asta devine tot mai grea cu timpul.

— Încă n-ai făcut rost de adresele pentru caligraf, am spus, chiar dacă, în secret, mă simţeam uşurată să am mai mult timp pentru a o chinui pe papetăreasa aceea zăpăcită.

— Mă ocup de ele, a oftat Luke.

— Nu vor ieşi la timp pentru când vrem noi dacă nu mi le trimiţi săptămâna asta. Ţi le cer de o lună.

— Am fost ocupat!

— Şi crezi că eu n-am fost?

Ciondăneală. E mult mai urâtă decât o ceartă aprinsă, cu farfurii sparte, nu-i aşa? Cel puţin după aia faci sex pe podeaua bucătăriei, cioburile marcate cu modelul Louvre lăsându-ţi urme pe spate. Niciunui bărbat nu-i prea vine să rupă hainele de pe tine după ce-l informezi, răutăcioasă, că a lăsat un rahat plutind în toaletă.

Mi-am încleştat pumnii, mi-am arcuit degetele de parcă aş fi putut elimina furia ca pe o pânză a Omului-Păianjen. Doar spune-o.

— Îmi pare rău. Am adăugat şi cel mai patetic oftat de care eram capabilă. Doar că sunt foarte obosită.

O palmă invizibilă a trecut peste chipul lui Luke, înlăturând supărarea lui pe mine.

— De ce nu te duci odată la medic? Chiar ai avea nevoie de Ambien sau ceva.

Am dat din cap, prefăcându-mă că mă voi mai gândi la asta; dar somniferele sunt doar vulnerabilitate în formă de nasture. Ce-mi trebuia cu adevărat era să primesc înapoi primii doi ani de relaţie, amânarea de scurtă durată în timpul căreia, pe măsură ce mă încolăcesc în braţele lui Luke, noaptea trece fără să-mi dau seama şi fără să simt nevoia de a o urmări. În puţinele momente în care aş tresări, aş vedea că până şi-n somn colţurile gurii lui Luke se strâmbă în sus. Blândeţea lui Luke era ca sprayul de gândaci pe care-l foloseam la casa de vară

din Nantucket a părinţilor săi, atât de puternică încât înlătura teama, sentimentul acela de o omniprezenţă alarmant de calmă că ceva rău avea să se întâmple. Dar undeva pe parcurs — ei bine, acum aproape opt luni, când ne-am logodit, dacă e să fiu sinceră — insomnia a revenit. Am început să-l îmbrâncesc pe Luke când încerca să mă trezească ca să ieşim la alergat pe Brooklyn Bridge sâmbăta dimineaţa, ceva ce făcusem aproape în fiecare sâmbătă din ultimii trei ani. Luke nu e tipul căţeluşului jalnic îndrăgostit — observă regresul, dar, în mod uimitor, asta l-a făcut să-mi devină şi mai devotat. Pentru el e un fel de provocare să mă schimbe în cea de dinainte.

Nu sunt vreo eroină plină de curaj, care să pretindă ignorarea frumuseţii sale ascunse şi a farmecului său neobişnuit, dar a fost o perioadă când chiar m-am întrebat ce poate vedea Luke la mine. Sunt drăguţă — trebuie să lucrez la asta, dar am tot ce-mi trebuie. Sunt cu patru ani mai tânără decât Luke, ceea ce nu-i la fel de bine ca opt ani, dar e ceva. Îmi place şi să fac chestii „ciudate“ în pat. Chiar dacă eu şi Luke avem definiţii foarte diferite pentru „ciudat“ (el: poziţia câinelui şi trasul de păr; eu: şocuri electrice în păsărică şi o bilă drept căluş în gură ca să-mi înăbuşe ţipetele), avem, după standardele lui, o viaţă sexuală bizară şi satisfăcătoare. Deci da, am îndeajuns de multă conştiinţă de sine pentru a recunoaşte ce vede Luke la mine, dar sunt destule baruri în zona centrului pline de fete exact ca mine, blonde naturale drăguţe pe nume Kate, gata să se aşeze în patru labe şi să-şi fluture coada de cal în faţa lui Luke, cât ai bate din palme. Kate a crescut probabil într-o casă de cărămidă roşie cu obloane albe, o casă care nu are un acoperiş de prost-gust în partea din spate, cum avea casa mea. Dar o Kate nu i-ar putea oferi nicicând lui Luke ceea ce îi ofer eu, asta-i diferenţa. Ruginită şi plină de bacterii, eu sunt lama care străpunge cusăturile perfecte ale vieţii strălucitoare pe care o duce Luke, ameninţând s-o taie în bucăţi. Iar lui îi place această ameninţare, pericolul pe care-l reprezint. Dar nu vrea cu adevărat să vadă ce pot să fac, pagubele misterioase pe care le pot provoca. Mi-am petrecut cea mai mare parte din timpul relaţiei testând terenul, experimentând tensiunile, cât de departe se poate merge înainte de a-l răni pe celălalt? Încep să mă satur.

Drăguţa de recepţioneră a trântit cu subînţeles un pahar de vin în faţa mea. Lichidul rubiniu a sărit peste margini, adunându-se apoi într-o baltă la baza paharului ca şi cum ar fi fost o rană provocată de o împuşcătură.

— Poftiţi, a ciripit, oferindu-mi ceea ce era probabil cel mai răutăcios zâmbet al ei, dar care nu conta deloc după standardele mele.

Şi, în felul ăsta, cortina s-a ridicat, cu reflectoarele pregătite, venind momentul:

— O, nu, am rostit pe nerăsuflate. Mi-am pus degetul pe linia dintre cei doi dinţi din faţă: O bucată mare de spanac. Chiar aici.

Chelneriţa şi-a acoperit rapid gura cu mâna, înroşindu-se toată. A îngăimat un mulţumesc şi s-a furişat de-acolo.

Ochii lui Luke erau două globuri albastre şi confuze în soarele domol al după-amiezii.

— Nu avea nimic între dinţi.

M-am aplecat nestingherită peste masă, sorbind zgomotos vinul, cu grijă ca nu cumva să-mi pătez blugii albi. Să nu te pui niciodată cu o tipă albă şi bogată, în blugi albi.

— Între dinţi poate că nu. În fund, în schimb...

Râsul lui Luke a fost finalul apoteotic. A clătinat din cap, impresionat.

— Poţi să fii foarte rea, ştiai?

***

— Florarul o să te taxeze cu ora pentru curăţenia de a doua zi. Trebuie să negociezi o taxă unică în contract.

Luni dimineaţa. Normal că a trebuit să iau liftul împreună cu Eleanor Tuckerman, născută Podalski, colegă de redacţie la Women’s Magazine, care, atunci când nu trăgea foloase de pe urma talentului meu la slujbă, îşi aroga un rol autoritar în tot ceea ce privea nunta şi tot dichisul. Eleanor se căsătorise cu un an în urmă şi încă discuta despre eveniment cu genul de consideraţie gravă cu care ai fi vorbit despre 11 septembrie sau despre moartea lui Steve Jobs. Îmi imaginez că lucrurile vor continua în acelaşi fel până va rămâne gravidă şi va da naştere

următoarei noastre comori naţionale.

— Vorbeşti serios?

Mi-am accentuat întrebarea cu un scurt icnet de spaimă. Eleanor e responsabilă de conţinutul revistei, este cea căreia îi dau eu raportul, şi e cu patru ani mai mare. Trebuie să o fac să mă placă, iar asta nu e foarte greu. Tot ceea ce vor fetele de genul ăsta e să-ţi deschizi ochii larg în faţa lor, inocentă ca o căprioară, şi să le rogi să-ţi împărtăşească din înţelepciunea lor.

Eleanor a dat din cap, excesiv de serioasă:

— O să-ţi trimit pe e-mail contractul meu, ca să vezi ce ai de făcut.

N-a mai adăugat, şi ca să vezi cât de mult am cheltuit, ceea ce conta, de fapt.

— Asta m-ar ajuta enorm, Eleanor, am izbucnit, arătându-mi dinţii recent albiţi.

Uşile liftului s-au deschis cu sunetul clopoţelului care îmi marca libertatea.

— Bună dimineaţa, domnişoară FaNelli.

Clifford mi-a aruncat o privire fermecătoare. Eleanor n-a primit nimic. Clifford era recepţioner la The Women’s Magazine de douăzeci şi unu de ani şi avea diferite motive, unele absurde, pentru care-i ura pe majoritatea oamenilor care treceau pe lângă el în fiecare zi. Greşeala lui Eleanor este că e îngrozitoare, dar şi că odată a circulat un e-mail în care se vorbea că sunt prăjituri în oficiu. Clifford, care nu putea lăsa telefonul nesupravegheat, a trimis e-mailul mai departe, la Eleanor, rugând-o să îi aducă ea o prăjitură, plus o cafea cu atât de mult lapte, încât să aibă culoarea unei cămile. Eleanor era într-o şedinţă, şi, până a ajuns să citească e-mailul, nu mai era nicio prăjitură. I-a adus totuşi preţioasa cafea de culoarea cămilei, dar Clifford a refuzat-o şi, de-atunci, n-au schimbat mai mult de cinci cuvinte.

— Probabil că vaca grasă a mâncat-o pe ultima în loc să mi-o aducă, mi-a spus printre dinţi, după „incident“.

Eleanor este aproape cea mai anorexică persoană pe care o cunosc, aşa că ne-am tăvălit de râs.

— Neaţa, Clifford.

I-am făcut un semn din mână, inelul meu de logodnă sclipind sub efectul luminilor fluorescente.

— Ia uite ce fustă.

Clifford a fluierat, aprobând din ochi fusta strâmtă din piele mărimea doi în care încăpusem după catastrofa carbohidraţilor din ziua anterioară. Complimentul era atât pentru mine, cât şi pentru Eleanor. Lui Clifford îi plăcea să arate ce bărbat drăguţ ar fi putut fi dacă nu l-ar fi supărat.

— Mulţumesc, scumpo.

Eleanor mi-a mulţumit pentru că-i deschisesem uşa.

— Regina naibii, a bombănit în timp ce trecea, îndeajuns de tare pentru ca Clifford s-o audă.

S-a uitat la mine să vadă cum reacţionez. Dacă o ignoram, însemna c-o resping. Dacă aş fi râs, l-aş fi trădat pe Clifford.

Mi-am ridicat mâinile. M-am asigurat că vocea mea va face ca minciuna mea să se audă îndeajuns de bine:

— Vă ador pe amândoi.

Când uşa s-a închis şi Clifford nu ne mai putea auzi, i-am spus lui Eleanor că voi coborî în scurt timp pentru un interviu de lucru. Avea nevoie de o gustare sau de vreo revistă pe care să i-o cumpăr de la standul de ziare, dacă tot ieşeam?

— Un baton de ciocolată şi noul GQ, dacă-l au, a răspuns Eleanor.

Atât i-ar fi ajuns pentru toată ziua. O nucă pentru gustarea de dimineaţă, un fruct de merişor confiat pentru prânz. Dar mi-a zâmbit cu recunoştinţă, şi ăsta era scopul, fireşte.

***

Majoritatea colegelor mele de lucru şterg automat e-mailurile cu titlul „Aş putea să vă ofer o cafea?“, scrise de tinere respectuoase de douăzeci şi doi de ani, deopotrivă înspăimântate şi teribil de încrezute. Au crescut toate privind-o pe Lauren Conrad în The Hills, astfel că şi-au spus: Vreau să lucrez la o revistă când voi fi mare! Sunt întotdeauna dezamăgite să afle că nu am nimic de-a face cu moda („Nici măcar cu frumuseţea?“, s-a îmbufnat una, legănând geanta YSL a mamei sale ca pe un nou-născut). Îmi face plăcere să le tachinez.

— Singurele cadouri pe care le primesc în meseria mea sunt variantele nefinisate ale cărţilor, cu trei luni înainte să fie publicate. Tu ce citeşti acum?

Culoarea care se scurge de pe feţele lor îmi răspunde întotdeauna la întrebare.

The Women’s Magazine are o îndelungată şi vestită tradiţie în a combina pretenţiile intelectuale cu lipsa oricăror pretenţii. Jurnalismul serios apare ici şi colo, laolaltă cu pasajele întâmplătoare din cărţi destul de cunoscute, portrete ale puţinelor femei ajunse în distinsa funcţie de director, femei care au reuşit să depăşească orice fel de bariere, şi reportaje despre controversatele „probleme femeieşti“, adică măsurile anticoncepţionale şi avortul, toată terminologia blândă care o scoate din sărite pe LoLo, deoarece, aşa cum îi place să spună, „Nici bărbaţii nu vor copii de fiecare dată când şi-o trag.“ Chiar şi aşa, nu din acest motiv un milion de puştoaice cumpără The Women’s Magazine în fiecare lună. Iar numele meu e mai probabil să apară alături de un articol de genul „Nouăzeci şi nouă de feluri în care să-i ungi bagheta“, decât într-un interviu cu Valerie Jarrett. Redactorul-şef — o femeie şic şi asexuată pe nume LoLo, o prezenţă ameninţătoare, dar care mă stimulează pentru că-mi dă senzaţia că slujba mea e mereu în pericol, în consecinţă e importantă — pare să fie în acelaşi timp dezgustată şi fascinată de mine.

Am fost desemnată în funcţia de autor erotic la început, cred că pentru cum arăt. (Am învăţat să-mi ascund sânii, totuşi am ceva vulgar prin felul de-a fi.) Am rămas prinsă în rolul ăsta pentru că mă pricep cu adevărat. Să scrii despre sex nu e aşa uşor cum pare, şi nu era ceva ce majoritatea redactorilor, abonaţi obişnuiţi la The Atlantic, ar fi binevoit vreodată să facă. Toţi de pe aici se dau peste cap ca să arate cât de puţin ştiu ei despre sex, ca şi cum a şti unde ţi-e clitorisul şi a face jurnalism serios e o contradicţie.

— Ce înseamnă BDSM? m-a întrebat LoLo odată.

Chiar dacă ştia răspunsul, cât timp i-am explicat diferenţa dintre supus şi dominant m-a ascultat gâfâind într-o veselie. I-am ţinut isonul totuşi. LoLo ştie că nu portretul fondatoarei EMILY's List face ca revista să-şi ia zborul de pe rafturile chioşcurilor de ziare în fiecare lună, iar ea are nevoie de certitudinea acestor vânzări. În ultimul an s-a tot zvonit că LoLo va pune mâna pe redactorul de la The New York Times Magazine odată ce tipului i se va încheia contractul acolo.

— Eşti singura persoană care poate să scrie despre sex într-un mod inteligent şi amuzant, mi-a spus odată. Mai suportă puţin şi-ţi promit că, începând de la anul, nu va mai trebui să scrii niciodată despre o felaţie.

M-am gândit întruna la glumiţa asta, la fel de preţioasă pentru mine ca parazitul strălucitor pe care-l purtam pe deget, luni de zile. Apoi Luke a venit acasă şi m-a anunţat că se află în discuţii pentru un transfer la biroul din Londra. Ar fi vorba de o mărire semnificativă a primelor, care erau deja semnificativ de mari. Să nu mă înţelegeţi greşit, mi-ar plăcea să mă mut cândva în Londra, dar nu după regulile altcuiva. Luke a fost surprins când a văzut expresia devastată de pe faţa mea.

— Eşti scriitoare, mi-a amintit. Poţi să scrii oriunde. Asta-i frumuseţea scrisului.

M-am plimbat în cerc prin bucătărie în timp ce-mi susţineam cauza.

— Nu vreau să fiu scriitoare liber-profesionistă, Luke. Să mă rog pentru subiecte, într-o altă ţară. Vreau să fiu redactor aici. Am arătat înspre podea: aici, unde ne aflăm acum. E New York Times Magazine. Am făcut tot ce-am putut pentru şansa asta, e atât de aproape, nu vreau să-i dau cu piciorul.

— Ani. Luke m-a apucat de încheieturile mâinilor, încercând să mă liniştească. Ştiu că ai nevoie să scapi de asta. Să le dovedeşti tuturor că poţi mai mult decât să scrii despre sex sau altceva. Dar, să fim realişti, ce anume? O să lucrezi acolo un an, apoi o să mă baţi la cap că vrei un copil, şi după care n-o să mai vrei să mergi deloc la muncă. Hai să fim raţionali. Ar trebui ca eu — ar trebui ca noi — oh, a trecut la noi — să dăm cu piciorul la şansa asta doar pentru un capriciu de moment?

Ştiu că Luke crede că devin o Kate tipică atunci când vine vorba de copii. Mi-am

dorit inelul şi nunta fără reguli vestimentare stricte, medicul meu dermatolog e o femeie bogată de pe Fifth Avenue care o să mă injecteze cu tot ce vreau, şi de multe ori îl port pe Luke după mine la ABC Carpet & Home ca să vedem seturi de lămpi turcoaz şi covoraşe Beni Ourain de epocă.

— N-ar arăta extraordinar în hol? insinuez de fiecare dată, îndemnându-l pe Luke să întoarcă eticheta cu preţul pentru a se preface că are o criză cardiacă.

Cred că se bazează pe mine să-l cicălesc cât de important e să devină tată, cum fac toate soţiile prietenilor lui. El s-ar preface deranjat de asta la bere — „Ea chiar îşi plănuieşte ciclul“ —, iar ceilalţi ar murmura false încurajări. Am trecut prin asta, omule. Dar, în adâncul sufletului, sunt toţi mulţumiţi că au avut pe cineva care să facă asta pentru ei, pentru că şi ei îşi doresc, preferabil un băiat, dar există întotdeauna şansa celui de-al doilea bebeluş, în cazul în care ea nu reuşeşte să scoată moştenitorul din prima. Numai că tipii nu trebuie să admită vreodată asta. Şi un tip ca Luke? Nu s-ar aştepta niciodată să trebuiască să bată în ceasul de mână şi să spună „tic-tac“.

Problema e că nu o să scot nimic. Copiii mă obosesc.

Dumnezeule, ideea de a fi însărcinată, de a da naştere, îmi dă aşa o stare! Nu chiar un atac de panică, mai mult o tulburare, o stare anume care a ieşit la iveală în urmă cu vreo paisprezece ani, în care deodată mă simt ca şi cum m-aş afla într-un carusel care tocmai a fost deconectat de la curent în plină cursă. E ca şi cum încetinesc treptat spre oprire, liniştea dintre bătăile tot mai slabe ale inimii prelungindu-se din ce în ce mai mult, pe măsură ce patinez pe ultimele spirale ale vieţii. Toate programările, medicii şi asistentele atingându-mă — de ce zăbovesc acolo degetele lui? Simte ceva? E un nodul canceros? S-ar putea ca tulburarea să nu înceteze niciodată. Sunt genul neplăcut al ipohondrului furios, care l-ar putea face până şi pe doctorul cel mai atent cu pacienţii săi să cedeze. Am fentat moartea o dată, aşa că e doar o chestiune de timp, vreau să le explic, să-i fac să înţeleagă că nevroza mea e justificată. I-am spus lui Luke despre tulburare şi am încercat să-i explic că nu cred că voi putea fi vreodată însărcinată, pentru că pur şi simplu mi-aş face prea multe griji. A râs şi şi-a frecat nasul de gâtul meu, bâiguind:

— Eşti atât de drăguţă, că ţi-ai face o mulţime de griji pentru bebeluş.

I-am zâmbit înapoi. Bineînţeles că asta voiam şi eu să zic.

Am oftat şi am apăsat pe butonul pentru hol, aşteptând apoi ca uşile liftului să se deschidă. Colegii mei strâmbă din nas când trebuie să se întâlnească cu fetele astea ridicole, în acelaşi fel în care ar strâmba din nas dacă ar avea de scris despre perineu; dar pentru mine e pur şi simplu o delectare. De nouă ori din zece, e vorba de cea mai drăguţă fată dintr-un grup, cea cu garderoba cea mai bună, cu cea mai mare colecţie de blugi J Brand. N-o să mă satur niciodată să-i văd întristarea de pe faţă atunci când îmi observă pantalonii Derek Lam lăsaţi să atârne pe şolduri, cocul răvăşit, cu şuviţe căzându-mi pe gât. Va trage de mijlocul rochiei mulate, de bun-gust, care dintr-odată pare depăşită, îşi va netezi părul excesiv de îndreptat şi va realiza că până acum a făcut totul greşit. Genul ăsta de fată m-ar fi chinuit cu zece ani în urmă, pe când acum sar din pat dimineaţa ca să-mi exercit puterea asupra ei.

Fata cu care trebuia să mă întâlnesc în dimineaţa asta mă interesa în mod special. Spencer Hawkins — un nume pentru care aş face moarte de om — absolvise acelaşi liceu ca mine, The Bradley School, era recent licenţiată la Trinity College (toate sunt) şi „admira atât de mult tăria mea în faţa dificultăţilor“. Ca şi cum aş fi fost Rosa Parks sau cam aşa ceva. Şi, daţi-mi voie să o spun, a atins o coardă sensibilă — am crezut tot rahatul ăsta.

Am observat-o imediat ce-am ieşit din lift — pantaloni bufanţi de piele (dacă erau din imitaţie, îi veneau totuşi bine) perfect asortaţi cu o cămaşă albă cu nasturi lăsată pe dinafară şi pantofi argintii cu toc cui, o geantă Chanel atârnându-i de braţ. Dacă n-ar fi avut faţa chinuită, m-aş fi putut întoarce prefăcându-mă că n-am văzut-o. Nu mă împac deloc bine cu competiţia.

— Domnişoara FaNelli? m-a abordat. Doamne, abia aşteptam să fiu o Harrison.

— Bună. I-am scuturat mâna atât de tare, că lanţul de la geanta ei a zăngănit. Avem două opţiuni pentru cafea — chioşcul de ziare vinde Illy, iar cantina, Starbucks. Alege.

— Oriunde vrei tu.

Bun răspuns.

— Nu suport Starbucks.

Am strâmbat din nas către ea şi m-am întors pe călcâie. Am auzit-o aprobându-mă înflăcărată în spatele meu.

— Bună dimineaţa, Loretta!

Nu sunt niciodată mai sinceră ca atunci când vorbesc cu casieriţa de la chioşcul de ziare. Loretta are arsuri severe pe tot corpul — nimeni nu ştie de la ce — şi emană o duhoare puternică de rânced. Anul trecut, când a fost angajată, oamenii s-au plâns — era un spaţiu atât de mic, iar în jurul mâncării chiar şi mai puţin. Era pur şi simplu neapetisant. Bineînţeles că a fost generos din partea companiei să o angajeze, dar n-ar fi fost mai bine dacă, cumva, ar fi lucrat la centrul de mesaje din subsolul clădirii? Am şi tras cu urechea într-o zi la o conversaţie în care Eleanor i se plângea unui coleg pe tema asta. Totuşi, de când Loretta a început să lucreze, cafeaua e mereu proaspătă, cutiile cu lapte mereu pline — chiar şi cea cu lapte de soia! —, iar cele mai noi numere ale revistelor sunt aranjate artistic pe rafturi. Loretta citeşte tot ce prinde, se zgârceşte la aerul condiţionat şi pune banii deoparte pentru fondul ei de călătorie, iar odată mi-a arătat un model frumos într-o revistă şi mi-a spus: „Am crezut că eşti tu!“ Gâtul ei trebuie să fi fost ars şi el, pentru că vocea ei e groasă ca de la fum. Îmi împinsese fotografia sub nas.

— Când am văzut-o, m-am gândit: E prietena mea.

Cuvântul m-a sufocat, abia mi-am stăpânit plânsul.

Am obiceiul să le aduc pe fetele astea la chioşcul de ziare.

— Ai fost în redacţia ziarului de la colegiul tău?

Îmi las bărbia în palmă, le încurajez să-mi dezvăluie mai multe despre mascota şcolii, aluziile homofobe ale costumului, când de fapt sunt deja decisă cât ajutor să le ofer, în funcţie de cum s-au purtat cu Loretta.

— Bună dimineaţa! mi-a răspuns veselă Loretta.

Era ora 11 dimineaţa, şi chioşcul de ziare era tăcut. Loretta citea Psychology Today. A coborât revista, scoţând la iveală rozul şi maroniul şi griul amestecate pe faţa ei.

— Ploaia asta, a oftat, pe cât mi-e de urâtă, sper totuşi să plouă toată săptămâna ca să avem un weekend frumos.

— Of, ştiu.

Lorettei îi plăcea să vorbească despre vreme. În ţara ei, Republica Dominicană, toţi dansau în stradă când ploua. Dar nu aici, a spus. Aici ploaia era detestabilă.

— Loretta, ea e Spencer. Am arătat către prada mea proaspătă, care începea deja să zvâcnească din nas. Nu neapărat un apropo împotriva ei, nu ai ce face când corpul tău reacţionează confruntat cu duhoarea tragediei. Ştiam prea bine.

— Spencer, Loretta.

Loretta şi Spencer au schimbat amabilităţile de rigoare. Fetele erau întotdeauna politicoase, nu le-ar fi trecut niciodată prin cap să nu fie, dar de obicei era ceva nefiresc în comportamentul lor care îmi atrăgea atenţia. Unele nu încercau să ascundă cât erau de tâmpite odată ce rămâneam singure.

— O, doamne, ea mirosea aşa? mi-a spus cândva una, punându-şi mâna la gură ca să-şi înăbuşe râsul şi împingându-şi în mod conspirativ umărul într-al meu, ca şi cum am fi fost două prietene care tocmai jefuiseră un morman de tanga de la Victoria’s Secret.

— Este cafea, este ceai, alege.

Am apucat o cană de cafea din grămadă şi am pompat şuvoiul întunecat, în timp ce Spencer stătea în spatele meu, gândindu-se.

— Ceaiul de mentă e foarte bun, a spus Loretta, pe un ton înţelept.

— Chiar aşa? a întrebat Spencer.

— Da, a răspuns Loretta. Te răcoreşte.

— Ştiţi — Spencer şi-a ridicat mai sus pe umăr geanta perfect matlasată — nu sunt o băutoare de ceai. Dar e atât de cald afară, şi sună chiar bine.

O-ho-hoo. Poate că prestigioasa Bradley School se ridica în sfârşit la înălţimea devizei sale: „The Bradley School îşi ia angajamentul excelenţei pedagogice şi al dedicării în dobândirea compasiunii, creativităţii şi al respectului în fiecare dintre studenţii săi.“

Am plătit băuturile. Spencer s-a oferit să facă cinste, dar am insistat, cum fac de fiecare dată, chiar dacă am periodic viziunea cardului meu respins; un preţ mic

de genul 5,23 dolari taxează chiar partea care ascunde toată mascarada: stilată, plină de succes, logodită, toate astea la nu mai mult de douăzeci şi opt de ani. Nota de plată se ducea direct la Luke, ceea ce mă amuza, dar nu îndeajuns de mult încât să mă opresc. Câştig şaptezeci de mii de dolari pe an. Dacă trăiam în Kansas City, aş fi fost ca blestemata de Paris Hilton. Banii nu vor fi niciodată o problemă datorită lui Luke, dar chiar şi aşa, mă tem încă din copilărie de cuvântul „respins“, de bâlbâiala cu care mama se scuza în faţa casierului, de tremurul deznădăjduit al mâinilor ei atunci când împingea cardul înapoi în portofelul burduşit până la refuz cu restul cardurilor golite.

Spencer a luat o înghiţitură din băutura ei:

— E delicios.

— Ce ţi-am pus? a scăpărat Loretta.

Am găsit o masă în cantina goală. O lumină gri, ploioasă, se întindea deasupra noastră prin ferestrele acoperişului, şi am observat că Spencer avea trei linii evidente pe fruntea bronzată, atât de subţiri încât ar fi putut fi fire de păr.

— Apreciez că ai fost de acord să te întâlneşti astăzi cu mine, a început.

— Stai liniştită. Am sorbit din cafea. Ştiu cât de greu poate fi să-ţi faci intrarea în industria asta.

Spencer m-a aprobat cu o mişcare iute a capului:

— E atât de greu! Toţi prietenii mei lucrează în finanţe. Au avut joburi pregătite încă dinainte de absolvire. Se juca cu aţa plicului de ceai. Mă ocup de asta din aprilie şi încep să mă întreb dacă n-ar trebui să-mi încerc norocul în altă parte. Doar ca să am o slujbă, devine jenant. A râs. Iar apoi chiar m-aş putea muta aici şi să caut ceva pe partea mea. M-a privit întrebător. Crezi că e o chestie bună? Îmi fac griji că, dacă CVul meu arată că lucrez într-un alt domeniu, nu voi fi luată în serios în industria editorială, dar sunt speriată şi că dacă nu-mi iau o slujbă oarecare, căutarea unui job s-ar prelungi atât de mult încât o să mi se reproşeze că nu am experienţă reală de muncă. Spencer a oftat, îngrijorată de această dilemă imaginară: Ce crezi?

Eram pur şi simplu indignată că nu trăia deja în oraş, într-un apartament de pe Ninety-first colţ cu First, închiriat şi cu facturile plătite la zi de tăticul.

— Unde ai făcut practică? am întrebat-o.

Spencer şi-a plecat privirea, ruşinată.

— Nu am făcut. Adică, am făcut, dar la o agenţie literară. Vreau să fiu scriitoare, ceea ce sună atât de stupid şi ambiţios, de parcă aş zice că „vreau să fiu astronaut!“; n-aveam habar cum aş putea face asta şi, atunci, un profesor m-a sfătuit să lucrez în domeniu ca să văd cum merg lucrurile. Nici măcar nu m-am gândit că, hei, revistele, le ador, ador The Women’s Magazine, obişnuiam să le iau pe ascuns pe ale mamei când eram mică...

Asta e o poveste atât de comună, nu ştiu niciodată dacă ar trebui s-o cred sau e doar un lucru pe care toată lumea a ajuns să-l spună.

— Oricum, nu m-am gândit niciodată că cineva chiar scrie chestiile alea. Apoi am început să studiez atent industria editorială, iar asta, ceea ce faci tu, ştiu că e ceea ce trebuie să fac.

Când a terminat de vorbit, abia respira. Era plină de pasiune, fata asta. Dar îmi făcea plăcere. Majoritatea fetelor voiau doar o slujbă care să le permită să se joace cu hainele şi să se amestece cu vedetele, să cutreiere prin Boom Boom Room pentru că numele celebrităţilor erau în permanenţă pe listă. Astea erau printre beneficiile slujbei; dar pentru mine a contat mereu mai mult să văd ceva publicat şi semnat „De Ani FaNelli“. Să primesc un exemplar înapoi, cu o notă: „Nostim“ sau „Ai tonul perfect“. Adusesem acasă acea pagină, iar Luke o lipise pe frigider, de parcă era o lucrare pentru care primisem nota zece.

— Ei bine, ştii că pe măsură ce avansezi în rang ca redactor, scrii tot mai puţin şi ai tot mai mult de editat.

Asta îmi spusese mai demult un redactor într-un interviu, şi mă decepţionase. Cine ar vrea să scrie mai puţin şi să editeze mai mult? Acum, după ce am lucrat şase ani în domeniu, am înţeles. The Women’s Magazine are şanse limitate în ceea ce priveşte reportajul autentic, şi nu de puţine ori mi-am sfătuit cititoarele să pună pe tapet un subiect delicat fiind mai degrabă alături de iubitul lor, decât împotriva lui. „Experţii spun că bărbaţii sunt mai receptivi atunci când nu simt că sunt provocaţi frontal... literalmente.“ Totuşi, însemna ceva când le spuneai oamenilor unde lucrezi, ochii lor luminându-se plini de recunoştinţă; de asta aveam nevoie acum.

— Dar îţi văd numele tot timpul, a spus Spencer.

— Păi, când n-o să-l mai vezi, o să ştii că eu sunt şefa.

Spencer a învârtit cana de ceai între palme, cu sfială.

— Ştii, când ţi-am văzut numele pentru prima dată pe prima pagină, n-am fost sigură dacă erai chiar tu, tu. Din cauza numelui. Dar apoi te-am văzut la emisiunea Today şi, chiar dacă numele tău e puţin diferit şi tu arăţi atât de diferit — nu că n-ai fi fost întotdeauna drăguţă — o culoare intensă începea să-i năpădească obrajii —, am ştiut că eşti tu.

N-am spus nimic. Dacă voia să afle, trebuia să mă întrebe.

— Ai făcut-o din cauza a ceea ce s-a întâmplat? m-a întrebat coborând vocea.

Iată poezioara pe care o spun oricui mă întreabă asta:

— În parte. Un profesor de la colegiu m-a sfătuit să fac asta astfel încât să fiu apreciată după propriile mele realizări, şi nu după ceea ce oamenii ştiu despre mine. Apoi ridic de fiecare dată cu modestie din umeri: Nu înseamnă că majoritatea oamenilor mi-ar ţine minte numele; îşi amintesc doar de Bradley.

De fapt, iată adevărul: am început să-mi dau seama că e ceva în neregulă cu numele meu din prima zi de liceu. Înconjurată de nume precum Chauncey şi Grier, de atâtea fete simple şi elegante pe nume Kate — şi nici măcar un singur nume care să se termine cu o vocală — TifAni FaNelli ieşea în evidenţă ca ruda de la ţară care apare de Ziua Recunoştinţei şi bea tot whiskyul scump. Nu mi-aş fi dat niciodată seama de asta dacă n-aş fi ajuns la Bradley School. În plus, dacă n-aş fi ajuns la Bradley, dacă aş fi rămas în Pennsylvania, garantez că fix acum aş parca în faţa unei şcoli pregătitoare într-un BMW luat în leasing, bătând de nerăbdare în volan cu degetele cu manichiură franţuzească. Bradley a fost ca o mamă adoptivă abuzivă — m-a salvat de sistem, dar numai pentru ca să-şi poată face de cap cu mine. Nu mă îndoiesc că numele meu i-a surprins pe unii dintre conducătorii colegiului când l-au văzut scris pe formularul de înscriere. Sunt sigură că s-au ridicat din scaune, luând legătura cu secretarele, „Sue, asta e chiar TifAni FaNelli de la“ — oprindu-se brusc odată ce observau că am fost la Bradley School, acesta fiind răspunsul la întrebarea lor.

N-am îndrăznit să-mi forţez norocul şi să candidez la vreo universitate din Ivy

League, dar mulţi dintre cei care aveau legături pe acolo mă voiau, mi-au spus c-au plâns citindu-mi eseul, o proză plină de înfloriturişi declaraţii histrionice în legătură cu ceea ce am învăţat despre viaţa asta crudă, chiar dacă eram abia la începutul ei. M-am asigurat că era un text lacrimogen. Deci, în cele din urmă, numele meu şi şcoala care m-a învăţat să-l urăsc m-au băgat la Wesleyan, unde am cunoscut-o pe cea mai bună prietenă a mea, Nell, cea mai frumoasă protestantă anglo-saxonă albă, care ironiza pe toată lumea în afară de mine, cea care — şi nu vreun profesor înţelept — m-a sfătuit să renunţ la Tif şi să trec la Ani, pronunţându-l „Aaa-nii“, pentru că „Annie“ era pur şi simplu prea prozaic pentru o persoană atât de plictisită de lume cum eram eu. Să-mi schimb numele nu a avut deloc de-a face cu tăinuirea trecutului, dar a fost cel mai important lucru pentru a ajunge persoana care nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că merit să fiu: Ani Harrison.

Spencer şi-a apropiat mai mult scaunul de masă, profitând de acest moment al destăinuirilor:

— Urăsc să fiu întrebată unde am făcut liceul.

Ăsta nu era un punct de vedere cu care să fiu de acord. Erau unele momente când îmi plăcea să spun ce liceu am făcut, îmi plăcea să am ocazia să arăt cât de departe ajunsesem. Aşa că am ridicat din umeri, cu o faţă impasibilă, dându-i de înţeles că doar pentru că am studiat în acelaşi loc nu înseamnă automat că vom deveni prietene.

— Pe mine nu mă deranjează. Simt că e o parte din ceea ce mă defineşte.

Spencer şi-a dat deodată seama că se apropiase prea mult, că ne aflam într-un punct în care nu mai aveam aceleaşi păreri, şi că fusese o impertinenţă din partea ei să creadă că s-ar fi putut întâmpla acest lucru. S-a tras înapoi în scaun, dându-mi libertate de mişcare.

— Desigur. Probabil că m-aş simţi la fel dacă aş fi în locul tău.

— Particip la documentar, i-am destăinuit, ca să-i arăt că nu mă deranja deloc să vorbesc despre ce se întâmplase.

Spencer m-a aprobat uşor din cap:

— Chiar voiam să te întreb. Dar bineînţeles că vor fi de acord.

Mi-am verificat ceasul, un TAG Heuer. Luke îmi tot promisese un Cartier, de anul trecut.

— Aş spune că trebuie neapărat să încerci să faci un stagiu, chiar dacă nu e plătit.

— Cum o să-mi plătesc chiria? a întrebat Spencer.

Văzusem geanta Chanel agăţată de spătarul scaunului ei. La o privire mai atentă, am observat cum cusăturile începeau să se desfacă. Pe asta mai degrabă o moştenise, ca o dovadă de apreciere. Un nume de familie bună, o casă de mărime decentă în Wayne, şi nici măcar un ban de aruncat cerşetorilor de la metrou.

— Barmaniţă sau ospătăriţă noaptea. Sau naveta în fiecare zi.

— Din Philly?

Nu o întrebare, cât o precizare a locului din care trebuia să vină, ca şi cum i-aş fi sugerat o absurditate.

Am şuierat cu iritare:

— Avem aici stagiari care au făcut naveta din DC. Am sorbit încet din cafea, apoi mi-am înclinat capul către ea: Nu e la două ore de mers cu trenul sau ceva de genul ăsta?

— Aşa cred, a răspuns Spencer, nepărând convinsă.

Refuzul ei m-a dezamăgit. Lucrurile merseseră destul de bine până în acest moment.

Pentru a-i da şansa să-şi răscumpere greşeala, m-am întins ca să-mi aranjez lănţişorul delicat de aur pe care-l purtam la gât. Nu mi-a venit să cred că uitasem cea mai importantă parte.

— Eşti logodită?

Spencer a făcut ochii mari ca ai unui personaj animat, privind la mândreţea şi bucuria mea: un splendid smarald, mare cât o planetă, flancat de două diamante

scânteietoare, în montură de platină. Fusese al bunicii lui Luke — scuze, al mămicii lui — şi, când mi l-a dat, mi-a oferit posibilitatea să rearanjez pietrele pe un inel de diamant:

— Bijutierul mamei a spus că celor mai multe fete aşa le place. O fi mai modern, mă gândesc.

Şi tocmai de asta nu am vrut să-l reajustez. Nu, aveam să-l port la fel cum draga şi scumpa mamă îl purtase: sobru şi împodobit în acelaşi timp. Un mesaj cât se poate de clar: E o bijuterie de familie. Noi nu doar că avem bani, noi venim dintr-o familie cu bani.

Mi-am întins degetele, expunând bijuteria ca şi cum aş fi uitat că se află acolo:

— Da, ştiu, sunt oficial bătrână.

— E cel mai năucitor inel pe care l-am văzut vreodată, a mărturisit Spencer. Când te măriţi?

— Şaisprezece octombrie, i-am răspuns, bine dispusă.

Să fi asistat Eleanor la toate absurdităţile astea de mireasă îmbujorată, ar fi dat din cap şi mi-ar fi zâmbit sugestiv: „Nu eşti tu o scumpă?“ Apoi ar fi insistat să-mi amintească faptul că, deşi octombrie nu era neapărat o lună ploioasă, vremea putea fi imprevizibilă. Aveam un plan de rezervă în caz că ploua? Ea avusese pregătit un cort şi, chiar dacă nu fusese nevoită să-l folosească, rezervarea lui o costase zece mii de dolari. Eleanor era plină de genul ăsta de platitudini mărunte.

Mi-am împins scaunul în spate:

— Trebuie să mă întorc la muncă.

Spencer s-a ridicat din scaun în mai puţin de o secundă. Şi-a ridicat braţul.

— Îţi mulţumesc foarte mult TifAni, adică — şi-a acoperit gura şi a tremurat din tot corpul cu un chicotit de gheişă — Ani. Scuze.

Uneori mă simt ca o păpuşă muzicală, ca şi cum trebuie să mă întind şi să răsucesc din cheiţa mea aurie ca să prezint un salut, un râset, orice reacţie socială acceptabilă necesară. Mi-a reuşit un zâmbet ferm de bun-rămas pentru Spencer.

Nu mi-ar mai fi greşit numele altădată, nu odată ce documentarul avea să apară, nu odată ce camera s-ar fi focalizat asupra feţei mele sincere şi îndurerate, înlăturând cu delicateţe până şi ultima confuzie despre cine sunt şi ce-am făcut.

Capitolul 2

Mi-am petrecut vara dintre clasa a opta şi a noua ascultând-o pe mama ridicând în slăvi Main Line. Spunea că era o „mare zăpăceală“ şi că aveam să simt pe pielea mea cum trăieşte cealaltă jumătate mergând la liceul de acolo. Nu mai auzisem niciodată cuvântul „zăpăceală“, dar am presupus ce înseamnă din tonul cu subînţeles al vocii mamei. Era acelaşi tors gutural pe care vânzătoarea de la Bloomingdale îl folosea ca s-o convingă să cumpere o eşarfă de caşmir pe care nu şi-o permitea. „Vă face să păreţi bogată“. „Bogat.“ Cuvântul magic. Tata nu a fost de acord când ea s-a întors mai târziu acasă şi i-a frecat-o de obraz.

Mersesem la o şcoală catolică de fete încă de la grădiniţă, într-un oraş lipsit de orice fel de aristocraţie de genul Main Line, dat fiind faptul că era la vreo douăzeci şi cinci de kilometri depărtare de aceasta. N-am crescut într-o mahala sau aşa ceva, doar că împrejurimile erau înfiorător de burgheze, aveam o grămadă de vecini vulgari care se considerau în mod eronat aristocraţi. Nu mi-am dat seama de situaţia asta pe atunci, nu aveam habar că banii pot să-şi arate vechimea, şi că vechi şi purtat era întotdeauna superior. Am crezut că bogăţia însemnau strălucitoarele BMW-uri roşii (luate în leasing) şi vilele cu cinci dormitoare (ipotecate de trei ori). Ceea ce nu înseamnă că eram îndeajuns de pseudo-bogaţi ca să trăim măcar în imitaţiile cu cinci dormitoare.

Educaţia mea propriu-zisă a început în dimineaţa zilei de 2 septembrie 2001, prima mea zi de boboc la Bradley School în Bryn Mawr, PA[1]. Trebuie să mulţumesc marijuanei (sau „ierbii“, dacă vreţi să mă faceţi să mă simt prost, ca taică-meu), pentru că m-a purtat spre intrarea vechiului conac care funcţiona drept aripă a Englezei şi Ştiinţelor umaniste de la Bradley, frecându-mi palmele transpirate de pantalonii mei cargo portocalii de la Abercrombie & Fitch. Dacă aş fi refuzat pur şi simplu drogurile, aş fi luat cu asalt închisoarea de liceu Mt. St. Theresa, fusta albastră dându-mi mâncărimi în zona coapselor, înroşite de la vara petrecută la marinat în ulei de bronzat Hawaiián Tropic, prima zi din viaţa mea mediocră de tânăr adult care n-avea cum să fie vreodată mai mult decât o

banalitate pe Facebook. Existenţa mea ar fi fost descrisă în albume foto, care ar fi înfăţişat, unul după altul, weekendul logodnei din Atlantic City, o nuntă obişnuită la biserică şi nou-născutul gol, frumos aşezat pentru poză.

Însă s-a întâmplat aşa: La începutul clasei a opta, am decis, înpreună cu prietenii mei, că era momentul să încercăm iarba, patru dintre noi căţărându-ne pe acoperişul lui Leah, cea mai bună prietenă a mea, pe fereastra dormitorului ei, şi pasând apoi de la una la alta un joint umed de buzele noastre rujate cu Bonne Bell. Conştiinţa terifiantă pe care mi-a insuflat-o în tot corpul — până şi în unghiile de la picioare — a fost atât de acută, încât am început să respir excesiv de precipitat şi să plâng.

— Ceva nu e bine, i-am spus cu greutate lui Leah, încercând să strecor şi un zâmbet.

A încercat să mă liniştească, dar în cele din urmă a cedat şi a izbucnit într-un râs euforic.

Mama ei a venit să vadă ce era cu toată zarva aia. A sunat-o pe mama la miezul nopţii şi i-a comunicat şoptind dramatic:

— Fetele au luat ceva.

Avusesem un corp de Marilyn Monroe încă din clasa a cincea, iar părinţilor nu le-a luat foarte mult să ajungă la concluzia că eu eram capul grupării de tipe care se droghează din şcoala catolică de fete. Pur şi simplu, arătam ca o problemă. Într-o singură săptămână, am trecut de la a fi regina albinelor dintr-o clasă micuţă, de patruzeci de fete, la o musculiţă enervantă care se fereşte să nu fie strivită. Până şi fata care-şi băga cartofii prăjiţi în nas înainte să-i mănânce nu s-ar fi coborât atât de jos încât să se aşeze lângă mine la masa de prânz.

Zvonurile au ajuns la urechile conducerii. Mama şi tata au fost convocaţi pentru o întâlnire cu directoarea, un căpcăun de femeie numită Sora John, care a sugerat să caut o altă şcoală în care să-mi continui educaţia. Mama şi-a exprimat dezaprobarea tot drumul până acasă, ajungând în cele din urmă la concluzia că avea să mă trimită la una dintre şcolile private din Main Line, ceea ce mi-ar fi oferit o şansă în plus să ajung la una dintre universităţile din Ivy League, adică o şansă în plus să mă căsătoresc cu cineva care să aibă o grămadă de bani.

— O să vadă ei, a concluzionat triumfător, strângând volanul ca şi cum ar fi fost

gâtul directoarei.

Am aşteptat un moment înainte de a îndrăzni să o întreb:

— Sunt băieţi în Main Line?

Mai târziu în săptămâna aceea, mama a venit devreme şi m-a luat de la Mt. St. Theresa, conducând timp de patruzeci şi cinci de minute până la Bradley School, o instituţie privată, mixtă şi interconfesională, care se afla în centrul luxos şi acoperit de iederă al Main Lineului. Directorul care mi-a primit cererea a insistat să menţioneze, de două ori, că prima soţie a lui J.D. Salinger fusese la Bradley School la începutul anilor 1900, atunci când era o şcoală cu internat numai pentru fete. Am ţinut minte chestia asta şi am folosit-o în interviuri cu viitori angajatori şi cu socri. „O, da, am mers la Bradley School — ştiaţi că prima soţie a lui J.D. Salinger a fost la aceeaşi şcoală?“ E în regulă să fii insuportabil, atâta timp cât eşti conştient că eşti insuportabil. Cel puţin, aşa m-am scuzat faţă de mine însămi.

După turul introductiv, am avut de dat examenul de admitere. Am fost aşezată în capul unei mese fastuoase, într-o sală de mese ceremonioasă, cavernoasă, aflată într-una dintre aripile cantinei-restaurant. Placa de bronz de deasupra uşii anunţa că ne aflăm în SALA BRENNER BAULKIN. N-am putut înţelege cum cineva din lumea vorbitorilor de limbă engleză putea fi numit Brenner.

Nu-mi amintesc mare lucru de la examen, în afară de partea în care a trebuit să descriu un obiect fără să-l identific în mod explicit. Am ales să fie despre pisica mea, şi am terminat fragmentul cu saltul ei de pe terasa din spate direct în moartea-i mutilantă şi plină de sânge.

Fetişul de la Bradley cu J.D. Salinger mi-a dat de înţeles că aveau o slăbiciune pentru scriitorii chinuiţi, şi am avut dreptate. Câteva săptămâni mai târziu, am primit vestea că mi-a fost aprobat un ajutor financiar şi că urma să fiu înscrisă în clasa anului 2005 de la Bradley.

— Ai emoţii, scumpo? m-a întrebat mama.

— Nu, am minţit.

Nu am înţeles de ce făcuse atâta zarvă din cauza Main Lineului. Prin ochii mei de copil de paisprezece ani, casele nu arătau nici măcar pe aproape la fel de

impresionant precum monstruozitatea tencuită în roz în care locuia Leah. Bunul-gust, urma să descopăr, era echilibrul fragil dintre scump şi fără pretenţii.

— O să te descurci foarte bine, m-a încurajat mama, strângându-mă de genunchi, mâzga de pe buzele ei prinzând o reflexie a soarelui datorită zâmbetului.

Un şir de fete, în formaţie, au înaintat pe lângă BMWul nostru, cu ambele bretele ale ghiozdanului prinse strâns în jurul umerilor lor subţiri, cu cozi bogate legănându-se ca nişte smocuri blonde, de o parte şi de alta a unor coifuri spartane.

— Da, mamă, ştiu.

Mi-am dat ochii peste cap, mai mult pentru mine decât spre ea. Eram periculos de aproape să încep să plâng, să mă ghemuiesc în braţele ei în timp ce ea şi-ar fi mişcat unghiile ascuţite de-a lungul antebraţului meu până când pielea mi s-ar fi făcut de găină. „Gâdilă-mă pe mână!“, obişnuiam s-o rog când eram mică, cuibărindu-mă lângă ea pe canapea.

— O să întârzii!

Mi-a înfipt un sărut pe obraz, lăsându-mi un strat lipicios de luciu de buze. În schimb, a primit un „La revedere“ posac de proaspătă adolescentă. În dimineaţa aceea, la treizeci şi cinci de paşi de uşa de la intrarea în şcoală, încă mă aflam în stadiul de repetiţie pentru acest rol.

În prima pauză trebuia să ne întâlnim cu toţii în sala de clasă comună, şi, ca o mare proastă, am fost entuziasmată de asta. Vechea mea şcoală nu avea sonerie sau profesori diferiţi pentru grupe diferite. Erau patruzeci de fete în fiecare an, împărţite în două clase, iar în acea clasă învăţai matematică, ştiinţe sociale, ştiinţe ale naturii, religie şi engleză de la aceeaşi profesoară tot anul, şi, dacă aveai noroc, învăţai de la cea care nu era călugăriţă (nu am avut niciodată noroc). Ideea unei şcoli în care o sonerie suna la fiecare patruzeci şi unu de minute, îndemnându-te spre următoarea sală de clasă, cu un alt profesor, şi cu un alt grup de elevi, m-a făcut să mă simt de parcă aş fi fost o vedetă în Salvaţi de clopoţel sau cam aşa ceva.

Dar cea mai captivantă parte a acelei prime dimineţi a fost ora de engleză. Eram la clasa de avansaţi, o altă distincţie pe care şcoala mea veche n-o făcuse niciodată, în care îmi asigurasem un loc graţie acelei descrieri strălucite de 150

de cuvinte a tragicului deces al pisicii mele. Abia aşteptam să-mi iau notiţe cu stiloul cu cerneală verde-deschis pe care-l cumpărasem de la magazinul şcolii. La Mt. St. Theresa scriam cu creionul, ca nişte copii mici, dar la Bradley nu conta cu ce scrii. Nu avea importanţă dacă îţi iei notiţe, atâta timp cât aveai note mari. Culorile şcolii Bradley erau verde şi alb, iar eu mi-am cumpărat un stilou în aceeaşi nuanţă precum cea a maiourilor de baschet, ca să-mi arăt noul angajament.

Clasa de engleză avansaţi era o clasă cu puţini elevi, doar doisprezece, şi, în loc de birouri, trebuia să stăm la trei mese lungi, strânşi laolaltă astfel încât să formăm o paranteză. Profesorul, domnul Larson, era genul pe care mama l-ar fi considerat „voinic“, dar acele zece kilograme în plus aveau drept rezultat o faţă plină şi binevoitoare: o privire crucişă, o uşoară arcuire a buzei de sus care îl făcea să pară că-şi aminteşte vreo glumă foarte nostimă pe care unul dintre amicii lui i-o spusese cu o seară înainte, aplecaţi deasupra unor beri călduţe. Purta cămăşi în culori pastelate şi avea genul de păr şaten-deschis şi neglijent, ceea ce ne spunea că nu cu mult timp în urmă fusese un puşti de şcoală pregătitoare, la fel ca noi, şi era, în general, foarte mişto. Hormonii mei la paisprezece ani îl plăceau. Toţi hormonii la paisprezece ani îl plăceau.

Domnul Larson stătea mult timp pe scaun, de obicei cu picioarele depărtate, adeseori cu capul sprijint în palmă, în timp ce întreba:

— Şi de ce credeţi că Holden se identifică cu cel care veghează în lanul de secară?

În acea primă zi, domnul Larson ne-a pus pe toţi la rând să povestim o chestie tare pe care o făcuserăm în timpul verii. Eram sigură că domnul Larson concepuse exerciţiul ăsta pentru mine — majoritatea celorlalţi copii, colegi de-o viaţă, făcuseră gimnaziul tot la Bradley şi probabil că îşi petrecuseră vara ieşind împreună. Dar nimeni nu ştia nimic despre noua colegă, şi chiar dacă stătusem numai la soare pe terasa din spatele casei, uitându-mă la seriale prin fereastră, ca o ratată transpirată şi fără prieteni, ei nu aveau de ce să afle asta. Când mi-a venit rândul, le-am spus că fusesem la concertul celor de la Pearl Jam din 23 august, ceea ce nu se întâmplase, dar nici nu era o pură născocire de-a mea. Mama lui Leah rezervase bilete pentru noi înainte de tot fiascoul cu iarba, înainte de a avea dovada definitivă că eram influenţa negativă pe care o suspectase cu mult timp înainte. Dar era o mare distanţă între Leah şi colegii mei cei noi, şi trebuia să-mi fac câţiva prieteni, aşa că am minţit şi mă bucur că am făcut-o. Chestia tare pe

care o făcusem vara aia a atras după sine câteva mişcări aprobatoare din cap şi chiar un „Mişto“ cu voce tare, de la un tip pe nume Tanner — cu ocazia asta am fost surprinsă să aflu că nu era doar un ţel pe care mi-l propusesem în legătură cu pielea mea în vara aceea, ci şi un nume[2].

După ce jocul s-a terminat, domnul Larson a vrut să vorbim despre romanul De veghe în lanul de secară, care fusese temă de vacanţă. M-am îndreptat în scaun. Răsfoisem cartea în două zile pe terasa din spate, lăsând urme umede de forma unei semiluni cu arătătorul pe fiecare pagină. Mama m-a întrebat ce părere aveam despre carte, iar când i-am spus că mi s-a părut nostimă, şi-a înclinat capul către mine spunând, „Tif, băiatul ăla are o problemă mintală gravă.“ Dezvăluirea asta m-a şocat atât de tare, încât am recitit cartea, profund îngrijorată că acest aspect crucial al poveştii îmi scăpase. Pentru o clipă, m-am speriat că nu eram experta în literatură care mă credeam, dar apoi mi-am reamintit cum la Mt. St. Theresa literatura era lăsată pe planul al doilea, în defavoarea gramaticii (mai puţin sex şi păcat în gramatică), deci nu era tocmai vina mea că spiritul meu de observaţie nu fusese atât de ascuţit cum ar fi trebuit. Aveam să ajung şi acolo.

Băiatul care stătea cel mai aproape de tablă a oftat. Numele lui era Arthur, iar cel mai tare lucru pe care-l făcuse în vara aia fusese să meargă într-un tur prin birourile New York Times, ceea ce, după reacţiile din clasă, nu era la fel de tare ca a-i vedea pe Pearl Jam într-un concert, dar nici la fel de rău ca a vedea Fantoma de la Operă la Kimmel Centre. Chiar şi eu am înţeles că nu era impresionant decât dacă mergeai pe Broadway.

— Ţi-a plăcut mult, nu-i aşa? l-a întrebat sarcastic domnul Larson, iar restul clasei a chicotit.

Arthur avea aproape o sută patruzeci de kilograme, iar acneea îi încadra faţa ca nişte paranteze. Avea părul atât de gras, încât, atunci când şi-a trecut mâinile prin el, a rămas aşa, un arc uleios, de la scalp până în creştet.

— Putea Holden să fie mai puţin conştient de sine decât e? Iată-l, numindu-i pe toţi prefăcuţi, când el e cel mai mare prefăcut dintre toţi.

— E un punct de vedere interesant, a spus domnul Larson încurajator. Este Holden un narator credibil?

Clopoţelul a sunat înainte ca cineva să poată răspunde şi peste instrucţiunile

domnului Larson care ne spunea să citim primele două capitole din romanul În aerul rarefiat, pe care aveam să-l discutăm mai târziu în săptămâna aceea. Toată lumea şi-a aruncat caietele şi creioanele în ghiozdane înainte de a năvăli afară tropăind cu pantofii Steve Madden din picioarele acoperite de puf. N-am înţeles cum toţi au ieşit atât de repede pe uşă. Atunci am observat prima dată, dar, odată ce am făcut-o, mi-am dat seama pentru tot restul vieţii: Eram înceată. Ce e uşor pentru alţii, pentru mine nu e.

Când am realizat că rămăsesem singură cu domnul Larson, obrajii mi s-au înroşit, sub fondul de ten de care mama a spus că aveam nevoie şi pe care, credea, toate fetele îl foloseau. Nu-l foloseau.

— Ai venit la noi de la St. Theresa, nu-i aşa?

Domnul Larson s-a aplecat peste catedră, dând la o parte nişte hârtii.

— De la Mt. St. Theresa.

În cele din urmă, am reuşit să închid fermoarul de la ghiozdan.

Domnul Larson a ridicat privirea de la catedră şi arcuirea de pe buza lui s-a accentuat.

— În regulă. Ei bine, rezumatul cărţii pe care l-ai făcut a fost foarte bun. Foarte minuţios.

Chiar dacă aveam să mă întind în pat mai târziu, reamintindu-mi acest moment iarăşi şi iarăşi până când am scrâşnit din dinţi şi am strâns din pumni ca să evit o combustie spontană, tot ce voiam să fac era să ies de acolo. Nu am ştiut niciodată ce trebuie spus în astfel de momente, iar faţa mea a arătat probabil ca a mătuşii mele irlandeze atunci când bea prea mult vin roşu şi începe să-mi mângâie părul spunându-mi cât de mult îşi doreşte să aibă o fiică.

— Mulţumesc.

Domnul Larson a zâmbit, iar ochii lui au dispărut.

— Mă bucur că eşti în clasa mea.

— Aha, ne vedem mâine!

Am dat să ridic mâna drept salut, dar m-am răzgândit. Probabil că am arătat de parcă aveam vreunul dintre ticurile Tourette. Învăţasem despre Tourette într-o zi când fusesem bolnavă, în timp ce mă uitam la un episod al emisiunii Sally Jessy Raphael.

Domnul Larson mi-a făcut timid înapoi cu mâna.

Era un birou stricat, la câţiva paşi de clasa domnului Larson, iar Arthur îşi rezemase ghiozdanul de el. Cotrobăia înăuntru dar şi-a ridicat privirea când m-am apropiat.

— Salut, a spus.

— Bună.

— Ochelarii mei, a îngăimat, ca un fel de lămurire.

— Ok!

Mi-am strecurat mâinile dedesubtul bretelelor ghiozdanului meu şi le-am apucat strâns.

— Iei prânzul acum? m-a întrebat.

Am dat din cap aprobator. Dar plănuisem să fac acest lucru la bibliotecă. Nu-mi puteam imagina nimic mai rău decât momentul care urma după ce plăteam mâncarea, uitându-mă în jur la o întindere de feţe fără nume şi fiind obligată să mă aşez unde nu eram dorită, neavând voie să ies cu mâncare afară din cantină. Se vorbea atât de mult în prima zi de şcoală, nimeni nu voia să irosească acest timp preţios al bârfelor pentru a-şi lua responsabilitatea de a o face pe fata cea nouă să se simtă inclusă. Înţelegeam, la fel aş fi făcut şi eu. Ştiam că lucrurile vor intra pe făgaşul normal în cele din urmă, că roşcata creaţă cu vinişoare albastre pe frunte avea să devină fata cu cel mai mare IQ din clasă, că avea să candideze la Harvard şi să primească distincţia de a fi primul dintre elevii promoţiei 2005 de la Bradley care a fost acceptat. (Dintr-o clasă de şaptezeci şi unu de elevi, au fost acceptaţi nouă în total. Nu degeaba Main Line Magazine numise Bradley o opţiune „exemplară“ pentru pregătirea de colegiu.) Că fotbalistul scund şi îndesat, cel cu pectorali adevăraţi, avea să devină tipul care primeşte o muie de la Lindsay „Biz“ Hanes în subsolul celui mai bun prieten al său într-o vară, în timp ce prietenul său cel mai bun privea. Aceste feţe şi

identităţi aveau să capete sens pentru mine în cele din urmă, şi aveam să devin şi eu cineva pentru toţi ceilalţi, cu nişte poveşti hazlii ca să explic de ce am stat cu cine am stat, de ce mă împrietenisem cu unii şi nu cu alţii. Dar, până atunci, preferam să îmi păstrez demnitatea şi să pornesc cu dreptul spre bibliotecă, să-mi fac tema la spaniolă.

— Merg şi eu cu tine la cantină, s-a oferit Arthur.

Şi-a aruncat ghiozdanul greoi peste umăr şi a luat-o înainte, pulpele sale umflate, palide, frecându-se una de cealaltă în timp ce se târa pe scări în jos. Ştiam cum e să fii trădat de corpul tău — aveam doar paisprezece ani şi deja arătam ca o studentă care trebuia să piardă kilogramele depuse în primul an de facultate. Adolescenţii erau însă proşti şi, pentru că aveam braţe relativ slăbuţe şi picioare şi un piept care arăta porno în tricouri cu decolteu în V, credeau că am corpul perfect. Asta în ciuda faptului că dedesubtul hainelor era un dezastru genetic pe care nici măcar o cură de anorexie indusă, pentru rochia de la bal, nu l-ar fi putut repara — un abdomen numai valuri de grăsime, un buric care se lăţea cât ochiul unui asiatic. Era vara în care tankini au devenit la modă, şi în viaţa mea n-am fost mai recunoscătoare unui articol vestimentar.

— Eşti şi tu, aşa, îndrăgostită de domnul Larson, ca toate fetele de pe aici?

Arthur a rânjit şi şi-a împins ochelarii — pe care şi-i găsise — mai sus pe nasul lucios.

— Profesoarele mele erau călugăriţe înainte să vin aici. Poţi să dai vina pe mine?

— O catolică, a spus Arthur grav. De unde?

Nu prea întâlniseră genul meu pe-aici.

— De la Academia Mt. St. Theresa?

Am aşteptat să-i văd reacţia, care nu mă gândisem că avea să fie favorabilă. Fiindcă expresia lui a rămas neschimbată, am adăugat:

— În Malvern?

Teoretic, Malvern era considerat începutul Main Lineului, dar era cam cel mai scăzut nivel al trupelor, adăpostind generalii şi căpitanii în inima tihnită a

taberei. Plebeii care-i atingeau marginea îi înţepau pe cei mai renumiţi din Main Line — Malvern nu era cu adevărat un membru al dinastiei lor.

Arthur a făcut o grimasă.

— Malvern. Asta-i departe. Acolo locuieşti?

Şi astfel au început anii explicaţiilor — nu, de fapt nu locuiesc acolo. Locuiesc în Chester Springs, care e chiar mai departe, şi e plin de oameni de rând, şi dacă acolo sunt case frumoase şi vechi care în mod cert ar fi considerate astfel, eu nu locuiam în vreuna dintre ele.

— Cât de departe e asta? a întrebat Arthur după ce mi-am terminat discursul.

— Cam la o jumătate de oră.

Erau patruzeci şi cinci de minute, cincizeci în unele zile, dar asta era o altă minciună pe care am învăţat s-o spun.

Am ajuns împreună cu Arthur la intrarea în cantină şi a făcut un gest să intru eu prima.

— După tine.

***

Încă nu ştiam de cine să mă tem şi, deşi cantina era plină şi deborda de o energie care putea fi interpretată drept ameninţătoare, tot nu-mi dădeam seama. L-am văzut pe Arthur făcând un semn din mână către cineva şi l-am urmat când mi-a spus:

— Vino.

Cantina era punctul în care vechiul conac şi şcoala cea nouă se întâlneau. Mesele pentru prânz erau din lemn, o nuanţă uzată de espresso, cioplite ca să-şi arate structura de culoarea nisipului în unele locuri. Podeaua întunecată asortată se

termina cu o uşă largă, care dădea într-un atrium nou construit, cu lucarne, cu un mozaic scânteietor pe jos şi cu ferestre din podea până la tavan de unde îi puteai urmări pe cei din gimnaziu hoinărind pe iarbă ca nişte bovine. Mâncarea se afla într-o sală în formă de U, care îi întâmpina pe studenţii din vechiul conac cu un bufet cu delicatese, iar apoi ducea în noul atrium, trecând pe lângă braţele osoase ale tipelor anorexice în curs de vindecare, care căutau la bufetul cu salate broccoli şi sos italian fără grăsime.

L-am urmat pe Arthur, care s-a oprit la o masă de lângă un vechi şemineu. Arăta de parcă nu mai fusese folosit de ani de zile, dar deschiderea pătată de funingine sugera că vechii locatari îl apreciaseră. Arthur şi-a trântit ghiozdanul pe scaunul din faţa unei fetei cu ochi mari şi căprui, atât de depărtaţi unul de altul, încât zici că-i avea pe tâmple. Copiii o numeau pe ascuns Rechina, dar ochii ei neobişnuiţi erau de fapt cea mai atrăgătoare trăsătură a ei şi cea pe care soţul ei avea în cele din urmă să o placă cel mai mult la ea. Purta pantaloni kaki largi şi un pulover alb de bumbac, care se strângea ca un sac mototolit sub sânii ei mari. Alături de ea stătea o altă fată, cu bărbia în mâini, cu un păr lung şaten care i se revărsa peste umeri şi peste masă în jurul coatelor. Avea pielea atât de palidă, că am fost şocată de fusta ei scurtă, de faptul că-şi afişa picioarele albe cu atâta tupeu. Mama m-ar fi dus cu forţa la solar, decât să mă lase să ies având o piele atât de albicioasă. Nu era cazul ei. Tipul de lângă ea purta un tricou de fotbal care părea să se asorteze perfect cu aspectul lui plăcut şi sănătos, iar mâna şi-o ţinea pe spatele ei, aşa cum numai un iubit ar fi putut s-o facă.

— Băi, le-a atras Arthur atenţia. Ea e TifAni. A fost la o şcoală catolică. Purtaţi-vă frumos cu ea, i-a fost destul de greu până acum.

— Bună, TifAni! a spus Rechina, voioasă.

Curăţa fundul unei ceşti goale de budincă cu o linguriţă de plastic, încercând să adune ultimele resturi dintr-o ciocolată vâscoasă.

— Bună.

Arthur a arătat către Rechina:

— Beth. Apoi către fata palidă: Sarah. Apoi către iubitul ei: Teddy.

Un cor de saluturi. Mi-am ridicat mâna şi am salutat din nou.

— Haide!

Arthur m-a tras de mânecă. Mi-am agăţat ghiozdanul de marginea unui scaun şi m-am apropiat de coada care se formase la bufetul de delicatese. Când i-a venit rândul, Arthur a comandat un ditamai sendvişul, cu carne de vită şi curcan, trei feluri de caşcaval, fără roşii, doar cu salată, şi cu atât de multă maioneză, încât de fiecare dată când muşca din el, se auzea un clipocit cleios. Eu am cerut unul cu caşcaval, muştar şi o roşie, toate învelite într-o lipie cu spanac (of, zilele în care credeam că o lipie are mai puţine calorii decât pâinea). Arthur şi-a aruncat şi două pungi de chipsuri pe tavă, dar am observat că majoritatea fetelor nu-şi luau aşa ceva, aşa că nu mi-am luat nici eu. Am înaintat spre casa de marcat, cu sendvişul meu şi cu sucul dietetic în mâini, şi am aşteptat la rând să plătesc.

— Îmi plac pantalonii tăi.

Complimentul m-a făcut să mă întorc. O fată care arăta din cale-afară de straniu, dar şi atrăgător în acelaşi timp, dădea din cap aprobator uitându-se la pantalonii mei cargo portocalii, pe care deja abia aşteptam să nu-i mai port niciodată. Avea părul blond-arămiu, atât de uniform colorat încât nu putea fi natural, ochi mari căprui, parcă lipsiţi de gene, şi pielea ca și cea a unei fete care avea piscină în curtea din spate şi toată vara la dispoziţie. În cămaşa ei roz-bombon şi cu fusta cadrilată de şcolăriţă, care cel mai probabil încălca regulile lungimii, era îmbrăcată într-un fel care sfida stilul androgin al majorităţii fetelor din ciclul pregătitor de la Bradley, dar dădea impresia că era una dintre cele mai tari.

— Mulţumesc, i-am zâmbit larg.

— Eşti nouă? m-a întrebat.

Avea vocea răguşită, ca vocile din fundalul reclamelor care te îndeamnă să suni la linia fierbinte. După ce am încuviinţat a spus:

— Eu sunt Hilary.

— Eu sunt TifAni.

— Tu, Hilary!

Vocea bubuitoare s-a auzit din mijlocul celei mai respectate mese din cafenea, la care stăteau băieţi cu păr pe picioare — păr adevărat, aspru şi negru ca al tatălui

meu — şi fete obişnuite să râdă atunci când ei se acuzau între ei că ar fi una dintre următoarele: păsărică, idiot, muist.

— Zi, Dean! i-a răspuns Hilary.

— Adu-mi nişte jeleuri, i-a cerut el.

Neavând o tavă, Hilary avea deja mâinile pline. Şi-a pus cola dietetică sub bărbie şi punga de covrigi la încheietura cotului.

— Stai să te ajut!

M-am dus la casă şi am luat punga cu jeleuri înainte ca ea s-o facă, plătind fără să zic nimic şi trecând peste protestele ei.

— O să ţin minte asta, mi-a spus, prinzând jeleurile cu degetul mic, reuşind cumva să-şi ducă toate cumpărăturile în braţe.

L-am ajuns din urmă pe Arthur, care zăbovea la câţiva paşi de casa de marcat. Întâlnirea, curiozitatea lui Hilary în ceea ce mă privea, mă făcuse să mă înroşesc. Uneori, un armistiţiu între fete valorează mai mult decât o invitaţie de la un băiat pe care-l placi cu adevărat, şi care nu te părăseşte după ce a obţinut ce voia.

— Văd că ai întâlnit-o pe una dintre HOs.

Am privit înapoi spre Hilary, care arunca punga de jeleuri pe tava lui Dean. Băieţii puteau folosi tăvi.

— E curvă[3]?

— E un acronim pentru Hilary şi cea mai bună prietenă a ei. Tipa aia — a dat din cap către o fată cu păr şaten creţ, care râdea cu admiraţie în timp ce Păroşii construiau un castel din cutiile goale rămase de la cartofii prăjiţi — a născocit chestia asta. Cred că nici măcar nu ştiu ce înseamnă. Arthur a oftat, încântat de ignoranţa lor: Ceea ce face ca totul să fie şi mai şi!

Poate că nu realizasem din prima că Holden Caulfield avea o problemă mintală, dar, aşa să-mi ajute Dumnezeu, ştiam ce înseamnă acel acronim.

— Chiar sunt curve?

Nu mai auzisem de o fată care să îşi aleagă o astfel de poreclă cu bună ştiinţă. Mi s-a spus curvă odată, o tranziţie naturală pe care toţi sunt în stare să o facă atunci când ai sâni de femeie la doisprezece ani, şi am plâns în braţele mamei o oră.

— Ar vrea ele. Arthur a strâmbat din nasu‘ lui subţire: Numai că n-ar şti ce să facă cu o sculă nici dacă le-ar lovi peste faţă.

***

După prânz a urmat ora de chimie, una dintre materiile care îmi plăceau cel mai puţin, dar a fost destul de interesant pentru că HOs au fost amândouă la oră. Entuziasmul mi-a dispărut însă destul de rapid când profesoara ne-a spus să ne împărţim în perechi pentru un experiment care avea să ne demonstreze în ce fel poate fi chimia interesantă. M-am uitat cu disperare în dreapta mea, dar colegul meu se foia deja în scaun, făcând semne către cineva cu care voia să fie în echipă. Acelaşi lucru şi în stânga. Perechi vesele au cotit către fundul clasei, iar mişcarea asta a scos la iveală un coleg rătăcit, un băiat cu părul şaten-deschis şi cu nişte ochi a căror culoare albastră putea fi observată chiar şi din cealaltă parte a clasei. A înclinat din cap către mine şi a ridicat din sprâncene, cerându-mi în tăcere să-i fiu parteneră, deşi eram singura variantă pe care o mai avea. I-am răspuns printr-o încuviinţare şi am înaintat spre masa de experimente din spatele rândurilor de birouri.

— Aşa, bine, a spus doamna Chambers când ne-a observat stând unul lângă celălalt, încă destul de nesiguri, Liam şi TifAni, mergeţi la ultima masă de lângă fereastră.

— Ca şi cum am avea de ales, a murmurat Liam, astfel încât să nu fie auzit de doamna Chambers. Îţi mulţumesc că eşti drăguţă cu unul nou.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că şi el se încadra în categoria „celor noi“. I-am aruncat o privire:

— Eşti nou?

A ridicat din umeri, ca şi cum ar fi fost ceva evident.

— Şi eu sunt! am şoptit încântată.

Nu-mi venea să cred ce noroc avusesem ajungând alături de el. Cei noi sunt obligaţi contractual să aibă grijă unul de celălalt.

— Ştiu.

Şi-a mişcat vag buzele într-un zâmbet timid, iar lumina după-amiezii i-a scos în evidenţă o gropiţă în obraz. Fixat în poziţia asta, ar fi putut fi pe un poster din Tiger Beat.

— Eşti prea drăguţă ca să nu te aleagă nimeni.

Mi-am strâns coapsele laolaltă, încercând să domolesc fierbinţeala.

Doamna Chambers s-a apucat să ne ţină o prelegere despre protecţie care nu interesa pe nimeni, până când a menţionat că, dacă nu eram atenţi, am fi putut ieşi de acolo cu părul şi sprâncenele pârlite. Am privit peste umăr în direcţia ei, realizând în acel moment că Hilary mă urmărea cu ochii ei mari şi fără gene, ca şi cum ar fi avut deja soarta care o îngrijora atât de mult pe doamna Chambers. Am avut o fracţiune de secundă ca să mă decid — să-mi mut privirea şi să mă prefac că nu o văzusem, sau să zâmbesc şi să avem un schimb de priviri care ar fi făcut-o să mă placă. Instinctul care îmi câştigase popularitatea trecătoare de la Mt. St. Theresa a ieşit la iveală şi am ales a doua variantă.

Spre bucuria mea, Hilary mi-a zâmbit înapoi şi i-a dat un cot Oliviei, şoptindu-i ceva în timp ce se apropiau. Olivia mi-a zâmbit la rândul ei şi mi-a făcut un semn, suflându-mi „E bun“, alungindu-şi considerabil buzele când a şoptit „bun“ şi arătând discret din cap către Liam. Am aruncat rapid o privire către el ca să fiu sigură că nu se uita la noi şi am şoptit înapoi, „Ştiu.“

Doamne, cât de încântată am fost de mine însămi în momentul în care clopoţelul a sunat la 3:23 după-amiaza. Era prima mea zi, şi flirtasem deja cu tipul nou şi sexy, revendicându-mi drepturile asupra lui pentru că amândoi eram noi, şi mă împrietenisem cu HOs. Voiam să-i trimit o carte poştală floral de la Hallmark bestiei de Sora John: „Dragă Soră John, mi-e atât de bine la noua şcoală şi am găsit pe cineva cu care aş vrea să-mi pierd virginitatea. Nu ştiu cum v-aş putea mulţumi!“

[1] Prescurtare a denumirii statului Pennsylvania. (N.t.)

[2] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe verbul to tan = a (se) bronza şi numele Tanner. (N.t.)

[3] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia şi omografia (aproape totală) dintre termenul care desemnează peiorativ o femeie de moravuri uşoare (hoe, pl. hoes) şi acronimul HOs, provenind de la numele Hilary şi Olivia. (N.t.)

Capitolul 3

— Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase — capul sus! — douăzeci şi opt — încă două, hai, dă tot ce poţi! — douăzeci şi nouă, treizeci.

M-am lăsat pe spate şi mi-am sprijinit fundul pe călcâie, întinzându-mi braţele în faţă, în încercarea de a le alungi după „cursa destinată arderii grăsimilor“, promisiunea costisitoare pe care o auzeam în schimbul a 325 $ în fiecare lună. Probabil aş fi avut şi un corp mai suplu şi mlădios, dacă nu aş fi fost atât de disperată să-mi umplu gura cu mâncare de fiecare dată când ajungeam acasă, uneori începând să cotrobăi prin bucătărie chiar înainte de a-mi da jos jacheta.

— Du-ţi greutăţile înapoi la dulăpior şi apucă-te să faci ridicările din gambe la bară.

Dintre toate, asta e partea antrenamentului care îmi provoacă cea mai mare anxietate — pentru că trebuie să-mi aşez greutăţile şi să ajung repede, dar politicos, în locul meu favorit, când tot ce îmi doresc e să le dau coate tuturor celor care nu se dau la o parte din calea mea. „Sunt aici pentru că urmează să apar la televizor, nu pentru sănătatea mea, târfelor!“ Mă decid pentru izbitura accidentală, cea pe care o păstrez de obicei pentru Cântăreţi. Ştiţi genul ăla de oameni, atât de-al dracului de fericiţi că sunt în viaţă, ţopăind pe stradă, cu căştile în urechi şi cu feţe respingător de mulţumite, în timp ce cântă cu voce tare versurile unei piese otrăvitoare şi celebre lansate de Motown. Nu mai am nicio ruşine, îi izbesc cu geanta mea enormă în timp ce trec pe lângă ei, savurând câte un „Hei!“ ultragiat în spatele meu. Nimeni nu poate fi atât de fericit.

Sunt puţin mai amabilă la antrenament. N-aş vrea să stric imaginea pe care instructorii o au despre mine, o imagine construită cu grijă ca să impresioneze şi să atragă: fata drăguţă, dar uşor rezervată care va alege întotdeauna varianta cea mai grea în ceea ce priveşte antrenamentul coapselor, indiferent cât de tare îi tremură picioarele.

Din fericire, după ce-mi lăsasem greutăţile în dulăpior şi mă întorsesem, am văzut că locul meu favorit era liber. Mi-am înfăşurat prosopul în jurul barei, mi-am aşezat sticla de apă pe podea, şi m-am ridicat în mod repetat pe partea din faţă a piciorului, în timp ce-mi sugeam burta şi îmi scoteam pieptul în faţă.

— Eşti în formă, Ani, a spus instructorul.

Timp de o oră, m-am îndoit, am inspirat adânc, m-am încordat, am sărit, am zvâcnit. La ultima întindere, îmi simţeam picioarele ca pe nişte tăiţei thailandezi după care râvnesc mereu, şi m-am gândit să sar peste alergarea de trei kilometri până înapoi la apartament. Dar în timp ce aşteptam la rând să pun la loc salteaua în suportul din faţa sălii, m-am zărit în oglindă, mai precis am dat cu ochii de umflătura care se tot bomba în partea de jos a maioului meu, aşa că m-am răzgândit.

La vestiare, după antrenament, o fată care trândăvise în timpul fiecăreia dintre cele trei serii de abdomene mi-a spus:

— Ai lucrat atât de bine!

— Poftim?

O auzisem, desigur.

— În timpul abdomenelor. Ultima poziţie, am încercat să dau drumul picioarelor şi n-am putut să mă îndrept nici măcar o dată.

— Ei bine, e partea de care am cea mai mare nevoie, aşa că trag cât pot de tare.

M-am bătut uşor pe burtică, căzută peste pantalonii mei de yoga, cea mai mică mărime, concepuţi de Stella McCartney pentru Adidas. Încă de când începuseră pregătirile de nuntă, poftele mele redeveniseră la fel de intense ca în liceu. În ultimii câţiva ani, fusesem capabilă să le reduc la zilele de duminică şi ocazional la miercuri noaptea. Datorită surplusului de exerciţii fizice şi a faptului că mă abţineam în tot restul săptămânii, reuşeam să-mi menţin greutatea în jurul a cincizeci şi cinci de kilograme (subţire şi mlădioasă când ai aproape un metru optzeci, îndesată când ai unu şaizeci). Obiectivul meu pentru nuntă şi, cel mai important, pentru documentar, era 45, şi ştiind ceea ce urma să am de făcut — şi cât de repede — ca să reuşesc, mi se părea că asta îmi sporise apetitul în ultima vreme. Mă simţeam ca un urs răvăşit, făcând provizii pentru anorexie.

— În niciun caz! a insistat fata. Arăţi excelent.

— Mersi.

Când s-a întors cu spatele ca să-şi deschidă dulapul, am studiat-o din cap până în picioare. Avea un trunchi lung şi îngust, care compensa şoldurile largi şi fundul mare şi lat. Nu mă puteam decide ce era mai rău — să intru încet-încet în blugii pentru mame din reclama de la Saturday Night Live, sau să lupt împotriva lor, încontinuu înfometată şi botoxată.

***

Am înaintat cu greu până acasă, abia mişcându-mi picioarele pe West Side Highway. Mi-a luat douăzeci şi cinci de minute să alerg trei kilometri, ceea ce, luând în calcul şi opririle pe care a trebuit să le fac la semafoare ca să nu fiu călcată de vreo maşină, era jalnic.

— Hei, scumpo.

Luke nu s-a deranjat să-şi ridice privirea din iPadul pe care-l avea în poală. Când eu şi Luke am început să ieşim, stomacul meu obişnuia să se agaţe de cuvântul „scumpo“, îl ţinea cum ai ţine o jucărie de pluş în aparatele alea cu cârlig, o mare minune că te-ai ales totuşi cu ceva, având în vedere că toată lumea ştie că sunt măsluite. Era tot ceea ce mi-aş fi dorit în liceu şi în timpul colegiului, un jucător de lacrosse cu umerii laţi apropiindu-se încet din spate şi punându-şi braţul pe după umărul meu, „Hei, scumpo.“

— Cum a fost la sală?

— Eh. Mi-am dezlipit maioul transpirat de pe mine, am tremurat când părul ud mi s-a lipit pe gât, acum dezgolit de materialul Lululemon. M-am dus la dulap, am luat un borcan cu unt organic de arahide şi am băgat o lingură în el.

— La ce oră vă întâlniţi din nou?

M-am uitat la ceas.

— La unu. Trebuie să mă grăbesc.

Mi-am permis doar o lingură cu vârf din untul de arahide şi un pahar cu apă înainte să intru la duş. Mi-a luat o oră să mă pregătesc, mult mai mult decât am petrecut dichisindu-mă pentru cina cu Luke. Erau atâtea femei pentru care mă aranjam! Fraierele de pe stradă (aşa se face), vânzătoarea care m-ar fi pupat în fund numai dacă ar fi observat eticheta Miu Miu din căptuşeala de piele a genţii. Dar cea mai importantă în acea zi, domnişoara de onoare, o rezidentă care la douăzeci şi trei de ani declarase cu îndrăzneală că, dacă nu avea să nască până la treizeci de ani, şi-ar fi pus ovarele la păstrat:

— Vârsta maternală avansată e direct corelată cu autismul.

A supt atât de tare din vodca cu suc, încât i-a scăpat un balonaş în aer.

— Toate femeile astea care fac copii după treizeci de ani. Sunt atât de egoiste! Dacă nu pui mâna pe cineva până atunci, adoptă. Desigur, Monica „Moni“ Dalton era sigură că mai curând decât să pună mâna pe un duş cu trei mânere avea să se aleagă cu un bărbat. Nu a mai mâncat carbohidraţi procesaţi de la sfârşitul serialului Sex and the City, iar abdomenul ei arată de parcă a fost lucrat în Photoshop.

Cu excepţia faptului că, peste trei luni, Moni va fi prima dintre noi care va împlini douăzeci şi nouă, şi nu va avea un bărbat alături de ea, în pat, ca să o dezmorţească cu puţin sex de ziua ei. Panica ei are un miros chimic.

Se întâmplă ca Moni să fie şi cea pentru care e cel mai amuzant să te pregăteşti. Îmi place să o surprind examinându-mi glezna, pe care se încheie bareta fină a sandalei, felul în care ochii ei se mişcă la unison cu smaraldul meu. Barneys nu e ceva nou nici pentru ea, atât că factura e plătită de părinţii ei. Nu-i deloc un lucru mişto, când ai trecut de partea greşită a vârstei de douăzeci şi cinci de ani. Din acel moment, singura persoană care trebuie să-ţi plătească facturile eşti tu sau bărbatul tău. Ca să se ştie, îmi plătesc singură facturile de cumpărături (totul, în afară de bijuterii.) Dar n-aş fi vreodată în stare să fac asta dacă n-ar fi Luke. Dacă n-ar fi el să se ocupe de toate celelalte.

— Arăţi bine.

Luke m-a sărutat pe nepregătite, în drum spre bucătărie.

— Mersi.

Am tras de manşetele blazerului alb. Niciodată nu puteam să le rulez aşa cum era la modă.

— Ieşiţi la o gustare după?

— Da.

Mi-am umplut geanta cu produse de machiaj, ochelari de soare, revista New York — pe care o lăsasem dinadins pe jumătate ieşită din geantă astfel încât toată lumea să ştie că citesc New York —, gumă şi o variantă de probă a invitaţiei de nuntă pe care papetăreasa noastră sfioasă o concepuse.

— Hei, deci săptămâna asta... unul dintre clienţii mei vrea neapărat să ieşim la cină cu el şi cu soţia lui.

— Cine?

Mi-am derulat manşetele blazerului şi le-am rulat din nou.

— Tipul ăsta, Andrew. De la Goldman.

— Poate că Nell îl ştie, am rânjit.

— O, Doamne. Luke şi-a umflat obrajii, îngrijorat. Sper că nu.

Nell îl agită pe Luke.

Am zâmbit. L-am sărutat pe gură. Am simţit un gust stătut de cafea în respiraţia lui. Am încercat să nu mă înfior. Am încercat să-mi amintesc de prima dată când l-am văzut, chiar prima dată: la o petrecere când eram în primul an de colegiu, toată lumea în blugi Seven, eu sufocată de talia pantalonilor mei kaki. Luke era în ultimul an la Hamilton, dar cel mai bun prieten al lui din liceu era la Wesleyan. S-au vizitat în dese rânduri de-a lungul anilor, dar, pentru că eu eram doar în primul an, îl vedeam pentru prima dată la acea petrecerea din semestrul de toamnă. Luke umbla după Nell pe atunci, înainte ca el să afle ce vampă (cuvântul îi aparţine lui) putea să fie. Din fericire sau din nefericire, Nell era

cuplată cu cel mai bun prieten al lui Luke, deci nu avea să se întâmple. Când am ajuns acasă în noaptea aia, suferind din cauza salutului indiferent al lui Luke, mi-am pregătit strategia. Tipul pe care-l voiam o voia pe Nell, aşa că am urmărit-o pe Nell îndeaproape. Mâncam la fel ca ea, lăsând aproape trei sferturi din mâncare în farfurie (ea avea o rezervă de pilule albastre care să te facă indiferent până şi la cei mai devastatori carbohidraţi) şi am făcut-o pe mama să-mi cumpere hainele pe care Nell le purta, când m-am întors acasă în vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Nell m-a ajutat să înţeleg că îmi jucasem greşit cartea: fetele drăguţe trebuiau să arată de parcă nu încercau să fie drăguţe, asta fiind greşeala fatală pe care o făcusem la Bradley. Nell ieşea uneori în tricoul polo al tatălui ei, purtând Ugg-uri murdare şi pantaloni de trening, nemachiată, doar ca să-şi demonstreze devotamentul inerent propriului ei sex. Fetele drăguţe mai trebuiau să aibă un simţ al umorului autodenigrator, să scoată în evidenţă când aveau o erupţie de coşuri şi să vorbească despre diareea lor explozivă ca să le asigure pe celelalte fete că ele nu erau interesate de rolul de obrăznicături devoratoare de bărbaţi. Pentru că dacă celelalte ar fi simţit cea mai mică intenţie a unui act de curaj, te-ar fi terminat, şi ai fi putut să-ţi iei gândul de la băiatul pe care îl voiai. Forţa complicată a unei haite de fete ar putea face să se aplece chiar şi cea mai teribilă erecţie.

Pe la sfârşitul primului an de colegiu, puteam să-mi trag pe mine aceeaşi pereche de pantaloni kaki şi să mi-i dau jos fără ca măcar să trebuiască să le desfac nasturii. Încă nu eram slabă-slabă, nu aveam să mai slăbesc alte cinci kilograme decât după colegiu, dar standardele colegiului erau mai puţin stricte decât cele ale New Yorkului. La un moment dat, în martie, într-o zi sâcâitor de caldă, mă duceam la ore într-un maiou de duzină. Soarele mă apăsa în moalele capului, când am trecut pe lângă Matt Cody, un jucător de hochei care o încălecase pe Nell atât de dur încât îi lăsase cu penisul un semn roşu pe coapsă, colorându-se în nuanţe de mov şi albastru şi verde, timp de aproape o săptămână. A încremenit pe loc, uimit de felul în care lumina mi se împrăştia în păr şi în ochi, şi chiar a rostit pe nerăsuflate un „Oau“.

Dar trebuia să am grijă. Colegiul era prima mea tentativă de reinventare, şi nu-mi puteam permite să o compromit creându-mi din nou o anume reputaţie. Nell mi-a spus că eram cea mai stricată vampă pe care o cunoscuse; aveam o grămadă de relaţii, mă dezbrăcam o grămadă, dar nu mergeam mai departe de atât decât dacă tipul era iubitul meu. Şi chiar am învăţat cum se face datorită lui Nell şi a ceea ce ea numea teoria Hemingway. Hemingway obişnuia să scrie finalul unui roman doar ca pe urmă să-l şteargă, susţinând că făcea povestea mai puternică

pentru că cititorul avea să fie de fiecare dată capabil să intuiască fantoma acelui pasaj final, imaterial. Când îţi place un tip, considera Nell, trebuie să găseşti imediat un alt tip, poate cel pe care-l surprinzi mereu uitându-se la tine în timpul orei de literatură americană modernă, cel cu prea mult gel în păr şi cu blugi ieftini. Zâmbeşte-i la sfârşit, lasă-l să te invite în oraş, bea un whisky slab în dormitorul lui în timp ce el perorează despre Dave Eggers, iar Phoenix scheaună pe fundal. Fereşte-te de sărutul lui sau nu, dar continuă să faci asta până când tipul care chiar îţi place începe să-l miroasă... pe celălalt tip dându-ţi târcoale. Îi va simţi mirosul pe pielea ta, pupilele dilatându-i-se precum cele ale unui rechin care simte gustul sângelui în apă.

După ce am absolvit, am dat din nou de Luke, la o altă petrecere din oraş. Nu ne-am fi putut potrivi mai bine de atât, pentru că eu aveam un iubit şi, Doamne, mirosul tâmpitului ăluia ar fi putut umple un stadion întreg. Era urmaşul extrem de controversat al unei familii de pe Mayflower, pe care l-am ţinut în preajma mea pentru că era singurul tip care nu se temea să-mi facă ceea ce îi ceream să-mi facă în pat. Dă-mi o palmă? „Să-mi zici numai dacă e destul de tare“, şoptea, înainte să mă provoace şi să mă plesnească cu dosul palmei, atât de puternic încât îmi pârâia creierul în cap, vedeam amestecat şi în ceaţă, un strat negru tremurând în faţa ochilor mei, din nou şi din nou, până când terminam cu un geamăt grotesc. Luke ar fi fost îngrozit dacă i-aş fi cerut vreodată să-mi facă aşa ceva, dar eram dispusă să renunţ la nevoia palpitantă de a fi agresată — n-am ştiut niciodată dacă era rezultatul naturii sau al educaţiei — pentru un nume ca al lui, un nume pentru care aş fi dat orice ca să fie al meu. Când m-am despărţit în sfârşit de iubitul meu „pentru“ Luke, libertatea neaşteptată care ne-a legat — să ieşim împreună la cină şi să ne întoarcem împreună acasă ca un adevărat cuplu — era ameţitoare. Ne-a purtat iute în zare, ca un val uriaş, iar după un an ne-am mutat împreună. Luke ştie, bineînţeles, că am fost la Wesleyan. Întotdeauna face comentarii despre cât de amuzant este că nu ne-am intersectat în niciuna dintre vizitele lui.

***

— Asta e Emile, pe trandafiriu-pal.

Vânzătoarea a scos rochia de pe umeraş şi a fluturat-o în faţa corpului ei, ţinând trena ridicată şi ciupind materialul cu arătătorul şi degetul mare.

— Obervaţi că are un mic luciu.

M-am uitat în treacăt la Nell. Nell încă era „o senzaţie“ (cuvântul mamei) chiar şi după toţi aceşti ani. Nu va avea niciodată nevoie să se căsătorească pentru a fi mulţumită de ea însăşi, aşa cum avem noi toate celelalte. A lucrat în domeniul finanţelor, era una dintre cele două fete de pe nivel, băieţii se roteau în scaune pentru a o zări în treacăt pe Bancheriţa Barbie în timp ce mergea cu paşi mari. La o petrecere de Crăciun cu doi ani în urmă, unul dintre colegii ei neghiobi — căsătorit şi cu copii, desigur — a înşfăcat-o şi-a aruncat-o peste umeri astfel încât rochia i s-a ridicat dezvelindu-i fundul elegant, apoi a alergat în jurul camerei făcând ca o maimuţă în timp ce toţi ceilalţi răgeau şi strigau de bucurie.

— De ce a făcut ca o maimuţă? o întrebasem.

— Poate aşa şi-l imagina el pe Tarzan? Nell a ridicat nepăsătoare din umeri: Nu era un tip prea deştept.

Nell a dat în judecată compania pentru o sumă confidenţială, iar acum doarme până la 9 în fiecare dimineaţă, merge de la antrenament la yoga şi înşfacă nota de plată înainte ca oricare dintre noi să apucăm să o facem.

Nell părea uşor nemulţumită:

— O să arăt de parcă aş fi dezbrăcată, în culoarea asta.

— O să mergem la bronzat, i-a reamintit Moni.

Lumina care intra pe fereastră îi scotea în evidenţă un coş imens de pe obraz, mascat cu un fond de ten prea roz. Era stresată de-a binelea de toată chestia asta cu eu-care-mă-mărit-înaintea-ei.

— Albastrul-marin e o nuanţă foarte plăcută.

O brăţară Cartier Love a alunecat aproape să cadă de pe manşeta vânzătoarei în timp ce a pus trandafiriul-pal la loc în cuier şi ne-a prezentat fluturând ruda sa bleumarin. Era blondă natural, probabil vopsindu-se şi mai blondă atunci când mergea, nu mai mult de o dată sau de două ori pe an, la Marie Robinson.

— Sunt şi oameni care amestecă nuanţele? am întrebat.

— Tot timpul.

S-a pregătit pentru argumentul hotărâtor:

— Georgina Bloomberg a trecut pe aici săptămâna trecută pentru o prietenă, şi asta-i ceea ce vor ele.

A scos o a treia variantă, o nuanţă hidoasă de vânătă şi a adăugat:

— Poate fi foarte şic dacă e făcută cum trebuie. Îmi mai spuneţi o dată câte domnişoare de onoare sunt?

Erau şapte. Toate de la Wesleyan şi toate trăind în New York, cu excepţia a două dintre ele care luaseră calea DCului. Opt cavaleri de onoare pentru Luke, toţi absolvenţi de Hamilton, cu excepţia fratelui său mai mare, Garret, care absolvise magna cum laude la Duke. Toţi din oraş, şi ei. Odată m-am plâns lui Luke cât de trist era că amândoi veniserăm aici deja atât de înconjuraţi de prieteni încât n-am putut să experimentăm cu adevărat viaţa New Yorkului. Toţi acei ciudaţi hoinărind pe aici, toate acele nopţi legendare şi sălbatice care ne aşteptau... n-am avut nevoie de ele, deci n-am umblat niciodată după aşa ceva. Luke mi-a spus că era incredibil cum reuşeam de fiecare dată să transform un lucru pozitiv în ceva negativ.

Nell şi Moni au mers în cabinele de probă ca să-mi arate cât de şic pot să arate trandafiriul-pal şi bleumarinul împreună, iar eu am cotrobăit în geantă după telefon. Îl ţineam în faţa mea în dreptul bărbiei, în timp ce căutam postările noi de pe Twitter şi Instagram. Directorul secţiunii de frumuseţe al revistei noastre filmase recent un material pentru emisiunea Today, avertizându-i pe telespectatori în legătură cu pericolele reale ale dependenţei de Smartphone-uri: Erupţii în Zona Telefonului Mobil şi Început Prematur de Îmbătrânire a Pielii, din cauza privitului excesiv în jos pentru a vedea cine luase recent bătaie şi îşi eliberase sufletul @SoulCycle.

Spencer mă urmărea acum pe Instagram, după ce ne întâlniserăm. N-am recunoscut pe nimeni din selecţia pestriţă a pozelor ei, dar am remarcat un comentariu, cineva o întreba dacă avea să participe la evenimentul Friends of the Five, care avea să se ţină într-un pub trist aflat lângă un Starbucks în Villanova, PA. O parte din mine şi-a imaginat cum ar fi să merg: să apar într-o bluză simplă

de caşmir, cu ditamai smaraldul ăla pe deget, cu Luke alături emanând o încredere atât de neclintită, încât, printr-un fel de osmoză, mă molipsea şi pe mine. Locul în care făcusem atâtea eforturi ca să mă potrivesc îmi era acum inferior. Toţi rataţii ăia care n-au ieşit niciodată din Main Line şi care trăiau probabil în apartamente cu podele mochetate... Doamne! S-ar fi auzit un murmur în mulţime, jumătate din ei indignaţi, jumătate impresionaţi, şuşoteli de genul: „Ai văzut cine a venit? Are tupeu“, însemnând ceva diferit pentru fiecare dintre ei. Poate că ar fi fost acolo şi tipul care încă credea că-i eram datoare cu o tăvăleală, după toţi anii ăştia. Evenimentul era peste câteva luni. Dacă ajungeam la greutatea pe care mi-o propusesem până atunci, poate.

Am trecut de la Instagram la e-mail chiar când Nell plutea afară din cabina de probă, trandafiriul-pal împodobindu-i corpul tonifiat, spatele dezvelit scoţând la iveală numai piele şi oase.

— Oau, a răsuflat Brăţara Love, şi nu doar ca să-şi facă vânzări.

Nell şi-a pipăit pieptul cu degetele-i butucănoase. Avea pieptul neted precum pizza cu înveliş subţire pe care o comandam în colegiu la micul dejun. Trebuia să mă uit în altă parte. Nell mănâncă sport pe pâine, iar marginile ascuţite ale unghiilor ei, cu straturile de piele jupuite şi însângerate, îmi amintesc prea tare de cât de uşor cedează cusăturile corpului uman.

— Dacă un violator intră în apartamentul tău, enunţasem cândva o ipoteză, în mijlocul unui episod din Law & Order, cum ai de gând să-i scoţi ochii cu cioturile alea?

— În cazul ăsta cred că ar trebui să-mi cumpăr o armă.

La jumătatea acelei afirmaţii, ochii albaştri ai lui Nell se luminaseră îngrijoraţi. Prea târziu, neuronii aprinseseră deja fitilul spre acel gând şi propoziţia detonată i-a ieşit pe buze înainte să o poată opri.

— Scuze, a adăugat, cu stângăcie.

— N-ai de ce. Îndreptasem telecomanda către televizor, mărind volumul. Nu trebuie să renunţăm la sarcasm pentru Five.

— Ani, arăt de parcă port o rochie de carne.

S-ar putea să o fi spus ca pe o nemulţumire, dar Nell admira întinderea netedă a spatelui ei în oglindă, felul în care culoarea se amesteca firesc cu pielea de deasupra fundului ei care valora o sumă secretă, astfel încât nu puteai spune unde se termina rochia şi unde începea Nell.

— Chiar o să mă pui să stau alături de ea? s-a plâns Moni, dând la o parte draperia cabinei de probă.

Moni nu se va opri niciodată din încercarea de a o face pe Nell să devină cea mai bună prietenă a ei. Pur şi simplu, nu înţelege. Nell nu vrea să o pupe nimeni în fund. N-are nevoie.

— E grozavă culoarea asta de pe tine, Moni, am spus vicleană, când Nell s-a prefăcut că nu o aude.

N-o să mă opresc niciodată din a-i flutura Monei pe sub nas că Nell m-a ales pe mine, macaronăreasa, în faţa ei, prinţesa păpuşilor.

Moni s-a fâţâit:

— Totuşi, nu pot să port sutien.

Brăţara Love a gonit spre Moni — ţâţele lăsate nu aveau să strice o vânzare, în niciun caz sub supravegherea ei — şi a început să rearanjeze firele de jerse de pe rochie.

— E ajustabilă, vedeţi? Se potriveşte la toate tipurile de corp.

În cele din urmă, a fixat ceea ce părea a fi o eşarfă pentru o ţâţă unică. Moni a săltat marginile rochiei în oglindă, sânii ei făcând valuri sub material ca şi cum o bombă ar fi explodat sub apă, la mii de metri adâncime.

— Crezi că celelalte fete vor arăta bine în asta? a insistat Moni. Restul fetelor din grup nu putuseră veni la întâlnire, lăsând cu graţie decizia pe umerii lui Moni şi Nell. Luke avea trei cavaleri de onoare fără perechi — Garret, care purta ochelari Ray-Ban polarizaţi şi îşi punea mâna pe spatele tău când îţi vorbea, era unul dintre ei. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-şi pericliteze locul la petrecere şi încercarea ei de a-l face pe Garret s-o însoţească, sugerând un alt model de rochie.

— Îmi place, a declarat Nell.

Era tot ce avea de spus, cu toate că era lipsită de entuziasm.

— E destul de mişto, a aprobat-o Moni, uitându-se încruntată la corpul ei, din diferite unghiuri.

M-am întors la telefon, verificându-mi acum e-mailurile, uitând totul despre Începutul Prematur de Îmbătrânire a Pielii, când am dat peste titlul unui mesaj care a făcut să-mi vină înapoi singura lingură de unt de arahide pe care o mâncasem: FRND OF 5 MODIFICARE DE PROGRAM, scria, având ataşat steguleţul roşu de maximă importanţă.

— Fir-ar să fie!

Am apăsat pe mesaj ca să-l deschid.

— Ce?

Nell ţinea partea de jos a rochiei ridicată la nivelul genunchiului, încercând să vadă cum arăta mai scurtă.

Am oftat.

— Vor să mute filmările la începutul lui septembrie.

— Şi înainte cum erau?

— La sfârşitul lui septembrie.

— Păi şi care-i problema?

Sprânceana lui Nell s-ar fi ridicat dacă n-ar fi fost injectată cu Botox („Preventiv“, spusese, în apărarea ei).

— Problema e că am tot mâncat ca o scroafă. Acum trebuie să o dau pe ano dacă vreau să fiu pregătită până pe patru septembrie.

— Ani, a spus Nell, tipa cu optzeci de centimetri în coapse, opreşte-te! Eşti atât de micuţă în momentul ăsta!

Nell s-ar fi sinucis dacă ar fi fost vreodată atât de „micuţă.“

— Ar trebui să ţii dieta Dukan, s-a băgat în vorbă Moni. Sora mea a ţinut-o înainte de nunta ei. A dat jos trei kilograme şi jumătate în trei săptămâni, şi purta deja mărimea doi, a mai adăugat, pocnind din degete.

— E dieta pe care a ţinut-o Kate Middleton, a spus Brăţara Love, iar noi toate i-am adus mulţumiri Ducesei de Cambridge printr-un moment de tăcere. Kate Middleton arăta atât de înfometată în ziua nunţii ei, încât era necesar să i se aducă laude.

— Să luăm o gustare, am rostit suspinând.

Conversaţia mă făcea să-mi doresc să fiu singură la mine în bucătărie, în cea mai întunecată noapte, cu frigiderul plin şi să am ore întregi la dispoziţie ca să-l profanez. Îmi plăceau serile în care Luke trebuia să se ocupe de clienţii lui. Mă întorceam acasă cu două plase pline cu alimentele cele mai bogate în carbohidraţi pe care le găseam la magazinul din cartier, devoram totul până la ultima firimitură şi ascundeam dovezile pe fundul ghenei de gunoi; Luke nici nu avea habar. După ce mâncam, mă uitam ore întregi la filmuleţe porno, în care bărbaţii ţipau la femei să latre ca nişte căţele, că altfel nu le-o mai trăgeau. Aveam orgasm după orgasm. Nu-mi lua mult timp. Apoi mă prăbuşeam în pat, spunându-mi că oricum nu aş vrea să mă mărit cu unul care ar fi dispus să-mi facă aşa ceva.

***

Moni s-a ridicat ca să meargă la baie după ce am comandat.

— Ce părere ai despre rochii?

Nell şi-a desprins părul lucios din coadă. Barmanul s-a holbat la ea.

— Arătai super în trandafiriu pal, am spus. Dar sfârcurile tale sunt o problemă.

— Ce ar spune domnul şi doamna Harrison despre asta?

Nell şi-a pus mâna în dreptul inimii, asemenea unei femei jignite din perioada victoriană, într-un corset prea strâmt. Viitorii mei socri o amuzau nespus, datorită casei lor amăgitor de modeste din Rye, New York, a casei de vară din Nantucket, a papioanelor lui şi coafurii ei şic, albă, în stil bob, cu bentiţă de catifea. Nu i-aş fi învinuit dacă ar fi strâmbat din nasurile lor nordice tradiţionale în legătură cu mine. Dar doamna Harrison îşi dorise dintotdeauna o fiică şi încă nu-mi vine să cred că e mulţumită cu una ca mine.

— Nu cred că doamna Harrison şi-a văzut vreodată sfârcurile, am spus. Probabil că ar fi o lecţie de anatomie utilă pentru ea.

Nell a ridicat un monoclu invizibil în dreptul ochiului ei stâng şi a privit chiorâş.

— Deci astea-s ceea ce tu numeşti areole, dragă? a spus, cu vocea tremurândă a călătorilor bătrâiori de la metrou.

Imita o femeie bătrână tipică, dar care nu avea nimic de-a face cu doamna Harrison. Puteam să-mi imaginez faţa viitoarei mele soacre dacă ne-ar fi auzit cum o luam peste picior în timp ce beam Bloody Mary de paisprezece dolari paharul. Nu s-ar fi enervat — doamna Harrison nu se enervează niciodată. În schimb, sprâncenele ei subţiri s-ar fi arcuit, pielea din acea zonă strângându-se într-un fel în care cea a lui Nell nu poate, buzele ei depărtându-se cu un oftat delicat.

Avusese atâta răbdare prima oară când mama le vizitase casa, colindând prin camerele aranjate cu eleganţă, întorcând sfeşnicele şi celelalte totemuri ca să le descifreze originea („Scully & Scully? Ăsta e un magazin din New York?“, „Mamă, încetează.“). Cel mai important, domnul şi doamna Harrison contribuiau cu 60 la sută din cheltuiala pentru nuntă. Treizeci la sută erau din partea mea şi a lui Luke (bine, a lui Luke), iar restul de 10 la sută din partea părinţilor mei, în ciuda protestelor mele că nu aveau de ce, în ciuda faptului că cecul nu avea să fie vreodată lichidat, chiar dacă insistaseră. Ca principali investitori, familia Harrison avea toate drepturile de decizie în legătură cu fantastica mea trupă de hipsteri şi cu controlul listei de invitaţi: mai multe femei de şaizeci de ani cu bentiţă, mai puţine de douăzeci şi opt în rochii vulgare de petrecere. Dar doamna Harrison doar îşi ridicase mâinile, întotdeauna cu manichiura nefăcută, spunându-mi: „asta e nunta ta, Ani, şi ar trebui să o planifici cum crezi de

cuviinţă“. Când cei cu documentarul m-au abordat prima dată, mersesem la ea, ascunzându-mi neliniştea, cu un gât, ca şi cum aş fi înghiţit un ditamai Adderallul cu declanşare temporizată fără apă. Cu o voce atât de răguşită încât îmi era ruşine, îi spusesem cum voiau să dezgroape incidentul de la Bradley, că voiau să prezinte povestea nespusă, cea adevărată, cea pe care media o înţelesese greşit în urmă cu paisprezece ani. Avea să fie mai rău dacă nu eram de acord cu asta, m-am gândit, puteau să mă descrie în orice fel voiau, şi măcar dacă aveam şansa să-mi spun povestea puteam...

— Ani, mă întrerupsese, cu o expresie uluită, bineînţeles că trebuie să o faci. Cred că e foarte important pentru tine să faci asta.

Doamne, sunt un rahat!

Nell m-a aprobat, văzându-mi strălucirea din ochi, deviind de la subiectul conversaţiei:

— Deci bleumarin? Mi-a plăcut bleumarinul.

— Şi mie.

Mi-am îndoit şervetul în forma unei mustăţi diabolice, cu vârfurile ascuţite şi ferme, arcuite într-un zâmbet meschin.

— Nu-ţi mai face griji pentru noua dată a filmului, a spus Nell, citindu-mi gândurile cu o abilitate şi o îngrijorare mai mari decât ale lui Luke.

***

Am dat peste Nell cum ai da peste un Robert Mapplethorpe la o expoziţie de artă în stradă, cu uimirea că ceva atât de valoros putea fi amestecat laolaltă cu o grămadă de alte prostii. Fusese împinsă lângă peretele băii din Butterfields, într-un dormitor pe care mai târziu am ajuns să-l poreclim Butterfingers, datorită rezidenţilor din echipa de lacrosse care se purtau grosolan cu fetele ale căror picioare erau ca ale lui Gumby după ce beau vodcă Popov. Chiar şi cu gura larg

deschisă, cu limba uscată şi albită de la toate stimulentele interzise medical, nu încăpea îndoială că avea faţa unui star de cinema.

— Hei, am spus, punându-mi mâna pe umărul ei bronzat la solar — e uşor să intri într-unul dintre sicriele alea fluorescente când eşti atât de tânăr încât ţi se pare că douăzeci şi patru sună bătrân —, şi am scuturat-o până a deschis ochii şi am văzut că, desigur, aveau scânteierea albastră a cerului de pe coperta broşurii Wesleyan care era expediată către viitorii studenţi.

— Geanta mea, a continuat Nell să se văicărească, chiar şi după ce am pus-o pe picioare, încolăcindu-mi braţul în jurul coastelor ei ascuţite, şi am tras-o după mine în camera mea.

A trebuit să o împing în tufişuri de două ori, stând deasupra ei, întrucât Ofiţerul Stan de la paza campusului dădea târcoale într-o maşinuţă de golf, căutând sânge proaspăt de boboc cu o concentraţie de alcool mai mare de 0,001.

M-am trezit în dimineaţa următoare şi am găsit-o pe Nell târându-se în genunchi pe podeaua camerei mele, scotocind pe sub saltea, exprimându-şi frustrarea printr-un mârâit silenţios.

— Ţi-am căutat geanta! am spus, în apărarea mea.

Şi-a ridicat privirea spre mine, înlemnind de spaimă.

— Cine eşti?

Nu i-am mai găsit niciodată geanta, dar am înţeles într-un final de ce naiba era atât de importantă pentru ea. Flaconul cu pastile — ca să o ajute să doarmă, ca să o ajute să nu mănânce, ca să o ajute să stea trează toată noaptea, învăţând în bibliotecă —, zăngănind ca jucăria unui copil în timp ce mergea. E singurul lucru despre care chiar nu vorbim.

***

Nell şi-a întins mâna peste masă şi degetele ei urâte mi-au împins ceva în palmă. A strâns şi am simţit gândacul micuţ dintre mâinile noastre; a ei era mânjită cu albastru când şi-a retras-o. Mi-am pus pastila pe vârful limbii. Am luat o înghiţitură din băutură, am înghiţit şi am aşteptat. Chiar dacă documentarul nu m-ar fi ajutat să-mi repar reputaţia, chiar dacă nimeni nu mă credea, cel puţin aş fi putut să-i las fără arme: E dezgustătoare, e doar o târfă grasă şi amărâtă. Pilula mi-a lăsat un gust de bani pe limbă — ca o pudră cu aromă de mosc — şi mi-am dorit să cred că izbăvirea era singura posibilitate.

Capitolul 4

Eram la Bradley de doar două săptămâni şi deja trebuia să-mi schimb toată garderoba, cu excepţia pantalonilor cargo portocalii de la Abercrombie & Fitch. Ostentativi cum erau, Hilary şi-a dat totuşi oficial acordul asupra lor. Mi-am închipuit-o pe Hilary în camera mea, complimentându-mi colecţia mediocră de mall din dressingul meu. Într-un morman de haine kaki, ar fi observat o geantă portocalie, sărindu-i în ochi ca o flacără multicoloră.

— O vrei? aş fi întrebat-o. E a ta. Nu, pe bune. E a ta!

Mama m-a dus la complexul King of Prussia şi am cheltuit două sute de dolari la J. Crew pe o grămadă de chestii din stofă şi împletituri. Apoi am mers la Victoria‘s Secret, unde mi-am ales un rând de maiouri colorate cu cupe balconette încorporate. Mama mi-a propus să le port pe sub toate hainele ca să-mi ascundă „grăsimea de copil“, care mi se încreţea cu încăpăţânare în jurul buricului. Ultima oprire a fost la Nordstrom, pentru o pereche de saboţi Steve Madden, acelaşi model purtat de toate fetele care mâncau sendviş wrap şi salată. Le auzeai bocănind pe coridor înainte de a le putea vedea, talpa pantofului lipindu-se şi dezlipindu-se de călcâiele lor. „Pur şi simplu aş vrea să le lipesc alea de picioare“, am auzit-o spunând pe o profesoară.

M-am rugat de mama să ne încheiem cumpărăturile cu un lănţişor Tiffany Infinity, dar mi-a spus că tata i-ar fi sărit în cap.

— Poate de Crăciun, m-a tachinat. Dacă iei note bune.

Cealaltă schimbare majoră a fost părul. Familia din partea tatei e sută la sută italiană, dar mama e un amestec cu irlandezi, iar în ceea ce privea culoarea părului meu, Hilary constatase că mi s-ar potrivi nişte şuviţe şi mai blonde. Mi-a spus numele salonului unde mergea ea, iar mama m-a programat în prima zi în care exista un loc disponibil, la cea mai ieftină coafeză din echipa de acolo. Salonul era undeva spre capătul Bala Cynwyd, ceea ce era mai aproape de

Philadelphia, şi, prin urmare, mai departe de noi. Mama şi cu mine ne-am rătăcit îngrozitor în drum spre salon şi am ajuns cu douăzeci de minute întârziere, ceea ce, a spus mama, mucoasa de recepţionistă nu trebuia să ne reamintească dracului de trei ori. Eram îngrijorată că cei de la salon mă vor refuza şi am încercat să mă liniştesc spunându-mi că fuseserăm văzute coborând dintr-un BMW — asta trebuia să conteze, nu?

Din fericire, cea mai ieftină coafeză din echipă n-a fost atât de crudă încât să nu ne scuze întârzierea, şi mi-a vopsit părul în şuviţe groase de galben, portocaliu şi alb, fiecare dintre ele la o distanţă de cel puţin doi centimetri de scalp, astfel că aveam nevoie de un retuş încă înainte de a ieşi pe uşă. Mamei nu i-a păsat de rezultatul final şi a avut o izbucnire stânjenitoare de furie, ceea ce măcar ne-a oferit o reducere de 20 la sută pentru serviciile mizerabile ale salonului. Apoi am mers direct la farmacie şi am cumpărat o vopsea de păr şaten deschis cu 12,49 dolari, şi, atunci când am amestecat-o cu oxidantul de mântuială care a costat şi el o grămadă, a rezultat o superbă nuanţă aurie care s-a stins însă, căpătând o nuanţă obosită, ca sfeşnicele de alamă ale mamei, la fel de repede cum steaua mea a răsărit şi a apus la şcoală. Mi s-a părut potrivită comparaţia: nuanţa mea de blond perfect durase tot atât cât popularitatea mea, serios.

Chiar dacă Hilary şi Olivia erau drăguţe cu mine, erau încă precaute. Aşa că evitam să atrag atenţia asupra mea şi vorbeam numai când mi se vorbea, de obicei când treceam pe coridoare sau la ieşirea din clasă. O vreme, nu m-au chemat să iau prânzul cu ele, în plus, mai apoi, nu m-a invitat niciuna acasă la ea în weekend, iar eu nu mi-am forţat norocul. Înţelegeam că asta era perioada de probă. Aveam răbdare.

Între timp, Arthur şi gaşca îmi ţineau companie, şi nu era o companie deloc proastă. Arthur ţinea la bârfe, şi, nu ştiu cum, era întotdeauna primul care ne aducea la cunoştinţă vreun incident înjositor despre care, în mod normal, nu avea de ce să afle. El a fost cel care a lansat zvonul că Chauncey Gordon, o tipă frigidă dintr-a noua, cu o expresie batjocoritoare permanent întipărită pe faţă, se îmbătase atât de tare la o petrecere, încât, atunci când şeful studenţilor a încercat să o pipăie, s-a pişat pe mâna lui. Teddy chiar fusese la petrecere, şi nici măcar el nu ştia asta. Teddy avea genul de obraji îmbujoraţi cum vezi cam la toţi băieţii blonzi care fac sport, iar bronzul său provenea tocmai din Madrid, unde participase la o prestigioasă tabără de tenis pentru tineri sportivi promiţători şi bogaţi. Neavând o echipă de fotbal american, elevii de la Bradley alegeau să joace fotbal european, iar tenisul nu-i prea interesa. Totuşi, am avut mereu

impresia că Teddy ar fi putut să se pună mai bine în valoare, să aibă o şansă de a sta la aceeaşi masă cu Picioare-Păroase, dar părea mulţumit de condiţia lui. Arthur, Teddy, Sarah şi Rechina se ştiau de mulţi ani, şi nici măcar îngrăşatul brusc şi îngrijorător al lui Arthur („N-a fost întotdeauna atât de mare“, mi-a şoptit odată Rechina, când el era plecat ca să-şi cumpere un al doilea sendviş) sau haloul de acnee din jurul feţei sale n-ar fi putut să-i pună în pericol locul la masa lor de prânz. Mi s-a părut cumva drăguţ.

Apoi Rechina mi-a făcut anul mai bun când m-a făcut să înţeleg că am fi putut scăpa de ora de educaţie fizică dacă am fi practicat un sport. Niciuna dintre fetele care mâncau chestii wrap şi salată nu făceau educaţie fizică, acelea reprezentând cele treizeci şi nouă de minute din săptămână pentru care nu aveam nici cel mai mic chef.

— Dar partea proastă e că... trebuie să faci un sport, spuse Rechina, crezând că suntem de acord amândouă că un sport e mai rău decât educaţia fizică, dar nu era aşa.

Jucasem hochei pe iarbă la Mt. St. Theresa, dar n-aş fi putut spune că aveam vreo înclinaţie spre sport. Cu toate acestea, eram singura care nu era deranjată să-şi petreacă o zi întreagă alergând la sală. Nu terminam niciodată prima, dar puteam să alerg mereu şi mereu şi mereu fără să obosesc (mama a spus că de la ea moştenisem respiraţia bună), aşa că am ales să mă alătur echipei de cros. Faptul că era antrenată de domnul Larson n-a avut nimic de-a face cu decizia mea. Chiar deloc.

Abia aşteptam ca alergatul consecvent să mă scape de grăsimea de bebeluş. Flirtul meu cu Liam era în plin progres, iar slăbitul nu putea decât să ajute la ceea ce puneam împreună la cale. Liam juca lacrosse, care era un sport de primăvară, deci în acel moment nu avea o echipă căreia să i se alăture, iar fără acele legături cu băieţii transpiraţi se afla la rândul lui în purgatoriul copiilor populari, chiar lângă mine. Se vedea că fusese cool la fosta lui şcoală, şi era evident că aparţinea mesei Picioarelor-Păroase. Impresia era că avea să ajungă acolo în cele din urmă, rechinii îi dădeau deja târcoale, îl adulmecau, încercând să se decidă dacă era o pradă sau un tovarăş.

Chiar dacă eu şi Liam eram în aceeaşi clasă la chimie, el era cu un an mai mare. Se mutase în zonă din Pittsburgh în timpul verii, tatăl lui fiind un chirurg plastician preţuit, cu implanturi în obraji, care îl făceau să semene cu un gul din

Star Trek (sursa: Arthur). Liam fusese la o şcoală de stat în Pittsburgh, ceea ce era şocant chiar şi pentru mine, şi, din câte am aflat, conducerea refuzase să-i transfere mare parte din credite, deoarece nu erau „adecvate“, ceea ce, în limbaj administrativ, era o referinţă la „scârboasa şcoală de stat“. Se culcase deja la fosta lui şcoală cu două fete din ultimul an, iar asta-l făcea să pară periculos pentru fete ca HOs. Periculos era bine. Văzuserăm toate cum Leonardo DiCaprio îşi pierde minţile după Claire Danes, în Romeo & Julieta, doar cu puţini ani în urmă, şi îl aşteptam pe propriul nostru cuceritor chinuit, care şi-ar fi pus viaţa în joc, numai să ni se strecoare între picioare.

Aţi putea crede că, deoarece am mers la o şcoală catolică, aş fi avut reţineri în legătură cu sexul înainte de căsătorie, şi de fapt aşa şi era, dar asta nu includea spaima că preacurvia m-ar fi putut trimite în adâncimile aprinse ale iadului. Am avut ocazia să simt pe pielea mea ce ipocriţi teribili pot fi călugăriţele şi preoţii. Predicând despre bunătate şi înţelegere, dar nearătând nimic din ele. Nu voi putea uita niciodată cum învăţătoarea din clasa a doua, Sora Kelly, ne-a avertizat să nu vorbim cu Megan McNally pentru tot restul zilei, fiindcă făcuse pe ea. Megan stătea în banca ei, într-o baltă de culoarea dinţilor îngălbeniţi, a propriei ei urine, cu lacrimi fierbinţi de umilinţă curgându-i pe obrăjorii ei roşii căzuţi.

Am ajuns la concluzia că dacă o slujitoare a bisericii putea fi atât de sigură că avea să ajungă în rai, în ciuda faptului că era o mare tâmpită, Dumnezeu trebuie să fie mult mai indulgent decât fusesem lăsată să cred. Ce mai conta puţină impuritate a minţii şi a trupului?

Reţinerile mele aveau mai mult de-a face cu actul în sine — mă va durea, voi sângera peste tot şi mă voi face de râs, după cât timp nu te mai doare şi începi să te simţi bine, şi, şi mai şi, dacă rămân însărcinată? În urma acestor griji erau BTS-urile şi pericolul de a-mi câştiga o reputaţie proastă. Aflam de la Arthur că o mulţime de fete şi-o trăgeau pe la Bradley, dar numai o mică parte din ele erau pedepsite pentru asta. Chauncey era un bun exemplu. Chiar dacă s-a pişat pe mâna preşedintelui elevilor, dacă avea un iubit, nu era judecată prea aspru. Aveam impresia că atâta timp cât făceam sex cu un iubit, puteam scăpa intrigilor lumii. Şi oricum asta era de preferat pentru mine. Nu voiam să fac sex ca să mă eliberez (îmi dădusem seama singură cum să fac asta, cu mult timp în urmă). Nu, voiam să simt aşternuturile reci lipindu-mi-se de spate, să-i apăs corpul cu genunchii în timp ce-mi şopteşte: „Eşti sigură?“ O încuviinţare, expresia feţei mele, speriată, dar plină de dorinţă, apăsarea care ar preschimba-o în durere, sugerându-i cât de multe eram gata să îi ofer, iar el dorindu-mă şi mai mult

pentru sacrificiul meu. Puteam să am un orgasm în oricare dintre zilele săptămânii — sub aşternuturi, în mai puţin de un minut — dar era ceva special în legătură cu asta, cu un tip care să-mi dorească durerea — asta mă zgândărea pe dinăuntru.

***

Bradley pretindea ca toţi elevii să participe la un seminar anual de două ore despre computere, iar când Liam a intrat în laboratorul îngust, a ales să se aşeze lângă mine, deşi era un loc liber lângă Dean Barton şi Peyton Powell, amândoi mai mari cu un an, amândoi vedete pe terenul de fotbal.

Profesorul de informatică ne-a îndrumat dându-ne o serie de instrucţiuni complicate, pentru a ne configura adresele de e-mail de şcoală. Încercam să mă decid pentru o parolă între numele pisicii mele sinucigaşe şi „litiu“, când Liam mi-a dat un ghiont şi a făcut un semn spre monitorul lui. Am privit pe furiş la pagina deschisă. „Testul de puritate: 100 de întrebări pentru a afla dacă eşti o mironosiţă care trebuie să şi-o tragă sau o târfă care trebuie să nu-şi mai desfacă picioarele.“

Liam a indicat cu mouseul prima întrebare: „Te-ai sărutat vreodată cu limba până acum?“ şi s-a uitat spre mine, „Ei bine?“

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu sunt în clasa a patra.

Liam a râs încet, iar eu m-am gândit: „Bună asta, Tif“.

Au mai urmat nouăzeci şi nouă de astfel de momente, Liam arătând cu mouseul spre fiecare întrebare, aşteptând ca eu să răspund. Când am ajuns la întrebările despre numărul persoanelor cu care mă culcasem, Liam a pus cursorul pe răspunsul „1-2“. Am dat din cap, iar el a indicat spre dreapta „3-4“. Am scuturat din nou din cap şi, rânjind, a mutat cursorul pe „5+“. L-am lovit uşor peste braţ. Dean a întors capul.

— Va trebui să schimbăm asta, a spus Liam indulgent, în timp ce a mutat cursorul spre stânga şi a dat click pe cuvântul „Virgină!“, sclipind dintr-un balon roz ca de gumă.

Laboratorul s-a încheiat, iar Liam a ieşit rapid de pe pagina aceea, nu înainte ca Dean şi Peyton să se oprească pe la masa noastră, iar Dean să întrebe:

— Ce punctaj i-a ieşit?

Un rânjet larg i s-a întins pe figura banală. Înţelegeam atracţia pentru Peyton — cu părul lui blond şi ciufulit, cu ochii lui albaştri precum cerul, era mai drăguţ decât orice fată din Bradley. Dar Dean? Sigur, era înalt, cu un corp bine făcut, dar urechile lui mari şi faţa plată, părul cleios şi încâlcit îl făceau să arate ca o maimuţă din centrul ilustraţiilor cu evoluţia speciei umane, pe care le găseam în cărţile noastre de biologie.

— Puţin, omule, a râs Liam. Puţin.

Nimeni nu s-a deranjat să mă întrebe pe mine, deşi eram de faţă şi erau testul meu şi punctajul meu; dar chiar şi aşa, un fior inexplicabil mi-a străbătut corpul. Punctajul purităţii mele conta, din cine ştie ce motiv, ceea ce însemna că şi eu contam.

După aceea, Liam a început să stea cu Picioare-Păroase şi cu HOs la prânz.

Invitaţia mea a venit două săptămâni mai târziu, aproape în octombrie, după ce tunetele şi fulgerele alungaseră toate echipele în sala de sport. Domnul Larson a revendicat scările, cele care duceau de la vestiare la terenul de baschet, pe care echipa de fotbal îl monopolizase imediat.

— Câte două trepte deodată, ne-a spus domnul Larson.

Coapsele lui groase s-au deschis larg în timp ce ne arăta exerciţiul. Făcea paşi alergători înainte şi înapoi şi sufla în fluier, iar noi am luat-o pe scări, câte două trepte deodată, din nou şi din nou, în timp ce transpiraţia ne cuprindea părul şi cefele.

— Sărituri pe două picioare.

Domnul Larson şi-a lipit picioarele şi a luat cu asalt scările ca un pogo stick. S-a

întors din nou sus, pe scări, şi s-a uitat în jos, către noi, ca şi cum ar fi întrebat dacă aveam nelămuriri. Cum nimeni nu a spus nimic, a suflat în fluierul pe care-l avea prins la gât şi a strigat:

— Haideţi!

Încă mai aveam de făcut un rând de scări când mi-am ridicat privirea şi i-am văzut pe Dean şi pe Peyton şi pe alţi câţiva membri ai echipei de fotbal, sprijiniţi de perete, aruncându-mi priviri insistente. Pe măsură ce păşeam mi-a devenit limpede, sânii uriaşi mi se izbeau de cutia toracică, forţându-mă să expir de parcă grohăia un copil gras. Nu mi-aş fi dorit ca cineva să asiste la această privelişte, cu atât mai puţin un grup de feţi-frumoşi de liceu.

Mi s-a părut că a durat o veşnicie, dar apoi am auzit „Gata, băieţi“, şi l-am văzut pe domnul Larson alergând restul scărilor, tocmai până la capăt, unde spatele său lat mi-a blocat perspectiva spre Dean şi Peyton. Le spunea ceva, mi-a fost imposibil să aud din cauza protestelor zgomotoase ale plămânilor mei, dar l-am auzit pe Dean oftând cu nemulţumire:

— Acuma pe bune, domnule Larson.

— Pat, a strigat domnul Larson, făcând un semn din mână către antrenorul de fotbal al băiatului. Cheamă-ţi căţeii!

— Barton! Powell! Vocea antrenorului a răsunat ca un tunet din cealaltă parte a sălii. Mişcaţi-vă fundurile încoace!

Mai aveam câţiva paşi până la capăt, când am auzit cuvintele lui Dean, atât de clar de parcă mi le rostise la ureche:

— Cineva şi-a marcat teritoriul. Domnul Larson a ridicat din umeri într-un gest de indignare, iar în clipa următoare s-a oprit la doar câţiva centimetri de Dean, cu palma atât de strânsă în jurul braţului său încât puteam vedea urmele albe ale degetelor sale pe pielea lui Dean.

— Hei, a urlat Dean, răsucindu-se.

Apoi antrenorul Pat a venit acolo, i-a şoptit ceva la ureche domnului Larson pentru a-l linişti, şi toată scena s-a calmat la fel de repede pe cât se inflamase.

— Ce-a fost asta? am alunecat pe ultima scară şi mi-am izbit tibia de beton. Au, am suspinat.

Domnul Larson s-a întors ca să se uite la mine, atât de îngrijorat încât pentru o clipă am crezut că mă tăiasem în cădere şi, pur şi simplu, nu mi-am dat seama. Mi-am palpat picioarele, dar nu era niciun semn de accidentare sau de sânge.

— Eşti bine, Tif?

Domnul Larson s-a întins să mă apuce de umăr, dar şi-a tras repede mâna înapoi, scărpinându-se după ureche.

Mi-am şters transpiraţia de pe buza de sus.

— Sunt bine. De ce?

Domnul Larson şi-a plecat capul arătându-şi cărarea perfectă de pe mijlocul capului, în părul său bogat.

— Doar aşa. Fără motiv.

Şi-a pus mâinile în şold şi s-a uitat spre jucătorii de fotbal care ţopăiau în jurul mingii, rotindu-se nebuneşte pe parchetul lustruit.

— Fetelor, haideţi să continuăm în sala de forţă.

Am aflat mai târziu că Dean a fost pedepsit pentru ce îi spusese domnului Larson. A doua zi, Hilary m-a invitat să iau prânzul cu ea. Cumva, aceste întâmplări aveau legătură. Nu ştiam care era acea legătură, şi eram prea nerăbdătoare să-mi revendic locul cuvenit la masa lor pentru a-mi păsa.

Arthur a fost uimit de noul meu loc de la cantină.

— Faci un sport de echipă şi acum îţi împarţi mâncarea cu HOs, s-a plâns după ora de engleză. Ce urmează, să fii iubita lui Dean Barton?

Am scos un zgomot greu de înţeles, mai mult pentru Arthur decât pentru mine însămi.

— Niciodată. E o fiinţă de-a dreptul caraghioasă.

Arthur a urcat scările mai repede decât mine, respirând greu. A ajuns primul la cantină şi a împins uşa cu ambele mâini. S-a deschis larg, lovindu-se cu un zăngănit puternic de un scaun pliant de metal.

— Ei bine, i-aş putea smulge scula şi să i-o bag pe gât.

Uşa s-a balansat înapoi, izbindu-mi umărul şi acoperindu-l pe Arthur preţ de o secundă. Am deschis-o cu un ghiont, şi l-am văzut din nou, rânjind răutăcios.

— Ştii că îi urăsc aproape pe toţi, nu?

A lăsat replica asta să plutească o clipă în aer, înainte de a pleca. M-am aplecat îndurerată, dar m-am prefăcut că încerc doar să proptesc un scaun în faţa uşii, pentru că domnul Harold, profesorul de istorie, zgâlţâia mereu clanţa şi se înfuria, „Fir-ar să fie!“, când îi dădea drumul, crezând că a reparat-o, doar ca să audă cum se trânteşte cu un pocnet sfidător. „E un pericol de incendiu!“ i-a avertizat pe studenţii din jurul lui, care nu-l ascultau fixând scaunul de uşă ca să o ţină deschisă. Când mi-am ridicat privirea, Hilary îmi făcea cu mâna din cealaltă parte a sălii. „Finny! Finny!“ Aşa începuseră cu toţii să-mi spună. Încântarea mi-a înflorit pe faţă, şi am urmat glasul noului meu alint, precum o mică rozătoare în formare.

***

— Mă întorc la nouă şi jumătate să te iau.

Mama a băgat în viteză, iar roţile din spate ale maşinii s-au pus în mişcare cu un hârâit. Lumina care arăta o defecţiune la motor era aprinsă de o lună. Mecanicul i-a spus mamei că ar costa opt sute de dolari ca să o stingă, iar când mama l-a întrebat dacă are impresia că ea se născuse ieri, el i-a repetat.

— Chiar trebuie să o reparaţi, i-a spus, şi mama a fost cea care s-a înroşit la fel ca maşina.

Niciodată, în viaţa mea, nu am ajuns la un bal neînsoţită, iar ideea de a intra în

sală fără o prietenă alături îmi dădea ameţeli gândindu-mă la Leah. Dar numai cu câteva ore în urmă, la prânz, Hilary şi Olivia mă întrebaseră dacă aveam să merg la Balul de vineri seara.

— Nu aveam de gând, dar...

Mi-am ţinut respiraţia. Am aşteptat ca una din ele să-mi continue propoziţia, să mă invite la conacul ei cu faţada de cărămidă acoperită de mii de frunze de iederă, ca să probăm ţinută după ţinută, respingând pe rând ideile celeilalte până când hainele aveau să acopere toată podeaua, braţele puloverelor şi cracii pantalonilor contorsionându-se în unghiuri chinuitoare, o serie de cadavre schiţate în cretă.

— Ar trebui.

Hilary a făcut-o să sune ca un avertisment.

— Gata, Liv?

S-au ridicat de la masă şi la fel am făcut şi eu, chiar dacă mai aveam o jumătate de sandviş wrap în faţa mea şi stomacul îşi dorea să primească mai mult.

Nu puteam să merg la bal în ce aveam pe mine, şi ar fi fost greu să duc la bun sfârşit antrenamentul de cros, iar apoi să ajung acasă, să mă schimb şi să mă întorc la Bradley la timp. I-am spus domnului Larson că nu mă simţeam bine, iar el mi-a răspuns atât de binevoitor, încât a trebuit să-mi feresc privirea de a lui, că ar trebui să merg acasă şi să mă odihnesc. Nu voiam să-l mint pe domnul Larson, dar m-am gândit că nu era corect nici că nu aveam pe nimeni cu care să mă sfătuiesc în privinţa maioului şi pantalonilor, în afară de mama, şi că aveam dreptul să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să schimb asta.

— Arăţi foarte bine, draga mea, a adăugat mama, când degetele mele s-au oprit pe mânerul interior al uşii de la maşină.

Pentru o clipă, mi-am dorit să o fi putut pur şi simplu lua la goană din parcare, să mergem şi să împărţim o quesadilla cu ciuperci şi anghinare la Chili‘s. Comandam întotdeauna sos de muştar cu miere ca să o înmuiem în el, iar chelnerul se uita întotdeauna amuzat la noi când îi ceream să le aducă separat.

— Cred că am ajuns prea devreme totuşi. M-am forţat să am o voce sigură,

pentru ca mama să vadă că ştiam despre ce vorbesc, şi că nu încercam să trag de timp: Poate că ar trebui să mai dăm o tură.

Mama şi-a scuturat ceasul de pe manşetă:

— E opt fără un sfert. Aş spune că cincisprezece minute e exact cât trebuie să întârzii.

Va fi mai rău dacă nu mergi. Mânerul a păcănit înainte să-mi dau seama că trăgeam de el, şi am îmbrâncit uşa cu un picior durduliu în saboţii Steve Madden.

***

Lumea din sală se mişca pe cele mai la modă melodii ale vremii, sub luminile stroboscopului, care îşi schimba culorile la intervale regulate în nuanţe de roz şi albastru şi galben. Planul era să găsesc rapid un grup în care să mă strecor, înainte ca cineva să-şi dea seama că eram singură.

Am văzut-o pe Rechina rătăcind în afara scânteierilor multicolore de pe ringul de dans, alături de câţiva copii de la teatru.

— Hei!

Mi-am făcut loc prin grămadă.

— TifAni!

Pupilele Rechinei erau ca ale unui prădător în umbra perimetrului.

— Ce faci? am strigat.

Rechina s-a pornit într-o tiradă împotriva dansului („Doar un pretext ca să te freci îmbrăcat“), dar a mai spus că ea venise pentru că s-ar fi putut ca Arthur să facă rost de iarbă. M-am surprins dorindu-mi să am ochi pe părţile laterale ale capului, la fel ca ea, astfel încât să pot scana corpurile de pe ringul de dans, fără

să bată la ochi că vorbeam cu ea numai pentru că încă nu aveam cu cine altcineva.

— Cum să nu-ţi placă să dansezi?

Am arătat spre sală, o scuză ca să fac inventarul mulţimii. În cele cinci secunde cât mi-a luat asta, nu le-am văzut pe Hilary sau pe Olivia, nici pe Liam sau pe vreunul dintre Păroşi.

— Mi-ar plăcea să dansez dacă aş arăta ca tine.

Privirea Rechinei a zăbovit asupra tivului periculos al fustei mele de blugi. Slăbisem trei kilograme în cele trei săptămâni şi jumătate de când mă alăturasem echipei de cros, şi toate hainele îmi veneau bine pe şolduri.

— Încă sunt aşa grasă!

Mi-am dat ochii peste cap, încântată.

— Măi, măi, măi.

Apariţia lui Arthur mi-a blocat perspectiva spre ringul de dans, iar asta m-a enervat îndeajuns de tare încât să uit cât de mult mă întristase discursul lui de mai devreme.

— O să ne arăţi tuturor un dans lent în care-şi face face loc şi Sfântul Duh?

— De fapt nimeni nu face asta, să ştii, i-am trântit.

La început, mă simţisem împăcată cu fascinaţia lui Arthur pentru Mt. St. Theresa şi toate contradicţiile sfinte care o implicau. Ne ofereau nişte subiecte de discuţie. În acel moment îmi doream doar să fi încetat. Numai că nu avea să o facă. Părea să fie o tachinare inofensivă, dar eu îmi dădeam seama ce era de fapt: felul lui de a mă ţine sub control, amintind tuturor — amintindu-mi mie — cine eram cu adevărat şi de unde venisem.

— Vă lăsau măcar să dansaţi? Mă agasa Arthur.

În mijlocul luminilor din sală, arăta de parcă curgeau pe el picături din punchul de fructe. Arthur transpira tot timpul.

— Nu cumva faci jocul diavolului?

L-am ignorat, mutându-mi greutatea pe piciorul drept ca să văd pe după el.

— HOs nu vin, a spus Arthur.

M-am îndreptat de spate de parcă m-ar fi lovit cineva.

— De unde ştii tu?

— Pentru că numai rataţii vin la chestiile astea.

Arthur a rânjit, obrajii graşi strălucindu-i ca după o mare victorie, plini de ulei facial.

Am cercetat sala cu privirea, în căutarea unei dovezi care să demonstreze faptul că greşea.

— Teddy e aici.

— Pentru că Teddy vrea să-i sugă cineva scula. Am urmărit direcţia în care privea Arthur; Teddy şi Sarah dansau de parcă fusesere cusuţi unul de altul.

Pentru că nu voiam ca Arthur să mă vadă plângând, am bolborosit că trebuia să merg la baie, ignorând strigătele insistente din urma mea că doar glumea. Am luat-o pe după colţul sălii, încurajându-mă continuu. Aveau să vină. Aveau să vină.

Am încremenit în capul scărilor care dădeau spre vestiar, când am văzut cine urca, abia întorcându-se de la baie.

— Te simţi mai bine?

Domnul Larson, în blugi. Nu-l mai văzusem niciodată purtând blugi înainte. Arăta ca un tip dintr-un bar. Un tip cu intenţii de om în toată firea. Mi-am încrucişat picioarele, îngrijorată că ar fi putut să vadă sub fusta mea, din locul unde stătea, la câţiva paşi mai jos.

— Puţin, am spus cu voce scăzută, cum ar fi vorbit o persoană bolnavă, încât mi-a văzut doar buzele mişcându-se şi mimând cuvintele.

— Haide, TifAni.

Vocea domnului Larson era atât de aspră, într-un mod atât de evident a unui adult, încât corpul mi s-a strâns într-o revoltă specifică adolescenţilor: Cum îndrăznea să se dea aşa la mine?

— Ştii că nu poţi lipsi de la antrenament. Ce s-a întâmplat?

Ştiam că dacă minţeam şi îi spuneam că îmi venise ciclul m-ar fi lăsat în pace, dar la gândul că aş putea vorbi despre ciclul meu cu domnul Larson îmi venea să vomit.

— Nu mă simţeam bine. Dar mi-a trecut. Jur!

— Bine atunci, a zâmbit domnul Larson, şi nu tocmai sincer. Mă bucur pentru însănătoşirea ta miraculoasă.

— Finny!

Vocea din spatele meu a pus noaptea pe roate. Fusta lui Hilary era atât de scurtă, încât puteam să văd o bucată vişinie din chiloţii ei. Hilary se îmbrăca aşa cum eu încercam să mă conving că nu e bine să o fac, dar pentru că la ea era mai degrabă un gest de răzvrătire, decât o obişnuinţă, mai mult o ajuta decât să o încurce.

— Haide!

Şi-a îndoit un deget cu unghia roz spre mine.

— Dacă ieşiţi de pe proprietatea şcolii, va trebui să le spun părinţilor voştri, fetelor.

Vocea domnului Larson era mai aproape acum, iar când m-am întors l-am văzut la doar un pas distanţă.

— Domnule Larson, mi-am deschis larg ochii către el. Vă rog! Haideţi!

Pentru puţin timp s-a auzit doar ritmul unui cântec oribil, iar apoi domnul Larson a oftat şi a spus că el nu m-a văzut deloc.

***

Un SUV albastru-închis s-a oprit lângă bordură. Uşa s-a deschis larg ca să scoată la iveală trei perechi de Picioare-Păroase, Dean şi Peyton, Olivia fiind cocoţată cu voioşie în poala lui Liam. Gelozia mi-a sfredelit pieptul. Doar pentru că e maşina plină.

Hilary s-a aşezat şi şi-a plesnit coapsele.

— Stai la mine în braţe, a lălăit.

Am fi încăput dacă ne-am fi înghesuit bine una lângă alta; dar, când m-am băgat în ea, am simţit miros de gin, şi am înţeles de ce era atât de afectuoasă.

M-am adresat grupului:

— Unde mergem?

— La Loc.

Privirea mea s-a întâlnit cu cea a şoferului în oglinda retrovizoare. Dave era elev în ultimul an, cu braţe atât de subţiri şi lipsite de păr încât italianca înrăită din mine îl invidia. Îl porecleau Dave Ciocanul pe la spate; era atât de prost... dar să ai o maşină în liceu era mare lucru, iar noi iată că aveam una.

Locul nu era decât un petic izolat de pământ, împrejmuit de rămăşiţele unor corni, floarea lor trecătoare urmând să apară abia peste trei sferturi de an, şi de îmbelşugaţi arţari sălbatici, crescuţi îndeajuns de aproape unul de altul încât să blocheze vederea dinspre drumul din faţă şi pe cea dinspre dormitoarele colegiului Bryn Mawr, în partea din spate. Puştii de la Bradley îşi revendicaseră proprietatea cu ani în urmă, folosind-o ca loc de băut Natty Ice şi de dat muie ocazional.

Am fi ajuns mai repede pe jos. Scurtam prin tufişurile din spatele terenurilor de squash, traversam strada liniştită, cu un singur sens, şi am fi fost acolo în cinci

minute. Dar Dave a înconjurat perimetrul campusului, a găsit un loc de parcare pe o stradă circulată la câteva sute de metri de intrarea aproximativă în pădure. Am ieşit din maşină, gălăgioşi, chicotind, şi ne-am adunat pe bordură. Dean a preluat conducerea, ajutându-mă să înaintez pe cărare chiar dacă era clară şi mult umblată. Drumul se termina într-un mic luminiş, iar în colţul îndepărtat am dibuit un buştean retezat. Am mers încet spre el, apoi i-am pipăit suprafaţa cu mâna, asigurându-mă că e uscată, înainte de a mă aşeza.

Dean s-a căutat în buzunar şi a scos o bere.

— Nu pot, am spus.

Era prea întuneric ca să-i observ faţa, dar i-am ghicit expresia provocatoare:

— Nu poţi?

— Maică-mea vine să mă ia într-o oră, i-am explicat. O să simtă dacă beau.

— Jalnic. Dean şi-a desfăcut doza pentru el şi s-a aşezat alături de mine. Părinţii mei pleacă weekendul viitor. Chem câţiva oameni pe la mine.

Farurile unei maşini au luminat împrejmuirea în care ne aflam, îndeajuns pentru ca Dean să mă vadă zâmbind.

— Super!

— Nu le spune Oliviei şi lui Hilary, mi-a cerut.

Am vrut să întreb de ce, dar Peyton s-a băgat singur în seamă:

— Frate, ştii că te-ai aşezat cam pe locul unde Finnerman l-a supt pe poponarul ăla mic?

Dean a râgâit, pilit.

— Dispari!

— Vorbesc serios. Olivia i-a văzut aici. Peyton i s-a adresat ei: Liv, nu l-ai văzut tu pe Arthur dându-i o muie lui Ben Hunter, chiar aici?

Cuvintele ei au răsunat în întuneric:

— A fost scârbos...

Mi-am trecut degetul peste suprafaţa netedă a lemnului, gândindu-mă cât de ascuţită trebuie să fi fost lama pentru ca tăietura să fie atât de curată. Aveam o grămadă de întrebări de pus, dar nu am vrut să atrag atenţia asupra legăturii mele cu Arthur, având în vedere că era mult mai marginalizat decât crezusem. Asta era o acuzaţie serioasă.

— Cine e Ben Hunter? am întrebat, încercând să mă abţin, în timp ce digeram această nouă informaţie.

Dean şi Peyton au râs unul către celălalt, iar Dean şi-a aruncat mâna în jurul umărului meu.

— Un mic poponar care obişnuia să vină pe aici. Să se taie pe venişoarele lui de homo.

Peyton s-a aplecat în faţă. Ochii mei se obişnuiseră cu întunericul, iar faţa lui era şi mai impunătoare de aproape.

— Din păcate, n-a reuşit să se sinucidă.

— Din păcate.

Dean l-a împins pe Peyton cu o mână. S-a împleticit, scăpându-şi berea. Doza s-a rostogolit pe o parte, cu un şuierat. Peyton a bolborosit o înjurătură şi s-a aplecat s-o ia.

— Ce s-a întâmplat cu el? am întrebat, sperând că vocea nu-mi trădase afectarea.

— O, Finny. Dean m-a scuturat, mai tare decât mă aşteptam, şi mi-am muşcat limba: Îţi pare rău pentru el?

Am înghiţit, simţind gustul metalic al sângelui.

— Nu. Nici măcar nu-l ştiu.

— Ei bine, sunt sigur că iubitul lui e devastat. Dean a luat o gură de bere. Ai grijă la tipul ăla, Arthur. E un puşti dereglat. Degetele lui se bălăbăneau pe umărul meu, şi mi-a atins distrat sfârcul. Nu uita, vineri — secretul nostru l-a

făcut să-şi coboare vocea într-un fel intim —, şi nu le spune lui Hilary şi Oliviei.

Eram destul de proastă încât să fac ce mi-a spus.

***

Şoferul taxiului care m-a dus la petrecerea lui Dean — spre deosebire de cei care mai târziu aveau să mă poarte în susul şi în josul West Side Highway în dimineţile în care întârziam la muncă sau în serile în care stăteam peste 8:00 ca să măresc preţul călătoriei — era un om răbdător. M-a privit amuzat, fără să spună nimic, în timp ce i-am pus în palmă un morman de monede. 22,40 dolari. Atât m-a costat să ajung cu maşina de la şcoală până la casa lui Dean din Ardmore. Acesta a fost preţul demnităţii mele.

Soarele se furişa în spatele copacilor când m-am dat jos din taxi, geanta sport trăgându-mi unul dintre umeri în jos. Încă purtam echipamentul transpirat de alergare, dar Dean a spus că pot să fac un duş acasă la el. Eram îngrozită că cineva ar fi dat buzna şi mi-ar fi descoperit secretul — felul în care corpul meu arăta de fapt, aşa că, odată ce Dean m-a condus înăuntru şi mi-a arătat dormitorul pentru oaspeţi, cel cu baie proprie, am intrat la duş şi am ieşit în timp record.

Mi-am plimbat peria prin părul blond vopsit recent şi am folosit uscătorul de păr câteva minute. Habar nu aveam ce înseamnă „să-ţi faci părul“, al meu fiind des şi cârlionţat, dar l-aş fi putut aranja cu o perie rotativă şi cu o placă, dacă aş fi ştiut că astea erau uneltele de care aveam nevoie. Din fericire, la începutul mileniului se purta o jumătate de buclă încâlcită, tocmai în vârful capului, aşa că mi-am prins părul cu o fundă largă şi mi-am aplicat fond de ten Clinique pe bărbie şi pe nas. Puţin rimel şi eram gata. Mă rugasem de mama să-mi dea bani pentru lenjerie nouă, special pentru această ocazie, după ce rupsesem perechile pe care le aveam, iar ei spunându-i că din cauza alergatului se deşirau cusăturile. Mi-am cumpărat cea mai sexy chestie pe care o găsisem la departamentul de lenjerie din Nordstrom: trei perechi de bikini din mătase, cu imprimeu leopard. Când am ajuns acasă şi i-am probat, am descoperit că elasticul îmi ajungea până deasupra buricului — era înainte de modelul control top de la Spanx, pe bune —, dar am făcut abstracţie şi i-am coborât pe şolduri, gândindu-mă că materialul şi

imprimeul erau tot ceea ce conta. Nimic nu e mai trist decât ceremonialul unei adolescente care se pregăteşte să facă sex, înainte de a înţelege ce înseamnă sexy.

— Hei-o!

Dean a bătut palma cu mine când am intrat în bucătărie. În jurul mesei de granit era plin de lume — Peyton şi alţi tipi, toţi fotbalişti — ţintind pahare de bere cu monede de 25 de cenţi. Eram singura fată din încăpere.

— Finny, fă o încercare pentru mine. Dean a sărutat moneda. Eşti talismanul meu norocos.

Peyton i-a şoptit ceva tovarăşului său şi amândoi au râs. Ştiam că râdeau de mine. Probabil că-i spusese ceva vulgar, legat de sex, aşa că m-am îmbujorat, plină de mândrie.

Nu aveam tehnică, mă bazam doar pe impulsul de moment, aşa că am înclinat moneda, cu marginea cea mai apropiată de mine îndreptată în jos, lovind-o de marmura lipicioasă a tejghelei. A sărit foarte sus, rotindu-se într-o ceaţă ameţitoare, şi a aterizat într-un pahar, berea ţâşnind afară, efervescentă.

Un răcnet din mulţime, iar Dean a bătut din nou palma cu mine, de această dată prinzându-şi degetele cărnoase de ale mele, când palmele ni s-au întâlnit, trăgându-mă către el şi îmbrăţişându-mă atât de tare încât i-am simţit deodorantul înţepător cu care îşi dăduse din belşug, în loc să facă un duş, după antrenamentul de fotbal.

— Super tare! a zbierat Dean către echipa adversă.

Peyton şi-a îndreptat ochii albaştri spre mine, aprobarea lui făcându-mă să iau foc pe dinăuntru:

— Asta a fost destul de tare, Tif.

— Mersi.

Am zâmbit cu gura până la urechi. Dean mi-a întins o bere, iar eu am luat o înghiţitură, turnând în mine lichidul acru carbogazos, pe stomacul gol. Încă nu mă deprinsesem să sar peste mese, dar în acea noapte eram atât de ameţită, atât de aprinsă la gândul emoţiilor, încât nu mi-a fost deloc greu să renunţ la cină.

Am simţit două mâini pe umeri, încordându-şi muşchii doar o secundă în plus. Liam mi-a zâmbit şi m-a cuprins cu braţul pe după umeri. Eram desculţă şi m-am potrivit perfect la subsuoara lui, care, mulţumesc lui Dumnezeu, nu mirosea deloc ca a lui Dean.

— Uite ce pitică eşti, a spus.

— Nu sunt, am protestat buimacă.

Liam a sorbit din bere şi s-a concentrat pe un punct de deasupra capului meu, privind îndelung ceva. S-a uitat înapoi la mine.

— Este o masă pe terasă, pare perfectă pentru Beer Pong.

— Sunt chiar bună la Beer Pong, am spus, lăsându-mi şi mai mult din greutate pe el.

Avea corpul tare, cu muşchi subţiri de adolescent.

Liam a mai luat o gură, de această dată una mai lungă, terminându-şi berea. A scos un sunet satisfăcut când şi-a îndepărtat doza de buze.

— Nicio fată nu e bună la Beer Pong, a afirmat.

M-a condus spre uşa glisantă de sticlă. Simţeam duşumeaua umedă şi slinoasă sub tălpile goale, dar nu am vrut să mă întorc în casă şi să caut o pereche de papuci, riscând ca Liam să-i propună altcuiva să-i fie partener, în timpul scurtei mele absenţe.

Dean şi alţi câţiva ne-au urmat afară. Echipele şi regulile erau stabilite. Liam şi cu mine împotriva lui Dean şi Peyton. Curvele ştiau să joace, şi un ricoşeu a răsturnat două pahare. După cinci minute, eu şi Liam câştigam.

N-a durat mult până când Dean şi Peyton ne-au ajuns din urmă. Pe măsură ce mi-a tot venit rândul să ridic paharul roşu în dreptul buzelor, mi-am ieşit puţin câte puţin din mână. Când Peyton şi Dean ne-au învins, m-am gândit că asta fusese tot şi că aveam să plecăm pur şi simplu de la masă, dar Liam a spus că, acolo de unde venea el, era o dovadă de sportivitate să bei şi ultimul pahar. Era rândul meu, aşa că am înghiţit ascultătoare ce mai rămăsese, cu înghiţituri mici, care mă dezgustau.

— Nu pot să cred!

Dean a bătut din palme. Aerul aspru de octombrie a prins câteva dintre cuvinte, înainte de a le da drumul în noapte...

— N-am văzut niciodată o fată să bea aşa!

Efectul cuvintelor lui era la fel de impresionant ca o notă de zece la engleză, la fel ca mândria pe care am simţit-o după ani de zile, când am ajuns la un birou în acel turn metalic strălucitor. Cu ce fel de fete fricoase îşi pierd ei timpul? Am zâmbit infatuată, ştiind că erau Hilary şi Olivia. Mi-am reluat locul călduţ de la subsuoara nemirositoare a lui Liam, lăsându-mă pe el atât de tare încât s-a împleticit.

— Uşurel, a spus, râzând.

Apoi m-am trezit înăuntru, stând picior peste picior la masa din sufragerie, jucându-ne din nou cu monede. Doar că de această dată, whiskyul mi-a ars gâtul când mi-a venit rândul să beau. Dean a spus ceva atât de amuzant, că m-am prăbuşit de râs. Liam, ba nu, Peyton era lângă mine şi m-a ajutat să mă ridic, spunându-mi că poate ar fi mai bine să nu particip la tura următoare. Am privit pe după el, căutându-l pe Liam. Îl voiam pe Liam.

— E în regulă.

Dean a mai golit o sticlă în pahare.

Cineva l-a numit pe Peyton fricos, iar el a răspuns:

— Uitaţi-vă la ea. N-o să profit de ea.

Asta trebuie să fi fost când am adormit. Pentru că următorul lucru pe care mi l-am amintit era cum stăteam întinsă pe podeaua dormitorului de oaspeţi, cu geanta sport de antrenament alături. Am gemut şi mi-am ridicat capul, şi la fel a făcut băiatul dintre picioarele mele. Peyton. Mi-a atins coapsa, iar apoi s-a întors la ce făcea, crezând că mă făcea să mă simt bine. Nu simţeam nimic.

Era mişcare în dreptul uşii, cineva vârându-şi capul înăuntru şi grăbindu-l pe Peyton să facă ceva, să plece undeva. Eram prea obosită ca să mă acopăr.

— Termin acum, a rostit scurt Peyton.

Un râset şi apoi uşa s-a închis.

— Trebuie să plec. I-am privit faţa frumoasă din vâlceaua picioarelor mele, epilată cu conştiinciozitate în cazul în care ceva de felul ăsta s-ar fi întâmplat cu Liam. Hai să ieşim împreună pe bune, vrei?

Am adormit.

„Au, au“, murmuram înainte să-mi deschid ochii, înainte să identific sursa durerii. Liam. Era acolo. Iar faţa lui era deasupra feţei mele, de asemenea crispată de durere, cu trunchiul corpului imobil, dar cu şoldurile strâns lipite de ale mele, împingându-se tot mai aproape, deşi într-un ritm chinuitor.

Eram aplecată peste toaleta din baia oaspeţilor, în genunchi, pe gresia rece. Vărsam sânge? De ce era sânge în toaletă?

La câteva luni după acest episod, după ce încetasem să mă mai mint şi am putut accepta că devenisem povestea cu subiect moralizator pe care mamele le-o spuneau fiicelor lor, m-am prefăcut adormită când trenul s-a oprit clătinându-se în staţia din Bryn Mawr. Am mers pe R5 până la capăt, în Philadelphia, şi, când am ajuns, am sunat la şcoală.

— Doamne, Dumnezeule! Am adormit în tren şi am ajuns până în oraş.

— O, dragă, mi-a răspuns răguşit doamna Dern, vechea asistentă a directorului Mah şi o fumătoare extrem de pasionată. Eşti bine?

— Sunt bine, dar probabil că voi pierde primele două ore, i-am spus.

Doamna Dern a făcut greşeala de a părea mai degrabă îngrijorată decât suspicioasă, aşa că, în loc să iau primul R5 înapoi spre Main Line, am hoinărit prin Thirtieth Street Station. Am găsit un restaurant cu bufet chinezesc, şi, chiar dacă încă nu era nici măcar ora zece dimineaţa, rândurile ordonate de carne lucioasă şi de legume erau prea frumoase ca să le pot rezista. Mi-am ales un platou, şi, de la prima îmbucătură pe care am luat-o, mi-am înfipt dinţii într-o cavitate misterioasă care a plesnit, o erupţie de chimicale sărate, granuloase care m-au făcut să mă înec.

Asta simţisem în a treia şi ultima mea tură din acea noapte. O picătură amară şi scârboasă pe limbă, vărsată în urma geamătului euforic al unui băiat.

***

Când m-am trezit era dimineaţă şi eram în pat, într-o cameră pe care nu o recunoşteam, soarele mijind pe fereastră, binevoitor şi cald, nedându-mi seama la început de tragedia care se petrecuse în timpul nopţii.

Cineva se mişca în spatele meu, iar înainte de a mă întoarce pentru a vedea cine era am recunoscut că îmi doream atât de mult să fie Liam încât nu putea fi el. Şi, dintre toţi, a trebuit să fie Dean. Nu avea tricou, torsul sfrijit îi era descoperit, şi, pentru un moment, am crezut că aveam să vomit pe el.

A gemut şi şi-a frecat faţa.

— Cum te simţi, Finny? S-a rezemat în coate şi m-a privit curios: Pentru că eu mă simt ca dracu‘.

Mi-am dat seama că încă purtam maioul Victoria‘s Secret, dar nimic altceva. M-am ridicat, apucând strâns pilota ca să-mi acopăr pieptul, uitându-mă prin cameră.

— Ă, ştii unde-mi sunt chiloţii?

Dean a râs, ca şi cum era cel mai amuzant lucru pe care-l auzise vreodată.

— Nimeni nu ştie! Te-ai fâţâit fără ei încoace şi-ncolo jumătate de noapte.

La cum s-a exprimat Dean, era doar o altă anecdotă nevinovată de la petrecerea noastră sălbatică, la fel cum unul dintr-o clasă mai mare a spus că pleacă acasă, iar a doua zi l-au găsit leşinat în maşina lui pe o stradă, fără să fi apucat să bage cheia în contact. Sau cum un alt tip din echipa de fotbal uitase să adauge curcan în sendvişurile pe care toţi le-au făcut noaptea târziu, astfel că a mâncat un sendviş cu maioneză. Era o poveste atât de amuzantă, că merita să fie spusă din

nou şi din nou: TifAni a fost atât de beată, încât s-a plimbat fără chiloţi pentru câteva ore!

Viaţa se schimbase radical în timp ce am dormit, dar Dean mă privea de parcă eram camarazi în această apocalipsă post-petrecere, şi era cu neputinţă de tentant să aleg acea realitate în locul celeilalte, aşa că am râs uşor.

Dean mi-a dat un prosop şi m-a trimis în camera de oaspeţi. Acolo, pe podea, lângă dulap, erau chiloţii mei imenşi, mototoliţi într-o grămăjoară leopard. I-am îndesat în geanta de antrenament, ignorând sângele.

Capitolul 5

— Ei, haideţi. Nici una?

Redactorul-şef de la The Women‘s Magazine se învârtea prin biroul ei îmbrăcată în Philip Lim, plimbând o tavă cu pricomigdale în cercul de redactori sârguincios de subnutriţi, într-o încercare nereuşită de a ne face pe vreunul dintre noi să mâncăm.

— Am renunţat la zahăr, i-am spus, în apărarea mea.

Penelope „LoLo“ Vincent a pus tava pe biroul său şi s-a lăsat în scaun. A făcut un semn din mână către mine, cu unghiile sale vopsite grena.

— Desigur. Tu te măriţi.

— Of, bine. Mă sacrific eu.

Arielle Ferguson era redactorul nostru asociat, foarte drăguţă şi foarte stupidă în rochia ei mărimea opt. S-a aplecat peste masă şi a ales un fursec, atât de roz că mă îngrijora, ţinându-l între degete. Uf, Arielle, am vrut să-i transmit, LoLo vrea ca doar redactorii anorexici să mănânce.

LoLo a privit-o, înfricoşată, în timp ce fălcile ei prelucrau cele două sute de calorii pure. Toată lumea şi-a ţinut respiraţia, încremenită de teama că cine ştie ce va spune. Arielle s-a luminat când a înghiţit:

— Atât de gustoasă!

— Exact. LoLo a insistat asupra cuvântului, accentuând cu limba tul, un cloncănit de mamă nemulţumită. Deci! Ce are fiecare pentru mine? Şi-a înfipt tocul sandalei YSL Tribute în podea şi s-a răsucit în scaun, aruncând o privire insistentă spre Eleanor:

— Tuckerman, dă-i drumul.

Cu o mişcare bruscă din încheietură, Eleanor şi-a trecut un smoc de păr blond de pe umăr pe spate.

— Aşadar, vorbeam zilele trecute cu Ani şi ea a pomenit despre prietena ei care a lucrat în domeniul finanţelor, şi cum hărţuirea sexuală este încă scandalos de prezentă în acea industrie. A dat din cap către mine. Nu-i aşa, Ani? I-am zâmbit cu întârziere. Eleanor a continuat, dar numai după ce i-am zâmbit. Aşadar, eu şi cu Ani discutam, ştiţi, despre cum s-a ajuns atât de departe în legătură cu recunoaşterea faptului că hărţuirea sexuală e o problemă şi cu educarea oamenilor în această privinţă. Ceea ce e grozav. Dar e ca şi cum am ajuns foarte categorici şi gravi referitor la chestiuni de genul ăsta şi, în acelaşi timp, umorul grobian — în special din partea femeilor — domină cultura pop. S-a răsfrânt asupra felului în care femeile vorbesc şi glumesc, iar asta poate induce în eroare cu privire la lucrurile cu care femeile se simt confortabil, aşa că de unde ştii ce înseamnă o purtare intolerabilă, sau chiar ilegală, în viaţa ta profesională? Mi-ar plăcea să scriu ceva care examinează ce este hărţuirea sexuală în 2014, acum când nu mai există nimic sacru.

— Fascinant, a spus LoLo căscând. Care-i titlul?

— Ei bine, hm, m-am gândit, „Ce este hărţuirea sexuală în 2014?“

— Nu. LoLo şi-a examinat o bucăţică din unghie.

— Lucruri ciudate despre hărţuirea sexuală.

LoLo s-a întors spre mine cu un râs scurt, vioi.

— Isteţ, Ani.

Am aruncat o privire în carnetul pe care-l ţineam pe genunchi, unde erau scrise cuvintele „LUCRURI CIUDATE DESPRE HĂRŢUIREA SEXUALĂ“ cu majuscule, ca o concluzie la toată cercetarea pe care o aveam notată dedesubt.

— În plus, stă să apară această carte grozavă şi am putea să o legăm de povestea noastră. E scrisă de doi profesori de sociologie de la Harvard. În special despre cum cultura pop a influenţat locul de muncă mult mai mult decât ne dăm noi seama.

Şpaltul era pe biroul meu. Îl cerusem de la editor ca să-l pot citi înainte de a-i propune ideea asta lui Lolo.

— Excelent, m-a aprobat LoLo. Nu uita să-i trimiţi asta lui Eleanor şi ajut-o cu tot ce are nevoie.

Vena de pe fruntea ei s-a zbătut ca o inimă furioasă când a pronunţat cuvântul „tot“. Mă întreb mereu dacă LoLo ştie mai multe decât arată. Dacă ştie ce hoaţă lipsită de talent e Eleanor, ce linguşitoare e pe faţă. Eleanor e de printr-un orăşel amărât din West Virginia. Dar, vai, în câte locuri a fost de când s-a mutat în New York! E perseverentă, cel puţin asta pot să recunosc. Avem atât de multe în comun, încât mi-a luat o vreme să-mi dau seama de ce nu ne înţelegeam. O luptă strânsă. Amândouă ne-am autodepăşit ca să ajungem unde suntem acum, şi suntem speriate că nu e destul loc pentru amândouă.

— Acum — LoLo a bătut pe braţele scaunului său — ce ai tu pentru mine, doamnă Harrison?

Foindu-mă în scaun, i-am vorbit despre varianta mea de rezervă, cea pe care aveam de gând să o prezint ca pe o mică remarcă amuzantă, odată ce aş fi entuziasmat-o cu o încercare mai pompoasă. Eleanor mă determină să ne întâlnim înainte de a intra în aceste şedinţe, astfel încât să discutăm numărul ca un întreg, să fim sigure că ne punem de acord asupra gradului potrivit de inteligenţă şi vulgaritate. Obişnuieşte să-mi fure ideea cea mai bună şi să o prezinte ca pe un diamant neşlefuit din care mă sforţam să scot ceva înainte ca ea să apară şi să prelucreze toată chestia într-un material demn de un premiu ASME[4].

— The American Council on Exercise[5] a ajustat recent numărul de calorii arse pentru câteva activităţi — am început — una dintre ele fiind sexul. E aproape dublu faţă de cât îi atribuiseră acum doisprezece ani. M-am gândit că ar fi amuzant dacă am avea pe cineva care să scrie o rubrică de genul „Antrenamentul Sexului“. Ar putea purta o Jawbone şi un aparat de înregistrare a ritmului cardiac şi chiar să-şi evalueze eforturile în funcţie de caloriile arse.

— Genial! LoLo s-a întors către secretarul de redacţie: Putem să renunţăm la „Dirty Talk“ din octombrie şi să o înlocuim cu „Antrenamentul sexului“? Fără să aştepte răspunsul, s-a răstit la editorul responsabil cu partea digitală: Hai să punem imediat online subtitlul ăsta şi să-l probăm. Şi-a lăsat în jos capul către

mine: Bravo!

***

Eleanor m-a urmărit până în biroul meu ca o musculiţă pocăită. Nu, era prea greoaie ca să fie o musculiţă. Mai degrabă un ţânţar care gustase din sângele meu şi voia mai mult.

— Sper că nu te deranjează că am adus în discuţie situaţia prietenei tale în timpul şedinţei. Ştiu că e o chestie personală.

Lumina roşie de pe telefonul meu de birou era aprinsă, indicând un mesaj vocal. Mi-am ridicat pantalonii înainte de a mă aşeza — ţinusem dieta Dukan în ultimele şapte zile, iar talia fustelor şi pantalonilor mei începea să se încreţească pe mijlocul meu, când stăteam. Era cu adevărat o alinare că, atunci când nu puteam dormi, chinul din stomac şi amintirile unui Tur al Franţei lipsit de somn, înşfăcam un morman de pantaloni din dulap şi îi probam numai pentru mine în oglinda din baie, minunându-mă de felul în care puteam să intru în perechile mărimea doi fără ca măcar să le desfac nasturii. Această victorie mică şi intimă aproape compensa faptul că, atunci când mă strecuram înapoi în pat, Luke, azvârlindu-şi braţul greu de somn peste talia mea de aproape şaizeci de centimetri, mă obliga să-i miros respiraţia grea din mijlocul nopţii. Îi mirosea respiraţia atât de rău când ieşeam împreună? Nu avea cum. N-aş fi avut cum să fiu vreodată atât de îndrăgostită de cineva cu o asemenea respiraţie. Ceva se întâmplase. Amigdalele, poate.

Am gângurit:

— Bineînţeles că nu, Eleanor.

Eleanor s-a cocoţat pe marginea biroului meu. Purta o pereche de pantaloni albi, evazaţi.

— Îmi plac pantalonii, îi spusese LoLo când intrase în biroul ei pentru şedinţă, iar acum ştiu, din nefericire, cum arată faţa lui Eleanor când e lăudată.

— N-ar vrea oare să discute cu noi despre experienţa ei pentru articol?

— S-ar putea să vrea, am spus.

Stiloul meu cu cerneală verde era chiar acolo, pe birou, fără capac. L-am împins cu cotul, centimetru cu centimetru, până când vârful plin de cerneală a atins uşor cusătura pantalonilor Eleanorei. Am menţinut contactul vizual cu ea aşa cum promisesem, respectuoasă, că aveam să fac în acea după-amiază.

Eleanor a ciocănit cu degetele ei osoase în birou, iar colţurile gurii ei s-au lăsat. Nu un zâmbet, ci un surâs împăciuitor.

— Poate că reuşim să găsim spaţiu şi pentru un reportaj auxiliar. Ar fi atât de bine pentru tine!

Reportajele auxiliare sunt treaba stagiarilor. Articolul meu despre măsurile anticoncepţionale şi cheagurile de sânge fusese nominalizat pentru un ASME cu un an înainte, iar Eleanor nu avea să mă ierte niciodată pentru asta. Şi-a dat jos fundul de pe birou, iar eu mi-am admirat opera, felul în care buclele grase luaseră forma unor vene verzi de varice pe partea exterioară a coapsei ei.

— Ce bine pentru mine!

Am aprobat, cu un zâmbet în sfârşit onest, iar Eleanor a spus un „mulţumesc“ plin de afectare şi, înainte să plece, şi-a unit mâinile într-o rugăciune, ca şi cum îi eram atât de dragă!

Am ridicat triumfătoare telefonul şi am format numărul mesageriei vocale. După ce am ascultat mesajul de la Luke, am închis şi l-am sunat înapoi.

— Hei, tu.

Îmi plăcea vocea lui Luke la telefon. Ca şi cum era ocupat, dar se distra şi se furişa pentru a-mi spune ceva în secret. Eu fusesem cea care insistase pentru logodnă — insuportabil de insistentă. Producătorii de la HBO îmi scriseseră un e-mail cu aproape un an în urmă, interesându-se dacă aş fi vrut să fac parte dintr-un documentar numit vag Friends of the Five. Nu eram prietena niciunuia dintre cei cinci, dar şansa de a-mi reabilita numele, de a spune varianta mea de poveste... mi-a trezit pofta. Dar dacă aveam să fac asta, trebuia să o fac pe bune. În niciun caz nu m-aş fi prezentat în faţa camerelor de filmat, înainte de a bifa

toate căsuţele de pe lista tipelor care pot spune: „am tot ce-mi doresc“: o slujbă tare, o casă impresionantă; un corp înfometat şi, lovitura de graţie, un logodnic de vis, plin de bani. Logodna cu Luke era dovada de necontestat a ascensiunii mele. Nimeni n-ar fi putut să se atingă de mine dacă mă măritam cu Luke Harrison al IV-lea. De câte ori nu visasem că-mi spun povestea în faţa camerelor de filmat, ridicându-mi mâna spre faţă pentru ca smaraldul care în curând avea să fie al meu să atragă privirile, în timp ce îmi ştergeam o lacrimă gingaşă?

Luke şi cu mine ieşiserăm împreună timp de trei ani înainte de logodnă, îl iubeam, şi era momentul. Era momentul. Aşa i-am spus şi lui Luke, cu solemnitate, într-o seară, la cină.

— Am vrut să aştept până la prima de la anul, a spus.

Dar a cedat, a ajustat inelul mămicii pentru degetul meu mititel, iar eu am acceptat cu bucurie să particip la documentar. Ştiam că nu trebuia să cad în vechea capcană că sunt cineva, că am „reuşit“ cu adevărat, până când nu aveam un inel pe deget. Să ai o afurisită de Vocaţie şi toate astea. Se presupune că sunt mai mult de atât, o femeie mai încrezătoare şi mai independentă. Dar nu sunt. E vreo problemă? Pur şi simplu, nu sunt.

— Ce-ar fi să ieşim la cină cu clientul meu în seara asta? m-a întrebat Luke.

Tot încercase să aranjeze întâlnirea asta de o săptămână. Mai aveam încă două zile din „etapa de atac“ a dietei Dukan. După, aş fi avut voie să mănânc câteva legume. Încă n-ai voie să te gândeşti la broccoli, cur gras!

Am strâns telefonul mai tare:

— Putem să o facem peste câteva zile?

Singurul sunet care s-a auzit a fost ţipătul unui tip de prin preajma lui Luke.

Demult, când începuserăm să ieşim împreună, eram îngrozită că Luke o va întâlni pe mama mea. Nările ei ar fi zvâcnit — da, ăsta e un miros ca lumea — şi mi-ar fi zis Tif, l-ar fi întrebat pe Luke câţi bani a făcut, şi apoi totul s-ar fi terminat. Luke s-ar fi învăţat minte, ar fi realizat că-s fata pe care o întâlneşti într-un bar şi i-o tragi de câteva ori, după care te îndrăgosteşti de o blondă naturală cu un nume de androgin şi cu o asigurare modestă. În schimb, spre marea mea uimire, când ne-am întors în apartamentul lui după cina cu Dina şi

Bobby FaNelli, m-a strâns tare în braţe, s-a rostogolit cu mine în pat, şi a spus printre săruturi: „Nu pot să cred că eu sunt cel care trebuie să te salveze.“ De parcă aveam o mulţime de căutători în containere, cu sânge albastru, aliniaţi în faţa mea, luându-se la întrecere care să mă ia de soţie pentru a scăpa de mirosul de gunoi.

— Lasă, am spus. Pot în seara asta.

Poate că nişte broccoli avea să-mi prindă bine.

***

Înainte de cină am trecut pe la garderoba revistei. Ţinuta pe care o purtam nu era destul de urâtă. Cu cât mai urâtă şi mai sofisticată ţinuta, cu atât mai puternic eman aerul unui redactor la o revistă impunătoare.

— Asta? am apucat o rochie lăbărţată Helmut Lang şi o geacă de piele.

— E din 2009? s-a repezit Evan.

Haide, trebuia neapărat şi un redactor gay şi răutăcios care să scrie despre modă.

Am bombănit:

— Alege tu ceva.

Evan a bătut darabana pe suportul de îmbrăcăminte, apăsând fiecare umeraş ca pe o clapă a unui pian şi oprindu-se în cele din urmă la o bluză Missoni în dungi şi un şort textil cu buline. S-a întors peste umărul său osos, uitându-se ţintă la pieptul meu.

— Lasă...

— Of, du-te dracului!

M-am rezemat de masa cu accesorii şi am făcut un semn din cap către o rochie tip cămaşă cu imprimeu floral şi cu partea din jos a spatelui decupată larg.

— Aia?

Evan s-a uitat suspicios la haină, şi-a dus degetele la gură şi a fremătat.

— Derek creează de obicei pentru forme mai drepte.

— Derek?

Evan şi-a dat ochii peste cap:

— Lam.

Mi-am dat şi eu ochii peste cap către el şi am smuls haina de pe umeraş.

— Am slăbit 3 kilograme, cred că mă descurc.

Rochia mi s-a agăţat uşor de-a lungul pieptului, aşa că Evan i-a desfăcut puţin tăietura, mi-a pus un pandantiv lung la gât, apoi m-a examinat.

— Nu-i rău. Ce dietă mai ţii acum?

— Dukan.

— Nu e cea pe care a ţinut-o şi Kate Middleton?

Am început să mă machiez cu dermatograf în oglindă.

— Am preferat-o pentru că este extremă. O dietă nu are efect decât dacă simţi că e cel mai rău lucru din lume.

***

— Iată-te, m-a întâmpinat Luke, uşurat că apărusem, dar şi iritat.

„La timp“ înseamnă târziu pentru Luke, iar punctualitatea lui militărească mă enervează atât de tare, încât protestez activ împotriva ei întârziind câteva minute,

de fiecare dată.

Am făcut un gest de laudă arătându-i ora de pe telefonul meu.

— Nu ai spus opt?

— Ba da. Sărutul lui Luke a fost concesiv sau împăciuitor. Arăţi bine.

— E opt şi patru, totuşi.

— Nu ne-au lăsat să ne aşezăm până nu vin toţi. Luke şi-a apăsat palma pe spatele meu gol şi m-a condus mai departe în restaurant.

Asta îmi dădea fiori, nu-i aşa? Aşa eram noi, încă înflăcăraţi unul după altul?

— Doamne, urăsc asta, am spus.

Luke a rânjit:

— Ştiu.

Observasem vag cuplul care stătea lângă recepţie, privind de parcă aşteptau să fie prezentaţi. Clientul şi soţia sa, statură mijlocie cu muşchii lucraţi la Equinox, păr blond cărămiziu, tunsoare de nouăzeci de dolari care-i lăsa faţa liberă. Întotdeauna mă uitam prima dată la soţie; îmi place să ştiu cu cine mă lupt. Purta uniforma tipică pentru o Kate; blugi albi, platforme crem şi o bluză de mătase, fără mâneci. Roz bombon; sunt sigură că pierduse câteva minute gândindu-se — era destul de bronzată, mai bine poate bluza din mătase bleumarin, fără mâneci, nu poţi da greş cu bleumarin —, iar pe umăr o Prada coniac în exact aceeaşi nuanţă cu pantofii, asortarea perfectă, care îi scotea vârsta în evidenţă mai mult decât pielea care începea să i se rideze pe gât. Era cu cel puţin zece ani mai mare ca mine, am stabilit, uşurată. Nu ştiu cum o să mă suport când o să ajung la treizeci de ani.

— Whitney. Mi-a întins mâna, etalându-şi manichiura proaspăt făcută, şi a strâns-o pe a mea atât de slab, de parcă voia să aflu că cel mai important lucru din lume pentru ea era să fie casnică.

— Mă bucur să te văd, am răspuns, replică cu care înlocuisem formula „Mă bucur să te cunosc“, de când domnul Harrison mi se prezentase astfel.

Am fost îngrozită gândindu-mă câţi oameni dădusem peste cap, din pricina educaţiei mele pedante, cu indecenta mea replică „Mă bucur să te cunosc“, de-a lungul anilor. Frumuseţea unei familii bune — pentru cei îndeajuns de norocoşi ca să intre în această lume cu un colier auriu — este că e aproape imposibil să o copiezi în mod autentic, iar falsificatorii se vor da întotdeauna în vileag, de obicei într-un fel spectaculos de jenant. De fiecare dată când mă gândesc că am escaladat groapa burgheză, îmi dau seama că am făcut ceva greşit şi că genealogia mea mă trage înapoi. Nu păcăleşti pe nimeni. Stridiile, de pildă. Am crezut că era destul să mă prefac că îmi plac acele flegme sărate, dar ştiaţi că trebuie să întorci carapacea cu partea exterioară în jos după ce ai sorbit din ea? Ceva atât de neînsemnat confirmă exact zicala conform căreia pericolul se ascunde întotdeauna în cele mai mici amănunte.

— Iar el este Andrew, a spus Luke.

Mi-am strecurat palma în laba enormă a lui Andrew, dar zâmbetul mi-a pierit când m-am sinchisit în sfârşit să-i privesc faţa.

— Bună? am spus, iar el a înclinat din cap şi m-a privit de asemenea amuzat.

— Ani, nu-i aşa?

— Urmaţi-mă, vă rog, a spus gazda, luându-şi avânt în restaurant şi trăgându-ne pe noi patru după ea ca un magnet.

Am luat-o pe urmele lui Andrew, studiindu-i ceafa, acoperită cu cenuşiu (acum?), iar mirarea s-a transformat în nădejdea că era cine credeam eu că era, Arlechinul practic necesar.

Am blocat circulaţia în timp ce ne decideam care cuplu ar trebui să ocupe bancheta, Luke sugerând să o facă „fetele“, pentru că eram amândouă mici (Whitney, râzând, „Cred că e un compliment, Ani“), iar masa, ca atâtea altele în New York, era de mărimea unei case de păpuşi. De asta pleacă toţi, în cele din urmă. Vin bebeluşii, peste tot sunt genţi de cumpărături şi cizme de iarnă transpirate şi cutii de ornamente de Crăciun ieftine, Duane Reade, îngrămădite în hol, iar într-o zi cineva calcă pe mânerul unei Medium Brown Bag şi se face praf pur şi simplu, şi astfel începe târâtul lent spre Westchester sau Connecticut. Luke şuieră — „Uşor“ — când spun asta, dar cale afurisit de bătută. Doamnele Monştri, aşteptând culcate ca soţii lor să se întoarcă de la Dorrian‘s şi Brinkley‘s, ademenindu-i spre suburbii când leasingul expiră, şi măsurile

anticoncepţionale la fel, nu la mult timp după. Nu am fost străină de Dorrian‘s cândva, dar am vrut şi să fiu aici, în restaurantele gaglomerate care te taxează mai mult decât ar fi cazul, în metroul fremătând de ciudaţi grosolani, în turnul sclipicios care adăposteşte The Women‘s Magazine, unde redactorii unei reviste pentru femei înşelător de ambiţioase, străduindu-se străduindu-se, pentru mai puţin desfrâu şi mai multă substanţă. „Doar nu crezi că vreau să mă strangulez cu elasticul de păr despre care le-am spus cititoarelor să-l înfăşoare în jurul penisului iubitului lor“, a răcnit LoLo odată, când nici măcar unul dintre redactori nu s-a prezentat la şedinţa pentru numărul din septembrie cu o idee pentru felaţie. „Asta face ca revista să se vândă.“ Poate că în New York nu ar fi fost totul de mărimea unei case de păpuşi, ca această bătălie de a ajunge undeva, dacă vânătoarele de soţi ar sta deoparte. Dar cred că asta îmi plăcea cel mai mult la New York — te face să te lupţi pentru locul tău. Aveam să mă lupt. Aş fi rănit pe oricine ca să rămân aici.

Am ajuns să stau în faţa lui Andrew, iar Luke în faţa lui Whitney. Am vrut să facem schimb, dar Luke s-a împotrivit glumind că ar fi putut lua oricând cina în faţa mea. Genunchiul rotund al lui Andrew l-a tot atins uşor pe al meu, chiar dacă îmi împinsesem fundul cât se putea de mult spre spătarul banchetei; nu mai voiam decât să înceteze toţi cu flecăreala, cu glumele proaste, ca să pot găsi un moment de linişte pentru a-l privi mai bine pe Andrew şi pentru a-l întreba, „Tu eşti?“

— Îmi cer scuze, a spus Andrew, şi iniţial am crezut că se referea la faptul că îmi invada spaţiul, doar că îmi pari atât de cunoscută!

M-a privit mirat, depărtându-şi buzele în timp ce îmi distrugea uşor deghizarea: pometii — acum proeminenţi! — şuviţele de culoarea mierii completându-mi părul întunecat, nu forţându-l să se supună blondului. „O, scumpete“, se exprimase Ruben, cel care mă vopsea, când m-a văzut prima dată. Apucase o şuviţă de păr blond între degete şi se încruntase de parcă văzuse o lighioană.

Luke îşi despăturea şervetul de masă, dar s-a oprit şi a făcut ochii mari la Andrew.

Era unul dintre acele rare momente în care aveai ocazia să înţelegi că ceva important, chiar decisiv pentru viaţa ta, urmează să se întâmple. Mai cunoscusem acest sentiment de două ori înainte, a doua oară fiind când Luke mă ceruse de nevastă.

— O să sune ciudat — mi-am dres glasul —, dar, nu cumva sunteţi... domnul Larson?

— Domnul Larson? a rostit încet Whitney, şi a dat drumul unui scheunat buimac, acum că totul se lega în mintea ei. Ţi-a fost profesor?

Probabil că-şi tunsese părul ciufulit după ce plecase de la Bradley, dar... înlătură smocul de păr tipului de la finanţe ca pe o piesă de Lego, ia o peniţă din Photoshop ca să-i estompezi ridurile şi modelează-i falca, şi era chiar el: domnul Larson. Celor mai mulţi oameni ai fi putut să le acoperi gurile şi să-ţi dai seama dacă zâmbesc sau nu în funcţie de forma ochilor lor. Ochii domnului Larson păreau să se fi blocat în două cute, după o porţie deosebită de râs violent.

— Ce mică-i lumea! Domnul Larson a râs uimit, mărul lui Adam tremurând-i în gât. Iar acum ţi se spune Ani?

Am aruncat o privire către Luke. Am fi putut la fel de bine să fim la mese separate, luând parte la conversaţii diferite. Expresia feţei lui era la fel de acră, pe cât de încântată era cea a domnului Larson.

— Pur şi simplu m-am săturat să mă întrebe oamenii câţi „f“ sunt în TifAni.

— E incredibil de-a dreptul, a spus Whitney, uitându-se pe rând la noi trei. S-a oprit asupra lui Luke şi a părut că îşi dă seama de ceva. Bănuiesc că asta înseamnă că ai fost la Bradley — a făcut o pauză bruscă, panicată, în timp ce creierul ei a închis cercul — o, înţeleg, tu eşti TifAni.

Niciunul dintre noi nu se putea uita la altcineva. Chelneriţa a apărut, nedându-şi seama că picase la fix ca să ne simţim uşuraţi, şi a întrebat dacă apa de la robinet era în regulă. Întotdeauna e.

— Nu e straniu cum New Yorkul are una dintre cele mai curate ape potabile din lume, a spus Whitney, ca o gazdă pricepută, versată în manevrarea unui subiect neplăcut într-o conversaţie. Un oraş atât de mizerabil?

Toţi am fost de acord. Da, era straniu.

— Ce materie? a întrebat Luke din senin, iar când nimeni n-a răspuns a adăugat: ai predat?

Domnul Larson şi-a pus un cot pe masă şi s-a sprijinit în el.

— Engleza pentru avansaţi. Timp de doi ani, chiar după ce am terminat colegiul. Când nu-mi puteam imagina cum e să nu ai verile libere. Îţi aminteşti, Whit?

Au împărtăşit un moment de râs conspirativ, ofensator.

— O, da, îmi amintesc, a răspuns ea, netezindu-şi şerveţelul. Abia aşteptam să termini cu asta.

Ei bine, nu o puteam învinui pentru asta. Nici eu n-aş fi ieşit vreodată cu un profesor.

Andrew s-a uitat la mine.

— Ani a fost totuşi cea mai bună elevă a mea.

Mi-am făcut de lucru netezindu-mi şervetul în poală.

— Nu trebuie să spuneţi asta, am mormăit.

Amândoi ştiam că-l dezamăgisem în stil mare.

— Iar acum e una dintre cele mai bune scriitoare de la The Women‘s Magazine, a spus Luke mândru, părinteşte.

Ce abureală! De parcă Luke nu se gândeşte la „cariera“ mea ca fiind doar o etapă drăguţă, de umplutură, înainte de a avea copii. S-a întins peste masă şi şi-a pus mâna peste mâna mea.

— A trecut prin multe.

Acesta era semnalul lui de alarmă. Lui Luke nu-i place când oamenii aduc în discuţie Bradley. Obişnuiam să cred că încerca să mă protejeze, şi mă simţeam mişcată de asta. Dar acum îmi dădeam seama: Luke voia pur şi simplu ca toată lumea să treacă deja peste ce se întâmplase. Încă nu era de acord ca eu să particip la documentar. Nu prea poate să explice de ce, sau poate, dar nu vrea să mă jignească; însă ştiu ce îi trece prin minte: „Te faci de râs“. În lumea Harrison, nimic nu e mai admirabil decât stoicismul neclintit.

— Hmmm. Whitney şi-a lovit uşurel unghia, roz ca un pantof de balet, de buza de jos. The Women‘s Magazine? Cred c-am auzit de asta.

Vânătoarele de soţi spun întotdeauna asta când află unde lucrez. Nu e un compliment.

— N-am ştiut că ai ajuns acolo, a spus domnul Larson. Asta-i extraordinar.

Mi-a oferit cel mai drăguţ zâmbet.

Whitney a observat.

— A trecut o eternitate de când n-am mai răsfoit-o. Dar obişnuiam să o citesc de parcă era Biblia mea înainte să-l întâlnesc pe Andrew. Nu aşa i se spune? Biblia femeilor? Râsul ei a fost plin de graţie. Presupun că o s-o confisc la un moment dat din camera fiicei mele, la fel cum făcea şi mama!

Luke a râs politicos, nu şi domnul Larson.

Am adoptat zâmbetul pe care îl folosesc când copiii devin subiectul conversaţiei.

— Ce vârstă?

— Cinci, a spus Whitney. Elspeth. Mai avem şi un băiat, Booth. El are aproape un an. Şi-a holbat ochii către Andrew. Micul meu bărbat.

O, Doamne!

— Grozave nume, i-am spus.

Chelnerul de vinuri a apărut lângă Luke şi s-a prezentat. Aveam întrebări în legătură cu meniul? Luke a întrebat dacă toată lumea era de acord cu vinul alb, iar Whitney a spus că nu şi-ar fi putut imagina să bea altceva pe arşiţa asta.

— Să luăm acest Sauvignon Blanc.

Luke a arătat spre un punct de optzeci de dolari din meniu.

— O, îmi place Sauvignon Blanc, a spus Whitney.

Dieta nu-mi permitea să beau vin, dar trebuia să beau pentru a socializa cu astfel

de femei. Acel prim pahar, endorfinele înălţându-mi-se din stomac, era singura modalitate prin care m-aş fi putut preface în mod autentic interesată de lumea ei. De lecţiile de pian ale copilului său, de Van Cleeful primit cadou când a născut. Nu-mi venea să cred că domnul Larson cedase unei femei a cărei aspiraţie majoră în viaţă era să alunece prin supermarketuri. Când chelnerul s-a întors cu sticla, am acceptat bucuroasă să-mi toarne şi mie vin.

— Pentru că în sfârşit ţi-am cunoscut încântătoarea soţie.

Luke şi-a ridicat paharul. Încântătoare. Ce cuvânt dezgustător. Înainte îmi plăceau aceste cine, îmi plăcea să le aprob pe soţii. Ce satisfacţie era când în cele din urmă aprobarea se insinua pe feţele lor! Acum, eram doar plictisită. Plictisită, plictisită, plictisită. Pentru asta mă spetesc atâta? Chiar am crezut că asta m-ar împlini? O cină cu friptură de pui de douăzeci şi şapte de dolari şi un logodnic care mi-o trage cu delicateţe când ajungem acasă?

— Şi pentru a ta.

Andrew şi-a ciocnit paharul de al meu.

— Ei bine, nu încă, am zâmbit.

— Deci, Ani... Whitney făcea lucrul pe care-l urăsc, pronunţându-mi numele „Annie“ în loc de „Aaa-nii“. Luke spune că nunta va fi în Nantucket. De ce acolo?

Pentru că nu e loc pentru privilegiaţi, Whitney. Pentru că Nantucket transcende toate clasele, toate zonele ţării. Du-te în South Dakota şi spune-i vreunei gospodine triste şi îngâmfate că ai crescut în Main Line, iar ea n-o să ştie că ar trebui să fie impresionată. Spune-i că ai stat peste vară în Nantucket — asigură-te că o spui în felul ăsta —, iar ea o să ştie cu cine naiba are de-a face. De asta, Whitney.

— Familia lui Luke are o proprietate acolo, am spus.

Luke a încuviinţat din cap.

— Merg acolo de când eram copil.

— O, sunt sigură că va fi minunat. Whitney s-a aplecat un pic spre mine. Avea o

respiraţie înfometată. Găunoasă şi râncedă, de parcă nu mai pusese gura pe nimic de ceva timp. L-a întrebat pe Andrew: Nu am mers şi noi la o nuntă în Nantucket acum câţiva ani?

— La Podgoria Marthei, a corectat-o Andrew.

Genunchiul lui l-a atins din nou uşor pe al meu. Vinul mi-a uns gâtul precum siropul de tuse, şi am observat că tipu‘ arăta mult mai bine acum că îmbătrânise. Aveam un milion de întrebări pe care voiam să i le pun, şi eram agitată şi iritată că Luke şi Whitney erau aici, furându-ne acest moment al nostru.

— Familia ta e din Nantucket? l-a întrebat Andrew pe Luke.

Whitney a râs:

— Nimeni nu e din Nantucket, Andrew.

Cei zece mii de locuitori ai Nantucketului ar fi dezaprobat-o, dar ce voia Whitney să spună era că oamenii ca noi nu erau din Nantucket. Obişnuia să mă încânte momentul în care o femeie ca asta presupunea că eram făcute din acelaşi aluat. Însemna că masca mea era atât de convingătoare! Când a început această presupunere să-mi zgândărească furia? Odată ce am primit inelul, adresa din Tribeca, prinţul din poveşti îngenuncheat în faţa mea, odată ce n-am mai fost atât de înnebunită încercând să pun mâna — cândva cu o manichiură franţuzească — pe toate aceste lucruri, am fost în stare să mă distanţez şi să reconsider totul. Nu sunt prea multe lucruri nobile în ceea ce mă priveşte, şi chiar şi mie mi-e greu să cred că cineva ar putea fi mulţumit, cu adevărat mulţumit, de o astfel de existenţă. Fie toţi membri acestui club exclusivist doar hoinăresc, frustraţi pe plan spiritual, şi nu vorbesc despre asta, fie asta e cu adevărat destul pentru ei. Am crezut că sfârşitul jocului avea să fie al naibii de spectaculos, dacă erau dispuşi să-l protejeze în aşa fel. Luke şi întreaga lui familie, prietenii lui, soţii lor votaseră pentru Mitt Romney în 2012. Argumentele lui de rahat în favoarea statutului persoanei ar fi împiedicat victimele violurilor şi ale incestului, femei ale căror vieţi erau în pericol, de la a putea avorta în siguranţă. Ar fi putut închide Planned Parenthood[6].

— O, asta nu se va întâmpla niciodată, îmi spusese Luke cu un râs satisfăcut.

— Dar chiar dacă nu se întâmplă, răspunsesem eu, cum poţi vota pentru cineva cu o astfel de orientare?

— Pentru că nu-mi pasă, Ani, a oftat Luke.

— Furia mea de feministă prostuţă fusese cândva drăguţă. Nu te afectează, nu mă afectează. Dar ce ne afectează, totuşi? Obama taxându-ne ca naiba pentru că facem parte din clasa cea mai de sus.

— Cealaltă chestie mă afectează, totuşi.

— Iei anticoncepţionale! urlase Luke la mine. Pentru ce să sprijini avortul?

— Luke, dacă n-ar fi fost Planned Parenthood, aş avea un copil de treisprezece ani acum.

— Nu fac asta, spusese, întinzându-se spre întrerupătorul de pe perete.

Păşise apoi furios spre dormitor, trântind uşa în urma lui, lăsându-mă singură, plângând în bucătăria întunecată.

I-am povestit lui Luke despre acea noapte când era îndrăgostit de mine, acesta fiind singurul moment în care ar trebui să-i povesteşti vreodată cuiva ceva ruşinos despre tine — când o persoană e destul de nebună după tine, acea ruşine devine duioşie. Fiecare detaliu obscen i-a făcut ochii tot mai mari şi totuşi într-un fel mai somnoroşi, de parcă era prea mult de înţeles cu adevărat, restul avea să proceseze mai târziu. Dacă ar fi să-l întreb pe Luke chiar acum ce mi s-a întâmplat în acea noapte, nu cred că ar putea să-mi spună.

— Doamne, Ani, nu ştiu, a fost urât, bine? Ştiu că ţi s-a întâmplat ceva rău. Înţeleg. Nu trebuie să mi-o aminteşti în fiecare nenorocită de zi.

Ştie că e îndeajuns de urât încât n-ar trebui să se vorbească despre asta, cel puţin. Acesta a fost un subiect major de dispută când am luat prima dată în calcul documentarul. „Dar n-ai de gând să vorbeşti despre noaptea aia, nu?“„Noaptea aia“, ce sinecdocă liniştitoare. De fapt, chiar cochetasem cu ideea de a vorbi în faţa camerei, relatând cu neruşinare ceea ce Peyton, Liam şi Dean (Doamne, mai ales Dean) îmi făcuseră, dar era o problemă. Nu aveam încă smaraldul. Şi voiam să am acea sfidare orbitoare şi verde pe deget până când ar fi început filmările. Aşa că mi-am strâmbat gura de parcă muşcasem o lămâie după un shot de tequila şi am spus „Bineînţeles că nu.“

— Am crescut în Rye, a continuat Luke.

Whitney s-a grăbit să-şi înghită vinul.

— Eu sunt din Bronxville. Şi-a tamponat gura cu un şerveţel. La ce liceu ai fost?

Andrew a râs.

— Dragă, nu cred că ai făcut liceul în acelaşi timp cu Luke.

Whitney şi-a aruncat şerveţelul spre Andrew, prefăcându-se jignită.

— Nu ştii niciodată.

Luke a râs.

— Ei bine, de fapt am fost la o şcoală cu internat.

— O, s-a dezumflat Whitney. Nu contează.

Şi-a deschis meniul, şi, ca după un căscat, toată lumea a trebuit să facă la fel.

— Deci, ce e bun aici? a întrebat Andrew.

Lumina lumânării i-a jucat pe lentilele ochelarilor, astfel că nu puteam spune dacă mă întrebase pe mine sau pe Luke.

— Totul, a spus Luke, în acelaşi timp în care eu am spus:

— Au un pui fript excelent.

Whitney a strâmbat din nas.

— Pur şi simplu nu pot să mă forţez de fiecare dată să comand pui într-un restaurant. Şi tot arsenicul ăla.

Gospodină care mai era şi o admiratoare a The Dr. Oz Show. Genul meu favorit!

— Arsenic?

Mi-am ţinut mâna pe piept, îngrijorarea de pe faţa mea indicându-i să continue. La recomandarea lui Nell, citisem Arta Războiului a lui Sun Tzu. Strategia mea preferată este să simulez inferioritatea şi să încurajez aroganţa duşmanului meu.

— Da! Whitney s-a arătat foarte tulburată pentru că nu păream să fi auzit despre asta înainte. Fermierii îl dau de mâncare puilor. Şi-a strâns buzele, dezgustată. Îi face să crească mai repede.

— Asta-i oribil, am rostit pe nerăsuflate.

Citisem exact acelaşi studiu — studiul adevărat, nu traducerea panicardă făcută virală de emisiunea Today. Aici nu se servea un afurisit de piept de pui Perdue congelat. Ei bine, atunci categoric nu o să comand pui fript.

— Sunt îngrozitoare, a râs Whitney. Abia ne-am cunoscut şi deja ţi-am distrus cina. Şi-a dat o palmă peste frunte. Trebuie să mă opresc din vorbit. Dar când stai toată ziua cu un bebeluş, pur şi simplu nu te mai poţi opri din sporovăit în clipa în care ai parte de compania unor adulţi.

— Sunt sigură că le place copiilor tăi să te aibă prin preajmă.

Am zâmbit, de parcă abia aşteptam să-mi vină şi mie rândul. Sub nicio formă nu avea cum să aibă corpul ăla fără cel puţin trei ore de mers la sală în fiecare zi. Sub nicio formă nu mergea singură. Dar să-ţi ajute Dumnezeu dacă o întrebai despre bona dominicană. Pot să facă oricâte mici ironii vrednice de dispreţ despre The Women‘s Magazine vor, dar creşterea copiilor era adevărata muncă, şi ar fi mai bine să te fereşti dacă ajung să te suspecteze că nu aprobi toată munca lor adevărată.

— Sunt atât de norocoasă că pot să fiu cu ei toată ziua! Buzele lui Whitney luceau de la vin. Şi le-a frecat una de cealaltă, apoi şi-a sprijinit bărbia în mână. Mama ta a lucrat?

— Nu a lucrat.

Dar ar fi trebuit, Whitney. Ar fi trebuit să renunţe la mica ei fantezie de casnică întreţinută şi să contribuie pentru familie. Nu pot să spun că ar fi făcut-o mai fericită, dar nu am avut luxul de a ne gândi la fericire. Eram faliţi, mama se înscria în fiecare lună pentru noi cărţi de credit ca să-şi finanţeze expediţiile la Bloomingdale, în timp ce pereţii prost tapetaţi ai vilei noastre sfidătoare se umpleau de mucegai, pe care nu ne-am putut „permite“ să-l curăţăm. Dar ai dreptate, Whitney, era atât de norocoasă că putea să fie cu mine toată ziua!

— Nici a mea, a spus Whitney. Contează atât de mult!

Am continuat să zâmbesc. Ca într-un ultim efort dintr-o cursă, dacă te opreşti şi renunţi acum, nu o să-ţi mai găseşti niciodată ritmul.

— Foarte mult.

Whitney şi-a scuturat bucuroasă părul. Mă plăcea. Umărul ei l-a mângâiat pe al meu, şi m-a întrebat cu o voce scăzută şi jucăuşă:

— Ani, trebuie să ne spui. Participi la documentarul ăla?

Luke şi-a atârnat un braţ peste spătarul scaunului şi s-a jucat cu tacâmurile de argint. Am privit benzile albe de lumină dansând pe tavanul scund.

— Nu am voie să spun.

— O, asta înseamnă că o faci. Whitney mi-a lovit uşor braţul. Asta i-au spus şi lui Andrew să spună — nu-i aşa, Andrew?

Am acest vis frecvent, în care s-a întâmplat ceva rău şi trebuie să formez 911, dar mi-am pierdut controlul asupra degetelor. Continuă să alunece de-a lungul tastelor (e întotdeauna un telefon de modă veche cel pe care formez numărul), şi de fiecare dată când îmi dau seama, mă gândesc: Ai din nou acest vis, dar de data asta o să te descurci. Numai nu te grăbi. N-ai cum să dai greş dacă nu te grăbeşti. Găseşte numărul nouă. Apasă. Unu. Apasă. Chinul cumplit de a avea urgent nevoie de ceva, când cererea trebuie să fie făcută cu răbdare. Trebuia să aflu urgent de ce domnul Larson participa la documentar. Când? Unde? Ce avea să spună? Avea să vorbească despre mine? Mi-ar fi luat apărarea?

— Habar nu aveam că participaţi, am spus. Ce vor de la dumneavoastră? Doar să interveniţi ca un fel de observator sau aşa ceva?

Arcuirea buzei domnului Larson s-a accentuat.

— Acum, Ani, ştii că nu am voie să spun.

Toată lumea a râs, şi a trebuit să fac eforturi ca să mă alătur. Am deschis gura ca să mai întreb ceva, dar domnul Larson a spus:

— Ar trebui să ieşim la o cafea şi să vorbim despre asta.

— Da! s-a amestecat Whitney, entuziasmul său fiind atât de autentic, încât l-a estompat pe al meu.

Orice femeie care e atât de dornică să-şi vadă soţul ieşind la o cafea cu o altă femeie, cu zece ani mai tânără, pe deasupra, are o căsnicie tare ca piatra.

— Ar trebui, a adăugat Luke, şi mi-am dorit să nu fi spus nimic.

Pentru că aprobarea lui a sunat atât de evident de prefăcută după cea a lui Whitney!

***

Whitney s-a împiedicat în drum spre uşă. S-a redresat şi a chicotit că nu iese prea des în oraş. Vinul i se urcase la cap.

Domnul Larson comandase un Uber după desert; un SUV negru îi aştepta lângă bordură, gata să-i ducă înapoi la casa lor decorată ca într-un serial de comedie din Scarsdale. Whitney m-a sărutat pe obraz şi a cântat în gura mare, „Mă bucur că te-am cunoscut. Serios, ce mică-i lumea“. Andrew i-a scuturat mâna lui Luke şi l-a bătut pe umăr. Apoi Luke s-a dat la o parte, făcându-mi mie loc ca să mă strecor şi să-mi iau la revedere. M-am ridicat pe vârfuri fâţâindu-mă pentru a-mi apăsa obrazul de cel al lui Andrew, simulând un sărut. Şi-a pus mâinile pe spatele meu, iar când a simţit pielea dezgolită s-a tras înapoi de parcă îl electrocutasem.

Le-am privit maşina croindu-şi drum în trafic, iar eu tânjeam după momentul în care Luke mi-ar fi înconjurat mijlocul cu braţele sale şi m-ar fi strâns lipindu-mă de cămaşa sa Turnbull & Asser. Dacă ar fi făcut asta, ar fi simţit că tremuram.

În schimb, a spus doar „Asta a fost ciudat, nu?“, iar eu i-am zâmbit aprobator, ca şi cum viaţa nu mi se dăduse pur şi simplu peste cap; şi am ştiut că de-acum nu mai exista nicio cale de întoarcere.

[4] The American Society of Magazine Editors. (N.t.)

[5] Asociaţie non-profit a practicanţilor de fitness şi alte antrenamente de acest fel. (N.t.)

[6] Planned Parenthood este o organizaţie americană non-profit care oferă asistenţă medicală în ceea ce priveşte naşterea, atât pe teritoriul Americii, cât şi la nivel internaţional. (N.t.)

Capitolul 6

În dimineaţa de după petrecerea lui Dean, am urcat în Range Roverul său, alături de Liam şi alţi doi fotbalişti din clasa a zecea. Dean avea permisul suspendat (era un teanc gros de tichete de parcare neplătite în torpedou), dar asta nu l-a împiedicat să gonească prin oraş, cu scârţâit de roţi, DMXul avertizându-i pe cei ieşiţi la jogging să se arunce în tufişuri dacă nu voiau să fie seceraţi în timpul alergării lor. Greaţa mi-a fiert în stomac atunci când Liam a intrat în maşină şi a ignorat ostentativ locul liber de lângă mine, alegând în schimb să stea în faţă, alături de Dean. Încercasem să-i vorbesc în bucătărie, înainte de a pleca să luăm micul dejun, şi nu mersese prea bine.

— Chiar nu ştiu cum am ajuns în camera lui Dean şi simt că ar trebui să-i spun că-mi pare rău sau ceva, pentru că nu am vrut să mă combin cu...

— Finny — mi-a râs Liam în faţă, numele meu de alint fiind doar unul dintre atâtea altele pe care le preluase de la Dean, în efortul lui de a fi asimilat —, haide. Ştii că nu-mi pasă că te-ai combinat şi cu Dean.

Dean l-a strigat atunci, iar el a gonit pe lângă mine, şi mi-a părut bine că am rămas singură un moment ca să mă liniştesc, lacrimile pe care mă forţam să le ţin găsindu-şi un alt canal spre gâtul meu, dizolvându-se într-o scurgere subţire şi sărată care m-a făcut să mă simt goală şi m-a ars în zilele chinuitoare care au urmat. Când asta s-a terminat, în sfârşit, am rămas cu ceva şi mai rău. Ceva care până în ziua de azi pare să fi rămas în aşteptare, pentru a se năpusti chiar în momentul în care bucuria sau încrederea îndrăzneşte să intre în joc. Amintirea că îmi cerusem iertare de la propriul meu violator, iar el râsese de mine. Crezi că eşti fericită? Crezi că ai realizat ceva de care să fii mândră? — mă necăjeşte întotdeauna — Ha! Ţii minte? Asta mă pune de obicei la punct. Îmi aminteşte că nu-s decât un rahat.

Când am ajuns la restaurantul Minella‘s, Liam a ţinut din nou să se aşeze lângă Dean, şi nu lângă mine. Timp de patruzeci şi cinci de minute, am râs ca proasta

la orice au spus şi au făcut băieţii, da, clătitele alea două care au rămas lipite una de alta arată într-un fel ca nişte boaşe — înghiţind şi înghiţind ca să nu vărs pe grămăjoara mea de clătite. Parcă au trecut ore până când am plătit, până când a fost în regulă să-mi sun părinţii şi să le spun, cu vioiciune, că luasem micul dejun cu Olivia şi Hilary în Wayne, şi... puteau cumva să vină să mă ia? Apoi m-am aşezat pe bordura dintre Minella‘s şi următoarea uşă după Chilli‘s, legănându-mi capul între genunchi. Simţeam venind dintr-acolo un miros acru, şi atunci a început să se instaleze paranoia. Aveam SIDA? Urma să rămân însărcinată? Am fost secătuită de aceste întrebări, ca şi cum aveam nevoie de apă, numai că nu îmi era sete, băusem o cană întreagă la restaurant, încercând să-mi sting setea care nu era tocmai fizică. După atâţia ani, mai am încă aceeaşi senzaţie. Beau apă, litri întregi, nelinişstea mea crescând odată cu vezica mea care se umflă, pentru că alinarea nu se află la fundul sticlei Fiji. Am întrebat odată o doctoriţă psihiatru despre asta — m-am oferit întotdeauna să particip la povestirea noastră lunară de viol-groază („Un bărbat de pe stradă s-a oferit să mă ajute să duc cumpărăturile până acasă şi apoi m-a atacat!“), introducând propriile mele întrebări şi nelinişti ca şi cum ar fi fost adecvate articolului, transformându-l în propria mea şedinţă de terapie —, iar ea mi-a atras atenţia asupra faptului că setea e un instinct fundamental biologic. „Dacă simţi că ţi-e sete când de fapt nu îţi este sete, ar putea indica faptul că o nevoie importantă nu îţi este îndeplinită.“

Au trecut patruzeci de minute înainte ca maşina mamei să încetinească în faţa semnului de la Minella‘s. Am aşteptat să înconjoare parcarea şi să oprească la un stop lângă mine. Când am deschis în cele din urmă uşa, am auzit CDul ei cu Céline Dion jelind şi i-am mirosit loţiunea dulceagă de vanilie Bath & Body Works, practic m-am prăbuşit pe scaunul din faţă. Cel puţin era ceva mângâietor în asta, preferinţele ei enervante în materie de muzică şi dichiseală, familiaritatea lor care-mi sugerau siguranţă.

— Mama Oliviei e aici? a întrebat mama, şi chiar m-am uitat la ea şi mi-am dat seama că era machiată şi pregătită să socializeze.

— Nu.

Am trântit uşa.

Mama s-a bosumflat.

— De cât timp a plecat?

Mi-am pus centura.

— Nu-mi amintesc.

— Cum adică nu-ţi…

— Pleacă odată! Furia aprinsă din vocea mea a fost o surpriză la fel de mare pentru mine ca şi pentru mama. Mi-am acoperit gura cu palma, dând drumul unui suspin aproape mut.

Mama a tras schimbătorul de viteze în marşarier.

— Eşti pedepsită, TifAni.

A ieşit în trombă din parcare, cu gura crispată, ca o linie subţire şi fermă care m-a înspăimântat mereu, pe care aveam să o văd în oglindă în timpul certurilor mele cu Luke, realizând că probabil şi eu arăt destul de înspăimântător.

— Pedepsită? am râs eu sarcastic.

— M-am săturat de atitudinea asta de rahat! Eşti atât de nerecunoscătoare! Măcar ai idee cât de mult mă costă şcoala asta?

A lovit cu palma volanul, insistând pe cuvântul „idee“. Am început să râgâi. Capul mamei s-a întors instantaneu spre mine.

— Ai băut? A virat puternic la dreapta şi a cotit într-o parcare goală, apăsând atât de tare frâna, că centura m-a străpuns în stomac şi, în cele din urmă, am vomitat în palmă.

— Nu în BMW! a ţipat mama, întinzându-se peste mine ca să deschidă uşa şi să mă împingă afară.

Am vărsat chiar acolo, în parcarea de la Staples. Berea, whiskyul, sperma sărată a lui Dean — nu putusem s-o dau afară îndeajuns de repede.

***

Până luni dimineaţa, nu mai aveam în stomac decât acid, arzându-mi măruntaiele cum o făcuse şi whiskyul neaşteptat din jocul cu moneda, la acea tură de la mijlocul nopţii. Mă trezisem la 3 dimineaţa, când ritmul inimii mele, lovind ca pumnul unui părinte furios în uşa blocată a copilului său adolescent, m-a trezit. O părticică jalnică din mine a sperat că ceea ce făcusem avea să treacă drept o glumă obişnuită de la o petrecere. Mark a mâncat un sendviş cu maioneză şi TifAni şi-a făcut de cap cu echipa de fotbal! Dar nici măcar atunci nu eram atât de naivă.

A fost subtil — mulţimile nu s-au împărţit şi nimeni nu mi-a prins o literă stacojie la reverul cămăşii. Olivia m-a văzut dar s-a prefăcut că nu mă vede, iar alte câteva fete mai mari au trecut în grabă pe lângă mine, chicotind continuu, râzând zgomotos odată ce au ajuns la o distanţă destul de sigură. Da, vorbeau despre mine.

Când am intrat în sala de clasă, Rechina a apucat strâns marginea băncii ei şi şi-a săltat fundul rotund de pe scaun. Mi-a prins gâtul în braţele ei înainte să apuc să mă aşez. Toţi cei din clasă s-au prefăcut că nu aud, au reuşit chiar să-şi continue conversaţiile, în timp ce ea mi-a zis:

— Tif, eşti bine?

— Sigur că sunt bine.

M-am simţit de parcă aveam argilă uscată pe faţă când am zâmbit.

Rechina mi-a strâns umărul.

— Dacă ai nevoie să vorbeşti, sunt aici.

— În regulă.

Mi-am dat ochii peste cap către ea.

Odată ce m-am aşezat în banca mea, la locul meu, notând ascultătoare în carnetul meu tot ce spunea profesoara, mi-a fost bine. Dar în momentul în care clopoţelul a sunat, când toţi s-au împrăştiat ca nişte gândaci la lumină, panica şi-a întins braţele şi s-a căscat larg, trezindu-se din somnul său. Pentru că atunci

rătăceam pe holuri, ca un soldat rănit pe teritoriul duşmanului, conştientă de lumina roşie dintre ochii mei, pentru că eram rănită şi lentă, nu puteam decât să continui să mă mişc şi să mă rog să nu mă nimerească.

Ora domnului Larson a fost de parcă aş fi găsit tranşeele. Arthur fusese supărat pe mine în ultima vreme, dar, date fiind circumstanţele atenuante, cu siguranţă că avea să aibă compasiune faţă de mine. Trebuia să aibă.

Când m-am aşezat, Arthur m-a salutat dând din cap. Un salut solemn, un salut care spunea „O să vorbesc într-o clipă cu tine despre ce ai făcut.“ Cumva, asta m-a făcut să fiu mai agitată decât la prânz, care era în următoarea pauză. Stătusem cu HOS la masă în mod regulat în ultimele săptămâni, şi nu mă puteam decide ce ar fi fost mai rău — să-mi arăt faţa la cantină şi să-mi reclam locul la masa lor doar ca să mă refuze, sau să abandonez totul şi să merg la bibliotecă, pecetluindu-mi expulzarea din compania lor, când exista şansa minimă ca, dovedind că am tupeu, ele să mă ierte. Să mă primească înapoi, chiar.

Dar dacă Arthur credea că era rău, atunci era mult, mult mai rău decât îmi imaginasem la început.

Când soneria a sunat strident, mi-am adunat încet lucrurile. Arthur s-a oprit în dreptul meu, dar, înainte să apuce să spună ceva, domnul Larson a spus.

— Tif? Poţi să rămâi o clipă?

— Vorbim mai târziu? l-am întrebat pe Arthur.

A dat din nou din cap.

— Treci pe la mine după antrenament.

Mama lui Arthur era profesoară de muzică la gimnaziu şi locuiau împreună într-o casă dărăpănată şi veche, din perioada victoriană, situată oblic faţă de terenurile de squash, unde directoarea locuise în anii ’50.

L-am aprobat şi eu din cap, chiar dacă ştiam că nu voi putea s-o fac. Nu aveam timp să îi explic că eram pedepsită.

Aripa unde erau cabinetele de engleză şi ştiinţe umaniste s-a liniştit în aţipeala de dimineaţă târzie, în timp ce elevii au luat-o la goană spre cantină pentru a lua

prânzul. Domnul Larson s-a rezemat de marginea biroului său, încrucişându-şi picioarele unul peste celălalt, tivul pantalonilor săi kaki ridicându-se, scoţând la iveală o gleznă bronzată, plină de puf.

— TifAni, a spus, nu vreau să te supăr, dar am auzit câteva lucruri în dimineaţa asta.

Am aşteptat. Am înţeles, intuitiv, că nu trebuia să vorbesc până când nu aflam ce ştia.

— Sunt de partea ta, m-a asigurat. Dacă ţi s-a făcut un rău trebuie să spui cuiva. Acea persoană nu trebuie să fiu eu, nicidecum. Poate fi altcineva. Un adult.

Mi-am frecat palmele de partea de dedesubt a băncii, simţind inflorescenţa uşurării ca pe un boboc înmugurind, grăbit să-şi arate petalele desfăcându-se, multicolore, ca într-o reclamă de pe Discovery Channel. Nu avea de gând să-i sune pe părinţii mei. Nu avea de gând să implice conducerea. Îmi oferea cel mai de preţ cadou pe care un adolescent l-ar putea primi: autonomie.

Mi-am ales cuvintele cu grijă:

— Pot să mă mai gândesc?

Am auzit-o pe profesoara de spaniolă, señora Murtez, în hol.

— Da, dietă! Dacă nu au Dr Pepper, atunci Pepsi!

Domnul Larson a aşteptat până când ea a trântit uşa.

— Ai fost la infirmieră astăzi?

— N-am de ce să merg la infirmieră, am mormăit, prea ruşinată ca să-i spun de planul meu.

Trenul R5 trecea pe lângă o secţie a Planned Parenthood în drumul meu zilnic spre Bryn Mawr. Trebuia doar să ajung acolo după şcoală şi totul avea să fie în regulă.

— Orice îi spui va fi confidenţial. Domnul Larson s-a împuns cu degetul în piept: Orice îmi spui mie va fi confidenţial.

— Nu am nimic să vă spun.

M-am străduit să accentuez convingător cuvintele. Cu toată anxietatea, întunecată şi chinuită, a adolescenţei pe care o aveam de fapt.

Domnul Larson a oftat.

— TifAni, ea poate să aibă grijă de tine să nu rămâi însărcinată. Dă-i voie să te ajute.

A fost ca atunci când tata a intrat în camera mea şi a spus că spăla rufe, întinzându-se după un morman de haine murdare de la colţ. Eram întinsă în pat, citeam Jane, dar când am văzut ce făcea am ţâşnit în picioare.

— Nu!

Prea târziu, ţinea în mână o pereche din lenjeria mea, pătaţi cu sânge maro de menstruaţie. A încremenit ca un hoţ de bănci ţinând o sacoşă cu bancnote şi a îngăimat:

— O să... ăăă... o chem pe maică-ta.

Nu ştiu ce ar fi trebuit ea să facă. Tata nu şi-a dorit niciodată o fiică; nu cred că nu a vrut niciodată copii, dar probabil că ar fi scos-o mai uşor la capăt cu un băiat. S-a căsătorit cu mama la cinci luni după ce s-au cunoscut, la câteva săptămâni după ce ea a aflat că era însărcinată. „El s-a înfuriat“, mi-a spus odată mătuşa, cu buzele purpurii de Merlot, „dar venea dintr-o familie italiană tradiţională, iar maică-sa i s-ar fi urcat în cap dacă nu făcea gestul de onoare.“ Iniţial, s-au înveselit când doctorul le-a spus că vor avea un băiat. Anthony, aşa au vrut să mă numească. Nu-mi place să-mi imaginez expresia de pe faţa tatei când m-am născut, când doctorul a chicotit. „Ups!“

— Mă ocup de asta, nu vă faceţi griji, i-am spus domnului Larson.

Mi-am împins scaunul înapoi şi mi-am atârnat ghiozdanul de umăr.

Domnul Larson nici măcar nu m-a putut privi.

— TifAni, eşti una dintre cele mai înzestrate eleve. Ai un viitor foarte promiţător. Niciodată n-aş vrea să-l văd compromis.

— Pot să plec acum?

Mi-am lăsat greutatea pe un picior, iar domnul Larson a încuviinţat cu tristeţe.

***

HO şi Picioarele Păroase erau îngrămădiţi la masa lor obişnuită, care nu a fost niciodată îndeajuns de mare pentru ei. Întotdeauna mai erau câţiva care ajungeau să stea separat, la masa vecină, cu scaunele orientate pe diagonală, astfel încât să prindă fiecare cuvânt al conversaţiei din care ei nu prea făceau parte.

— Finny!

Spre nemărginita mea uşurare, Dean a ridicat mâna ca să batem palma.

— Unde ai fost?

Acele trei cuvinte — „unde ai fost“ — mi-au risipit toate temerile, mai puţin una. Liam stătea mult prea aproape de Olivia; soarele de la ora prânzului, scânteind pe nasul ei fin, scotea parcă în evidenţă freamătul din buclele ei de culoarea berii. Era o fată pe care, peste ani, aş fi considerat-o frumoasă. Puţină pudră pe bază de ulei, tratamente regulate cu keratină, membrele ei subţiri făcute pentru a fi desfăcute, piese vaporoase, fără sutien, de la Helmut Lang. Dacă stau să mă gândesc mai bine, m-aş fi urât pe mine însămi comparativ cu ea.

— Hei, băieţi!

Am aşteptat în capul mesei, apucând strâns bretelele ghiozdanului, de parcă ar fi fost o vestă de salvare prinsă de spatele meu, de parcă m-aş fi înecat imediat fără el.

Olivia m-a ignorat, dar Hilary a ridicat nonşalant din colţul gurii, ochii ei fără gene privindu-mă cu un luciu amuzant. Mă aşteptam la asta încă de când fusesem de acord cu condiţiile lui Dean. Nu părea, poate, cea mai isteaţă mişcare să le trădez pe HO, dar Dean avea o influenţă puternică. Dacă umblam cu el şi cu

restul băieţilor, nu conta că Olivia şi Hilary mă urau în secret. Ar fi ascuns acest lucru, iar asta era tot ce conta.

Dean s-a răsucit pe scaun spre stânga, bătând cu palma pe fâşia îngustă de lângă el. M-am aşezat, înghesuindu-mi coapsa lângă a lui. Am înghiţit acidul fierbinte care-mi venea înapoi pe gât, dorindu-mi să fi fost piciorul lui Liam lângă mine.

Dean s-a înclinat spre mine, respiraţia mirosindu-i a cartofi prăjiţi.

— Deci, cum te simţi, Finny?

— Bine.

O peliculă de transpiraţie se forma între picioarele noastre. Nu voiam ca Liam să vadă asta, nu voiam ca Liam să creadă că, dintre toţi trei, îl alesesem pe Dean.

— Ce faci după antrenament? m-a întrebat Dean.

— Mă duc direct acasă, am spus. Sunt pedepsită.

— Pedepsită? Dean a urlat aproape. Ai doişpe ani sau ce?

M-am înroşit când toată lumea a râs.

— Ştiu. Îmi urăsc părinţii.

— Nu are nimic de a face cu..., dar vocea lui Dean s-a stins.

— Note proaste.

— Uf! Dean a răsuflat uşurat. Pentru că, înţelegi, eu te plac, dar dacă părinţii mei află de petrecerea aia, ei bine, nu te mai plac atât de mult, a râs el pe un ton ameninţător.

A sunat clopoţelul şi toată lumea s-a ridicat, lăsând farfuriile unsuroase de unică folosinţă şi ambalajele dulciurilor pe masă în grija omului de serviciu. Olivia a mers glonţ în curte, pe care a traversat-o ca să ajungă prima la ora de algebră II. Era o elevă bună, dar o elevă agitată — izbucnise în lacrimi pentru un 9 la un examen neaşteptat la chimie, la care aproape toată lumea picase. Nu a observat când m-am grăbit după Liam.

— Hei!

Capul meu ajungea exact până la umărul lui Liam. Dean era prea înalt, prea mare, ca o gorilă de la circ care te-ar fi rupt în bucăţi dacă nu-i răspundeai la îmbrăţişare.

Liam s-a uitat la mine şi a râs.

— Ce? am râs şi eu, jenată.

M-a cuprins pe după umeri şi, doar pentru un scurt moment, am simţit alinare. Poate că nu fusese distant, poate că totul era de fapt în capul meu.

— Eşti nebună, fato!

Cantina se golise. M-am oprit în faţa uşii, fixându-l pe Liam.

— Pot să te întreb ceva?

Liam şi-a lăsat capul pe spate şi a oftat adânc. A întrebat „Ceeee?“, aşa cum îmi imaginam că îi vorbea mamei sale, atunci când el simţea că ceea ce voia ea să-l întrebe era dacă avea vreodată de gând să se apuce să-şi cureţe camera mizerabilă.

Mi-am coborât vocea într-o şoaptă conspirativă. Amândoi luaserăm parte la asta.

— Ai folosit prezervativ?

— De asta îţi faci griji?

Ochii săi luminoşi s-au rotit făcând un cerc complet, de parcă un ventriloc îi zdruncinase pieptul. Pentru o clipă, pleoapele acoperindu-i albastrul privirii, n-a fost nici pe departe la fel de atrăgător pe cât mi se păruse. Avea ceva în ochi — ai fi putut denumi culoarea unui creion Crayola după ei — care îl făcea extraordinar.

— Ar trebui să îmi fac?

Liam şi-a pus mâinile pe umerii mei şi şi-a apropiat faţa de a mea, frunţile noastre aproape atingându-se.

— Tif, ai doar douăzeci şi trei la sută şanse să rămâi însărcinată.

O, cum n-am scăpat nici peste atâţia ani de acest număr întâmplător. Editorul de modă veche al departamentului de verificare a faptelor de la The Women‘s Magazine nu acceptă nici măcar statistici furate dintr-un articol din New York Times. „TREBUIE SĂ MENŢIONEZI SURSA ORIGINALĂ“, ne reamintesc e-mailurile ei către tot stafful, cel puţin o dată pe lună. Totuşi, am fost dispusă să accept acest număr, venit din partea persoanei care, am aflat mai târziu, m-a găsit pe podea în dormitorul de oaspeţi, cu o parte a corpului, începând de la buric până mai sus de coapse, dezgolită (Peyton încercase, fără tragere de inimă, să-mi ridice chiloţii, în locul meu). M-a târât în pat, s-a chinuit să tragă chiloţii jos de pe picioarele mele inerte, şi s-a vârât în mine fără ca măcar să se deranjeze să mă dezbrace de restul hainelor. A spus că m-am trezit şi am gemut când a făcut-o, şi astfel a ştiut că eram de acord. Mi-am pierdut virginitatea cu unul care nu mi-a văzut niciodată sânii.

— Bine. Mi-am târşâit picioarele. Mă gândeam că poate ar trebui să merg la Planned Parenthood. Să iau pastila de a doua zi.

— Dar — Liam mi-a aruncat în faţă micul său rânjet drăgălaş de idiot — acum nu mai e a doua zi.

— Are efect până la şaptezeci şi două de ore după.

Aşa îmi petrecusem restul weekendului, făcând cercetări despre pastila de a doua zi pe computerul de la subsol al familiei, apoi cercetând cum să-mi ascund istoricul căutărilor.

Liam s-a uitat la ceasul atârnat pe perete, deasupra capului meu.

— Am făcut sex pe la miezul nopţii. Şi-a închis ochii, mişcându-şi buzele în timp ce a calculat: Deci încă mai ai timp să o faci.

— Corect. Aveam de gând să o iau după şcoală. E o secţie a Planned Parenthood în St. Davis.

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să văd cum reacţionează. Spre marea mea mirare, a spus:

— O să găsesc o cale ca să ajungem acolo.

***

Liam a aranjat să mergem cu Dave, şoferul personal de la Bradley, chiar dacă am fi putut lua cu uşurinţă trenul, evitând astfel ca o altă persoană să afle despre întorsătura umilitoare pe care viaţa mea o luase în ultimele şaizeci şi patru de ore. Şaizeci şi patru de ore — mai aveam încă opt ore.

Frunzele copacilor tocmai începeau să cadă, iar printre crengile lor uscate am zărit în fugă casa lui Arthur, în timp ce maşina accelera zgâlţâindu-ne, înainte de a o lua la dreapta pe Montgomery Ave. Nu mai eram atât de disperată după el acum, nu când Liam îşi arunca privirea în spate, către mine, de pe locul din faţă, întrebându-mă nu o dată, ci de două ori, ce făceam. O mică parte din mine, cuprinsă de frenezie, şi-ar fi dorit să ajungem prea târziu, să nu-mi fi venit ciclul în luna următoare, pentru ca drama care ne lega — acel „Ce-ar trebui să facem acum?“ — să fi durat puţin mai mult. Am înţeles că, odată ce asta avea să dispară, dispărea şi Liam.

Am întors pe Lancaster Ave, iar de acolo aveam de mers în linie dreaptă. Dave a luat-o la dreapta spre parcare, dar, decât să caute un loc, a mers înainte către intrarea în clinică şi a deblocat uşile.

— O să mă învârt un pic pe aici, a spus Dave, în timp ce coboram de pe bancheta din spate.

— Nu, omule, a spus Liam, agitat, păşind pe trotuar lângă mine. Aşteaptă-ne aici!

— Nici gând. Dave a băgat în viteză: Sunt o grămadă de nebuni care vor să arunce locul ăsta în aer.

Liam a trântit uşa maşinii mult mai tare decât intenţionase s-o facă, sunt sigură.

Sala de aşteptare era aproape goală, nu erau decât câteva femei care stăteau pe scaunele aliniate de-a lungul pereţilor. Liam a găsit un loc la mare distanţă de o altă persoană şi s-a aşezat, frecându-şi palmele de pantalonii kaki şi aruncând

acuzator priviri în jur.

M-am apropiat de recepţioneră şi i-am vorbit prin deschizătura peretului despărţitor din sticlă.

— Bună. Nu am o programare, dar aş putea fi consultată de cineva?

Femeia a împins o mapă prin deschizătură.

— Completează asta. Menţionează motivul pentru care ai venit.

Am scos un stilou dintr-o cană veche cu 76ers McDonald‘s şi m-am aşezat pe locul de lângă Liam, care a privit încordat formularul, peste umărul meu.

— Ce a spus?

— Nu trebuie decât să scriu motivul pentru care sunt aici.

Am început să completez căsuţele. Nume, vârstă, data naşterii, sex, adresă şi semnătură. În spaţiul alăturat cuvintelor „Motivul pentru vizita dumneavoastră de azi“ am completat: „Pastila de a doua zi“.

Când am ajuns la partea în care mi se cerea să scriu un nume de contact pentru urgenţe, m-am uitat la Liam.

A ridicat din umeri.

— Sigur.

Mi-a luat mapa de pe genunchi şi a aşezat-o pe ai lui. Lângă „Relaţia cu pacientul“ a scris „Prieten“.

M-am ridicat şi am înapoiat mapa femeii de la biroul de recepţie, acum înceţoşat din cauza peliculei fine de lacrimi. Cuvântul „prieten“ îmi era înfipt în stomac ca un cuţit, precum Shunul subţire ca foaia pe care aveam să mi-l imaginez despicând rinichii logodnicului meu într-o bună zi.

Cincisprezece minute au trecut înainte ca uşa albă să se deschidă şi să-mi aud numele. Liam a privit chiorâş către mine şi mi-a arătat degetul mare ridicat — o figură de fraier, de parcă i-ar fi distras unei copile atenţia de la vaccinul

antitetanos pe care urma să îl facă. Am reuşit să zâmbesc curajos pentru el.

Am urmat-o pe infirmieră într-o sală de examinare şi m-am grăbit să mă întind pe masă. Alte zece minute au trecut înainte ca uşa să se deschidă şi să intre o femeie, cu un păr blond şi delicat, tuns până la baza gâtului, cu stetoscopul atârnat liber în jurul gâtului. S-a încruntat la mine.

— TifAni?

Am încuviinţat din cap, iar ea a pus pe birou fişa mea şi s-a uitat pe ea, ochii plimbându-i-se încoace şi încolo peste datele scrise de mine.

— Când ai făcut sex?

— Vineri.

S-a uitat la mine.

— Vineri când?

— Pe la miezul nopţii. Parcă...

A dat din cap, luând stetoscopul şi apăsându-mi-l pe piept. Cât timp m-a examinat, mi-a explicat ce era pastila de a doua zi.

— Nu un avort, mi-a reamintit, de două ori. Dacă sperma a fuzionat deja cu ovulul, nu o să aibă niciun efect.

— Credeţi că s-a întâmplat asta? am întrebat, inima mea bătând mai tare.

— Nu am cum să ştiu asta, s-a scuzat. Ştim totuşi că cel mai eficient e să iei pastila cât mai repede posibil după contactul intim. A aruncat o privire la ceasul de deasupra capului meu. Eşti pe muchie de cuţit, dar încă e în timp util.

A strecurat stetoscopul sub cămaşa mea şi mi l-a apăsat pe spate. Cu un oftat liniştitor, a spus:

— Respiră adânc.

Într-o altă viaţă, ar fi putut fi un instructor pasionat de yoga în Brooklyn.

Când a terminat să mă examineze, mi-a spus să rămân pe loc. Aveam o întrebare care îmi stătea pe limbă de zece minute, iar în momentul în care ea s-a întins să apese pe clanţa uşii, am îndrăznit să o spun cu voce tare.

— Dacă nu-ţi poţi aminti ce s-a întâmplat, înseamnă că a fost viol?

Ea a deschis gura, ca şi cum ar fi fost pe cale să spună „O, nu.“ În schimb, a spus, atât de încet încât abia am auzit-o:

— Nu e de competenţa mea să răspund la această întrebare.

S-a furişat afară din sală fără să mai scoată vreun sunet.

Au trecut mai multe minute înainte ca asistenta — cu vioiciunea ei care atrăgea atenţia, îndeosebi comparativ cu calmul senin al doctoriţei — să se întoarcă, cu o pungă maronie de hârtie, plină cu prezervative colorate intens, strânsă sub braţ, un flacon într-o mână şi un pahar de apă în cealaltă.

— Ia şase chiar acum. Mi-a vărsat şase pastile în palma mea lipicioasă şi m-a urmărit cum le dau pe gât cu apă. Şi şase peste douăsprezece ore. S-a uitat la ceas. Deci setează-ţi alarma pentru patru dimineaţa. A scuturat punga de hârtie către mine, tachinându-mă. Poate fi distractiv şi dacă eşti prudentă. Unele dintre ele chiar strălucesc pe întuneric.

Am luat punga de la ea — toată această „distracţie“ zornăia înăuntru, bătându-şi joc de mine cu inutilitatea-i fluorescentă.

Liam nu mai era în sala de aşteptare când m-am întors, iar punga de hârtie s-a umezit în mâna mea, în timp ce mi-a trecut prin minte că probabil plecase.

— Am venit aici cu cineva, i-am spus femeii de la recepţie. Aţi văzut cumva unde a plecat?

— Cred că a ieşit afară, mi-a răspuns.

Am zărit-o în fugă pe doamna doctor în spatele ei, părul blond răsucindu-i-se în jurul gâtului ca o gheară.

Liam era afară, stătea pe bordură.

— Ce faci?

Sunase strident. Parcă aş fi auzit-o pe mama.

— Nu mai puteam sta acolo. M-am simţit de parcă credeau că sunt gay sau ceva.

S-a ridicat şi şi-a şters praful de pe fund.

— Ai primit ce îţi trebuia?

M-aş fi bucurat să explodeze o bombă aruncată de vreun nebun în acel moment. O ultimă tragedie care să-l fi legat pe Liam de mine. Mi l-am închipuit năpustindu-se asupra mea, acoperindu-mă cu trupul lui, în timp ce cioburi din clădire s-ar fi învârtit prin aer. Niciun ţipăt la început, toată lumea prea înfricoşată, prea concentrată exclusiv pe supravieţuire. Asta ar fi cea mai surprinzătoare lecţie învăţată la Bradley: ţipi doar atunci când în sfârşit eşti în siguranţă.

Capitolul 7

— Mă simt de parcă sunt în sudul Franţei!

Mama şi-a ridicat cupa de şampanie.

Ar fi trebuit să tac, dar nu mă puteam abţine.

— E Prosecco, i-am spus zeflemitor.

— Şi?

Mama a pus paharul pe masă. O urmă de ruj, atât de roz că mi-a fost ruşine, imprimată pe marginea cupei.

— Prosecco e italienesc.

— Pentru mine are gust de şampanie.

Luke a râs, iar părinţii lui i s-au alăturat cu plăcere. Întotdeauna făcea aşa, salvându-ne pe mine şi pe mama de noi însene.

— Iar cu priveliştea asta chiar nu poţi să faci deosebirea dintre Franţa şi Statele Unite, a adăugat Kimberly, cea care se ocupa de planificarea nunţii noastre, care o corecta pe mama de fiecare dată când îi spunea Kim, ceea ce se întâmpla tot timpul.

Şi-a mişcat mâna într-un gest grandios şi ne-am întors cu toţii pentru a privi grădina din spatele casei familiei Harrison, de parcă nu o mai văzuserăm de un milion de ori înainte, iarba de un verde-deschis terminându-se brusc cu linia oceanului, astfel că, după câteva cocktailuri Dark and Stormy, ni se părea că am fi putut păşi în ritm de vals direct în apă, chiar dacă mai înainte de ocean era o cădere de zece metri în nisip. Era o scară abruptă înfiptă în coasta uscatului, la

douăzeci şi trei de paşi de limba amară a Atlanticului. Eu refuzam să intru în apă mai sus de genunchi, convinsă fiind că era plină de rechini. Lui Luke i se părea nostim şi îi plăcea să înoate la adâncime, mişcarea perfectă a braţelor lui purtându-l tot mai departe în apa rece. În cele din urmă, se întorcea, capul lui tremurând ca un măr blond, ridicând un braţ pistruiat în aer şi făcându-mi semne. „Ani! Ani!“ Chiar dacă groaza mă sfâşia pe dinăuntru, eram de treabă şi îi făceam cu mâna — ar fi mers şi mai departe şi ar fi stat şi mai mult timp dacă i-aş fi arătat un dram de frică. Dacă l-ar fi prins un rechin, ţinându-l sub apă până când pe suprafaţa apei s-ar fi format o peliculă de sânge ca o scurgere magentă, aş fi fost atât de speriată, încât n-aş fi putut merge după el. Speriată pentru propria mea viaţă, sigur, dar la fel de speriată de măcelul corpului său, piciorul lipsind de la genunchi în jos, un teritoriu crestat de muşchi însângeraţi şi vene, mirosul de mosc pe care corpul îl emană când e desfăcut în acest fel. Încă mai simt mirosul, chiar dacă au trecut paisprezece ani. E ca şi cum câteva molecule au rămas prinse în căile mele nazale, neuronii amintindu-i creierului meu de fiecare dată când aproape că uitam.

Desigur, ar fi fost şi mai rău dacă Luke supravieţuia, pentru că aş fi fost cu adevărat o femeie rea dacă mi-aş fi abandonat logodnicul fără picioare. Nu-mi puteam imagina nimic mai rău decât să-mi petrec fiecare zi din viaţă cu dovada fizică a lucrurilor teribile care se pot întâmpla, cu adevărul omniprezent că nimeni nu e în siguranţă. Luke, frumosul Luke, cu prietenii şi familia sa care se pricepeau atât de bine la a fi normali, felul în care un restaurant se liniştea puţin în momentul în care păşeam spre masa noastră, cu mâna lui pe spatele meu... îmi potolise teama la început. Luke era perfect, el m-a făcut să fiu neînfricată. Pentru că, având o astfel de persoană în preajmă, cum ar fi putut să se întâmple ceva rău?

Chiar după ce ne-am logodit — Luke a îngenuncheat când a trecut linia de sosire a New York Marathon, alergând pentru a strânge fonduri pentru leucemie, pe care tatăl său o învinsese cu zece ani în urmă — am făcut o excursie la DC pentru a-i vizita pe vechii lui prieteni de la Hamilton instalaţi acolo. Pe cei mai mulţi dintre ei îi întâlnisem la diverse nunţi de-a lungul anilor. Cu excepţia unuia, Chris Bailey. Îi spuneau Bailey — un tip vânos, cu dinţii strâmbi, cu un păr moale despărţit de o cărare pe mijlocul capului. Nu arăta ca restul zeilor arieni din detaşamentul lui Luke. L-am întâlnit în barul în care am mers după cină — el nu fusese invitat la cină.

— Bailey, adu-mi ceva de băut, a spus Luke, făcând puţin pe şeful, dar în acelaşi

timp cu un ton jucăuş.

— Ce vrei? l-a întrebat Bailey.

— Cu ce naiba seamănă asta?

Luke a arătat spre berea lui, Bud Light, cu eticheta încreţită de transpiraţie.

— Hei, uşurel.

Am râs. Un râs adevărat, la început. Era totul distractiv. Mi-am pus mâna — pe cea încărcată cu smaraldul — pe umărul lui Luke. Şi-a pus mâinile în jurul taliei mele şi m-a tras către el.

— Te iubesc al naibii de mult, mi-a spus, cu faţa în părul meu.

— Poftim, omule.

Bailey i-a întins lui Luke o bere. Luke s-a holbat la ea, ameninţător.

— Care-i problema? am întrebat.

— Unde-i băutura logodnicei mele? s-a enervat Luke.

— Scuze, omule! Bailey a zâmbit, un dinte agăţându-i-se de buza de jos. N-am ştiut că vrea ceva. Către mine: Ce doreşti, draga mea?

Chiar simţeam nevoia să beau ceva, dar nu oferit de Bailey, nu aşa. Luke se prostea întotdeauna alături de tovarăşii săi — într-adevăr, tipii erau foşti atleţi, bronzaţi, sănătoşi şi neserioşi, exact definiţia unui tovarăş. Dar în această conversaţie cu Bailey era ceva diferit cum nu mai văzusem înainte. Bailey arăta ca fratele mai mic al unuia dintre ei, disperat să fie primit printre ei, disperat să fie plăcut, dispus să suporte orice abuz necesar. Înţelegeam toate aceste lucruri atât de bine!

— Bailey, te rog să-l scuzi pe logodnicul meu tâmpit.

M-am uitat la Luke, cu o privire drăguţă, stăruitoare. Haide, potoleşte-te.

Dar a continuat la fel tot restul nopţii — Luke dându-i ordine lui Bailey, punându-l la punct pentru că le îndeplinea greşit, oroarea mea crescând pe

măsură ce Luke se îmbăta tot mai tare şi devenea tot mai josnic. Mi-l imaginam pe Luke la colegiu, chinuindu-l pe amărâtul ăsta, poate chiar profitând de o fată leşinată pe canapeaua zgrunţuroasă a frăţiei lor. Luke ştia că era viol dacă ea nu era destul de coerentă încât să spună da, nu-i aşa? Sau credea că se pune numai dacă sperietoarea sărea din tufişuri şi prăda vreo fată trează şi cuminte din primul an, în drumul ei spre bibliotecă? Doamne Dumnezeule! Cu cine mă căsătoream?

Luke i-a cerut lui Bailey să ne ducă acasă, chiar dacă Bailey era beat, chiar dacă eram într-o zonă agitată din DC, cu o grămadă de taxiuri. Bailey a fost fericit să o facă, dar eu am refuzat să urc în maşină. Am stârnit un tărăboi în plină stradă, strigând la Luke să se ducă naibii.

Mai târziu, înapoi în camera de hotel, cu lacrimi în ochi, după ce toate urmele tiranului nemulţumit care fusese în ultimele ore au dispărut, Luke a spus:

— Ştii cât de mult mă doare când îmi spui să mă duc naibii? Eu nu ţi-aş vorbi niciodată în felul ăsta.

M-am înfuriat:

— Când tratezi pe cineva aşa cum l-ai tratat tu pe Bailey, e felul tău de a-mi spune să mă duc naibii!

Luke mi-a aruncat privirea prin care îmi spunea de fiecare dată că eram ridicolă. De parcă trebuia să fi trecut de ce se întâmplase în liceu.

Chiar dacă acel incident a părut să fie contrar firii lui Luke, chiar dacă s-a trezit în dimineaţa următoare şi i-a fost „greaţă“ pentru cum se purtase în noaptea trecută, începând din acel weekend am încetat să-l mai văd pe Luke atât de perfect şi pur. Am încetat să cred că nimic rău nu mi s-ar fi putut întâmpla atâta timp cât eram alături de el. Acum eram din nou speriată tot timpul.

Am luat o îmbucătură din homarul cu paste şi brânză; era a treia. Alesesem în cele din urmă un furnizor de alimente, cel pe care mama mi l-a sugerat după ce a citit că fusese preferatul lui Kennedy. Uneori chiar şi ea ştia cum să obţină ce voia.

Am amânat să-i invit pe părinţii mei, am făcut-o doar cu câteva zile înainte de degustare. Ştiam că aşa era prea târziu şi prea scump să se pregătească pentru a

zbura spre Nantucket. Sunt trei căi prin care poţi ajunge aici — un zbor JetBlue, direct de pe JFK, care nu costă aproape niciodată mai puţin de cinci sute de dolari; un zbor JetBlue spre Boston, urmat de un zbor de patruzeci şi cinci de minute cu un avion asemănător ca dimensiuni cu cel cu care JFK Jr. s-a prăbuşit în Atlantic; sau un drum de şase ore cu maşina spre Hyannis Port (opt pentru părinţii mei din PA), de unde ai fi putut face o călătorie de o oră cu bacul sau cu un avion mic spre destinaţia finală. Dar am bănuit că, dacă aşteptam, mama ar fi găsit o cale să vină, iar gândul la ea conducându-şi BMWul bătrân şi şubrezit tot drumul până la Hyannis, trebuind să-şi dea seama de una singură ce bac avea de luat şi unde să parcheze şi târându-şi genţile false Louis Vuitton la bord, era mai mult decât puteam suporta.

Pe tatăl meu nu l-a interesat să vină, ceea ce nu a fost o mare surpriză. Nu fusese niciodată interesat de viaţa mea, de viaţa nimănui, nici măcar de a lui, din câte ţineam minte. Pentru o vreme, m-am întrebat dacă o înşela pe mama, dacă ar fi putut fi genul cu o familie secretă, pe lângă familia lui adevărată, pe care o iubea de fapt. Odată, când eram în liceu, i-a spus mamei că merge să spele maşina. Cam la o jumătate de oră după ce a plecat, am anunţat-o pe mama că aveam să trag o fugă până la farmacie. La jumătatea drumului, mi-am dat seama că-mi uitasem portofelul. A trebuit să fac cale întoarsă şi am luat-o pe o parcelă goală, înconjurând terenul nivelat grosolan, pădurea deasă fiind complet distrusă pentru a face loc unui cartier nou-nouţ de case, şi l-am descoperit pe tata, stând în spatele maşini, privind pur şi simplu cu ochii pierduţi la noroiul lipicios. M-am dat repede înapoi, înainte ca el să mă observe, şi am tulit-o spre casă, inima mea luându-se la întrecere cu ceea ce abia văzusem, mintea mea încercând să înţeleagă. Până la urmă am înţeles, deşi nu era nimic de înţeles. Tata era schimbător, simplu ca bună ziua. Nu exista o a doua familie pe care să o iubească mai mult decât pe noi. Se prea poate să nu fi iubit pe nimeni.

Generos, Luke s-a oferit să plătească biletul de avion al mamei — nu era nicio problemă, serios, mai ales că venea doar ea —, aşa că mama a sosit în oraş vineri, folosind permisul nostru de oaspeţi pentu a-şi parca maşina în garajul nostru.

— Chiar o să fie în siguranţă aici?

S-a jucat neliniştită cu cheile şi a apăsat butonul de închidere, maşina răspunzându-i cu un ciripit.

— Da, mamă, am oftat. Aici ne ţinem şi noi maşina.

Mama şi-a trecut limba peste buzele ei lucioase, deloc convinsă.

Îi apreciez pe cei din familia Harrison pentru răbdarea pe care o au cu mama mea, cu încercările ei stupide de a-i impresiona. Nu sunt aşa de grozavă, îmi vine să le spun. De ce o suportaţi?

— Îţi mulţumesc pentru sfat, îi spusese domnul Harrison chiar în dimineaţa aceea, când mama i-a comunicat că ar trebui să stea cu ochii pe lista cu investiţiile firmei sale pentru că rata dobândei creştea.

Domnul Harrison a fost preşedintele Bear Stearns timp de nouă ani, înainte să se retragă; cum de acel bărbat nu i-a spus mamei cum stătea treaba, nu pot să înţeleg.

— Oricând.

Mama a radiat, iar eu mi-am mijit ochii către Luke, stând în spatele ei. El a făcut gestul universal al relaxării, apăsând cu palmele în jos, ca şi cum încerca să închidă portbagajul plin al unei maşini.

Ne-am decis pentru homar cu paste şi cu brânză, mini-rulouri cu homar, bucăţele de pui cu wasabi, linguriţe de biftec tartar, bruschete Gruyère („ch“ul din bruschetă se pronunţă de fapt ca un „k“, a spus mama, atotcunoscătoare, chiar dacă eu fusesem cea care o învăţase asta după primul meu an de studii în străinătate, la Roma), bufet cu stridii, bufet sushi şi bufet antipasto.

— Asta e pentru partea de familie a soţului meu! a glumit mama. Italieni care nici măcar nu ştiu cum să pronunţe bruschetta. Suntem cel mai rău tip.

Aveam să facem degustarea pentru felul principal şi pentru tort duminică.

— E pur şi simplu prea multă mâncare de încercat dintr-odată, a declarat Kimberly, abia respirând, coapsele ei revărsându-se peste marginile unui scaun de pe peluza familiei Harrison.

O, de fapt ar fi putut să mănânce tot, fără probleme.

— Îţi vine să crezi că se căsătoresc? a izbucnit mama către doamna Harrison,

strângându-şi mâinile la piept, ca o fetiţă.

Nu-mi plăcea când mama făcea astfel de drăgălăşenii de rahat de faţă cu viitoarea mea soacră, care e o femeie simplă şi serioasă, cu apucături mai degrabă de bărbat, nefiind dispusă la manifestări siropoase ale afecţiunii. Problema e că doamna Harrison e prea politicoasă ca să nu răspundă în acelaşi fel. Când mama devine sentimentală cu ea, e un chin să trebuiască să o vezi pe doamna Harrison cum face eforturi să ţină pasul, ceea ce nu reuşeşte decât să-mi intensifice furia faţă de mama.

— Este emoţionant! a încercat doamna Harrison.

Era ora trei după-amiaza când Kimberly a plecat, iar Luke şi-a întins braţele spre tavan şi mi-a sugerat să mergem la o alergare.

Toţi ceilalţi erau pregătiţi să se „întindă“, la sugestia domnului Harrison. Era tot ceea ce îmi doream şi eu să fac. Când am terminat dieta Dukan, eram şi eu terminată. N-am mai făcut niciun antrenament. Beam vin până când mă târam în pat, dar nu puteam să dorm toată noaptea. Câtă de multă mâncare putea să încapă în stomacul meu micşorat, până când era momentul să mă înfometez din nou.

Mama şi părinţii lui Luke s-au retras în camere lor ca să se întindă, în timp ce eu mi-am legat în silă şireturile, alături de Luke.

— Doar cinci kilometri, a spus. Destul cât să simţim că am făcut ceva.

Eu şi Luke am luat-o la stânga, ieşind de pe stradă. Când am depăşit panta uşoară de pe strada lui, deja respiram greu, drumul murdar şi denivelat deschizându-se în faţa noastră, soarele arzându-mi necruţător pielea. Avusesem în gând să-mi iau o pălărie.

— Eşti mulţumită? m-a întrebat.

— Mă enervează că n-au avut un crab cake mai bun, am gâfâit.

Luke a ridicat din umeri fără să se oprească din alergat.

— Mie mi s-a părut destul de bun.

Am continuat amândoi să alergăm. Înainte de a începe să merg la antrenament de

două ori pe zi — antrenament la bară dimineaţa şi o alergare de şase kilometri seara — mă simţeam tot mai rezistentă pe măsură ce alergam şi alergam şi alergam. Acum era de parcă forţa muşchilor mă părăsise, picioarele îmi erau grele, tocmai picioarele, singurele care-mi funcţionaseră dintotdeauna. Ştiam că mă forţez antrenându-mă peste măsură, scrâşnind din dinţi până la epuizare, dar balanţa cântarului se mişca, şi asta era tot ce conta.

— Eşti bine, dragă? m-a întrebat Luke cam după un kilometru. El dictase ritmul, nu încetinise când eu încercasem s-o fac, atunci când junghiul îmi cuprinsese muşchii din partea stângă-jos. Am protestat rămânând în spatele lui, întrebându-mă cât de mare ar fi trebuit să devină distanţa dintre noi ca să-şi dea seama că ceva nu era în regulă.

M-am oprit şi mi-am pus mâna pe cap.

— Crampă.

Luke alerga pe loc în faţa mea.

— E mai rău dacă te opreşti.

— Am făcut cros. Ştiu asta, i-am răspuns scurt.

Luke alerga cu coatele strânse lateral — ăsta fiind modul greşit de a alerga, te epuizează.

— Spun şi eu doar aşa. A rânjit şi m-a plesnit peste fund. Haide, eşti o supravieţuitoare.

Asta îi place cel mai mult lui Luke să spună despre mine, să-mi reamintească. Sunt o supravieţuitoare. Caracterul definitiv al cuvântului mă necăjeşte, implicaţia sa plină de sine. Supravieţuitorii ar trebui să meargă mai departe. Ar trebui să poarte rochii albe de mireasă şi bujori în drum spre altar şi să treacă peste orice, nu să stăruie într-un trecut care nu poate fi schimbat. Cuvântul îndepărtează ceva ce eu nu pot, şi nu voi îndepărta.

— Du-te tu. Am dat din mână acuzator arătând drumul. Eu mă duc înapoi.

— Scumpo, a spus Luke, dezamăgit.

— Luke, nu mă simt bine! De data asta mi-am strâns pumnii, şi mi-am acoperit ochii cu ei. Nu am mâncat mai nimic în ultima vreme! Şi acum am băgat în mine patru kilograme blestemate de homar cu brânză.

— Ştii ceva? Luke s-a oprit să mai alerge pe loc, şi-a scuturat capul spre mine ca un părinte dezamăgit şi a râs amar. Nu merit să fiu tratat aşa. S-a îndepărtat câţiva paşi de mine. Ne vedem acasă.

L-am urmărit sprintând, fire de praf ridicându-i-se de sub călcâie, iar eu simţeam în mine homarul cu brânză, pe măsură ce pasul lung al lui Luke îl îndepărta de mine. Nu-l mai supărasem pe Luke înainte, nu îndrăznisem niciodată să fac altceva în afară de a-l flata. Cu siguranţă că sună stupid, dar atunci am realizat pentru prima dată că pentru restul vieţii mele, până când moartea ne va despărţi, trebuia ca eu să întreţin farmecul fără pată şi scânteierea acestei spoieli. Dacă Luke ar fi observat chiar şi o mâzgălitură pe degetul mic, m-ar fi pedepsit pentru asta. Tulburarea asta m-a lovit atât de brusc, un vârtej vibrant al soarelui incandescent, încât efectiv m-am aşezat în noroi.

***

După cină, verişoara lui Luke, Hallsy, a trecut pe acolo să bem un pahar de bourbon.

— Hallsy? repetasem, neîncrezătoare, prima dată când Luke mi-a povestit despre ea.

Iar el mă privise de parcă eu eram cea care trebuia să-şi vină în fire.

Părinţii lui Hallsy au o casă în josul aceluiaşi drum murdar pe care eu şi Luke tocmai alergaserăm, iar părinţii doamnei Harrison au case pe cealaltă parte a insulei, în Sconset. Nu poţi nici să ieşi la o mică plimbare cu bicicleta prin oraş, într-o dumincă drăguţă, fără să dai peste un membru sidefat al familiei lui Luke.

Hallsy adusese cu ea o caserolă de prăjiturele cu marijuana, de care făcuse rost de la nişte băieţi, cu douăzeci de ani mai tineri ca ea şi totuşi prietenoşi, care

lucrau ca ajutoarele ospătarului de la Sankaty Head Golf Club, unde toţi din familia Harrison erau membri. E ciudat cum unii oameni, precum doamna Harrison, pot să crească având toţi banii din lume şi să aibă aerul că e atât de normal să fie bogaţi, încât nici măcar să nu-şi dea seama că are cu ce să se fălească. Iar alţii, precum nepoata doamnei Harrison, sunt atât de nesiguri pe ei, încât trebuie să aibă mereu un aer sfidător sau să-şi afişeze ceasurile cu diamante de prost-gust de la mână. Hallsy are doar treizeci şi nouă de ani, iar faţa ei e deja întinsă la maximum, ca o pereche de pantaloni Lululemon de yoga pe fundul unei fete durdulii. Nu a fost niciodată căsătorită, ceea ce, spune ea, nici nu şi-ar dori să se întâmple vreodată, chiar dacă se agaţă tot timpul de fiecare tip care pare bun de regulat, după o singură băutură, în timp ce ei îi descâlcesc cu blândeţe braţele dolofane din jurul cefelor lor groase. Nu-i de mirare că singurul inel de pe degetele ei e un Cartier Trinity — în halul ăsta şi-a distrus faţa, plus că îşi petrece mai mult timp bronzându-se la plajă decât să se antreneze pe o bandă de alergare. Dar nu sunt de vină doar pielea ei pătată de soare şi corpul îndesat şi leneş. Hallsy e genul de persoană pe care alţii o descriu ca fiind „ţicnită“ şi „excentrică“, ceea ce e doar un mod civilizat de a spune că e o curvă mizerabilă.

Dar pe mine Hallsy mă iubeşte.

Femeile precum Hallsy sunt specialitatea mea. Ar fi trebuit să vedeţi expresia de pe faţa ei, ca din filmele SF, prima dată când ne-am întâlnit şi am avut îndrăzneala să spun că deşi nu toată lumea din cameră poate fi de acord cu politica lui Obama, cred că putem consimţi cu toţii că e un bărbat extrem de inteligent. Conversaţia dintre domnul Harisson şi Luke şi Garret a mers mai departe fără ca cineva să acorde cu adevărat atenţie comentariului meu, dar, din întâmplare, m-am uitat la Hallsy, care mă privea cu duşmănie, aşteptând să o observ.

— Acestei familii nu-i prea pasă de Obama, a rostit printre dinţi.

A fost un moment între noi, în care Hallsy a văzut o parte din mine pe care nu o să i-o arăt niciodată lui Luke, dar mi-am revenit rapid şi i-am făcut un semn din cap, de parcă îi eram recunoscătoare. Mi-am ţinut gura pentru tot restul conversaţiei, uitându-mă la Luke, la Garret, la viitorul meu socru şi din nou înapoi ca să arăt cât de fermecată eram de problemele subtile pe care bărbaţii Harrison le puneau. Mai târziu, când am ieşit în oraş să bem ceva, Hallsy a preferat să stea lângă mine în taxi, iar la bar m-a întrebat unde mă tund pentru că ea se afla în căutarea unui nou coafor. I-am spus să întrebe de Ruben la Sally

Hershberger şi colţurile buzelor ei umflate s-au silit să găsească o cale de a se ridica, în ciuda valului de Botox. S-ar putea crede că cineva precum Hallys ar fi dispusă doar să chinuie o persoană ca mine, dar, dacă ar fi făcut asta, ar fi fost o recunoaştere a propriilor sale neajunsuri estetice. Atâta timp cât ţineam cont de părerea ei, era în interesul ei să mă accepte. Transmitea mesajul că nu avea de ce să fie geloasă sau intimidată — era întru totul la fel de dorită ca o femeie de douăzeci şi ceva de ani care făcuse prea mult aerobic.

Hallsy are un frate pe nume Rand, care e cu doi ani mai tânăr decât Luke şi cu cinci decât Garret, iar părinţii îi zic Băiatul şi spun lucruri de genul „E un miracol că Băiatul a absolvit cumva colegiul“, chiar dacă „miracol“ nu e prea aproape de adevăr, pentru că noul dormitor de la Gettysburg poartă numele Harrison. Rand era plecat de obicei cu prietenii săi surferi, urmând traseul valurilor uriaşe în Tahiti. Nell s-a cuplat cu el odată, dar n-a putut merge mai departe de un simplu sărut, pentru că, a spus, săruta ca un copil de cinci ani beat. „Are cea mai grasă limbă“, a spus, lăţindu-şi-o pe a ei şi bălăbănind-o încoace şi încolo ca să-mi arate cât de dezgustătoare era. Savurez în tăcere această mică informaţie de fiecare dată când Hallsy înaintează o plângere falsă referitoare la modelul/actriţa de douăzeci şi unu de ani cu care Rand se întâlneşte de fiecare dată când el aterizează în New York pentru câteva luni. N-ar putea fi mai mândră decât să aibă un frate playboy perfect bronzat. Îi creşte şi ei valoarea.

Stăteam la masă pe veranda din spate când Hallsy a intrat. Hallsy mi-a ridicat părul de pe spătarul scaunului şi şi-a trecut degetele prin el, spunând: „Iat-o pe frumoasa mireasă!“ Am ridicat capul spre ea, iar ea m-a sărutat pe obraz cu buzele ei umflate, pline cu otravă. Pe mama nu o las să mă sărute niciodată, aşa că ar fi supărat-o să vadă cât de afectuoasă sunt cu Hallsy, chiar şi cu Nell. Din fericire, Luke şi cu mine am condus-o la aeroport la scurt timp după ce el s-a întors de la alergarea pe care eu o abandonasem cu nesimţire. Mamei i-ar fi plăcut să rămână — o întâlnise pe Hallsy cândva, iar data următoare când am văzut-o purta un lănţişor cu un diamant fals în formă de potcoavă, o copie din mall a inelului lui Hallsy —, dar eu şi Luke îi cumpăraserăm biletul şi ne costa cu trei sute de dolari mai mult să zboare înapoi duminică. Controlul asupra fermoarului poşetei mă face să mă simt puternică, exact până când îmi amintesc că nu ar fi posibil fără Luke.

Domnul Harrison a venit afară cu o sticlă de Basil Hayden‘s pe care a pus-o pe masă lângă paharele de bourbon şi prăjiturele. Prima oară când Hallsy a adus prăjiturelele ajutorului de ospătar nimeni nu mi-a spus că erau gătite cu

marijuana, aşa că am mâncat trei şi a trebuit să fiu dusă în pat din cauza ameţelilor, unul dintre vertije aruncându-mă în cele din urmă în transă, un somn vâscos cu care m-am tot luptat până când m-am trezit la două dimineaţa, ţipând că un păianjen atârnă deasupra capului meu (nu era niciun păianjen). Întregul vis m-a îngrozit atât de tare, încât mi-a declanşat o febră musculară care mi-a sfâşiat pulpa. Urlam şi mă ţineam de picior strâns, iar Luke s-a uitat la mine de parcă nu mai văzuse o astfel de scenă în viaţa lui. Dimineaţă, Domnul Harrison a murmurat în timp ce îşi bea cafeaua:

— Ce-a fost cu toată agitaţia de azi-noapte?

A fost singura dată când s-a simţit deranjat de mine, iar de atunci nu m-am mai atins de prăjiturelele lui Hallsy.

Aşa că, în această seară, i-am observat privirea lui Luke când am dus mâna la caserolă.

— Iau doar una, am spus în şoaptă.

Luke a oftat în felul care îi face nările să arate ca nişte triunghiuri reflectorizante.

— Fă ce vrei.

Luke urăşte drogurile. A încercat iarbă o dată în liceu şi a spus că l-a făcut să se simtă stupid. E adevărat că a participat la un chef ciudat cu ecstasy, alături de o fostă iubită din primul an, unde au înghiţit câte o pastilă în fiecare seară, patru nopţi la rând, dar acolo şi atunci s-a încheiat viaţa dezordonată a lui Luke Harrison. Garret sosise acasă în acea după-amiază, şi era deja la a doua prăjitură. (Am tras cocaină împreună cu el, în baie, la petrecerea de Crăciun a familei Harrison, cu un an înainte. Amândoi am promis că aveam să păstrăm secretul faţă de Luke.) Domnul Harrison şi Hallsy muşcau încet, iar doamna Harrison a ţinut-o înainte cu vodca. Am impresia că doamna Harrison are aceeaşi părere faţă de droguri ca Luke — nu o deranjează că ceilalţi consumă în cantităţi moderate, dar pur şi simplu nu sunt pentru ea.

— V-aţi terminat până la urmă itinerarul pentru luna de miere? a întrebat Hallsy.

— Până la urmă, a suspinat Luke, aruncându-mi o privire amuzată şi plină de reproş.

E chiar atât de mult să-i cer naibii să planifice şi el un lucru pentru nuntă?

— Îţi mulţumesc că m-ai pus în legătură cu prietenul tău, i-am spus lui Hallsy.

— O, deci o să mergeţi la Paris acum? Hallsy a înghiţit ultima bucată de prăjitură şi a râgâit zgomotos.

Îi place să glumească despre cum nu are maniere, crede că o face să pară nesăbuită şi lipsită de griji, ca pe un tip. Mult bine i-a mai făcut această strategie.

— La întoarcere, a spus Luke, zburăm spre Abu Dhabi, stăm o noapte, mergem în Maldive şapte zile, apoi înapoi în Abu Dhabi, iar apoi la Paris, pentru încă trei zile. Nu e tocmai „în drum“, dar Ani chiar vrea să meargă la Paris.

— Bineînţeles că vrea să meargă la Paris. Hallsy şi-a dat ochii peste cap în faţa lui Luke: E luna ei de miere.

— Dubaiul mi se pare că e ca Las Vegasul, am spus, încercând să nu par prea defensivă. Am nevoie de puţină cultură.

— Parisul va fi contrastul perfect pentru vacanţa pe plajă. Hallsy s-a afundat înapoi în scaunul ei şi şi-a rezemat capul pe mână. Mă bucur atât de mult că nu aţi ales Londra! Şi-a sincronizat rotitul ochilor cu cuvântul „Londra“. Mai ales fiindcă s-ar putea să ajungeţi să locuiţi acolo, iar eu — a sforăit grosolan — vă ţin pumnii să reuşiţi.

Am început să spun cum nu fusese luată încă nicio decizie, dar Luke şi-a înclinat capul către verişoara lui, nedumerit.

— Hallsy, tu ai trăit în Londra după colegiu.

— Şi nimic n-a fost mai rău! s-a plâns ea. Arăboi în toate blestematele de locuri. Am crezut că o să fiu răpită şi vândută ca sclavă albă.

Şi-a împins degetul în părul colorat, şuviţe cu şase sute de dolari.

Un hohot de râs a gâlgâit adânc în gâtul lui Garret, iar doamna Harrison şi-a împins scaunul de la masă.

— O, dragă. Mai beau o vodcă.

— Ştii că am dreptate, mătuşă Betsy! a strigat Hallsy în urma ei.

Prăjiturelele cu marijuana îmi făceau creierul să se simtă ca un teren cald şi umed, pregătit pentru a planta o sămânţă în el. S-a agăţat de acea propoziţie „Ştii că am dreptate, mătuşă Betsy!“ şi a repetat-o din nou şi din nou.

— Maică-ta e de acord cu mine, doar că nu va recunoaşte niciodată, i-a spus cu aroganţă Hallsy lui Luke, care a chicotit la ea. Că veni vorba de lucruri pe care nu le va recunoaşte.

S-a învârtit în scaun astfel că era cu faţa spre mine. Îi rămăsese o firimitură de prăjitură pe buză, tremurând ca o aluniţă cu păr.

— Ani, trebuie să îmi promiţi ceva.

M-am prefăcut că aveam gura plină cu prăjitură, ca să nu trebuiască să îi răspund. Acest refuz a fost o jalnică încercare de a-i arăta că limbajul ei mă ofensa. Hallsy nu şi-a dat seama.

— Nu mă pune la masă cu familia Yates la nunta voastră. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce-ai mai făcut de data asta? a glumit domnul Harrison.

Cei din familia Yates erau prieteni cu familia Harrison, deşi mult mai apropiaţi cu părinţii lui Hallsy, pentru că aveau un fiu cam de vârsta ei. Un fiu pe care auzisem că ea îl hărţuise, cu grosolănie, la beţie, de mai multe ori.

Hallsy şi-a pus mâna în dreptul inimii şi şi-a ţuguiat buzele într-un fel care, credea ea, o făcea să pară drăguţă.

— De ce ai presupune că eu am făcut ceva?

Domnul Harrison s-a uitat la ea, iar Hallsy a râs.

— Bine. Am cam făcut ceva. Luke şi Garret au oftat, iar Hallsy s-a grăbit să spună: Dar am avut cele mai bune intenţii!

— Ce-ai făcut? am întrebat, mult mai aspru decât intenţionasem.

Hallsy s-a întors spre mine, ceva de felul unei provocări arzând înăbuşit în ochii ei.

— Îl ştii pe fiul lor, James?

Am încuviinţat din cap. Îl întâlnisem o dată. La o chestie cu ceva băuturi. Îl întrebasem cu ce se ocupa, iar dobitocul îmi răspunsese că era o întrebare nepoliticoasă. De fapt, nu-mi păsa deloc cu ce se ocupa, voiam doar să fie politicos şi să-mi întoarcă întrebarea ca să mă pot lăuda cu ce făceam eu.

Hallsy şi-a coborât bărbia în piept şi şi-a dres vocea.

— Vreau să spun, l-am cam bănuit eu dintotdeauna — şi-a strâns uşor încheietura şi a privit în jurul mesei, asigurându-se că toată lumea îi văzuse ceasul de la mână —, şi, recent, cineva mi-a spus că e adevărat. Aflase toată lumea. A ridicat din umeri: Aşa că i-am trimis doamnei Yates flori şi părerile mele de rău. A continuat cu jumătate de gură: Desigur, s-a dovedit apoi că de fapt nu era gay.

Luke a izbucnit în râs, ascunzându-şi faţa cu palmele. Şi-a depărtat degetele astfel încât nu puteai să-i vezi decât ochii.

— Cui i s-ar mai putea întâmpla aşa ceva? a gemut, stârnind râsul tuturor, în afară de al meu. Prăjitura cu marijuana mă zăpăcise, mă făcuse atentă la nemaipomenit şi la straniu, şi eram fermecată de ceea ce ei numesc Doamna Gri, pânza subţire de ceaţă pudrată care apare atunci când soarele apune în Nantucket. În acel moment, Doamna Gri era peste tot.

Hallsy a izbit uşor umărul lui Luke.

— În orice caz, acum nu vorbeşte cu mine şi nici cu mama. Nu pricepe că n-am făcut altceva decât să încerc să fiu alături de ea!

Luke râdea. Toată lumea râdea. Credeam că râd şi eu, dar îmi simţeam faţa amorţită, eram în ceaţă. Poate că nici nu era ceaţă, poate era un gaz toxic şi cineva ne ataca, eu fiind singura care îşi dădea seama de asta. Am prins puteri şi m-am ridicat, înhăţând paharul de vin de parcă aveam de gând să merg în bucătărie ca să-l umplu, ceea ce ar fi şi trebuit să fac. N-ar fi trebuit să spun vreodată ceea ce am spus în momentul următor, adică:

— Nu-ţi face griji, Hallsy.

Hohotele de râs s-au stins şi toată lumea s-a întors spre mine, neclintită, evident pe cale să spun ceva important.

— O să te plasăm la masa celibatarelor cărora le atârnă pielea, cu altele de felul tău.

Nu am închis uşa încet, ca să nu-i scârţâie balamalele, cum fac de obicei. Pur şi simplu am lăsat-o să se trântească, brusc şi cu răutate, ca o plantă carnivoră.

***

Luke a întârziat câteva ore până să vină şi să mă găsească în pat. Citeam un volum necartonat de John Grisham. Erau cărţi necartonate de John Grisham peste tot în casa Harrison.

— Hm, bună?

Luke a rămas deasupra patului, o fantomă aurie.

— Bună.

Citisem aceeaşi pagină de nu ştiu câte ori în ultimele douăzeci de minute. Ceaţa dispăruse, iar acum mă întrebam cât de rău fusese. Ce făcusem?

— Ce-a fost cu faza aia? m-a întrebat Luke.

Am ridicat din umeri. M-am prefăcut în continuare că citesc.

— Ea a spus „arăboi“. Ne-a servit una dintre cele mai proaste poveşti pe care le-am auzit vreodată. Asta nu te-a deranjat?

Luke mi-a smuls cartea din mână şi arcurile învechite ale patului au scârţâit când s-a aşezat.

— Hallsy e sărită de pe fix, deci nu, nu prea e posibil să mă deranjeze ce spune. N-ar trebui să te deranjeze nici pe tine.

— Atunci presupun că tu eşti un individ mai nepăsător decât sunt eu. L-am privit sfidător: Pentru că pe mine m-a deranjat.

Luke a oftat.

— Ani, haide. Hallsy a greşit. E ca şi cum — s-a oprit şi s-a gândit preţ de o clipă — e ca şi cum tu ai auzi că cineva are cancer şi i-ai trimite acelei persoane flori şi apoi s-ar dovedi că nu e adevărat. Cum a spus şi ea, a avut cele mai bune intenţii.

M-am holbat la Luke, cu gura deschisă de uimire.

— Problema nu e că a fost prost informată. Problema e că ea crede că să fii gay e un „diagnostic“ atât de oribil — am pus ghilimelele cu degetele, citând analogia agresivă a lui Luke — încât ea trebuie să trimită flori şi păreri de rău!

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Ştii... La asta mă refer. Când spun că încep să mă satur naibii de asta.

M-am ridicat iute în coate, răscolind aşternuturile, o punte mobilă din bumbac alb deschizându-se odată cu genunchiul meu îndoit.

— Să te saturi naibii de ce anume?

Luke a gesticulat către mine.

— De asta. De... de... îmbufnarea asta.

— Te plângi că mă îmbufnez ca naiba şi că sunt dezgustată de rasismul evident şi de homofobie?

Luke şi-a dus mâinile la cap, de parcă îşi proteja urechile de un zgomot puternic. Şi-a închis ochii, apoi i-a deschis.

— Eu dorm în casa de oaspeţi.

A tras o pernă de pe pat şi a ieşit din cameră.

***

Nu mă aşteptam să dorm deloc, aşa că m-am apucat de citit Ultimul jurat. Am terminat-o în zori, soarele strecurând printre jaluzele firişoare de un galben-pal. Am deschis apoi Juriul, citind aproape o sută de pagini înainte de a auzi duşul în camera de alături, Luke strigându-i doamnei Harrison că voia ouă ochiuri. Făcuse asta pentru binele meu, îmi dădeam seama. Voia ca eu să ştiu că acum ne despărţea un singur perete, că alesese să se întoarcă din casa de oaspeţi şi să-şi înceapă ziua fără să-mi vorbească. Mi-a fost puţin silă de mine; am îndoit colţul paginii, trecându-mi degetul peste îndoitură ca să întăresc semnul. Apoi puţin mai mult, după cum jetul duşului se auzea tot mai aproape. Am dat draperia la o parte, până la capătul din dreapta, şi am păşit înăuntru; i-am simţit mâinile iertătoare pe şoldurile mele, părul din jurul erecţiei umed şi aspru.

— Îmi pare rău.

Mărgele de apă mi s-au adunat pe buze. Mi-a fost greu să-mi cer iertare, dar am făcut lucruri şi mai grele. Mi-am împins faţa în adâncitura gâtului său, fierbinte şi aburind ca un trotuar din New York, expus şi lipsit de apărare, în mijlocul verii.

Capitolul 8

Pedeapsa mamei a durat două săptămâni după petrecerea lui Dean. Îi place să afirme „Asta-i revoltător“, la unison cu poantele răsuflate din Friends, şi exact la fel era şi pedeapsa mea: revoltătoare. Cu prestaţia mea de la petrecerea lui Dean, mă pedepsisem singură.

Totuşi, eram încă acceptată la masa lor de prânz, iar asta se datora în cea mai mare parte lui Hilary şi Dean. Toţi ceilalţi au părut să fie pur şi simplu uşuraţi când am anunţat că eram arestată la domiciliu pentru restul lunii. În carantină, au avut timp să se decidă: Erau contagioşi paşii mei greşiţi?

Nu ştiu de ce, Hilary chiar începuse să mă îndrăgească. Poate pentru că am ajutat-o şi i-am stârnit răzvrătirea de adolescentă uşuratică, poate pentru că m-a rugat să citesc eseul ei intitulat În aerul rarefiat şi, practic, l-am rescris ajungând să fie o temă de nota 10. Nu-mi păsa. Indiferent de ce avea nevoie de la mine, i-aş fi dat.

Olivia a încercat să pară nepăsătoare când a aflat despre petrecerea lui Dean, de parcă nu o deranja că eu fusesem invitată şi ţinusem asta secret, sau că mă combinasem cu Liam, ceea ce ea precizase că îşi dorea să facă.

— A fost distractiv? m-a întrebat cu seninătate.

A început să clipească repede, ca şi cum astfel şi-ar fi alimentat zâmbetul prefăcut de pe faţă.

— Aşa cred?

Mi-am ridicat palmele, iar asta a făcut-o în sfârşit să râdă cu adevărat.

În filme şi la TV, cele mai populare fete dintr-o şcoală sunt întotdeauna superbe, cu formele reduse la proporţiile imposibile de Barbie, dar Bradley şi alte şcoli cu

un mediu social asemănător încălcau această lege. Olivia era frumoasă în felul pe care o bunică l-ar observa: „Măi, ce domniţă încântătoare!“ Avea părul atât de creţ, încât îi stătea umflat, iar când îl usca cu foehnul, era şi mai cârlionţat şi mai furios. Obrajii i se colorau foarte tare când bea, iar porii nasului i se umpleau de coşuri negre, adunând parcă şi mai multă grăsime pe parcursul zilei. Liam nu avea cum să ajungă la ea din proprie iniţiativă, atracţia trebuia să fie fabricată cu migală.

Nell m-a instruit mai târziu să-mi mai ţin în frâu talentul de reclamă la bere, să nu-l mai fructific atâta. Să te străduieşti din răsputeri ca să deţin atuurile tradiţionale ale frumuseţii şi statusului — părul blond perfect stilat, pielea bronzată perfect întinsă, logoul insolent întipărit de jur împrejurul genţii tale — de ce? E de-a dreptul ruşinos. Mi-a luat mult timp să învăţ asta; pentru că mama îmi prinsese bărbia în palma ei, aplicându-mi „puţină culoare“ pe buze, încă de la vârsta de unsprezece ani, pentru că dichisitul a fost apreciat, niciodată luat în râs, la Mt. St. Theresa‘s.

La fel ca mine, Liam descoperea că buclele Oliviei sunt mai degrabă fermecătoare, decât ciudate; şi oare pieptul ei plat nu era de fapt mai curbat decât crezuse el? Nu mi-am băgat nasul în treaba asta. Toată viaţa mi s-a părut complicat să pledez în favoarea mea, să cer ceea ce vreau. Mă tem să nu-i împovărez prea tare pe oameni. Mi-ar plăcea să pot da vina pe ce s-a întâmplat în acea noapte, pe ce s-a întâmplat în săptămânile următoare, dar cred că face pur şi simplu parte din mine. Să-i cer lui Liam să mă însoţească pentru a lua pastila de a doua zi a fost probabil cel mai îndrăzneţ lucru pe care îl făcusem vreodată, iar cu acel simplu cuvânt, „Prieten“, mângâlit uşor pe pagină ca o notiţă a unui copil de clasa a patra despre ordinea literelor, mi-am amintit de ce o fac atât de rar.

Olivia a avut nevoie doar de puţin timp pentru a fi sigură că retragerea mea nu era o manevră. Ca să accepte că eram sinceră. La aproape trei săptămâni după petrecerea lui Dean, am văzut-o în capătul îndepărtat din aripa şcolii, unde se afla cabinetul de matematică. S-a oprit în timp ce eu am înaintat spre ea şi a spus:

— Pari slăbuţă.

A sunat mai degrabă ca o acuzaţie decât ca un compliment, aşa cum ştiu să o facă să sune fetele de paisprezece ani.

— Cum s-a întâmplat asta? Cum ai făcut tu asta?

M-am luminat în sinea mea şi am ciripit:

— Crosul!

Dar adevărul era că, începând din acea noapte, singurul lucru pe care stomacul meu îl mai suporta era pepenele galben. Înaintam cu greu în timpul alergărilor, timpii mei mai degrabă înrăutăţindu-se decât să se îmbunătăţească, domnul Larson strigând „Haide, TifAni!“ Deloc încurajator. Exasperant.

Când Hilary m-a invitat să rămân peste noaptea în casa Oliviei într-o sâmbătă, ultima sâmbătă a pedepsei mele, mama şi-a dat acordul, cum ştiam că avea să facă. A spus că fusesem de mare ajutor şi că mă comportasem atât de bine încât avea să-mi scadă pedeapsa cu o zi. Şi asta era revoltător. Era obsedată de părinţii lui Hilary şi ai Oliviei, în special de mama Oliviei, Annabella Kaplan, născută Coyne, care era o urmaşă a familiei Macy şi conducea un Jaguar demodat. Mama a ştiut că trebuie să nu se amestece în acea prietenie înfloritoare, recompensa adevărată a taxelor pe care mi le plătea fiind relaţiile sociale, nu educaţia, la fel cum eu am ştiut că trebuie să mă fac că nu văd când Liam a înconjurat cu braţul umerii de balerină ai Oliviei, gustul acid urcându-mi în gât cu viteza ameninţătoare a unui fundaş.

***

Mama m-a lăsat la intrarea în casa Oliviei sâmbătă, la cinci după-amiaza. Clădirea nu arăta cine ştie ce din faţă, cu siguranţă te-ai fi aşteptat la mai mult din partea strănepoatei lui Macy. Doar că era atât de bine ascunsă vederii din cauza copacilor şi a viţei-de-vie şi a iederii, încât, odată ce păşeai dincolo de porţile din spate, realizai că de fapt casa se întindea şi se tot întindea, curtea deschizându-se spre un teren cu piscină şi cu o casă de oaspeţi unde locuia Louisa, servitoarea familiei Kaplan.

Am ciocănit la uşa din spate. Au trecut mai multe secunde până când am văzut creştetul capului lui Hilary, decolorat în nuanţa boabelor de cafea, plutind către

mine. Nu i-am văzut deloc pe părinţii ei, cât timp am stat în casa Oliviei.

Tatăl ei era cumplit de temperamental, ceea ce se vedea în vânătăile pe care Olivia le purta la încheieturile mâinilor, ca semne ale dispoziţiei proaste a tatălui, iar mama ei se afla, ca de obicei, în perioada de recuperare după un fel de chirurgie plastică. Acest amalgam părintesc — abuziv şi inutil — n-a făcut decât să consolideze reprezentarea Oliviei din mintea mea ca biata fetiţă bogată şi încântătoare care am râvnit să fiu atâţia ani după ce am cunoscut-o. Nici măcar ceea ce mi-a făcut, nici măcar ceea ce s-a întâmplat mai târziu nu a fost destul pentru a-mi potoli setea de a proveni dintr-o astfel de familie.

Hilary a deschis larg uşa.

— Hei, fată.

Hilary şi Olivia le spuneau tuturor „fată“. Mi-au trebuit ani de zile ca să-mi schimb obiceiul enervant.

Privirea mea a întârziat asupra cutei de pe abdomentul plat al lui Hilary, dezvăluit de tricoul ei scurt. Pe la spatele ei, băieţii îi spuneau HIMary, datorită umerilor ei laţi şi a corpului atletic. Dar muşchii ei tonifiaţi mi s-au părut fascinanţi. Nu era la fel de slabă ca Olivia, dar nu avea nici măcar un gram de grăsime pe corp, iar Hilary nu făcea niciun sport, iar mama ei inventase o scrisoare din partea „antrenorului ei de squash“ pentru a o scuti de ora de sport. S-ar putea spune că a avut un corp de Pilates înainte ca Pilatesul să fie o chestie la modă.

Fusesem nerăbdătoare să vin. Olivia nu mă invitase — Hilary o făcuse. De-a lungul ultimelor două săptămâni, Olivia făcuse cu adevărat eforturi în privinţa lui Liam. Am renunţat la el fără să lupt. Dacă trebuia să aleg între el sau Hilary şi Olivia ca prietene — ne dăduserăm seama că, împreună cu numele meu, acronimul nostru era acum HOT — ei bine, ştiam care era varianta cu mai mult potenţial pe termen lung.

— Haide!

Hilary a urcat câte două trepte o dată, muşchii de pe coapsele ei flexându-se cu fiecare efort împotriva forţei de gravitaţie. Hilary a trebuit să facă întotdeauna lucrurile un pic mai ciudat decât oricine altcineva. Era parte din şmecheria ei.

Olivia avea o întreagă aripă a casei numai pentru ea — un spaţiu larg, ca un pod, cu o baie care separa camera ei de cea a surorii sale mai mici, care era plecată la o şcoală cu internat. Hilary mi-a spus odată că sora Oliviei era cea frumoasă, preferata părinţilor. Din acest motiv, Olivia nu mânca aproape nimic.

Olivia stătea cu picioarele încrucişate pe podea, rezemată leneş de piciorul patului. Pungi de jeleuri şi caramele, o sticlă de vodcă şi un pet răsturnat de Cola dietetică o înconjurau precum pierderile dulci ale unui război.

— Hei, fată.

Olivia a tras cu dinţii de un jeleu în formă de peşte, îndoindu-se de la mijloc. S-a întins după sticla de vodcă.

— Bea!

Am îndoit vodca cu nişte cola dietetică, încercând să ne înfingem dinţii în bomboane, închizând ochii, chinuindu-ne să muşcăm. Soarele a dispărut de la fereastră, noi am făcut ochii tot mai mari, dar tot nu am aprins lumina.

— Să-l chemăm pe Dean încoace, a spus Olivia, după ce am băut destulă vodcă.

Când scopul e s-o facă lată, disponibilitatea lui Dean trebuie luată în calcul.

Eram ameţită de foame şi de atâtea dulciuri. Olivia a rânjit către mine, lăsând să se vadă spaţiile dintre dinţii ei roşii, de culoarea Crăciunului.

— O să vină dacă află că eşti aici.

Măcar dacă mi-ar fi plăcut şi mie de Dean, dacă simpla lui prezenţă, amintirea senzorială a spermei lui pe limba mea nu m-ar fi făcut să vărs, poate totul ar fi decurs altfel.

— O să vină!

Hillary s-a rostogolit pe spate râzând, ţinându-şi genunchi la piept şi legănându-se înainte şi înapoi. Îi puteam vedea chiloţii. Verde radioactiv, de data asta.

— Taci.

Mi-am ţuguiat buzele în jurul gâtului sticlei de vodcă şi m-am cutremurat pe măsură ce lichidul mi s-a scurs în stomac, fierbinte ca lava.

Olivia era la telefon, spunând:

— Aşteaptă numai până când se întunecă, altfel te vede Louisa.

Dacă aş fi fost cu fetele de la Mt. St. Theresa, am fi chicotit toate în faţa oglinzii, ne-am fi dat emoţionate cu fard pe obraji şi cu atât de mult rimel pe gene, încât ar fi arătat ca picioarele unei tarantule. Dar Olivia s-a mulţumit doar să tragă de coada răvăşită pe care o avea în vârful capului, fixând-o mai bine:

— Aduc şi ei alcool.

— Cine vine?

Am aşteptat, sperând să aud numele lui Liam.

— Dean, Liam, Miles. Mesteca din greu o caramea. Şi Dave. Uf.

— Afurisitul de Dave, a aprobat Hilary.

Am spus că trebuia să merg la baie. M-am împleticit de-a lungul holului şi am blocat uşa de la baie în urma mea. Ceea ce aveam să fac era mai ruşinos decât atât: să mă machiez. Când m-am uitat în oglindă, aveam obrajii roşii; mi-am dat cu apă pe faţă, încercând să mă calmez, încercând să îmi revin. Am cotrobăit prin sertare după dermatograf, ruj, ceva. Am găsit un rimel vechi şi uscat şi am afundat peria în tub de mai multe ori, încercând să râcâi cât să adun un pic.

I-am auzit pe băieţi tropăind pe scări şi mi-am privit ochii în oglindă. „E în regulă. Eşti în regulă.“ Nu mă sinchisisem să aprind lumina, iar ultimele raze ale soarelui mi-au cazut pe faţă, înlăturând orice formă de încredere pe care sperasem să o văd.

Când m-am întors în camera Oliviei, i-am găsit pe toţi aşezaţi în cerc, bând alcool din sticlele aflate în pungi umede de hârtie. Era un loc liber între Liam şi Dean. M-am aşezat, strecurându-mă cât am îndrăznit mai aproape de Liam. Dean mi-a pasat o sticlă. N-am priceput diferenţa dintre berea normală şi cea cu lichior, şi am tras punga de hârtie în jos ca să citesc eticheta: bere cu lichior din malţ. Am băut fără să întreb ce însemna lichiorul de malţ.

După o oră de conversaţie stupidă, cuvintele amestecându-mi-se din ce în ce mai rău în minte, Olivia a spus că acum puteam merge afară să fumăm.

Ne-am furişat pe scări, am trecut prin bucătărie şi am ieşit pe uşă în şir indian, ca la un exerciţiu de evacuare repetat până când iese la perfecţie. Ne-am strâns într-un cerc în apropierea grădinii cu paravane care protejau ferestrele bucătăriei, crengile unui arţar somptuos ajungând până la noi, aşteptând parcă o îmbrăţişare. Nu realizasem că asta era doar cea de-a doua bucătărie. „Bucătăria servitoarei“, a explicat Olivia, fiind mai mare decât cea din casa mea modestă. Părinţii Oliviei foloseau rareori această parte a casei, a spus, şi am fi rămas neobservaţi atâta timp cât nu făceam zgomot. Dean a scos un joint dintr-un pachet de ţigări şi i-a ars puţin filtrul înainte să îl ducă la gură pentru a-l aprinde.

Am pasat la stânga, Olivia şi Hilary erau înaintea mea, dar niciuna dintre ele n-a izbutit să ţină fumul în piept, izbucnind în crize de tuse convulsivă, făcându-i pe băieţi să-şi dea ochii peste cap, grăbindu-le în şoaptă să paseze înainte de a arde tot jointul.

Nu mai fumasem iarbă din celebra noapte din clasa a opta, când eram acasă la Leah. Eram îngrozită de acea senzaţie, de felul în care ameţeala s-a furişat din spate şi şi-a înfăşurat pelerina în jurul meu fără niciun fel de avertisment. Fiecare venă din corpul meu se umflase şi pulsa, şi fusesem convinsă că nu avea să-mi mai treacă vreodată, că nu aveam să-mi mai revin la normal. Dar dorinţa de a mă descurca mai bine decât Hilary şi Olivia a fost mai mare decât frica. Am tras din joint, vârful pâlpâind ca un licurici în prima zi de vară. Am ţinut fumul în plămâni atât cât să-l impresionez pe Liam, suflându-l încet afară într-o fâşie elegantă care i s-a încolăcit în jurul feţei.

— Trebuie să cunosc mai multe fete catolice, a spus Liam, cu ochii adormiţi.

— Cică o fac cu dinţii, a şoptit Olivia, încet, de parcă îi era teamă că gluma ei nu avea să prindă.

A stârnit un râs zgomotos, pe care Olivia l-a domolit înnebunită, frica de tatăl ei depăşind pentru moment mândria — şi reuşise să evite catastrofa.

Dean m-a bătut pe umeri:

— Nu-ţi face griji, Finny, tu n-ai făcut aşa ceva.

Era unul din acele momente îngrozitoare în care nu ai control asupra reacţiilor tale, când durerea e prea evidentă ca să o ascunzi. Am râs, contrastul clar dintre sunet şi expresia feţei mele înrăutăţind şi mai mult totul.

Odată ce am fumat jointul până la capăt, Liam a spus că trebuia să meargă la baie şi s-a retras în casă. M-am întrebat dacă n-ar trebui să-l urmez, întrucât conversaţia înainta cu greu. Am resimţit consecinţele a ceea ce tocmai făcusem, a fanfaronadei mele de a ţine fumul în piept pentru atâta timp. Îmi auzeam inima în timpane, când mi-am dat seama că şi Olivia plecase, dispăruse pe furiş fără ca măcar să observ. Am privit printre frunzele rubinii ale arţarului şi peste gardul viu care străjuia fereastra, dar bucătăria era goală.

— Mi-e frig, am spus, speriindu-mă în momentul în care am realizat că mi-era într-adevăr foarte frig. Să mergem înăuntru.

Trebuia să mă mişc, trebuia să mă concentrez la a pune un picior în faţa celuilalt, la a răsuci mânerul rece al uşii, la orice numai nu la corpul meu care tremura precum acele jucării din plastic cu cheiţă, un cauciuc roşu împopoţonat şi nişte dinţi complet albi pe o pereche de picioare, trepidând de-a lungul mesei, găselniţa unui unchi care purta o vestă tricotată.

— Hai să mai stăm un pic.

Vorbise Dean. Şi tot braţul lui m-a tras spre el. Dean era singur acolo. Unde dispăruse toată lumea?

— Stai. Mi-am plecat capul, fruntea mea atingând pieptul lui, orice numai să mă feresc de gura lui, să nu poată ajunge la mine.

Dean şi-a plimbat degetul pe gâtul meu, spre bărbie.

— Chiar mi-e frig, am protestat tocmai când i-am cedat.

Am înghiţit când i-am simţit buzele umede peste ale mele. Încă puţin, mi-am spus. Trebuie să ai răbdare încă puţin. Nu fi nesimţită!

M-am jucat cu limba lui Dean, dându-mi seama că palmele mele erau pe pieptul lui, încă împingându-l. Mi-am încolăcit supusă braţele în jurul gâtului său.

Degetele lui Dean se împiedicau de nasturele pantalonilor mei. Era prea devreme

să mă opresc, Dean nu m-ar fi crezut dacă m-aş fi oprit acum. M-am desprins din sărut cu cel mai mare calm de care eram în stare.

— Să mergem înăuntru.

Am încercat să o fac să sune captivant, seducător, dar ştiam amândoi că, în casă, nu aveam unde să-mi duc promisiunea la bun sfârşit. Prea târziu, mi-am dat seama că jocul meu era periculos de transparent, că îl judecasem greşit pe Dean. Mi-a apucat nasturele pantalonilor cu atâta ardoare că mi-a tras bazinul înainte, iar picioarele mi-au fugit de pe pământ. M-am împleticit înapoi, aterizând dureros pe încheietura mâinii şi am scos un scâncet de căţel rănit, care a răsunat în întreaga curte.

— Taci! a rostit Dean printre dinţi.

S-a lăsat în genunchi şi m-a plesnit.

Chiar şi înainte să ajung la Bradley, chiar şi înainte ca toate semnele să demonstreze că nu eram ca toţi ceilalţi, tot nu eram o fată pe care să o plesneşti. Palma fierbinte de pe obrazul meu m-a nimicit. Ţipam cu o voce guturală şi primitivă, ceva ce nu mai auzisem vreodată. Sunt atât de rare ocaziile, în timpul acestei vieţi moderne, în care corpul tău preia controlul, când descoperi ce va face, mirosurile şi sunetele pe care le eliberează atunci când încearcă să supravieţuiască. În acea noapte, aflându-mă la pământ cu Dean, zgâriindu-l şi ţipând, transpirând, am aflat toate astea, şi nu pentru ultima dată.

Dean îmi desfăcuse pantalonii şi mi-i trăsese în jos, când luminile din faţa casei s-au aprins şi l-am auzit pe tatăl Oliviei răcnind. Olivia a ieşit în viteză pe uşa din spate şi mi-a strigat să plec şi să nu mă mai întorc niciodată. L-am auzit pe Dean gâfâind în spatele meu în timp ce fugeam spre poartă şi mâinile îmi tremurau pe zăvor.

— Dă-te!

M-a dat la o parte şi a deblocat cârligul, poarta deschizându-se larg. Dean a trecut, dar s-a oprit, făcând gestul inexplicabil de a ţine poarta deschisă în urma lui astfel încât să pot scăpa şi eu. Aleea întunecată se micşora în faţa mea când am auzit tropăitul celorlalţi băieţi în spatele meu, îndreptându-se spre SUVul lui Dave parcat pe stradă.

Ajunsă la şosea, am luat-o la dreapta. Nu am ştiut încotro mă îndreptam, doar că dreapta însemna în direcţia opusă maşinii lui Dave, în direcţia opusă celei spre care maşina lui era orientată. Am continuat să merg până când lumina de la casa Oliviei a dispărut complet; era întuneric şi m-aş fi putut prăbuşi pe marginea drumului, în aerul rece al nopţii, inima zvâcnind nebuneşte, de parcă nu mai fugisem un kilometru în linie dreaptă niciodată, de parcă nu era sportul pe care-l alesesem de bunăvoie la şcoală.

***

Mă aflam în inima Main Lineului, casele fiind la mare distanţă de drum, strălucind elegante printre copaci. M-am ascuns într-un tufiş când am auzit zgomotul maşinii pe şosea, ridicând capul dintre mulţimea de frunze roşii şi galbene şi răsuflând uşurată numai când am văzut că nu era SUVul lui Dave. Adrenalina îmi alungase orice ameţeală, dar după felul în care mă împleticisem pe drum, îmi dădeam seama că aveau să treacă ore bune până când o să elimin vodca şi cola dietetică, ore în care aveam să descopăr că încheietura mâinii mi se umflase de două ori cât mărimea ei normală, că pulsa concomitent cu inima mea.

Îmi făcusem un plan: Să ajung pe Montgomery Avenue, apoi să merg în linie dreaptă spre Arbor Road, unde aş fi luat-o la dreapta ca să ajung la casa lui Arthur. Aş fi aruncat cu pietricele în fereastra lui, aşa cum fac băieţii din filme când le place o fată. El m-ar fi primit. Trebuia să o facă.

Am continuat să o cotesc pe diferite drumuri, de fiecare dată atât de sigură că acela era cel care avea să mă poarte spre drumul principal. La un moment dat am devenit atât de disperată, încât nu m-am ferit când o pereche de faruri a apărut în vârful unei pante abrupte; era o maşină joasă, cu formă aerodinamică, deci precis nu era a lui Dave.

Fiindcă a încetinit la un stop aflat la baza pantei, am alergat la geamul maşinii ca să întreb cum pot ajunge în Montgomery. Faţa de mamă dinăuntru s-a speriat, gura deschizându-i-se de spaimă, iar maşina scârţâindu-i sub talpă. Mercedesul a ţâşnit, dispărând în noapte, în goana după cina organizată unde avea fără îndoială să-şi onoreze prietenii cu povestea în care ea a scăpat la limită de haimanaua

spărgătoare de maşini care apăruse ca o sperietoare pe Glenn Road.

După o vreme, care a durat o eternitate sau o secundă, am ajuns la o cotitură care dădea spre un şir de stâlpi luminaţi, o benzinărie Wawa delimitând curba ultimei jumătăţi de kilometru. Eram atât de nerăbdătoare încât am luat-o la fugă, cu mâinile întinse lateral, aşa cum ne învăţase domnul Larson. „Consumi energie ca să strângi pumnul“, ne explicase, arătându-ne pumnul lui, strâns puternic. „Când de fapt vrei să păstrezi cât mai multă posibil.“

M-am mişcat încet sub luminile fluorescente ale benzinăriei, protejându-mi ochii de strălucirea lor bruscă şi tăioasă, de parcă ar fi fost soarele care tocmai ieşea din nori. Am deschis uşa cu umărul, am descoperit cât de cald era înăuntru, realizând cât de rău miroseam, acum că eram într-un spaţiu închis. M-am oprit la câţiva paşi de casă, pentru ca duhoarea să nu ajungă la casier.

— Montgomery Avenue e mai sus pe dreapta, nu?

Am fost îngrozită să-mi dau seama că articulam prost cuvintele.

Casierul şi-a ridicat privirea din integrama lui, irascibil. A clipit, şi a fost ca şi cum i s-ar fi resetat faţa.

— Domnişoară. Şi-a acoperit inima cu o mână. Sunteţi bine?

Mi-am atins părul cu mâna şi am simţit ceva vâscos.

— Am alunecat pe drum...

Casierul s-a întins după telefon.

— Sun la poliţie.

— Nu!

Am făcut un salt înainte, iar el a făcut un pas înapoi, încă ţinând telefonul.

— Nu faceţi asta! a strigat.

Pentru prima dată mi-am dat seama că şi el era speriat.

— Vă rog, am spus. Degetul lui apăsase doar numărul nouă. Nu am nevoie de

poliţie. Vreau doar să-mi spuneţi cum să ajung pe Montgomery Avenue.

Casierul s-a oprit, apucând telefonul cu ambele mâini, atât de strâns încât pielea articulaţiilor i s-a albit.

— Sunteţi foarte departe, a spus, într-un final.

Am auzit uşa deschizându-se în spatele meu şi am încremenit. Nu voiam să creez un scandal de faţă cu un client în magazin.

— Puteţi să-mi spuneţi cum să ajung acolo? am şoptit.

Casierul a pus încet telefonul la loc, părând nesigur, şi a întins mâna după hartă.

Mi-am auzit numele.

Domnul Larson era în spatele meu. Apoi mâna domnului Larson pe umărul meu, conducându-mă afară din Wawa, spre maşina lui, eliberând locul pasagerului de pungi cu mâncare la pachet şi îndemnându-mă să urc. A existat un declic legat de faptul că fusesem găsită, care m-a făcut să-mi pierd controlul asupra tuturor secretelor mele. Toate minciunile mele — cele pe care le spusesem tuturor, chiar şi mie însămi. Cu lacrimile curgându-mi pe obraji — pe unul aveam o tăietură subţire, de un albastru-închis, care ar fi putut trece drept o urmă de stilou — am început să-i povestesc ce mi se întâmplase. Iar apoi nu m-am mai putut opri.

***

Domnul Larson mi-a oferit o pătură şi apă şi o pungă de gheaţă pe care s-o ţin pe obraz. A vrut să mă ducă la spital, dar am devenit atât de isterică la această sugestie, încât a acceptat să mă ducă în apartamentul lui. Faptul că a ştiut întocmai cum să rezolve situaţia — ducându-mă într-un loc sigur, calmându-mă şi lăsându-mă să mă trezesc din beţie — nu m-a mirat atunci, dar mă surprinde acum. Era un adult, bineînţeles că a ştiut ce să facă, dar ce nu puteam realiza atunci era cât de inedit a fost pentru el, cât de tânăr e un om la douăzeci şi patru, când nu îl vezi cu ochii unuia de paisprezece ani. Cu nici doi ani înainte, domnul

Larson se scufundase gol în Beebe Lake, la Cornell, cu prietenii lui, fusese singurul care se culcase cu fata din primul an pe care toţi o numeau Să-fiu-al-Naibii, pentru că era atât de frumoasă încât ţi se tăia răsuflarea şi spuneai „să fiu al naibii“ când o vedeai. Diferenţa dintre noi nici măcar nu părea atât de mare; dacă aş fi fost machiată şi aş fi purtat o rochie, am fi putut merge în apartamentul său după o primă întâlnire extraordinar de reuşită.

Ajunsesem până în Narbeth, făcusem cel puţin zece kilometri de acasă de la Olivia. Era aproape ora unu noaptea, iar domnul Larson se întorcea acasă din barurile Manayunkului, unde trăiau cei mai mulţi prieteni ai săi, unde ar fi trăit şi el, dacă nu ar fi fost atât de departe de Bradley. Oprise la Wawa pentru o gustare, mi-a povestit. Apoi s-a bătut cu palma pe abdomen şi a spus, „Am luat prea multe gustări în ultima vreme.“ Încerca să mă facă să zâmbesc, aşa că am zâmbit politicoasă.

Domnul Larson nu îmi părea gras, dar când am ajuns la el în apartament şi i-am văzut sufrageria, studiind fotografiile de pe pereţi, pătura pe care mi-o dăduse atârnându-mi în jurul umerilor, am observat că avusese cândva acelaşi tip de fizic, subţire, dar musculos, ca Liam şi Dean. Umeri puternici, lucraţi din greu la sală, talia subţire. Încetasem să-l consider pe domnul Larson cel mai arătos tip pe care-l văzusem în toată viaţa mea după ce îmi devenise antrenor, după ce începuse să se implice în problemele mele; dar aceste fotografii mi-au amintit de ceea ce văzusem în prima mea zi de şcoală. Mi-am înfăşurat pătura mai strâns în jurul umerilor, simţind dintr-odată că decolteul puloverului meu era prea adânc.

— Poftim. Domnul Larson a apărut în cadrul uşii, cu o felie de pizza pe o farfurie, pentru mine.

Am mâncat ascultătoare. Insistasem să nu gătească nimic pentru mine, nu aveam deloc poftă de mâncare, dar pe măsură ce muşcam din pizza încălzită la microunde, încă rece şi păstoasă la mijloc, m-a copleşit o foame cruntă. Am mâncat acea felie, apoi încă trei, înainte de a mă lăsa, în cele din urmă, pe spate pe canapea, frântă.

— Te simţi mai bine? m-a întrebat domnul Larson, iar eu am dat cu îndârjire din cap. TifAni, a început el, aşezându-se în fotoliul La-Z-Boy de lângă canapea. Avusese grijă să stea aproape de mine: Trebuie să vorbim despre ce urmează să faci.

Mi-am coborât faţa în pătură. Pizza îmi dăduse din nou energie pentru a plânge.

— Vă rog, am scâncit.

Te rog nu le spune părinţilor mei. Te rog să nu spui nimic nici la şcoală. Te rog să-mi fii prieten şi să nu înrăutăţeşti lucrurile.

— Probabil că n-ar trebui să-ţi povestesc asta. Domnul Larson a oftat. Dar am mai avut probleme de felul ăsta cu Dean şi înainte.

Mi-am şters faţa cu pătura şi mi-am ridicat capul.

— Cum adică?

— Nu e prima dată când a agresat fizic o fată.

— A încercat să..., l-am corectat.

— Nu, a spus cu hotărâre domnul Larson. Ce-a făcut la el acasă acum trei săptămâni nu a fost o încercare, ce a făcut în seara asta nu a fost o încercare.

Chiar şi după ce totul a fost spus şi făcut, după ce lucrurile s-au aşezat, după ce am mers mai departe la colegiu şi apoi în New York City şi am obţinut tot ce credeam că voiam, domnul Larson a fost singura persoană din lume care mi-a spus că nimic din toate astea nu a fost din vina mea. Am văzut o ezitare scurtă până şi în ochii mamei. Tu faci o felaţie, nu ţi se face ţie. Cum poate să fie ceea ce spui tu că e? Cum ai putut să mergi la petrecere, fiind singura fată, să bei atât de mult şi să nu te aştepţi să se întâmple ce s-a întâmplat?

— Părinţii mei nu mă vor ierta niciodată pentru asta, am spus.

— Ba da, a promis domnul Larson. Te vor ierta.

M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mi capul de canapea şi închizând ochii; picioarele mă dureau de-atâta mers prin Main Line. Aş fi putut adormi chiar acolo, dar domnul Larson a insistat să merg în patul lui, canapeaua fiind în regulă pentru el, pe bune, era în regulă.

A închis uşa cu delicateţe şi m-am aruncat sub pilota lui, vişinie şi scămoşată de cât era de uzată. Domnul Larson mirosea ca un adult, ca un tată. M-am întrebat

câte alte fete dormiseră în acest pat înaintea mea, dacă domnul Larson le sărutase pe gât în timp ce se mişca deasupra lor, încet, calculat, cum îmi închipuisem întotdeauna că trebuia să fie sexul.

***

M-am trezit în mijlocul nopţii ţipând. De fapt eu nu mă auzisem. Dar trebuie să fi fost destul de rău dacă domnul Larson a apărut gâfâind în cameră. A aprins lumina, stând deasupra mea şi încercând să mă trezească din coşmar.

— Eşti bine, a şoptit domnul Larson când mi-a văzut ochii concentrându-se asupra lui. Eşti bine.

Mi-am adunat pătura sub bărbie, lăsându-mi doar capul afară, aşa cum obişnuia mama să se acopere la plajă în nisip.

— Scuze, am bâiguit ruşinată.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, a spus domnul Larson. Ai visat urât. M-am gândit că ai vrea să te trezeşti.

Am încuviinţat din cap.

— Mulţumesc.

Domnul Larson purta un tricou mulat, iar umerii săi arătau impresionant. S-a întors să plece.

— Staţi!

Am apucat pătura mai strâns. Nu puteam rămâne singură în cameră. Inima mi-a bubuit ameninţător în piept, primul semn al tulburării. N-ar mai fi putut continua prea mult în acest fel, iar dacă s-ar fi oprit, aş fi avut nevoie de cineva căruia să-i cer ajutorul.

— Nu pot... nu o să fiu în stare să dorm. Puteţi rămâne cu mine?

Stând pe pat, domnul Larson s-a uitat la mine peste umărul său masiv. Era o tristeţe în expresia lui, pe care nu am înţeles-o.

— Aş putea dormi pe podea.

Am dat din cap încurajator, iar domnul Larson a mers în sufragerie, întorcându-se cu o pernă şi o pătură. Şi-a aranjat lucrurile pe podea, lângă pat, înainte să stingă lumina şi să se ghemuiască încet, rearanjându-le ca să-i fie mai comod.

— Încearcă să dormi, TifAni, a spus somnoros.

Dar nu am încercat. Am rămas trează toată noaptea, ascultându-i respiraţia liniştitoare, care mă încredinţa că totul avea să fie în regulă. N-am ştiut atunci, dar mă aştepta o viaţă întreagă de nopţi fără somn.

***

Dimineaţă, domnul Larson mi-a încălzit un covrig congelat. Nu avea cremă de brânză, doar un pic de unt plin de firimituri de pâine.

Chiar dacă umflătura de pe faţă îmi dispăruse în timpul nopţii, încă mai aveam o linie roşie subţire pe obraz. Dar încheietura mâinii mă îngrijora, aşa că domnul Larson s-a oferit să meargă la farmacie şi să-mi aducă o faşă; plus o periuţă de dinţi. Apoi, voia să mă ducă acasă şi mi-a promis că avea să mă ajute să le spun părinţilor ce se întâmplase. Am acceptat, împotriva voinţei mele.

Când a plecat, i-am luat telefonul şi am format numărul de acasă.

— Bună, scumpo! a spus mama.

— Bună, mamă.

— O! a spus. Ca să nu uit, Dean Barton te-a căutat acum câteva minute.

M-am prins strâns de tejgheaua din bucătărie pentru a-mi menţine echilibrul.

— Da?

— A spus că era important, hm, aşteaptă, stai să găsesc mesajul. Am auzit-o pe mama umblând încoace şi încolo, şi tot ce puteam face era să nu strig la ea să se grăbească. Ai spus ceva, dragă?

— N-am spus nimic, m-am repezit, înainte să-mi dau seama că vorbea cu tata.

— Da, în garaj. Pauză. E pe acolo.

— Mamă! m-am răstit.

— TifAni, relaxează-te, a spus mama. Tatăl tău, ştii cum e.

— Ce a spus Dean?

— Am mesajul aici. „Sună cât mai curând posibil, în legătură cu proiectul de la chimie.“ Şi ţi-a lăsat şi numărul. Părea foarte agitat. S-a auzit hohotul drăgălaş al râsului ei. Sigur te place.

— Îmi spui numărul?

Am găsit un Post-it şi un pix în sertarul domnului Larson şi l-am notat.

— Te sun imediat, am spus apoi.

— Stai, TifAni, când să vin să te iau?

— Te sun imediat!

Am închis telefonul şi am apelat în mare grabă numărul lui Dean. Trebuia să aflu despre ce era vorba, înainte ca domnul Larson să se întoarcă de la farmacie.

Dean a răspuns la al treilea apel. Salutul lui a fost ostil.

— Finny! Şi-a schimbat complet tonul când şi-a dat seama că eram eu. Unde naiba te-ai dus azi-noapte? Am încercat să te găsim.

I-am îndrugat o minciună despre cum am ajuns acasă la una dintre coechipierele mele, care locuia nu departe de Olivia.

— Bun, bun, a spus Dean. Deci, ascultă, în legătură cu ce s-a întâmplat noaptea trecută. Chiar îmi pare rău. A râs cu timiditate. Chiar eram distrus.

— M-ai lovit, am spus, atât de încet încât n-am fost sigură dacă o spusesem sau nu, până când Dean a răspuns.

— Chiar îmi pare rău, Finny. Dean a tăcut o clipă. Mi-e greaţă că am făcut-o. O să mă ierţi vreodată? Nu voi putea trăi cu mine însumi dacă nu mă ierţi.

Era o disperare în vocea lui Dean pe care am simţit-o şi eu — ar fi fost mult mai uşor dacă asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, şi depindea numai de noi să uităm totul.

Am înghiţit în sec.

— În regulă.

I-am auzit respiraţia grea în telefon.

— Mulţumesc, Finny. Mulţumesc.

Am sunat-o înapoi pe mama după ce am închis şi i-am spus că aveam să iau trenul.

— Şi, mamă? am întrebat. Ai vreun Neosporin? Câinele Oliviei m-a zgâriat pe faţă în timp ce dormeam.

Olivia nu avea un câine.

Când domnul Larson s-a întors, eram îmbrăcată şi cu minciunile pregătite. Am insistat să iau trenul, susţinând că el nu înţelegea cum erau părinţii mei, că ar fi fost mai bine să le spun eu singură totul.

— Eşti sigură? m-a întrebat.

Tonul vocii sale îmi arăta că nu credea nimic din ce îi spusesem.

Am dat din cap, cerându-mi scuze.

— Este un tren la unsprezece şi cincizeci şi şapte, din Bryn Mawr. Îl prindem dacă pornim acum.

Mi-am întors faţa ca să nu mai văd dezamăgirea de pe chipul lui, şi nici el pe a mea. Uneori mă întreb dacă aceasta a fost decizia care a pus totul în mişcare. Sau dacă s-ar fi întâmplat oricum, dacă, aşa cum spuneau călugăriţele de la Mt. St. Theresa, Dumnezeu are un plan pentru noi toţi şi ştie urmarea chiar dinainte de a ne fi născut.

Capitolul 9

Nu l-am minţit pe Luke. I-am spus că urma să îi trimit un e-mail domnului Larson la câteva zile după ce ne-am întors din Nantucket. Nu fusesem în stare să nu mă mai gândesc la el, nici să nu îmi imaginez cum am fi stat umăr lângă umăr într-un bar întunecat, pe faţa lui existând un amestec de îngrijorare şi poftă atunci când i-aş fi mărturisit cel de-al doilea secret ascuns al meu: că nu sunt sigură că pot trece prin asta. Felul în care m-ar fi sărutat — reţinerea pe care ar fi avut-o la început din cauza soţiei sale. Booth. Elspeth. Dar apoi şi-ar fi amintit că sunt eu.

Apoi posibilitatea acestei mici fantezii s-a evaporat. Domnul Larson nu ar fi făcut asta cu mine niciodată. De fapt, nici eu nu voiam să fac asta cu el. Urma să mă căsătoresc. Era vorba doar despre ezitarea care o pune în încurcătură pe fiecare mireasă. Şi e normal să eziţi, mi-a amintit mama când i-am spus, recunoscând că poate nu eram atât de pregătită să mă căsătoresc pe cât crezusem.

— Nu întâlneşti un băiat ca Luke în fiecare zi, m-a avertizat ea. Nu strica lucrurile, Tif. Nu vei mai întâlni pe nimeni la fel de bun ca el.

Farmecul domnului Larson consta în faptul că a fost mereu alături de mine. M-a văzut în perioada mea cea mai dificilă şi tot m-a susţinut, a făcut orice pentru a mă ajuta. Şi-a imaginat viitorul pe care l-aş fi putut avea înainte ca eu să mi-l doresc, şi, în plus, a fost cel care m-a îndrumat spre acest viitor. Asta înseamnă să crezi în cineva. În timp ce creşteam, am crezut că credinţa înseamnă să crezi că Iisus a murit pentru noi, şi că, dacă aş fi continuat să cred în asta, aş fi ajuns şi eu să îl cunosc după moarte. Dar credinţa nu mai înseamnă asta pentru mine. Acum, înseamnă cineva care vede în tine ceva ce tu nu vezi şi nu se lasă până când acel lucru nu îţi este clar şi ţie. Vreau asta. Mi-e dor de asta.

— De ce îţi trebuie? m-a chestionat Luke când i-am cerut adresa de e-mail a domnului Larson.

Fără a fi suspicios. Dar nici încântat.

— Cum adică de ce? m-am răstit la el, cum aş fi făcut cu un stagiar ce ar fi pus la îndoială sarcina pe care i-o încredinţasem. Ce nu înţelegi? E o nebunie că ne-am întâlnit astfel. El participă la documentar. Vreau să ştiu dacă suntem filmaţi în acelaşi timp. Despre ce urmează să vorbească. Luke nu reacţiona, aşa că am devenit melodramatică. Tot, Luke. Vreau să vorbesc cu el despre tot.

Luke a lovit cu mâna în canapea şi a gemut.

— E clientul meu, Ani. Şi nu vreau ca lucrurile să devină... confuze... în halul ăsta.

— Tu chiar nu înţelegi, am suspinat.

A plecat dezolat spre dormitor şi a închis uşa. Când i-am cerut din nou adresa de e-mail a doua zi, Luke mi-a scris-o, fără a mai adăuga altceva.

Am scris adresa domnului Larson în câmpul destinatarului, iar apoi am căutat aerul de „prinţesă a balului“ din mine şi i-am scris un e-mail drăguţ şi curajos. „Nu îmi vine să cred că am dat unul de altul în felul ăsta! Ce lume mică, nu-i aşa? Mi-ar plăcea să ne vedem cândva, simt că avem atât de multe de vorbit.“

Am apăsat pe refresh de opt ori înainte ca replica domnului Larson să apară. Am deschis e-mailul, obrajii arzându-mi de emoţie.

„Ce zici de o cafea?“ mi-a scris el înapoi. „Ţi se pare în regulă?“ Mi-am dat ochii peste cap, arzând probabil caloriile strugurilor pe care îi ciugulisem. Cafea? Încă mă trata ca pe o elevă.

„Cred că o băutură ne-ar face pe amândoi să ne simţim mai în largul nostru“, i-am scris.

„Aveai acelaşi tupeu şi când erai doar o puştoaică“, a venit replica lui, cuvântul „puştoaică“ răscolindu-mă. Dar a fost de acord.

În ziua în care trebuia să ne întâlnim, purtam o rochie de piele supradimensionată şi cizme decupate, zicându-mi: Asta poartă o persoană cu „tupeu“ în mijlocul verii.

— Arăţi fantastic, mi-a spus LoLo când m-a depăşit pe hol. Ţi-ai băgat botox în frunte?

— Ăsta e cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai zis vreodată, i-am spus, iar LoLo a râs aşa cum ştiam că o va face.

Credeam că doar schimbăm politeţuri, dar LoLo s-a oprit, apoi a făcut câţiva paşi înapoi, făcându-mi semn spre un colţ:

— Rubrica aia a ta cu „Pornografia ca Răzbunare“ e extraordinară. Cu adevărat extraordinară.

Muncisem din greu la acea idee, pentru şase pagini în secţiunea principală, unde relatam despre femeile care fuseseră victimele foştilor prieteni răzbunători, despre modul în care intimitatea şi legile privind agresiunea sexuală nu ţineau pasul cu tehnologia, deci, tehnic vorbind, nu era nicio metodă penală prin care femeile să fie ajutate.

— Mulţumesc, am zâmbit.

— E incredibil, chiar poţi face orice, a continuat LoLo. Dar cred că va avea un impact mai puternic ştii tu unde decât aici.

Sprâncenele i s-au chinuit să se ridice pe frunte, apoi au renunţat.

Aveam să continui jocul:

— E un articol de actualitate. Nu m-aş baza prea mult pe el.

— O, nu cred că va fi nevoie.

Zâmbetul ei a dezvăluit un şir de dinţi de băutoare de cafea, încadraţi de un ruj Chanel.

Mi-am potrivit expresia cu a ei.

— Astea sunt veşti extraordinare.

LoLo şi-a fluturat unghiile întunecate spre mine.

— Ciao.

Părea un semn de bun augur.

***

Prin aburul dionisiac al barului, spatele domnului Larson, ca al unui angajat la Clydesdale, părea un miraj. M-am unduit printre fetele cu fuste conice cumpărate la promoţii şi bancherii ce purtau inele de logodnă în buzunarele lor, tocurile sunându-mi ca un refren: „Poartă-te natural. Poartă-te natural. Poartă-te natural“.

I-am atins uşor umărul. Fie îşi dăduse jos cravata, fie nu purtase una în acea zi, iar tricoul lui se deschidea într-un mic V la gât, mica porţiune de piele de acolo fiind la fel de şocantă ca prima dată când l-am văzut în blugi. O aducere-aminte a tuturor felurilor în care încă nu îl cunoşteam.

— Scuze! am zâmbit eu chinuit. Am fost reţinută la muncă.

Mi-am suflat o şuviţă de păr afară din gură pentru a-i arăta cât de obosită eram. Sunt atât de ocupată, dar mi-am făcut timp pentru tine.

Nu era adevărat, fireşte. Începusem să mă pregătesc în baia de la The Women‘s Magazine în jurul orei 7:20. Mă dădusem cu deodorant, mă spălasem pe dinţi, mă clătisem cu apa de gură atât de mult timp, încât ochii începuseră să îmi lăcrimeze. Apoi venise momentul machiajului, un chin prin care am trecut ca să arăt ca şi cum nu m-aş fi machiat deloc. Era 7:41 când am părăsit biroul. Cu un minut după program, programul plănuit astfel încât să mă aflu la barul din Flatiron la 8:07. „Întârzierea perfectă ca să îi arăţi că nu e atât de important pentru tine“, cum spune Nell.

Buzele domnului Larson sorbeau din pahar.

— Ar trebui să te pun să faci nişte ture.

A luat o înghiţitură mică şi am observat ce puţin scotch mai avea, realizând că era deja încălzit.

Imaginea domnului Larson spunându-mi ce să fac acum, strigând la mine să fug mai repede, să măresc pasul, să nu aduci asta în discuţie, TifAni... — toate astea au făcut să mă înţepe pielea de la baza gâtului. Mi-am făcut de lucru ocupând taburetul de lângă el. Nu puteam să îl las să mă vadă emoţionată. Nu încă.

Mi-am dat o şuviţă de păr după ureche.

— Ştiţi că încă mai fac antrenamentul dumneavoastră în pantă cel puţin o dată pe săptămână?

Domnul Larson a pufnit într-un râs uşor, şi chiar dacă pielea i se încreţise în jurul ochilor, faţa lui era încă tânără, chiar şi cu părul gri de la tâmple.

— Unde? Dacă e ceva specific oraşului acestuia... e atât de plat.

— Ştiu, nimic nu se compară cu colina din Mill Creek. Locuiesc în Tribeca, deci trebuie să mă descurc cu podul Brooklyn.

Am oftat, într-un mod credibil. Amândoi ştiam că traiul într-un dormitor la modă lângă podul Brooklyn era superior celui dintr-o căsuţă jerpelită din Bryn Mawr.

Chelnerul m-a observat şi m-a întrebat ce doresc, dând din cap.

— Vodca martini, i-am zis. Simplă.

Asta era băutura mea de editor îngâmfat. Nu râvnesc la martini aşa cum mi se întâmplă, de pildă, cu o pungă medie de covrigei înveliţi în ciocolată, dar, pentru momentele în care am nevoie de un abur cald care să coboare asupra mea, şi încă repede, este alegerea perfectă. Uneori chiar îmi dă senzaţia că sunt atât de obosită, încât o să adorm.

— Uită-te la tine.

Domnul Larson s-a aplecat ca să observe ce îmi pusesem pe mine pentru el. Rochia provocatoare de piele, fâşia de diamante negre din ureche, pe care o expusesem special pentru el. Am surprins o licărire de amuzament şi de aprobare în privirea lui. Fusese doar o explozie de moment, dar insuportabilă într-un anumit fel, ca atingerea unui cuptor încins din greşeală. Răspunsul corpului tău copleşindu-ţi întreg organismul.

— Am ştiut mereu că aşa vei ajunge.

Eram gata să izbucnesc, dar am continuat neafectată.

— O beţivă?

— Nu, aşa cum eşti acum. Şi-a deschis mâinile lateral. Eşti una dintre acele femei la care oamenii se uită pe stradă şi se întreabă cine sunt. Cu ce se ocupă.

Băutura a apărut în faţa mea şi am luat o înghiţitură. Aveam nevoie pentru cazul în care nu aş fi ieşit învingătoare după ceea ce urma să spun.

— Mă ocup cu scrisul multor sfaturi legate de felaţie.

Domnul Larson s-a uitat în altă parte.

— Hai, Tif.

Sunetul numelui meu vechi, dezamăgirea din vocea domnului Larson au fost ca mâna lui Dean peste faţa mea din nou şi din nou. Am luat încă o înghiţitură mare, ce mi-a lăsat buzele îmbibate de vodcă, apoi am încercat să îmi revin.

— E prea mult de la vechea dumneavoastră elevă?

Domnul Larson şi-a rotit paharul între palme.

— Nu-mi place să aud că te subestimezi astfel.

Mi-am izbit cotul de bar, rotindu-mă pe scaun aşa încât să stau în faţa lui şi să poată vedea că mă amuza toată situaţia.

— Nu, nu fac asta. Dacă nu pot fi o jurnalistă adevărată, atunci măcar un simţ al umorului legat de asta să am. Credeţi-mă, sunt în regulă.

Domnul Larson şi-a mutat privirea spre mine, dar abia puteam suporta înţelegerea din ochii lui.

— Cu siguranţă pari bine. Cred că doar încerc să-mi dau seama dacă eşti într-adevăr în regulă.

Martiniul nu îşi făcuse încă efectul, şi nu eram chiar pregătită să trec prin asta.

Crezusem că vom începe încet, câteva glume cu aluzii sexuale, dezaprobatoare din partea mea legate de muncă, domnul Larson intuind în ambalajul ruşinii mele rutina dusă spre ambiţie, priceperea pe care eu o aveam şi care îi lipsea soţiei sale. Simţeam că ceva îi lipsea şi lui Luke? Da, da, aş fi spus, poate lăcrimând puţin. Pur şi simplu el nu înţelege. Atât de puţini oameni înţeleg. O privire aţintită asupra domnului Larson — pentru a-l asigura că era unul dintre cei puţini.

— Bine, bine, am râs. Chestia asta cu documentarul mă scoate din minţi.

Domnul Larson a râs şi el şi m-am simţit uşurată.

— Ştiu cum e.

— Sunt precaută în legătură cu asta. Dar tot mor de nerăbdare să o fac.

Domnul Larson nu părea să înţeleagă.

— De ce ai fi precaută?

— Pentru că nu ştiu ce se urmăreşte. Ştiu ce poate face procesul de editare. Mi-am coborât vocea şi m-am tras mai aproape, ca şi cum nu aş recunoaşte acest lucru în faţa multor oameni, dar pentru domnul Larson puteam face o excepţie. Adică, manipulez până la naiba tot ceea ce scriu. Ştiu exact ce vreau să iasă chiar înainte să fac cercetarea şi să îl sun pe Domnul Sursă de la emisiunea Today. Dacă ceea ce îmi spune el nu se potriveşte, pun întrebarea altfel. Sau — mi-am aplecat capul, amintindu-mi cealaltă opţiune — încerc cu Domnul Sursă de la Good Morning America şi îl conving pe el să îmi ofere ceva care să se potrivească.

— Deci aşa funcţionează lucrurile.

Ochii domnului Larson s-au micşorat, atent, ca şi cum pătrundea printr-o gaură de vizor în interiorul meu. Linia directă pe care o avea era fisura care în cele din urmă avea să facă tot sistemul să se crape.

Am zâmbit afectată.

— Spun doar că nu pot să îmi pun toate speranţele în asta.

Umărul domnului Larson s-a apropiat de al meu. Respiraţia îi ardea de la Lagavulin.

— Nu, nu poţi. Dar nu cred că ai de ce să te îngrijorezi. Cred că îi interesează povestea pe care nu a auzit-o nimeni, adică povestea ta. Acestea fiind spuse — s-a înclinat, luându-şi toată căldura cu el, şi era de parcă mă scufundam întru-un gol rece al oceanului —, nimic nu e cert. Trebuie să ştii că indiferent de ce spun alţii despre tine, tot ce contează este cum te vezi tu.

Şi-a acoperit pieptul cu mâna. Era un lucru spus atât de cinstit, bun de rostit după şcoală, încât mi-aş fi bătut joc de asta dacă venea din partea altcuiva. Dar venise de la domnul Larson, şi urma să mi-l amintesc prosteşte, să mi-l repet ori de câte ori mă întrebam dacă luasem decizia corectă, mulţi ani după aceea.

Mă jucam cu colţul umed al unui şerveţel.

— Domnule Larson, nu e mai nimic care să îmi ofere alinare în tot acest lucru.

Domnul Larson a oftat, ca şi cum tocmai ar fi primit nişte veşti foarte proaste.

— Tif, Dumnezeule! Asta mă dă peste cap.

Eram furioasă pe mine pentru felul în care faţa mea se încruntase, se încreţise, în mod hidos. Mi-am pus palma pe frunte, protejându-mă de masacru.

Domnul Larson s-a aplecat spre mine:

— Hei, a zis el, revino-ţi. Nu am vrut să te supăr.

Şi apoi a urmat apăsarea perfectă a mâinii sale pe spatele meu, puţin mai jos decât ar fi trebuit, acea senzaţie între picioarele mele, atât de disperată că îmi doream o schimbare, atât de delicioasă încât urma să îmi fie dor de ea odată dispărută.

I-am zâmbit nesigură.

— Jur că nu sunt un dezastru.

Domnul Larson a râs şi mâna lui a urcat pe spatele meu, m-a mângâiat patern, încurajându-mă. M-am blestemat pentru că acţionasem din nou greşit, dar mi-a

şi venit o idee. Mă place distrusă.

— Deci care-i planul? a întrebat domnul Larson, retrăgându-şi mâna şi îndreptându-se în scaun. Te întorci acolo în septembrie pentru filmări?

O întrebare de logistică. Nu era loc de prea mult mister în asta.

— Mă întorc. Dumneavoastră?

Domnul Larson s-a foit în scaun şi a făcut o grimasă. Era un scaun prea mic pentru ca unul ca el să stea confortabil.

— Şi eu.

Chelnerul a trecut pe la noi şi ne-a întrebat dacă mai doream un rând. Am încuviinţat, nerăbdătoare, dar domnul Larson a spus că el era în regulă. M-am ruşinat puţin, dar am încercat să nu o arăt.

— Iar Whitney e pregătită pentru asta? Am expirat, iritată. Pentru că Luke nu e.

— Luke nu vrea ca tu să faci asta?

Am putut vedea un domn Larson tulburat, iar asta m-a mulţumit.

— El crede pur şi simplu că toată treaba m-ar întoarce într-un loc foarte întunecat. Şi, cum ne pregătim pentru nuntă, vrea să mă feresc de aşa ceva.

— Ei bine, îşi face griji pentru tine. Înţeleg asta.

Am scuturat din cap, entuziasmată de şansa de a-l demasca pe marele sfânt Luke.

— Pur şi simplu nu vrea să aibă de-a face cu mine şi cu isteria mea prostească. Nimic nu l-ar face mai fericit decât să nu mai aduc niciodată vorba despre Bradley.

Domnul Larson şi-a mişcat degetul cu delicateţe de-a lungul gurii paharului său şi parcă l-am putut simţi apăsând un plasture peste faţa mea zgâriată din acea noapte, în apartamentul lui. Spunând: „Gata“, odată ce plasturele s-a lipit strâns de pielea mea. A vorbit în paharul lui gol:

— A merge mai departe nu înseamnă să nu vorbeşti despre asta. Sau că nu te răneşte. Îmi imaginez că te va durea mereu.

S-a uitat la mine, aproape sfios, să vadă dacă îi dau dreptate, ceea ce e o politeţe pe care Luke nu mi-o acordă niciodată. Nu, Luke ţine doar la opinia lui şi are pretenţia să îmi spună exact cum ar trebui să îmi gestionez acea parte crudă din viaţa mea. De ce trebuie să fac acest documentar? Nu ar trebui să îmi pese atât de mult de ceea ce crede toată lumea despre mine. Uşor de spus atunci când toţi mor de dragoste după tine.

— Nu intenţionez să vorbesc în numele tău, a spus domnul Larson. Îmi pare rău.

Scuza lui m-a făcut să realizez că mă încruntasem.

— Nu, l-am înlăturat pe Luke din gândul meu. Aveţi perfectă dreptate. Vă mulţumesc. Pentru că aţi spus asta. Nimeni nu îmi spune vreodată astfel de lucruri.

— Sunt sigur că face tot ce poate. Domnul Larson mi-a atins mâna, iar eu am fost atât de surprinsă încât toate membrele mi s-au crispat, iar el a trebuit să insiste puţin ca să o apuce, să îmi ţină mâna în aer ca un bărbat conducându-şi femeia spre ringul de dans în perioada victoriană. E evident că te iubeşte.

Şi-a apăsat degetul mare pe inelul de pe degetul meu, a rotit piatra foarte puţin şi şi-a ridicat sprâncenele înspre mine.

Era momentul perfect pentru a fi îndrăzneaţă.

— Dar vreau pe cineva care să mă înţeleagă.

Domnul Larson mi-a aşezat mâna pe bar, grijuliu. Mă întrebam dacă observase pulsul fiecărui nerv pe care îl atinsese.

— Asta e o afacere în dublu sens, Tif. Trebuie să-l laşi să te înţeleagă.

Mi-am sprijinit capul în mână. Am rostit fraza pe care o repetasem de atâtea ori în capul meu de la întâlnirea noastră.

— Domnule Larson, am zis, chiar nu vreţi să îmi spuneţi Ani, nu-i aşa?

— Ăsta e modul tău de a mă întreba dacă îmi poţi spune Andrew?

Buzele lui s-au strâns, formând acea arcuire care se află mereu acolo, de fiecare dată când mi-l imaginez în faţa clasei. Bărbatul ăsta chiar nu putea fi repezit, şi eram mistuită de nevoia de a-l avea, la fel ca de o sete primară şi sălbatică.

— Pentru că poţi să îmi spui Andrew.

Buzunarul cămăşii lui Andrew s-a luminat dintr-odată ca inima lui Iron Man. Şi-a scos telefonul mobil şi am zărit „Whit“ pe ecran. Absenţa ultimelor trei litere din numele ei era ca o trădare.

— Scuze, a spus. Mă întâlnesc cu soţia mea la cină după asta. Nu am realizat cât e ceasul.

Ei bine, normal, fir-ar să fie, că se întâlneşte cu soţia lui ca să ia cina după asta, Ani. Ce credeai? Că voi doi urma să vă declaraţi unul altuia dragostea adevărată, într-un bar de vinuri lipsit de farmec din Flatiron, şi că apoi vă luaţi o cameră de hotel? Eşti dezgustătoare.

— Vreau doar să îţi spun ceva repede, am exclamat şi asta cel puţin l-a făcut pe Andrew să-şi mute privirea din telefon. Ceva ce am vrut să spun de mult timp. Chiar îmi pare rău. Pentru ce s-a întâmplat în biroul directorului Mah. Pentru că nu am făcut ce îţi spusesem dinainte că aveam să fac.

— Nu trebuie să îţi ceri scuze, Tif.

Nu avea să se obişnuiască cu „Ani“, dar nu mă deranja acest lucru.

— O fac, totuşi. Şi nu ţi-am spus asta niciodată, dar — mi-am plecat capul — am vorbit cu Dean la telefon în dimineaţa aia acasă la tine. Când te-ai dus la farmacie.

Andrew a stat puţin pe gânduri.

— Dar cum ştia el că te aflai în apartamentul meu?

— Nu ştia.

I-am explicat cum sunasem acasă să le spun părinţilor mei că eram pe drum, cum

am descoperit că Dean încerca să mă găsească.

— De fapt, chiar credeam că voi putea merge la şcoală luni, totul urmând să fie în regulă. Am mârâit dispreţuitor: Doamne, am fost o idioată.

— Dean a fost idiotul. Andrew şi-a pus telefonul pe tejgheaua barului şi s-a uitat fix la mine. A fost doar vina lui Dean. Absolut deloc a ta.

— Şi l-am lăsat să scape cu asta. Am dat drumul unui oftat plin de dezgust. Pentru că eram speriată că nu voi mai fi populară dacă nu aş fi făcut-o. Sunt atât de furioasă pe mine.

În colegiu, când au circulat bârfe cum că un boboc ar fi profitat de o jucătoare de lacross, fusesem furioasă pe ea fiindcă nu îl denunţase. Nu îi lăsa să scape aşa uşor cu asta! îmi venise să ţip, stând alături de ea la rândul de la bufetul cu salate. Dar apoi ceva legat de felul în care ea îşi aşeza bucăţile de conopidă pe vârful salatei — nimeni nu şi-a pus vreodată conopidă în salată — s-a balansat ca o bilă de demolări spre inima mea. M-a făcut să mă întreb dacă asta fusese leguma ei preferată în copilărie, dacă mama ei o gătea special pentru ea, dacă fraţii şi surorile ei suspinau de ură împotriva conopidei. Voiam să mă desprind şi să îmi înfăşor mâinile în jurul ei, să îmi apăs faţa pe părul ei blond, mirosind a săpun, spunându-i: „Ştiu“.

Pentru că nici eu nu am putut să o fac. Domnul Larson îşi vârâse capul, cu părul lui neglijent, în biroul directorului Mah la prima oră a dimineţii de luni, aşa cum plănuiserăm, spunându-i că mai fusese o altă problemă cu Dean Barton şi cu noul student Liam Ross. Nici măcar nu am ajuns în sala de clasă. Doamna Dern m-a găsit pe hol şi mi-a spus că eram chemată în biroul directorului Mah de urgenţă. M-am târât pe lângă clasele a unsprezecea şi a douăsprezecea, prin cantină, câscând alături de puţinii elevi care luau micul dejun, şi apoi pe scările către aripa administrativă. Domnul Larson stătea în colţul biroului lui Mah, lăsând politicos singurul scaun liber pentru mine. Am refuzat să îl privesc, puteam simţi doar aşteptarea din zâmbetul său încurajator. Cum negasem tot, singurul loc la care mă puteam uita era înspre saboţii mei Steve Madden, tălpile înălbindu-li-se de la apa de ploaie. Mă întrebam dacă mama ştia cum să îi cureţe.

— Deci nu ai un incident de raportat?

Directorul Mah practic a pufăit, fără să se străduiască măcar să îşi ascundă uşurarea. Familia Barton finanţase noua extensie a cantinei, la urma urmei.

Am zâmbit şi am spus că nu. Tăietura de pe faţa mea era abia acoperită de fond de ten. Directorul Mah a observat-o şi a încercat fără succes să pretindă contrariul.

— Ce s-a întâmplat? m-a chestionat domnul Larson pe hol.

— Putem s-o lăsăm baltă? l-am rugat.

Nu m-am oprit din mers. Eram sigură că voia să îşi pună mâna pe braţul meu şi să mă oprească, dar amândoi ştiam că nu o va face. Am mers şi mai repede, încercând să scap de dezamăgirea lui. Umplea coridorul asemenea unui parfum ieftin.

Acum, după toţi anii ăştia, Andrew mă examina la fel cum ai face cu un pistrui nou de pe pieptul tău. Când a apărut şi ăsta, mai exact? Ar putea fi periculos?

— Nu trebuie să fii atât de aspră cu tine, Tif, a spus el. Doar încercai să treci peste asta. În lumina blândă a barului, nu am putut descoperi nici măcar un defect pe faţa lui frumoasă. Ai reuşit să faci ceva cu viaţa ta şi încă într-un mod cinstit. Nu ca alţi oameni pe care îi cunoaştem.

Fierbeam. Se referea la Dean, chiar dacă uneori credeam că ne asemănam mai mult decât aş vrea să admit.

Am stat într-o tăcere tulbure preţ de câteva minute, luminile domolindu-ne fiecare cută, umplând golurile. Am urmărit, cu coada ochiului, cum chelnerul ne observase din nou. Am încercat să îl fac să plece, să îi fac vânt, dar a întrebat:

— Vă mai pot servi cu ceva?

Andrew se căuta prin buzunare.

— Doar nota de plată.

Martiniul meu proaspăt adus licărea batjocoritor.

— Poate luăm împreună prânzul? am încercat. Când vom fi amândoi în oraş în weekendul acela.

Andrew şi-a găsit cardul şi l-a îndreptat spre bar. Mi-a zâmbit.

— Mi-ar plăcea.

Am zâmbit şi eu.

— Mulţumesc pentru băutură.

— Îmi pare rău că nu mai pot sta. Andrew şi-a scuturat ceasul ieşit de sub mânecă şi a ridicat din sprânceană uitându-se la oră. Chiar sunt presat de timp.

— E în regulă, doar voi sta aici, bând de una singură — am oftat într-un fel măreţ — bucurându-mă de oamenii care se holbează la mine şi se întreabă cine sunt şi cu ce mă ocup.

Domnul Larson a râs.

— Deci am devenit un tip destul de dulce. Sunt mândru de tine, Tif.

Sistemul s-a crăpat puţin mai tare.

***

Uşa de la dormitor era închisă, o dungă întunecată alunecând paralel cu podeaua. Luke trebuia să se fi culcat devreme. Mi-am dat jos rochia de piele şi m-am aşezat pe unitatea de aer condiţionat, pentru câteva momente.

M-am spălat apoi pe faţă şi pe dinţi. Am încuiat uşa şi am stins luminile. Mi-am lăsat hainele pe canapea şi m-am strecurat în dormitor în sutien şi chiloţi — îi purtasem pe cei drăguţi. În caz de... ceva.

Luke s-a mişcat când am deschis un sertar.

— Bună, a şoptit.

— Bună.

Mi-am desfăcut sutienul şi l-am lăsat să cadă pe podea. Luke obişnuia să îmi

spună să merg în pat doar după ce fac asta, dar nu o mai zicea în ultima vreme. Mi-am tras o pereche de boxeri şi un maiou fără mâneci.

M-am strecurat sub aşternuturi. Aerul din cameră era rece şi artificial, aparatul de aer condiţionat zumzăind agresiv în colţ. Becurile erau stinse, dar se vedea totul din cauza luminilor estompate de la Freedom Tower, cei de la Patrick Batemans conectându-şi computerele la centralele întinse ale companiei Goldman Sachs, astfel că am putut observa că ochii lui Luke erau deschişi. Nu poţi găsi o cameră complet întunecată în New York, alt motiv pentru care ador să trăiesc aici — lumina de afară revărsându-se înăuntru la orice oră, încredinţându-mă că mai e cineva treaz, cineva care ar putea să mă ajute dacă ceva rău s-ar întâmpla.

— Ai obţinut ce voiai? m-a întrebat Luke, cu vocea plată ca pista de alergare din West Side Highway.

Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— A fost bine să vorbesc cu el.

Luke s-a întors, spatele lui fiind o sentinţă adresată mie.

— Voi fi atât de bucuros când se va încheia totul şi lucrurile vor reveni la normal.

Ştiu de ce fel de normal îi e dor lui Luke, o ştiu pe acea Ani dorită de el în pat. E Ani după o noapte la Chicken Box, barul din Nantucket, faimos pentru şirul lung de fete ce tremură în rochiile lor Calypso scurte şi colorate ca ouăle de Paşte. Este o chelneriţă acolo, Lezzie. În realitate, numele ei e Liz, dar când te asemeni cu o Delta Burke mai tânără, doar că puţin mai slabă, îmbrăcată într-un material de camuflaj, şi te joci cu un piercing din nas, jegoşii cu sânge albastru cred că se ridică la nivelul genial de comedie al lui Louis C.K. dacă te poreclesc Lezzie.

Soţiile prietenilor lui Luke devin agitate şi incomodate în prezenţa lui Lezzie, dar eu nu. A devenit gluma permanentă a grupului: trimite-o pe Ani să ia băuturile, se va întoarce cu cel puţin o băutură Life is Good pe gratis (o combinaţie dezgustătoare de vodcă de zmeură, Sprite, suc de merişoare şi Red Bull), pentru că Lezzie o iubeşte. Şi Luke o iubeşte — deoarece ea ilustrează marea diferenţă dintre mine şi celelalte fete, cu cerceii lor pompoşi de perle şi hainele drăguţe, dar lipsite de sexualitate într-un mod arogant. Luke a obţinut fata care nu

tremură în prezenţa unei lesbiene dure, fata care de fapt se amuză flirtând cu ea.

— E micuţa mea Ani Lennox, spune Lezzie de fiecare dată când mă vede. Câte dietetice?

Obişnuiesc să arăt pe degete numărul fetelor care vor Life is Goods cu Sprite dietetic şi Red Bull light, şi Lezzie o să râdă cu bună ştiinţă şi o să spună:

— Sunt gata într-o clipă.

În timp ce Lezzie prepară băuturile, nasul lui Luke îmi va atinge uşor părul şi mă va întreba la ureche:

— De ce îţi spune Ani Lennox din nou?

Şi de fiecare dată îmi înclin capul, oferindu-i tot mai mult din gâtul meu pe măsură ce spun:

— Pentru că Annie Lennox e gay. Iar dacă sunt gay, atunci poate să mi-o tragă.

Până când Lezzie aşază băuturile pe bar, Luke o are deja sculată în pantalonii lui scurţi Nanutcket şi trebuie să păşesc strategic în faţa lui în timp ce ducem băuturile spre familiile Booth, Grier şi Kinsey.

— Cele cu lămâie sunt dietetice, le spun fetelor, minciuna conturându-se într-un zâmbet sadic pe faţa mea.

Lezzie adoră să le servească bombe calorice „dietetice“ târfelor bine întreţinute ce poartă mărimea douăzeci şi şase la blugii lor albi.

Dăm câteva pe gât, destul cât să creştem temperatura aerului de afară. În Nantucket pot fi uneori zece, chiar cinci grade Celsius atunci când soarele dispare de pe cer, chiar şi în cea mai aprigă perioadă a verii. Apoi comandăm un taxi şi ne întoarcem la proprietatea Harrison, unde sunt destule dormitoare pentru a dormi întreaga clasă de absolvenţi colegi cu Luke. Unii oameni stau treji ca să fumeze iarbă, să joace beer pong, sau să facă la microunde combinaţii ciudate de mâncare pentru oameni beţi în bucătărie, dar eu şi Luke nu. Nu, noi mergem mereu direct în pat, rochia fiindu-mi ridicată în jurul taliei chiar înainte de a deranja aşternuturile. Cu mult timp în urmă am decis că voi purta mereu o rochie la Chicken Box, indiferent de frigul de afară. Uşurează lucrurile odată ajunşi

acasă.

Sunt mereu fascinată de faţa lui Luke când grohăie deasupra mea, venele care i se ivesc, felul în care sângele îi curge în obraji, umplându-i spaţiile dintre pistrui, astfel încât pare că nu are niciunul. Nu încearcă niciodată să mă facă să termin în nopţile astea — e ca şi cum ar fi decis că acest ritual e în întregime al lui — dar oricum mi se întâmplă mereu. Şi asta pentru că îmi amintesc de acum aproape doi ani, când Lezzie m-a urmărit în baie şi m-a împins la perete, cu buzele ei surprinzător de delicate şi de agitate peste ale mele. Felul în care şi-a împins coapsele cărnoase între picioarele mele în timp ce o sărutam înapoi, oferindu-mi ceva în care să mă apăs, un loc în care să îmi potolesc durerea.

M-am frământat dacă să îi spun lui Luke despre asta. Nu pentru că ar fi fost lucrul corect de făcut, sau orice alt rahat despre integritatea morală, ci pentru că nu mă puteam decide — ar fi fost excitat? Sau dezgustat? Să găseşti echilibrul între încântare şi stranietate, asta a fost mereu lupta cu Luke.

În cele din urmă am decis să nu o fac. Poate că i-aş fi spus dacă Lezzie aducea mai mult a Kate Upton, dacă nu ar fi ales să mă sărute pe când am început să mă stric precum o cutie de lapte uitată în fundul frigiderului.

Totuşi, sunt chiar acolo cu Luke când îşi strânge mai tare ochii închişi şi geme pentru ultima dată. Îmi place când un tip rămâne în mine după orgasm, dar Luke se înmoaie rapid. Se răsuceşte pe spate şi gâfâie cât de al naibii de mult mă iubeşte.

Poate că nu voi ieşi niciodată din groapa burgheză, dar asta nu înseamnă că nu sunt şi eu o soţie-trofeu. Doar că eu sunt un exemplar diferit.

Capitolul 10

M-am simţit foarte liniştită şi hotărâtă după ce ieşisem din biroul directorului Mah. Se poate să-l fi dezamăgit pe domnul Larson aşa cum el nu ar fi făcut-o niciodată, dar nu puteam insista acum asupra acestui lucru, pentru că următorul pas era clar. Să ajung la Olivia. Să-mi cer iertare pentru scandalul pe care-l stârnisem şi pentru că îi făcusem probleme acasă. Să fac orice era necesar pentru a reintra în graţiile ei. Am considerat că era posibil, pentru că era în interesul lui Dean să rămân fericită. Olivia avea să urmeze exemplul lui Dean, eram sigură de asta.

Am încercat să-i dau de urmă înainte de prânz. M-am uitat chiar şi pe sub uşa cabinei ei preferate din toaletă. Dar fără succes. Următoarea mea şansă era prânzul. Ceea ce însemna că trebuia să ajung la ea înainte ca ceilalţi să se aşeze, lucru uşor pentru că Olivia era de obicei prima persoană care ţinea locurile de la masă, fiindcă ea nu stătea niciodată la rând pentru prânz. Am găsit-o la locul ei obişnuit, executând ritualul ei preferat: sfâşia coada unui jeleu în formă de peşte, rulând bucăţelele în formă de mingi înainte de a le înghiţi. Văzând vânătaia în formă de semi-lună care îi înconjura colţul din dreapta al gurii, mi s-a făcut rău. Mi-aş dori să pot spune că gândul a ceea ce îi făcuse tatăl său mi-a întors stomacul pe dos, dar aveam paisprezece ani şi eram egoistă. Acea vânătaie era înmormântarea mea.

— Liv, am spus, sperând că la auzul numelui ei de alint avea să se înmoaie.

— Poftim? a întrebat, de parcă i se păruse că cineva i-a rostit numele, dar nu era sigură. M-am aşezat lângă ea.

— Îmi pare atât de rău pentru sâmbătă. Mi-am amintit ce mi-a spus Dean şi am adăugat: N-ar trebui să fumez după ce beau. Mă face praf.

Olivia s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit atât de cumplit, atât de detaşată de orice emoţie umană, încât şi acum mă trezesc uneori în mijlocul nopţii, bântuită

de această amintire.

— Sunt în regulă. A indicat privirea spre obrazul meu, spre tăietura acoperită cu stângăcie cu fond de ten. Suntem la fel.

— La naiba, aici erai, Finny! Dean era aproape de mine, ţinând o tavă plină ochi de sendvişuri şi chipsuri şi suc. A trântit-o lângă mine. Ce naiba? Credeam că ne-am înţeles.

Am spus că nu înţeleg.

— Tocmai am ieşit din biroul blestematului de Mah, a spus.

Apoi a anunţat, cu voce tare, pentru grupul care se aduna la masă, că primise un avertisment din pricina unui „incident“ care se petrecuse în weekend şi că s-ar fi putut să nu fie în stare să joace în marele meci cu Hoverford din acea săptămână. Acest lucru a stârnit un oftat scandalizat din partea tuturor.

— Asta-i o aiureală, a izbucnit Peyton, iar Liam l-a aprobat cu înverşunare, chiar dacă el nu juca fotbal.

— Ei bine, a mormăit Dean, pot să joc dacă nu se mai întâmplă altceva până atunci.

(Întotdeauna mi-am dorit să-i fi spus, Atunci pur şi simplu nu mai viola pe nimeni în următoarele două zile.)

Dean mi-a aruncat o privire nimicitoare.

— Am crezut că suntem în regulă.

— N-am fost eu, m-am smiorcăit.

— Deci nu tu ai fost în biroul lui mai devreme în dimineaţa asta? a insistat Dean.

— Am fost, dar nu m-am dus acolo de una singură, am spus. El şi domnul Larson m-au chemat. N-am avut de ales!

Dean şi-a mijit ochii mici către mine.

— Dar cum au ştiut ei să te cheme, dacă tu n-ai spus nimic?

— Nu ştiu, am răspuns neconvingător. Cred că doar au bănuit.

— Ce au bănuit? Pieptul lui Dean s-a umflat cu un râs răutăcios. Nu-s nişte afurisiţi de cititori de gânduri ca afurisitul de David Copperfield.

Dean şi-a încrucişat braţele la piept în faţa corului de râsete ale grupului. M-aş fi alăturat şi eu, dacă înţepătura n-ar fi fost îndreptată spre mine. Era ceva atât de atrăgător, într-un mod bizar, în faptul că Dean ştia cine a fost David Copperfield, că s-a referit astfel la el.

— Dispari odată de aici, TifAni. Du-te şi muşcă-i scula domnului Larson!

Am privit în jurul mesei. La zâmbetele superioare ale Oliviei, lui Dean şi ale lui Peyton. Hilary nu mi-a făcut asta, dar nici nu s-a uitat la mine.

M-am întors şi am ieşit din noua cantină, trecând pe sub tăbliţa de pe ultimul stâlp, pe care scria, admirativ, FAMILIA BARTON, 1998.

***

M-am gândit că domnul Larson nu avea să-mi ceară prea multe la antrenamentul din ziua aceea, după toate prin câte trecusem, dar a fost mai crud ca niciodată. Am fost singura care nu a reuşit să termine testul de alergare sub şapte minute şi treizeci de secunde, aşa că toată lumea a trebuit să facă ture suplimentare din cauza mea. L-am urât. Am plecat în timpul întinderilor de la final, chiar dacă domnul Larson ne spusese cândva acele legende după care muşchii aveau să ne doară dacă nu îi întindeam bine de tot după ce alergam. M-a strigat să mă întorc, dar i-am spus doar că mama venea să mă ia devreme şi că trebuia să plec.

De obicei luam trenul de la şcoală spre casă, dar, în acea zi, mama mă lua pentru că voia să prindem promoţiile de la Bloomingdale‘sul din Complexul King of Prussia.

Nu am folosit niciodată duşurile din vestiar după antrenament. Nimeni nu o făcea. Erau scârboase. Dar în acea zi a trebuit să fac o excepţie, pentru că nu am

vrut să-mi petrec următoarele ore dârdâind în hainele mele transpirate în timp ce încercam jachete din lână. M-am spălat rapid sub apa care mirosea a stătut, de parcă rămăsese în conducte de pe vremea când locul era o şcoală cu internat. Înfăşurată într-un prosop, am păşit spre dulapul meu, în vârful picioarelor, încercând să ating cât mai puţin podeaua lipicioasă. Când am luat colţul, le-am zărit pe Hilary şi pe Olivia. Niciuna dintre ele nu făcea vreun sport sau educaţie fizică, şi nu le mai văzusem niciodată în vestiar până atunci.

— Ce faceţi? am întrebat.

— Hei! a spus Hilary, vocea ei ciudată şi guturală fiind mai energică decât de obicei.

Îşi prinsese părul într-o coadă înaltă de când o văzusem la ora de chimie. Îi scăpase o şuviţă din părul blond cafeniu, atât de subţire şi supraîngrijit încât stătea drept în sus, ca un ac subţire într-o coroană.

— Te căutam pe tine.

— Serios? Vocea mea a crescut.

— Aha, s-a amestecat şi Olivia. Sub lumina palidă, ca de laborator, nasul ei părea însămânţat cu grăunţe micuţe şi negre. Ce faci, hm. Ce faci în seara asta?

Orice îmi ceri tu să fac.

— Ar trebui să merg la cumpărături cu mama. Dar pot să o fac în altă seară, dacă e nevoie.

— Nu. Olivia i-a aruncat o privire lui Hilary, agitată. E în regulă, putem să o facem altă dată.

A început să meargă spre ieşire, iar eu mi-am pierdut firea.

— Nu, serios, am strigat după ea. Nu e mare lucru. Pot pur şi simplu să-i spun mamei că o să mergem în altă seară.

— Nu-ţi face griji, Tif. Hilary s-a întors, profilul ei fiind aproape ca al unui samurai. Avea un fel de remuşcare în privirea-i stranie. Altă dată.

S-au îndepărtat în grabă. La naiba. Fusesem prea înflăcărată. Le speriasem. Mi-am tras furioasă hainele pe mine, mi-am trecut cu greu o perie prin părul ud.

Stăteam jos pe bordura din afara sălii, aşteptând-o pe mama, când Arthur şi-a lăsat ghiozdanul pe jos, lângă picioarele mele, şi s-a aşezat.

— Hei.

— Bună, am spus, aproape cu sfială.

Trecuse ceva timp de când nu mai vorbiserăm.

— Eşti bine?

Am dat din cap că da, şi chiar eram. Interacţiunea cu Olivia şi Hilary mă revitalizase. Încă mai era o şansă.

— Serios?

Arthur a privit în sus către soare, mijindu-şi ochii în spatele ochelarilor cu lentilele mânjite neglijent, dar cumva cu intenţie, ca un grafitti pe peretele unei clădiri abandonate.

— Pentru că am auzit ce s-a întâmplat.

Mi-am întors capul ca să mă uit la el.

— Ce ai auzit?

— Ei bine... A ridicat din umeri. Vreau să spun că toată lumea ştie deja despre petrecerea de la Dean. Ce s-a întâmplat cu Liam. Şi cu Peyton. Şi cu Dean.

— Mersi că îi enumeri pe toţi în felul ăsta, am mormăit prost dispusă.

— Şi pastila de a doua zi, a adăugat.

— Doamne Dumnezeule, am suspinat.

— Toţi cred că ai spart petrecerea Oliviei pentru că erai geloasă că ea şi Liam se cuplau.

— Lumea crede asta?

Mi-am îngropat capul între genunchi, şuviţe de păr umed alunecându-mi peste braţe, ca nişte şerpi.

— E adevărat? a întrebat Arthur?

— Lumea nu se întreabă cum m-am ales cu asta?

Am arătat spre obraz, pe care nici măcar nu mă sinchisisem să-l acopăr cu fond de ten după duş.

Arthur a ridicat din umeri.

— Ai căzut?

— Aha, am fornăit. Iar Dean m-a prins.

Am recunoscut BMWul roşu al mamei virând pe alee. Ieşea în evidenţă între berlinele şi SUV-urile cafenii şi posomorât de negre. Bineînţeles că mama lui TifAni FaNelli conducea o maşină roşie de târfe, vulgaritatea ei era genetică.

— Trebuie să plec, i-am spus lui Arthur.

***

Dimineaţa a sosit, fragilă şi senină. Toamnă serioasă, aşa că m-am înfăşurat cu entuziasm în noua jachetă neagră pe care mama mi-o cumpărase cu o seară în urmă. O găsisem la Banana Republic, şi nu era la promoţie ca acelea de la Bloomingdale‘s. Dar mama a spus că arătam atât de şic, încât mi-ar fi cumpărat-o oricum. A trebuit să plătească atât cu cardul cât şi cash, iar apoi m-a rugat să nu-i spun lui tati. Doamne, m-a scârbit când i-a spus tati.

În timpul călătoriei cu trenul spre şcoală, speranţa încă mai era un balon plin de strălucire în pieptul meu. Hilary şi Olivia nu o terminaseră încă cu mine. Aerul avea o încărcătură proaspătă, iar eu arătam „şic“.

Când am intrat în şcoală, am simţit altceva. O pulsaţie. Coridoarele pompând, însufleţite de ea. În acea dimineaţă, un grup mic de boboci şi de elevi din clasa a zecea, toţi cu excepţia celor din clasele mai mari, s-au îngrămădit la intrare, căscând gurile la ceva grandios. M-am apropiat de clasele a unsprezecea şi a doisprezecea, un loc unde doar ei aveau voie să intre, o regulă extrem de strictă pe care o respectau până şi părinţii şi profesorii. Mai degrabă ar fi rămas în cadrul uşii, strigând numele elevului pe care îl căutau, decât să păşească înăuntru şi să-l caute cu propriii ochi.

De această dată, când m-am apropiat, mulţimea s-a dat la o parte. O evitare care s-a format în ritmul unui film rulat cu încetinitorul.

— Dumnezeule! a spus Allison Calhoun, o fată din clasa a noua care-mi dăduse peste nas în prima zi, dar care a început să mă pupe în fund când a văzut că Olivia şi Hilary se împrieteniseră cu mine. A chicotit în pumn cu răutate.

După ce mi-am croit drumul printre ei, am aflat ce atrăsese mulţimea. Pantalonii mei scurţi de alergare — cei pe care îi purtasem cu o zi în urmă la antrenament — erau prinşi în pioneze pe panoul cu informaţii de pe perete, dedesubtul unei însemnări scrise de mână: MIROASE O TÂRFĂ (PE PROPRIA TA RĂSPUNDERE... PUTE!). Cuvintele erau scrise cu litere rotunjite şi aprinse, culoarea şi forma fiind la fel de vesele ca ale unui mesaj pentru un târg de produse de patiserie care strânge fonduri pentru copiii bolnavi de cancer. Numai o fată le-ar fi putut scrie. O convingere s-a întărit în mine pe măsură ce mi le-am amintit pe Hilary şi Olivia, purtându-se atât de ciudat de drăguţ în vestiar, cu o zi în urmă.

M-am retras din mulţime în acelaşi fel precum intrasem. Era o toaletă chiar în drumul meu, aşa că m-am închis într-o cabină, amintindu-mi că îmi venise ciclul cu o zi înainte, şi că mă simţisem atât de eliberată din această cauză, pentru că însemna că pastila de a doua zi îşi făcuse efectul. Alergarea îmi dăduse frâu liber. Când mă dezbrăcasem de pantalonii scurţi, fuseseră pătaţi cu un roşu-maroniu. Nici măcar nu-mi puteam imagina cât de murdar şi scârbos arătau, cât de îngrozitor trebuie să fi mirosit combinaţia de transpiraţie şi sânge de ciclu. Fusesem atât de distrasă de bunăvoinţa bruscă a lui Hilary şi a Oliviei, încât nu observasem că îmi lipseau pantalonii când mi-am împachetat lucrurile.

Uşa s-a deschis şi am auzit ultima parte a unei dezbateri aprinse:

— O merită.

— Haide, e prea răutăcios, nu crezi?

Fără zgomot, m-am urcat pe toaletă, lăsându-mă apoi pe vine.

— Dean o duce prea departe, a spus altcineva. Totul e o distracţie şi o joacă până când încearcă să se sinucidă, ca Ben.

— Ben nu se poate abţine să nu fie gay, a spus prima fată. Ea nu se poate abţine să nu fie o târfă.

Prietena ei a râs, iar eu mi-am stăpânit un suspin adânc. Am auzit apa curgând şi zgomotul şerveţelelor fâşâind în mâinile lor. Apoi uşa căscându-se şi închizându-se în urma lor.

Nu chiulisem în viaţa mea de la şcoală. Nici măcar acum nu pot suna la muncă să spun că sunt bolnavă, toată supunerea fetei cuminţi şi catolice mângâindu-mă dintotdeauna, dar acea zi mă făcuse praf, distrugând orice temere legată de ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu aş fi respectat regulile. Tot ce conta era să-mi ling rănile, atât de copleşitoare, încât abia mai respiram. Am aşteptat fix unde eram, învârtind o şuviţă de păr între degete din nou şi din nou („comportament de autocalmare“ conform expertului în limbajul trupului de la The Women’s Magazine), până când soneria primei pauze s-a oprit. Am mai stat cinci minute ca să fiu sigură că nu aveam să dau peste vreunul rătăcit pe coridoare. Apoi m-am coborât de pe capacul wcului, silenţioasă ca Omul-Păianjen, am împins uşa de la baie şi am păşit senină de-a lungul coridorului, ieşind pe uşa din spate. Aveam să iau trenul spre Thirtieth Street Station. Să hoinăresc prin oraş pentru restul zilei. Eram aproape de ieşirea din parcare, când am auzit pe cineva în spatele meu strigându-mi numele. Era Arthur.

***

— Cred că mai avem nişte resturi de lasagna pe aici.

Arthur a privit încordat în frigiderul care bâzâia zgomotos.

Am aruncat o privire la afişajul cuptorului: 10:15.

— Sunt în regulă.

Arthur a închis uşa izbind-o cu şoldul, având o tavă în mâini, partea de deasupra acoperită cu o crustă galbenă de brânză. A tăiat o felie apreciabilă şi a introdus farfuria în cuptorul cu microunde.

— O. Şi-a lins sosul de roşii de pe deget şi s-a lăsat pe călcâie, scotocindu-şi ghiozdanul. Poftim!

Mi-a aruncat pantalonii scurţi.

Erau uşori ca o foaie de hârtie, dar când mi-au aterizat pe genunchi am scos un oftat de bariton de parcă cineva mă lovise în stomac.

— Cum i-ai luat?

I-am netezit pe genunchi ca pe un şervet pentru cină.

— Pantalonii tăi nu sunt ca afurisita de Mona Lisa, a spus.

— Ce înseamnă asta?

Arthur şi-a închis fermoarul ghiozdanului şi şi-a dat ochii peste cap.

— N-ai fost niciodată la Luvru?

— Ce e Luvru?

Arthur a râs.

— Of, Doamne!

Cuptorul a sunat, iar Arthur s-a ridicat să verifice mâncarea. Era cu spatele la mine, aşa că mi-am mirosit rapid pantalonii. Trebuia să aflu ce mirosise toată lumea.

A fost rău. Mirosul era înţepător, elementar, îţi intra în plămâni ca o boală. Am

îndesat ghemotocul jilav în ghiozdan şi mi-am sprijinit capul pe braţ, lacrimile şerpuind fără sunet pe o traiectorie diagonală a nasului meu.

Arthur s-a aşezat în faţa mea, lăsându-mă să plâng în timp ce el a înfulecat grămezi aburinde de carne în sos roşu. Între îmbucături, a spus:

— Când termin asta o să-ţi arăt ceva care o să te facă să te simţi mai bine.

Arthur a dat gata porţia de lasagna în câteva minute. Şi-a dus farfuria la chiuvetă şi a lăsat-o acolo, nici măcar sinchisindu-se să o clătească. Cu o fluturare scurtă a mâinii, a pornit spre uşa din colţul bucătăriei. Bănuisem că era o uşă spre o cămară sau spre o debara, dar Arthur a deschis-o pentru a dezvălui un dreptunghi negru mat. Aveam să descopăr mai târziu că vechea locuinţă a lui Arthur nu ducea lipsă de uşi — ducând spre casa scării din spate; spre dulapuri; spre camere pline de mormane de cărţi şi hârtii, cu canapele zgrunţuroase, acoperite de modele florale. La un moment dat, familia din partea mamei lui Arthur a avut bani, dar era atât de blocată în trusturi, în decizii judecătoreşti complicate din trecut, încât nimeni nu avea să-i cheltuie vreodată. Domnul Finnerman îi părăsise pe Arthur şi mama lui cu opt ani în urmă, ceea ce o distrusese pe doamna Finnerman, dar ea încerca să susţină contrariul. „O gură mai puţin de hrănit!“, îi plăcea să spună, oricând simte că e compătimită. Doamna Finnerman obţinuse o slujbă la Bradley nu la mult timp după ce l-a născut pe Arthur, ştiind că domnul Finnerman nu avea niciodată de gând să se trezească înainte de prânz, că nu avea să-şi facă vreodată datoria, că postul ei avea să-i asigure un loc fiului ei, şi o şansă, financiar vorbind. Nu toţi de pe Main Line sunt nişte bogătaşi, dar priorităţile sunt cu siguranţă altele decât cele cu care crescusem eu. Educaţia, călătoriile, cultura — pe aceste lucruri ar trebui să fie cheltuite economiile, nicidecum pe maşini luxoase, logouri stridente sau îngrijirea personală.

Cu toate acestea, în zona Main Lineului, să provii dintr-o familie care a avut bani cândva era infinit mai acceptabil decât să provii dintr-una care se îmbogăţise recent. Era unul dintre motivele pentru care Arthur îl desconsidera pe Dean. Arthur avea un bun mult mai valoros decât ultimul Mercedes S-class: el avea cunoştinţe. Ştia lucruri misterioase precum să ofere sarea şi piperul laolaltă, sau că biftecul trebuie gătit în sânge. Ştia că Times Square era cel mai condamnabil loc de pe pământ şi că Parisul era împărţit în douăzeci de arondismente. Destul de curând, la conexiunile şi notele lui, avea să fie acceptat la Columbia, unde familia din partea mamei sale avea o moştenire.

Cu mâna pe încuietoarea uşii, s-a întors către mine:

— Vii?

M-am apropiat, am făcut câţiva paşi stângaci înainte ca întunericul să mă înghită cu totul. Urâsem dintotdeauna întunericul. Chiar şi acum mă bag în pat lăsând lumina de pe hol aprinsă.

Arthur a pipăit de-a lungul peretului până când a găsit întrerupătorul şi s-a aprins un bec. Un nor de praf s-a ridicat la primul lui pas. Se descălţase când intraserăm în casă, iar picioarele îi erau umflate, pielea uscată şi strălucitoare ca a unui bebeluş.

— Subsolul meu nu arată aşa, am spus, având grijă să nu rămân prea mult în urmă.

Podeaua era din beton cenuşiu, pereţii sparţi, dezvăluind adâncimi acoperite cu puf portocaliu. O grămadă neorânduită ocupa o parte a subsolului — mobilier stricat, cutii cu discuri zgâriate, cărţi prăfuite, numere vechi din New Yorker cu început de mucegai.

— Lasă-mă să ghicesc. Arthur mi-a rânjit peste umăr. Sub becul gălbicios, acneea i s-a împurpurat. Ai covoare la subsol!

— Aşa, şi? Arthur a continuat să meargă spre maldărul dinspre peretele îndepărtat şi nu mi-a răspuns. Mi-am ridicat vocea pentru a se auzi până în capătul încăperii. Care-i problema cu carpetele?

— Sunt de prost-gust, mi-a explicat, făcându-şi cu greu drum printre cutii.

Pentru tot restul vieţii mele, aveam să trăiesc numai în locuinţe cu podele din parchet.

Arthur s-a ghemuit la pământ, astfel încât pentru o clipă i-am putut vedea doar unduirea soioasă a părului.

— Ca să vezi — apoi a început să râdă — uită-te la asta.

Când s-a ridicat, ţinea în mâini capul unui cerb mort, ridicându-l sus în aer, ca pe o jertfă.

Am strâmbat din nas.

— Spune-mi te rog că nu e adevărat.

Arthur s-a uitat pentru o clipă fix în ochii blajini ai animalului, de parcă încerca să se decidă.

— Normal că-i adevărat, a conchis. Taică-meu vânează.

— Nu sunt de acord cu vânătoarea, i-am spus cu asprime.

— Dar eşti de acord cu hamburgerii. Arthur a depozitat cerbul într-o cutie goală. Un corn parcă sculptat s-a răsucit în aer, un vrej din os care nu ducea nicăieri. Tu doar îi laşi pe alţii să facă treaba murdară în locul tău.

Mi-am încrucişat mâinile la piept. Am vrut să spun că nu eram de acord cu vânătoarea ca sport, dar nu-mi doream să mă cert cu el şi să prelungesc această mică excursie educativă. Abia coborâserăm de câteva minute şi deja îmi simţeam pielea umedă şi rece, ca atunci când stai prea mult timp într-un costum de baie umed.

— Ce vrei să-mi arăţi? l-am presat.

Arthur s-a îndoit, scormonind într-o altă cutie, examinând orice scotea la iveală şi lăsând deoparte atunci când constata că nu era ceea ce căuta.

— Aha!

A ridicat ceea ce părea să fie o enciclopedie şi mi-a făcut semn să mă apropii. Am oftat şi am urmat calea pe care el o deschisese printre vechituri, dându-mi seama, odată ce am ajuns lângă el, că ceea ce ţinea în mâini era un album de fotografii.

Arthur l-a deschis la coperta interioară de la sfârşit, înclinând pagina astfel încât să pot citi comentariul de lângă vârful roz al degetului său.

Art-man,

N-o să fiu gay şi alte rahaturi, ca să îţi spun ce prieten bun îmi eşti, aşa că dispari!

Bart-man

Am citit comentariul de trei ori până l-am înţeles. Bart-man era Dean, o joacă a numelui său de familie, Barton.

— Din ce an e asta?

— 1999. Arthur şi-a umezit degetul şi a început să întoarcă paginile. Clasa a şasea.

— Şi tu erai prieten cu Dean?

— Mi-a fost cel mai bun prieten. Arthur a chicotit răutăcios. Uite!

S-a oprit la un colaj de fotografii instantanee. Elevii amuzându-se în timpul prânzului, făcând feţe caraghioase în sâmbăta de dinaintea Crăciunului, pozând alături de un uriaş dragon verde, mascota de la Bradley. Era o fotografie în colţul din stânga jos, neclară în felul în care devin toate fotografiile după câţiva ani, astfel încât imaginea noastră din trecut pare ciudată, aparţinând unei lumi vechi, şi ne dăm seama, chiar cu puţin dispreţ, de tot ce ştim acum şi nu ştiam atunci. Arthur şi Dean erau albi ca zăpada, zâmbetele lor cu buze crăpate având nevoie disperată de un balsam de buze. Arthur era un puşti voinic, deşi nici nu se putea compara cu matahala care stătea acum alături de mine. Dar Dean... Era atât de plăpând, cu braţul subţire şi fragil agăţat în jurul gâtului de buldog al lui Arthur, încât ar fi putut fi fratele lui mai mic.

— Asta a fost chiar înainte de vara în care a intrat în perioada de creştere, mi-a explicat Arthur. S-a făcut mare şi s-a transformat într-un tâmpit.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că aţi fost vreodată prieteni.

Mi-am apropiat mai tare faţa de pagina albumului şi mi-am mijit ochii. M-am întrebat dacă şi fetele de la liceul Mt. St. Theresa îi spuneau asta lui Leah acum. „Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că ai fost vreodată prietenă cu TifAni.“ Şi ea ar fi luat în râs neîncrederea lor — ăsta e un compliment, Leah. Dacă încă nu o spuneau, aveau să o spună curând.

Arthur a închis rapid albumul, aproape prinzându-mi nasul înăuntru. Am scos un scâncet slab, tresărind.

— Aşa că nu te mai purta de parcă eşti prima fiinţă care dă de mânia lui Dean Barton. Şi-a trecut degetul peste fontul în relief auriu de pe copertă, cu un aer meditativ. Ar face orice ca să-i facă pe ceilalţi să uite că obişnuia să rămână peste noapte în casa poponarului.

Şi-a pus albumul sub braţ. Am crezut că aveam să plecăm atunci, dar ceva din colţ i-a atras atenţia. S-a dus mai adânc printre cutii şi s-a aplecat, înlocuind albumul de fotografii cu noua lui descoperire. Era cu spatele către mine, astfel încât la început nu am văzut ce avea în mână, am auzit doar micul lui râs aiurit. Când s-a întors, gura unei puşti subţiri şi lungi s-a îndreptat spre mine. Şi-a dus arma mai aproape de faţă, sprijinindu-şi obrazul gras de mâner şi încovoindu-şi degetul pe trăgaci.

— Arthur! am ţipat.

Mi-am pierdut echilibrul, iar mâna mi-a căzut peste un vechi trofeu de înot. Era încheietura mea rănită, cea pe care aterizasem când Dean mă plesnise, şi am zbierat ceva incoerent.

— Doamne, Dumnezeule! Arthur s-a strâmbat cu un râset aproape tăcut şi îngrozit, sprijinindu-se de armă ca de un baston. Calmează-te — a gâfâit, faţa îmbujorându-i-se cu furie — nu e încărcată.

— Chiar nu eşti amuzant.

M-am ridicat şchiopătând şi mi-am presat încheietura, încercând să înlătur durerea.

Arthur şi-a şters ochii şi a oftat, alungând ultimele chicoteli ale crizei sale de râs. L-am privit cu duşmănie, iar el şi-a dat ochii peste cap batjocoritor.

— Pe bune — a renunţat la priză, ţinând puşca de gura ţevii şi întinzându-mi-o — nu e încărcată.

Mi-am eliberat încheietura, apucând mânerul, puţin lunecos, din strânsoarea lui Arthur. Pentru o clipă, am ţinut-o amândoi, o pereche de alergători prinşi de o cameră de filmat, predând ştafeta. Apoi Arthur i-a dat drumul, iar întreaga greutate a puştii mi-a rămas într-o mână. Era mai grea decât crezusem, iar ţeava s-a balansat spre podea, zgâriind betonul. Mi-am strecurat cealaltă mână sub patul rece şi am ridicat-o.

— De ce ar lăsa tatăl tău asta aici?

Arthur a privit fix la vârful de oţel al armei, cu ochelarii aburiţi şi murdari în lumina tremurătoare. Aproape am pocnit din degete, strigând în falset „E cineva acasă?“, dar imediat şi-a împins şoldul în afară şi şi-a lăsat încheietura moale.

— De ce — a spus, vocea devenindu-i uşoară ca un fulg —, ca să facă un bărbat din mine, prostuţo.

A rostit sâsâit ultimul cuvânt, „prossstuţo“, împingând şoldul şi mai tare, iar eu am râs, nefiind sigură care era cea mai potrivită reacţie, dar că râsul era ceea ce aştepta de la mine.

***

Era aproape noiembrie când răcoarea s-a abătut asupra noastră, înlăturând ultimele rămăşiţe rătăcite de căldură ale verii. Chiar şi aşa, picăturile de transpiraţie de sub bustiera de sport mă iritau în timp ce am sunat la soneria uşii lui Arthur. Asistenta echipei de hochei de iarbă a fetelor, care îl înlocuise pe domnul Larson în ultimele săptămânii, habar nu avea ce are de făcut şi ne-a spus doar să alergăm câte opt kilometri în fiecare zi. Orice ca să scape de noi pentru o oră, ca să poată flirta cu responsabilul de atletism de la Bradley, care era căsătorit şi avea doi copii la şcoala generală. Mă apucasem să o scurtez prin pădure şi să fumez la Arthur între kilometrii cinci şi opt. Fie antrenoarea Bethany nu observa că nu mă întorceam cu restul echipei, fie nu-i păsa. Mă gândesc la a doua variantă.

Arthur a deschis puţin uşa, doar atât cât să-şi fixeze un colţ al feţei în cadru, un Jack Nicholson cu coşuri în The Shining.

— O, tu erai, a spus.

— Cine altcineva să fie?

Îl vizitasem după antrenamentele de cros în ultimele câteva săptămâni, începând

din ziua în care chiulisem de la şcoală. Cei de la şcoală m-au prins, nicio surpriză, iar mama şi tata m-au pedepsit, din nou, nicio surpriză. Când părinţii mei m-au întrebat de ce am făcut-o, ce era „atât de important“ încât a trebuit să părăsesc incinta şcolii în mijlocul zilei, le-am spus că îmi fusese poftă de o felie de penne alla vodka de la Peace A Pizza.

— Poftă? a ţipat mama. Ce, eşti însărcinată?

Faţa i s-a pleoştit la gândul că elevele de liceu rămân tot timpul însărcinate şi cât de umilitor ar fi fost pentru ea să trebuiască să-şi ducă fiica de paisprezece ani la cumpărături la A Pea in the Pod.

— Mamă!

M-am înfuriat, cuprinsă de indignare, deşi nu aveam niciun drept să fiu astfel. Nu era prea departe de adevăr.

Cred că cei de la Bradley au bănuit că ceva se întâmplase în clasă în acea zi, ceva ce violase codul de excelenţă morală al liceului, dar Arthur înlăturase pantalonii mei scurţi înainte ca ei să-şi dea exact seama ce anume, şi fără îndoială că nu eu aveam să fiu cea care să le spună.

Mai rău decât că mi s-a stricat reputaţia... domnul Larson dispăruse, fără nicio explicaţie. „Ne-a părăsit pentru a accepta o nouă oportunitate“, a fost tot ce a avut de spus conducerea şcolii. I-am încredinţat lui Arthur, numai lui Arthur, ceea ce se petrecuse în noaptea petrecută acasă la domnul Larson. Ochii i s-au mărit în spatele lentilelor murdare când i-am spus cum dormiserăm în aceeaşi cameră.

— Doamne sfinte! a rostit pe nerăsuflate. Ai făcut sex cu el?

I-am aruncat o privire dezgustată, la care Arthur a râs.

— Glumeam, doar. El are o iubită. Una bună. Am auzit că e model pentru Abercrombie & Fitch.

— Cine ţi-a spus asta? l-am întrebat pe un ton tăios, simţindu-mă numaidecât grasă şi strivită, o ratată mică şi durdulie de care domnului Larson i s-a făcut milă odată.

Arthur a ridicat din umeri.

— Aşa spune lumea.

Chiar dacă eram pedepsită, părinţii mei îşi dădeau doar vag seama când se termina antrenamentul de cros, aşa că îmi puteam pierde vremea nestingherită cu Arthur în cele mai multe zile. Pentru prima dată, m-am simţit recunoscătoare că locuiam atât de departe, încât trebuia să iau trenul spre casă. „Uneori antrenamentul durează o oră şi jumătate, alteori două ore“, îi spuneam mamei. „Depinde de distanţa pe care o avem de parcurs în ziua respectivă.“ Mă credea pe cuvânt, aşa că tot ceea ce trebuia să fac era să o sun de la telefonul cu plată, plin de microbi, din gara Bryn Mawr şi să spun: „Acum îl iau pe cel de şase şi treizeci şi şapte.“ Până atunci, antrenamentul era de mult terminat, iar explozia mea iniţială de euforie se înmuiase sub forma noroiului gros şi cald. Aşezam receptorul la locul său, privind trenul de 6:37 oprindu-se pe loc cu un pufăit alb şi sfârşit. Fie mă mişcam eu mai încet, fie toate celelalte doar păreau a fi.

Ochii lui Arthur s-au aruncat peste umărul meu, spre terenurile de squash din spatele meu şi spre parcare, bone aşteptând să-i ia pe puşti după antrenament, maşinile lor învechite vibrând din cauza postului de radio Y100, ascultat abuziv.

— Unii au trecut pe aici, sunând la uşă şi apoi fugind.

— Cine? am întrebat, fiindu-mi greaţă.

— Cine crezi?

M-a privit cu reproş, de parcă eu îi adusesem la uşa sa.

— Poţi să mă laşi odată să intru?

Un strop tremurător de transpiraţie mi-a scăpat de sub bustieră. A şerpuit agale până în lenjerie.

Arthur a deschis brusc uşa, iar eu am intrat repede înăuntru pe sub braţul său.

L-am urmat pe Arthur în sus pe scări, trei şiruri de trepte care au gemut zgomotos sub greutatea noastră. Se mutase din dormitorul lui în mansardă, îmi explicase prima dată când m-a adus aici sus.

— De ce?

Aruncasem stânjenită o privire de jur împrejurul camerei austere, frecându-mi pielea de găină de pe braţe. Pereţii nu erau izolaţi, iar ca dormitor dădea impresia de improvizaţie, de vulnerabil. Nimic îmbietor. Arthur îşi scosese mâna pe fereastră şi bătuse uşor burta aspră a burlanului de pervaz. Nişte pulbere neagră a zburat în aer, ca nişte fulgi de nea carbonizaţi.

— Intimitate, spusese.

Îşi luase foarte puţine lucruri cu el când se mutase, până şi hainele îi rămăseseră în vechiul dormitor, astfel încât, în fiecare dimineaţă, înainte de a merge la şcoală, îl folosea ca pe un fel de loc de echipare. Un obiect foarte important îl urmase totuşi în călătoria sa spre nord, fiindu-i acordat un loc de onoare deasupra unei stive de manuale şcolare, care serveau drept noptieră: o fotografie din copilăria lui, alături de tatăl său. Era vară, iar ei erau pe ţărm, râzând şi privind cu atenţie oceanul maroniu-închis. Cineva lipise scoici în culori pastelate pe întreaga ramă a fotografiei. O ridicasem odată şi glumisem spunând că arată ca proiectul de lucru manual al unui copil de grădiniţă, iar Arthur mi-a smuls-o din mână.

— Mama mi-a făcut-o. Nu o atinge.

Dedesubtul acestei fotografii preţioase era albumul cu fotografii din perioada gimnaziului de la Bradley, care juca un rol esenţial într-una dintre distracţiile noastre cele mai noi: stricam fotografiile cu clasa ale Picioarelor-Păroase şi ale fetelor HO. Era mai amuzant să îi distrugi aşa cum arătau în gimnaziu — bretele, păr cârlionţat, membre subţiri.

Făceam asta după ce fumam şi ne împleticeam coborând scările, cu picioarele moi şi chicotind, gata să prădăm bucătăria. Doamna Finnerman ţinea consultaţii în clasa ei până la ora cinci, apoi mai stătea încă o oră sau două pentru a nu rămâne în urmă cu munca de birou, aşa încât casa era numai a noastră până atunci. Era o înţelegerea perfectă de care ea nu avea habar.

Unii oameni slăbesc, nu pot să mănânce atunci când sunt stresaţi. Crezusem la început că aveam să păţesc la fel după tot ceea ce se petrecuse, dar odată ce teama cu aromă de acid a ceea ce avea să mi se întâmple a dispărut, scoţând la iveală ceea ce mi se întâmplase, fata cea nouă era deja trecută prin primele şapte săptămâni ale semestrului, iar mâncarea nu fusese nicicând atât de gustoasă.

Arthur îşi dăduse seama de asta cu ani în urmă, şi era entuziasmat să-mi fie complice. Împreună am descoperit tot felul de combinaţii pentru a ne umple golurile emoţionale — pui Nutella la cuptor şi devine o prăjitură de ciocolată consistentă. Asta era înainte să poţi găsi Nutella peste tot, şi eu am întrebat „Ce naiba e asta?“, după ce dădusem prima dată peste ea în dulap. „Ceva rahat european ciudat“, spusese Arthur, ridicând din umeri, iar eu mă strâmbasem, dezgustată. Sau mai puneam câte un rulou din aluat de fursecuri pe o tavă de gătit şi îl băgam la cuptor fără ca măcar să-l sfărâmăm, încălzindu-l ca pe un butuc până când marginile îi deveneau aurii, iar interiorul era un terci necopt cu ouă, pe care îl mâncam cu lingura. Toate hainele pe care mama mi le cumpărase la începutul semestrului mi se împotriveau, deschizătura pantalonilor mei kaki se desfăcea precum picioarele mele cu capul lui Peyton între ele, refuzând să se mai închidă, indiferent de cât de mult alergam.

Astăzi, după ce am tropăit pe scări în bucătărie cu albumul cu fotografii la subsuoara lui Arthur precum geanta clasică Chanel tip plic a viitoarei mele soacre, Arthur a anunţat că voia nachos. A deschis larg uşile dulapurilor de bucătărie, un dirijor dirijându-şi simfonia.

— Eşti un geniu, am spus, gura lăsându-mi apă.

— Vrei să spui un genachos.

Arthur mi-a aruncat o privire impertinentă peste umăr, iar eu m-am îndoit de râs. Apoi eram întinsă pe gresia din bucătăria lui veche, gresie pe care mama ar fi numit-o „bătrânicioasă“. Cuvântul „bătrânicioasă“ mă făcea să râd şi mai tare.

— TifAni, haide, a bombănit Arthur. Nu ai prea mult timp.

A arătat către afişajul cuptorului. Era 5:50.

Gândul că nu aveam să-mi primesc porţia m-a făcut să-mi revin. M-am ridicat în picioare şi am început să scot sosuri din frigider — o grămadă strălucitoare de sos de brânză, salsa roşu-sângerie, un vas plin cu smântână apoasă.

Ne-am luat porţia de nachos în tăcere, extaziaţi, condimentând chipsurile cu neglijenţă. Am dus farfuria la masa pentru micul dejun şi ne-am aşezat, încă tăcuţi, prea prinşi de întrecerea pentru chipsurile cu cea mai multă brânză. Când nu a mai rămas nicio firimitură de tortilla, Arthur s-a ridicat de la masă şi a scos de la congelator o cutie de îngheţată cu bucăţi de ciocolată cu mentă. A găsit

două linguri, le-a înfipt în suprafaţa pastelată şi a pus cutia pe masă între noi.

— Sunt aşa grasă, am suspinat, dezgropând o ditamai bucată de ciocolată.

— Cui îi pasă?

Arthur şi-a vârât lingura în gură, scoţând-o apoi încet afară, savurând de parcă aspira toată carnea de pe un os.

— Am dat peste Dean azi pe coridor. Mi-a spus „Tu chiar ai depăşit gabaritul, nu-i aşa?“

Cel mai mult îmi plăcea îngheţata de la colţuri. Se topea prima, era uşor de luat din apropierea marginii cutiei.

— Gunoi alb afurisit şi bogat! Arthur a străpuns îngheţata cu lingura. Nu ştii nici măcar jumătate din poveste.

Am dat cu limba peste un molar din spate, înlăturând învelişul de ciocolată subţire.

— Ce nu ştiu?

Arthur şi-a încruntat sprâncenele către îngheţată.

— Nimic. Nu contează.

— Bine — m-am oprit din mâncat pentru un moment — acum trebuie să-mi spui.

— Crede-mă. Arthur şi-a coborât bărbia pentru a se uita atent la mine peste ochelari: Nu vrei să ştii.

— Arthur! i-am cerut cu insistenţă.

Arthur a oftat din greu, de parcă îi părea rău că adusese asta în discuţie, dar ştiam că nu îi părea. Cu cât e mai scumpă informaţia, cu atât cel care o păstrează este mai disperat să o dezvăluie, cu atât mai mult trebuie să munceşti pentru a o scoate la suprafaţă. În acest fel ea nu se simte îngrozitor de vinovată pentru că trădează încrederea — ce ar putea să facă? Ea a fost forţată să o facă. Spun „ea“

pentru că e un joc în mod natural feminin, iar acum, când privesc înapoi la toate astea, la felul în care Arthur conducea mingea pe teren ca un expert, îmi dau seama că spune mult mai multe despre sexualitatea lui decât propriile lui declaraţii, atât de teatrale, atât de exagerate, încât nu am putut înţelege niciodată dacă nu cumva îşi bătea joc de toată lumea. Jucând rolul care îi fusese atribuit, şi jucându-l cu genialitate.

— Cred că merit să ştiu, am spus, cu o voce plină de subînţeles. Dintre toţi oamenii.

Arthur şi-a ridicat mâinile, semnul universal de „stop.“ Nu mai putea suporta!

— În regulă, a aprobat. Şi-a înfipt lingura în îngheţată, apoi şi-a lăsat mâinile pe masă, gândindu-se cum să îmi povestească ceea ce urma să-mi povestească: Era un puşti. Ben Hunter.

Mi-am amintit numele din acea noapte de vineri când avusese loc Balul, iar eu plecasem pe furiş cu HO şi cu Picioarele-Păroase ca să-i privesc cum beau la Locul lor. Scârba voioasă a Oliviei faţă de momentul în care îl văzuse pe Arthur făcându-i o felaţie lui Ben, completarea lui Peyton că Ben încercase să se sinucidă, urmată de concluzia răutăcioasă că nu reuşise să o facă. N-am crezut niciodată cu adevărat prima parte a poveştii, mirosea ca o minciună de-a Oliviei, povestită ca să strângă o mulţime curioasă în jurul ei. Chiar şi aşa, ceva m-a oprit să-i spun lui Arthur ce ştiam. O mică parte din mine credea că ar putea fi adevărat, şi nu voiam să aflu dacă chiar era. Nu puteam suporta ideea că Arthur îngenunchease în acel Loc, ciudatul numărul unu sugându-i scula ciudatului număr doi. Arthur era reperul meu intelectual, nu un alt animal turbând desfrânat în călduri. Nu ca mine.

M-am prefăcut că nu mai auzisem numele Ben Hunter înainte.

— Cine e?

— Dean l-a făcut să se sinucidă. Ei bine — Arthur şi-a împins ochelarii în sus pe nas, adăugând încă o amprentă pe lentila stângă —, să încerce să se sinucidă, cel puţin.

Mi-am lăsat lingura în îngheţată, atât de caldă şi cleioasă acum, încât mânerul s-a scufundat, pe măsură ce îi era absorbit vârful.

— Cum? Cum faci pe cineva să încerce şi chiar să se sinucidă?

Privirea lui Arthur s-a înceţoşat.

— Îl hărţuieşti ani de zile, iar apoi îl umileşti... A făcut o grimasă: E dezgustător. Eşti sigură că vrei să afli?

Îngheţata mi-a gâlgâit în gât în timp ce am gemut:

— Ai de gând să-mi spui odată?

Arthur a oftat, iar umerii săi de fundaş au căzut şi mai tare.

— O ştii pe Kelsey Kingsley?

Am dat din cap că da. Aveam o oră de istorie împreună.

— A dat o petrecere de absolvire în clasa a opta. Locuieşte pe, să zicem, un hectar — piscină, terenuri de tenis, toate astea, dar şi mult teren nefolosit. Oricum... Dean şi Peyton şi alţi câţiva fraieri din echipa de fotbal şi-au făcut apariţia. Erau pe-atunci deja la liceu, aşa că a fost înfiorător, dar lui Peyton i se cam scula după Kelsey. Îi plac astea mici. Arthur a arătat din bărbie către mine, de parcă eu eram un bun exemplu. L-au convins pe Ben să meargă cu ei în pădure, spuneau că au iarbă. Arthur a luat o lingură de îngheţată de mărimea unei mingi de golf. Gura îi era toată verde când a deschis-o din nou. Nu ştiu de ce Ben i-a crezut. Eu n-aş fi făcut-o niciodată. Şi ce au făcut Peyton şi tipii ăia? L-au pus pe Ben la pământ şi i-au ridicat tricoul, iar Dean...

Arthur a înghiţit şi a tremurat îndepărtând o încremenire a creierului.

— Dean, ce?

Arthur şi-a apăsat degetele pe tâmple. A expirat. A ridicat din sprâncene spre mine.

— Dean s-a căcat pe pieptul lui.

M-am lăsat pe spate în scaun şi mi-am acoperit gura cu mâinile.

— Asta-i dezgustător.

Arthur şi-a umplut lingura cu şi mai multă îngheţată.

— Ţi-am spus. În orice caz — a ridicat din umeri — după ce l-au lăsat să plece, el a fugit de-acasă. Lipsea de aproape douăzeci şi patru de ore când cineva l-a găsit în baia unei farmacii din Suburban Square. Cumpărase o lamă şi...

Arthur şi-a întors mâna dreaptă şi a mimat că îşi taie pielea, scrâşnind din dinţi ca şi cum durerea ar fi fost reală.

— Dar nu a murit!

Mi-am dat seama că îmi ţineam încheietura în mână, aplicând presiune unei răni imaginare.

Arthur a scuturat din cap că nu.

— De obicei oamenii nu taie îndeajuns de adânc pentru a-şi cresta artera principală.

A părut să fie mândru că ştia asta.

— Deci unde e acum?

— Într-un ospiciu. A ridicat din umeri. A fost acum şase luni, dacă stau să mă gândesc mai bine.

— Vorbeşti cu el? am întrebat, privindu-l cu atenţie, pentru a-i observa reacţia.

Arthur şi-a încreţit faţa şi a scuturat uşor din cap.

— Îmi place puştiul, dar are probleme.

Spunând asta a împins albumul de fotografii spre mijlocul mesei, dând la o parte cutia de îngheţată. Lingura mea s-a răsturnat înăuntru şi a dispărut.

— Hai să-l mâzgălim pe Dean în onoarea lui Ben, a sugerat, deschizând la pagina noastră preferată.

Îi desenaserăm urechi de maimuţă lui Dean, scrisesem „Maimuţa vede, maimuţa moare“, deasupra feţei sale zâmbitoare. Eu scrisesem prima dată „Maimuţa vede, maimuţa face“, dar Arthur a tăiat peste „face“ şi a scris „moare.“

Mai aveam şi alte pagini la care ne uitam frecvent. I-am acordat Oliviei atenţie din plin. Îi împodobisem nasul cu buline negre. Scrisesem „Am nevoie de benzi Bioré.“ „Şi de nişte silicoane“, adăugase Arthur.

Arthur îl prefera totuşi pe Peyton Oliviei. Albumul era vechi de trei ani, când noi eram în clasa a şasea, iar Peyton într-a opta. Era chiar o realizare; dar Peyton era chiar mai drăguţ decât acum în şcoala generală. Îi desenasem codiţe împletite de o parte şi de alta a capului şi, chiar dacă eu o făcusem, trebuia să clipesc de fiecare dată când deschideam albumul la fotografia lui, pentru a-mi reaminti că nu era de fapt o fată. „Trage-mi-o în curul meu drăguţ“, scrisese Arthur. „Strangulează-mă în timp ce o faci“, adăugase recent, explicând că, odată, în timpul unui drum cu autobuzul, Peyton îşi încolăcise eşarfa în jurul gâtului lui Arthur şi l-a ţinut aşa până când s-a format un cerc violet.

— A trebuit să port o helancă o lună întreagă, la naiba! hârâise Arthur. Şi tu ştii cât de uşor mă încălzesc eu.

Arthur a desenat o bulă pornind de la gura lui Dean:

— La ce se gândeşte oare distinsul domn Dean Barton astăzi?

Înainte de a apuca să se decidă, uşa s-a deschis şi am auzit-o pe doamna Finnerman strigând un salut. Arthur a înşfăcat pipa de pe masă şi şi-a îndesat-o în buzunar.

— Sunt în bucătărie, mamă! a strigat. TifAni e aici.

M-am întors în scaun ca să o văd pe doamna Finnerman intrând în bucătărie, desfăcându-şi eşarfa din jurul gâtului.

— Bună, scumpo, mi-a spus.

— Bună, doamnă Finnerman.

Am zâmbit, sperând să nu fi părut înceată în mişcări şi drogată.

Doamna Finnerman şi-a dat jos ochelarii, aburiţi în timpul trecerii de la frig în căldura din casă, şi i-a şters de manşeta cămăşii.

— Rămâi la cină?

— O, nu, nu pot, am spus. Dar vă mulţumesc.

— Ştii că eşti oricând binevenită, dragă.

Şi-a pus ochelarii la loc, iar ochii îi străluceau senini în spatele lentilelor curăţate.

— Oricând, a adăugat.

***

Domnul Larson ne avertizase că avea să se întâmple. Două săptămâni de gramatică, urmate imediat de discuţia noastră despre În aerul rarefiat. Acest anunţ stârnise un oftat brusc din partea clasei şi un rânjet jucăuş din partea domnului Larson, unul pe care mi-am imaginat că îl etala la toate întâlnirile sale, chiar înainte să-şi strecoare mâna sub greutatea blondă a părului lor şi să se aplece pentru un sărut delicat.

Având în vedere orele chinuitoare de gramatică pe care le îndurasem la Mt. St. Theresa, aceste veşti au fost dezamăgitoare, dar, spre surprinderea mea, mi-au şi insuflat un fel de adrenalină. Încearcă-mă, îmi spusesem în septembrie. Propoziţii cu gerunzii, participiul prezent, determinanţii substantivului — aveam să mătur pe jos cu amatorii ăştia. Acum, cu domnul Larson plecat şi spiritul meu competitiv tocit, eram mulţumită doar pentru oportunitatea de a trece cu uşurinţă examenul.

Suplinitoarea pe care o aduseseră pentru a-l înlocui pe domnul Larson, doamna Hurst, avea corpul unui băiat de zece ani şi îşi cumpăra haine — cămăşi kaki şi pastelate — de la GapKids. Din spate, ar fi putut trece cu uşurinţă drept fratele mai mic şi enervant al vreunui licean. Fiica ei era în ultimul an la Bradley, iar pentru că fusese deja admisă la Dartmouth şi pentru că avea un nas mare şi ascuţit şi ochii plini de cearcăne vineţii, bănuiam că era o tocilară inofensivă. Dar anii de refuzuri venite din partea fetelor şi băieţilor drăguţi, care nu erau la fel de excitaţi ca ea, o transformaseră într-o bârfitoare amară. Mama ei, aşezată în faţa clasei, o gleznă osoasă încrucişată peste cealaltă, mă ştia din oficiu.

S-a luat prima dată de mine în ziua în care cineva a adus gogoşi — ce mai rămăsese de la o întâlnire anuală desfăşurată mai devreme în acea dimineaţă. Doamna Hurst a tăiat resturile de Krispy Kremes în jumătăţi, chiar dacă erau unsprezece gogoşi şi doar nouă elevi, mai bine de o gogoaşă întreagă pentru fiecare. Am presupus că a făcut-o pentru a putea încerca mai multe arome diferite, aşa că am luat o jumătate cu cremă Boston şi o jumătate cu zahăr pudră.

— TifAni, a cloncănit doamna Hurst, cu dezaprobare. Doamne, mai lasă şi pentru restul clasei.

Insultele ei aterizau cu fineţe în felul acesta, îndeajuns pentru a stârni o chicoteală prudentă din partea unor elevi, ezitând să atragă după sine probleme de ordinul diferenţierii sociale. Clasa de engleză pentru avansaţi, plină de odraslele unor absolvenţi de Ivy League, nu era auditoriul ideal pentru ea (ar fi avut mai mult succes cu degeneraţii de rând din clasa de chimie), dar se mulţumea cu ce i se oferea.

Prietenia mea cu Arthur nu-i scăpase doamnei Hurst. Asta, combinată cu faptul că Arthur era cel mai isteţ din clasă — cu tot cu persoana de la catedră — şi nu tocmai modest în această privinţă, iar astfel poate că el avea o ţintă şi mai mare pe frunte decât aveam eu.

Într-o dimineaţă, datorită faptului că predarea apoziţiei a fost făcută într-un mod extrem de întortocheat, Arthur s-a simţit dator să scrie propriul său exemplu pe un bileţel pe care îl tot plimbam între noi doi, ceva ce făceam tot timpul, chiar şi la cantină, când am fi putut vorbi liber. „Doamna Hurst, profesoara cea nouă şi tâmpită...“ M-am plesnit peste gură ca să îmi înăbuş râsul, dar mi-a scăpat un icnet ascuţit. Clasa a încremenit alături de doamna Hurst, care a privit îndelung peste umărul ei ca un băţ de schi, markerul roşu sângerând pe panou ca o rană cu scurgeri, cauzată de un foc de armă.

— Ştii ce? Şi-a întins markerul în direcţia mea: Vreau să mă ajuţi la asta.

Orice alt elev ar fi simţit umilirea iminentă, şi-ar fi încrucişat braţele cu autoritate la piept şi ar fi refuzat. Mai bine să-ţi încerci norocul în biroul directorului decât să-ţi primeşti pedeapsa în faţa colegilor. Dar teama fetei catolice apăsa încă puternic asupra mea, iar când un profesor îţi spunea să faci ceva, făceai. Am simţit privirea piezişă în timp ce m-am ridicat şi mi-am târşâit picioarele spre partea din faţă a clasei, ca un condamnat la moarte spre pedeapsa

finală.

Doamna Hurst mi-a apăsat markerul în mână şi s-a dat la o parte din faţa panoului, făcându-mi loc să înaintez.

— Poate un exemplu ar fi de ajutor? s-a oferit mult prea drăguţă. Scrie!

Am ridicat markerul în faţa panoului şi am aşteptat.

— TifAni.

Am privit spre doamna Hurst pe sub mâna mea ridicată, aşteptând restul propoziţiei.

— Scrie, a gângurit. TifAni.

Mi-am scris numele, cu groază.

Când am pus punctul pe „i“, doamna Hurst a continuat:

— Virgulă.

Am pus virgula după numele meu şi am aşteptat următoarele instrucţiuni.

Doamna Hurst a spus:

— Un şobolan de mall ieftin. Virgulă.

Nu sunt sigură dacă oftatul din clasă a fost o reacţie la ceea ce spusese domna Hurst sau la replica răutăcioasă, „Du-te dracului“, a lui Arthur. Dar apoi Arthur era în picioare, înconjurând banca şi apropiindu-se de doamna Hurst, care abia mai reuşea să-şi păstreze expresia de scorpie pe faţă, acum că era atacată de un taur de un metru nouăzeci şi o sută treizeci de kilograme.

— Arthur Finnerman, aşază-te la loc în banca ta, chiar în momentul ăsta.

Cuvintele Doamnei Hurst au sunat în gol, iar ea s-a dat înapoi în timp ce Arthur a păşit în faţa mea, un câine protejându-şi stăpânul de un intrus.

Arthur şi-a îndreptat degetul către faţa doamnei Hurst, iar ea a icnit de spaimă.

— Cine dracu’ te crezi, târfă proastă ce eşti?

— Arthur!

Mi-am pus mâna pe braţul lui, simţindu-i pielea de sub tricoul polo fierbinte la atingere.

— Bob! Doamna Hurst a început brusc să ţipe. Apoi a ţipat din nou şi din nou, cu o regularitate maniacală: Bobbb! Bobbbbb! Bobbb!

Bob Friedman, membru al catedrei de engleză aflate pe cealaltă parte a coridorului, a dat buzna în clasă, năuc, muşcând dintr-un măr pe care-l ţinea între degetul mare şi arătător.

— Ce s-a-ntâmplat? a gâfâit cu gura plină de Fuji.

— Bob. Doamna Hurst a respirat tremurând, dar s-a redresat, încurajată de prezenţa lui. Am nevoie de ajutorul tău pentru a-l însoţi pe domnul Finnerman în biroul domnului Wright. Mă ameninţă fizic.

Arthur a râs.

— Eşti o târfă nebună, doamnă.

— Hey!

Domnul Friedman a îndreptat cotorul mărului spre Arthur şi a început să meargă cu paşi mari spre partea din faţă a clasei, împiedicându-se de un ghiozdan şi împleticindu-se pe restul distanţei, aproape pierzându-şi ochelarii în acest timp. I-a împins la locul lor pe nas înainte de a-şi ridica mâna deasupra spatelui lui Arthur. Auziserăm cu toţii zvonurile despre seminarul anual de hărţuire sexuală la care profesorii erau obligaţi să participe. Erau înspăimântaţi să ne atingă.

— Să mergem. Biroul domnului Wright, acum.

Arthur a scos un sunet de dezgust şi a ridicat din umeri, înlăturând închipuirea mâinii domnului Friedman de pe spatele său. A ieşit cu paşi apăsaţi din clasă, cu mult în faţa domnului Friedman.

— Îţi mulţumesc, Bob, a spus doamna Hurst, afectată şi formală, trăgându-şi

manşeta cămăşii şi umflându-şi pieptul plat.

Domnul Friedman a dat din cap şi a luat-o la goană după Arthur.

Mai mulţi elevi îşi acopereau gura cu mâinile; doi tocilari îşi muşcau buzele ca să nu plângă.

— Îmi cer scuze pentru inconvenient, a spus doamna Hurst, încercând să pară cât mai sigură pe ea. Dar am văzut cum îi tremura mâna când mi-a şters cu buretele numele de pe panou şi mi-a spus să trec la locul meu. Cel puţin a încetat să se mai ia de mine după asta.

***

Nu l-am mai văzut pe Arthur pe la şcoală pentru restul zilei. După antrenament, am urmat drumul atât de mult umblat către casa lui, frunzele de pe pământ fiind atât de subţiri şi uscate, încât mi se fărâmiţau pur şi simplu sub tenişi.

Arthur nu a venit să deschidă când am bătut la uşă. Am izbit şi am ciocănit, obloanele tremurând la ferestre, dar el tot nu avea să-mi răspundă.

***

Arthur nu a fost la şcoală nici în ziua următoare, aşa că am presupus că fusese suspendat pentru restul săptămânii, dar când m-am aşezat la masa de prânz, la vechea mea masă de prânz, care era acum căminul meu permanent, ochii Rechinei s-au umplut de lacrimi în timp ce mi-a şoptit că Arthur fusese exmatriculat.

Cuvântul „exmatriculare“ m-a umplut cu acelaşi fel de groază precum o făceau „cancer“ sau „atac terorist“.

— Cum au putut să-l exmatriculeze? Nici măcar nu a făcut ceva. Nu chiar.

— Cred că a fost picătura care a umplut paharul pentru ei.

Rechina a clipit, dând formă unei lacrimi. Am privit-o cu uimire cum i-a curs, nu pe obraz, ci pe partea laterală a feţei. A îndepărtat-o cu mâna, aşa cum ai alunga o furnică agitându-se de-a lungul coapsei tale.

— După faza cu peştele, a adăugat ea.

Putea la fel de bine să vorbească în spaniolă, la care abia reuşeam să-mi menţin media 7.

— Peştele?

— O! Rechina s-a foit pe scaun. Credeam că ţi-a spus despre asta.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Nerăbdarea mă face zgomotoasă, iar Rechina şi-a dus degetul la buze, făcându-mi semn să vorbesc mai încet.

Şi-a coborât vocea:

— Nu ştiu, n-am fost acolo. Dar a fost suspendat anul trecut pentru că a călcat pe un peşte la ora de biologie.

Îmi puteam imagina asta. Mi-l puteam imagina pe Arthur scrâşnind din dinţi şi ieşindu-i ochii din orbite în faţa doamnei Hurst, şi gestul lui: piciorul lui mare coborând spre corpul albastru şi alunecos, zbătându-se, rămas fără aer pe podeaua udă, Arthur ştiind că trebuia să distribuie o forţă cât mai mare cu putinţă, altminteri peştele i-ar fi alunecat pur şi simplu de sub picior.

— De ce ar face asta?

— Tipii ăia... Rechina şi-a scuturat capul, ca o mamă îngrozită de violenţa din videoclipurile muzicale. Dean. Ei l-au provocat. Şi-a dus degetele la tâmple, strângându-şi pielea astfel încât s-a transformat într-o Rechină asiatică. Bietul Arthur! Nu o să intre niciodată la Colombia având aşa ceva la dosar. Nici măcar cu moştenirea lui...

***

Mai târziu în acea după-amiază, m-am prefăcut că aveam crampe după un kilometru şi jumătate din cei opt pe care trebuia să-i străbatem şi le-am făcut semn celorlalte fete să alerge mai departe fără mine. Apoi am făcut cale întoarsă spre şcoală şi am parcurs aceeaşi distanţă în şapte minute.

De această dată, am ţinut soneria apăsată până când am simţit casa zdruncinându-se sub paşii lui Arthur. A deschis larg uşa şi mi-a aruncat o privire anostă.

— Arthur! m-am răstit la el.

— Calmează-te! S-a întors şi a început să urce scările. Haide!

***

Ne-am aşezat pe patul lui şi mi-a pasat pipa.

— Nu se mai poate face nimic? am întrebat.

Arthur şi-a deschis larg gura şi a expirat un nor gros de fum.

— Nu se mai poate face nimic.

— Afurisitul de Dean e cel care ar trebui să fie exmatriculat, am mormăit.

— Nu degeaba cantina e numită după familia lui.

Arthur a bătut uşor marginea pipei de scheletul patului, mărunţind materialul. Mi-a oferit-o din nou, dar l-am refuzat.

— Ei bine, poate că el ar fi fost exmatriculat dacă aş fi avut tupeu, am spus.

Arthur a oftat şi s-a ridicat de pe pat. Mi-am ţinut echilibrul când salteaua s-a mişcat.

— Ce? am insistat.

— Dar n-ai avut, a spus Arthur. N-ai avut! Deci termină cu rahatul ăsta de faţă, de parcă ţi-ar fi scârbă de tine însăţi.

— Eşti furios pe mine?

Mi s-a strâns stomacul; nu mai puteam suporta ca altcineva să se înfurie pe mine.

— Tu ar trebui să fii furioasă pe tine! a răcnit Arthur. Ai avut ocazia să-l pui la locul lui şi n-ai făcut-o pentru că tu — a dat drumul unui râs clocotitor, din toţi rărunchii — chiar ai crezut că poţi să te răscumperi pe tine. Asta l-a făcut să râdă şi mai tare. O, Doamne, O, Doamne, a tot repetat, de parcă era cel mai amuzant lucru afurisit pe care îl auzise vreodată.

Am simţit cum totul se calmează şi tace în mine.

— O, Doamne, ce?

Arthur a oftat cu compătimire.

— Faza e că... nu vezi? Nu înţelegi? Tu ai fost rănită în afara şcolii. Şi nu eşti decât...

Şi-a băgat mâinile în păr. Când le-a scos, smocurile i s-au ridicat în toate părţile.

— Eşti atât de proastă, încât nici nu ţi-ai dat seama.

Aş fi preferat ca Dean să mă pălmuiască de un milion de ori în loc să aud asta. Cel puţin ceea ce voia el, ceea ce îl enerva că nu putea avea, era cel mai elementar, mai primar lucru din lume, care nu era în niciun fel o reflectare a mea ca fiinţă umană. Înţelegerea faptului că Arthur mă vedea ca pe o persoană complet diferită faţă de cum credeam eu că mă vedea m-a devastat. Nu eram prieteni, colegi, uniţi în dispreţul nostru pentru Picioarele-Păroase şi pentru HO, mai presus de toate. Eu eram un rebut pe care Arthur îl acceptase cu bunăvoinţă.

Nu invers. Am ripostat în singurul fel în care ştiam s-o fac.

— Da, ei bine, am bolborosit, cel puţin pe mine Dean m-a dorit. Am avut o şansă. Spre deosebire de tine. Tot dându-i naibii târcoale cu erecţia ta, de trei ani.

Faţa lui Arthur s-a şifonat un pic, iar pentru o clipă am crezut că aveam să plâng. El îmi luase apărarea, fusese singurul care făcuse asta în afară de domnul Larson. Înainte de a putea opri acest şir de amintiri să se trezească la viaţă, Arthur avea o privire fixă, rece şi umilă. Iar apoi a fost prea târziu.

— Despre ce anume vorbeşti?

— Ştii despre ce vorbesc.

Mi-am dat la o parte coada de pe umăr. Părul, sânii, tot ceea ce mă băgase în atâtea probleme deveniseră brusc singura mea armă ca să mă pot apăra aici.

— Nu păcăleşti pe nimeni.

Ochii mei au zburat de jur împrejurul camerei. Am observat albumul cu fotografii pe biroul lui Arthur. Am sărit de pe pat şi l-am apucat, deschizând la pagina noastră preferată.

— Hm, ia să vedem. Am găsit fotografia lui Dean. „Trage-mi-o în cur. Până sângerează.“ Erau atâtea mâzgăliturі peste fotografia lui Dean încât Arthur trăsese o săgeată de la faţa lui Dean până în josul paginii, unde scrisese mai multe. O! Şi bijuteria asta: „Retează-mi scula.“ L-am privit pe Arthur: Probabil că deschizi albumul şi dormi aşa în fiecare noapte, folosindu-l ca pe o păturică, poponar afurisit ce eşti.

Arthur a sărit la mine. Ghearele îi erau pe album, smulgându-mi-l din mâini. Am încercat să-l trag înapoi, şi când am făcut-o mi-am pierdut echilibrul. M-am împleticit înapoi, izbindu-mă cu capul de perete. Ca un ţânc, m-am înfuriat din cauza acestei gafe. Am bocit şi m-am ţinut de locul unde mă durea.

— Ai stat puţin să te gândeşti, a izbucnit Arthur, mica noastră încăierare stârnindu-i inima, îngropată sub toate straturile alea de grăsime, că nu vreau se ţi-o trag nu pentru că sunt gay, ci pentru că eşti dezgustătoare?

Am deschis gura pentru a mă apăra, dar Arthur mi-a tăiat-o.

— Ce ar trebui tu să faci e să-ţi tai alea — nimeni care a făcut vreodată ceva important nu are ţâţe ca alea.

Şi-a făcut mâinile căuş pe pieptul lui de bărbat şi le-a scuturat violent.

Dacă aş fi continuat alergarea, aş fi urcat dealul de pe New Gulph Road în acel moment, şi tot nu aş fi respirat atât de greu cum o făceam atunci. Aveam degetele încleştate în jurul fotografiei de pe noptiera lui Arthur, cea cu el şi tatăl său, râzând lângă apă, şi, înainte ca Arthur să mă poată prinde, am rupt-o la fugă. L-am auzit pe scări în spatele meu, dar, spre deosebire de un film horror, ucigaşul era obez şi lent şi zăpăcit. Eram la uşă, trăgându-mi ghiozdanul peste umăr, iar Arthur nu ajunsese încă nici măcar la etajul al doilea. Apoi eram afară, şi am tot continuat să merg până când am ştiut că Arthur era mult în spatele meu, aplecându-se şi căzând în genunchi, gâfâind furios. Nu m-am oprit aproape un kilometru, dându-mi seama că mă îndreptam de-acum spre gara Rosemont, care era mai departe, dar nu era un loc în care lui Arthur să-i fi trecut prin minte să mă caute. Când în cele din urmă am încetinit în ritm de plimbare, am privit fotografia pe care o aveam în mâini, am văzut acolo fericirea pe care Arthur o dorea, şi m-am gândit să mă întorc. Dar apoi m-am gândit cum tatăl lui a fost un nemernic. Probabil că îi făceam o favoare luându-i acea fotografie. Poate avea să-l ajute să meargă mai departe, să nu mai fie doar un tâmpit gras. M-am oprit pe marginea drumului şi i-am găsit un loc sigur, punând-o bine într-un plic, pentru a proteja toate scoicile decorative stupide de pe ramă.

Am aflat câteva zile mai târziu că Arthur s-a înscris la Thompson High, o şcoală publică din Radnor. În 2003, Thompson High a trimis doar doi elevi dintre absolvenţi, 307 în total, la universităţile din Ivy League. Destinul lui Arthur nu a fost să se afle printre ei.

Capitolul 11

A fost un e-mail pe care, dacă aş fi avut 22 de ani, proaspăt ieşită din colegiu, disperată după o slujbă, i l-aş fi citit la telefon lui Nell, cu voce sigură. „Dumnezeule, ascultă asta!“

Dragă domnişoară FaNelli,

Numele meu este Erin Baker şi sunt coordonatorul resurselor umane la Type Media. Avem un post liber de editor coordonator la revista Glow şi am fi încântaţi să participaţi la un interviu, în cazul în care sunteţi interesată. Am putea discuta la o cafea săptămâna aceasta? Salariul e avantajos.

Toate cele bune,

Erin

Am închis e-mailul. Nu mă grăbeam să răspund pentru că, în definitiv, nu eram interesată. Da, postul de editor coordonator era un pas semnificativ înainte de cel de senior editor şi puteam face mai mulţi bani, dar nu prea aveam de ce să îmi fac griji în privinţa banilor. Indiferent de cât mi-ar fi oferit, nu ar fi fost niciodată îndeajuns pentru a mă muta la o revistă exact la fel ca The Women‘s Magazine, doar că mai puţin faimoasă, când LoLo îmi aruncase ideea unui post la ditamai New York Times Magazine, la fel cum o pisică prinde un şoarece.

Chiar dacă scrisesem cuvântul „membru“ de prea multe ori în timpul mandatului meu de la The Women‘s Magazine, era o faimă în acel nume care îmi oferea protecţie, la fel ca logodna mea cu Luke. Când le spun oamenilor că lucrez la o revistă şi ei mă întreabă unde, niciodată nu mă satur să îmi înclin modest capul şi

să răspund cât de afectat se poate: The Women‘s Magazine? Cu o anume inflexiune în vocea mea... „ai auzit de ea“? Ca acei nemernici infatuaţi de la Harvard — „o, am mers la colegiu la Harvard“. „Unde?“ „La Harvard?“ Da, cu toţii am auzit de afurisitul de Harvard. Ştiam de renumele său. M-am străduit destul să explic în liceu, să îmi justific prezenţa de sărăntoacă printre regi — „Locuiesc în Chester Springs. Nu e prea departe. Nu sunt aşa săracă.“

Am ieşit de pe contul de e-mail. Aveam să îi răspund lui Erin Baker mai târziu, o aiureală de genul: „Vă mulţumesc foarte mult că v-aţi gândit la mine, dar momentan sunt foarte mulţumită cu postul meu de aici“.

Am bătut cu unghiile mele verzui pe blatul mesei, întrebându-mă pe unde o fi fost Nell. Au trecut câteva minute până să aflu că sosise. Capetele întoarse la intrarea în restaurant au fost primul semn. Al doilea a fost vârful capului lui Nell, cu cea mai şocantă nuanţă de blond, îndreptându-se înspre mine.

— Îmi pare rău!

S-a aşezat pe scaun. Nell e atât de înaltă încât picioarele ei osoase nu încap niciodată pe sub masă. Şi le-a încrucişat pe interval, o cizmă atârnându-i deasupra celeilalte, cu tocul ascuţit şi subţire ca o gheară. Era una din acele nopţi.

— Nu am putut găsi un taxi.

— Locul ăsta are legătură directă de la tine de acasă, i-am spus.

— Metrourile sunt pentru oamenii care muncesc, a rânjit ea către mine.

— Nemernico!

Chelnerul a venit şi Nell şi-a comandat un pahar de vin. Comandasem deja unul, băusem jumătate. Încercasem să trag de el, din moment ce îmi îngăduiam doar două, în mod special la cină.

— Faţa ta..., a spus Nell şi şi-a supt obrajii.

În sfârşit!

— Mor de foame.

— Ştiu. E ca naiba. Nell a deschis meniul. Ce comanzi?

— Tartă cu ton.

Nell s-a uitat confuză pe când scana meniul, mic ca o carte de rugăciuni în mâinile ei.

— Unde e asta?

— E sub aperitive.

Nell a râs.

— Sunt aşa bucuroasă că nu mă voi căsători niciodată!

Chelnerul s-a întors cu vinul lui Nell şi a întrebat cu ce ne mai poate servi. Nell a comandat un burger, fiindcă e o sociopată. Nici măcar nu îl va mânca pe tot. Adderallul o să îi provoace lipsa de interes după câteva muşcături. Mi-am dorit ca asta să fi funcţionat şi la mine, dar de fiecare dată când am luat una din pastilele albastre ale lui Nell, chiar şi în noaptea aceea când cocaina s-a transformat în dimineaţă cât ai pocni din degete, apetitul meu a ieşit mereu la suprafaţă. Singurul lucru care funcţiona pentru mine era disciplina pură şi chinuitoare.

Când am dat comanda, chelnerul mi-a spus:

— Dar să ştiţi că e un platou foarte mic.

Şi a strâns pumnul ca să îmi arate.

— Se căsătoreşte, i-a făcut Nell cu ochiul.

Chelnerul a scos un oftat. Era gay, micuţ şi drăguţ. Probabil că avea un mascul musculos cu care să şi-o tragă după ce termina tura. Pe când îmi lua meniul, mi-a zis:

— Felicitări. Cuvântul a fost ca un cub de gheaţă ţinut pe nervul expus al unui dinte.

— Ce? a bolborosit Nell. Fruntea mea s-a pliat în forma aceea de V care apare

mereu chiar înainte să plâng.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile.

— Nu ştiu dacă vreau să fac asta.

Poftim, am spus-o. Cu voce tare. Acceptarea ca o pietricică ce s-a deplasat, a căzut pe panta muntoasă, atât de insignifiantă, încât avalanşa albă care a urmat nu părea posibilă.

— Bine, a spus Nell, rece, buzele ei palide încreţindu-se: e o chestie recentă? De când te simţi aşa?

Am expirat printre dinţi.

— De mult timp.

Nell a dat din cap. Mâinile ei au apucat paharul cu vin, holbându-se la adâncimile roşietice. În restaurantul semiobscur, nu era nici urmă de albastru în ochii ei. Unele fete au nevoie de acea lumină, de ochii ăia cât două piscine limpezi, înainte să poţi decide, da, e drăguţă. Nu şi Nell.

— Cum te-ai simţi, a spus ea, şi nările i s-au mişcat puţin, dacă ai anula tot? Dacă Luke ar fi într-o zi doar un tip pe care doar îl cunoşti?

— Tu de fapt îl citezi pe Gotye[7]? am repezit-o.

Nell şi-a înclinat capul spre mine. Părul blond i-a alunecat pe umăr şi s-a legănat, scânteind ca un ţurţure pe marginea acoperişului.

Am oftat. Am meditat o clipă.

Într-o noapte, nu cu mult timp în urmă, când un tip pus pe harţă m-a făcut curvă urâtă pentru că s-a gândit că o să mă bag în faţa lui la coada de la bar.

— Să ţi-o trag! surâsesem batjocoritor spre el.

— Ai vrea tu.

Lanţul din jurul gâtului său apărea argintiu din cauza luminilor, iar pielea sa de reptilă se strângea în locuri în care nu ar fi trebuit la vârsta lui. Doar dacă s-ar fi

lipsit de bronzul de Hollywood, cum făcusem eu.

Îi arătasem cel mai important deget.

— Eşti adorabil, dar sunt logodită.

Expresia de pe faţa lui! Puterile aproape magice ale inelului şi felul în care mi-a dat curaj m-au protejat ca să nu mă simt rănită.

I-am spus lui Nell:

— M-ar întrista foarte tare.

— De ce te întristează acest gând?

Pentru că atunci când ai douăzeci şi opt de ani şi locuieşti într-o clădire cu portar din Tribeca şi cobori dintr-un taxi, cu pantofii tăi Giuseppes, şi plănuieşti o nuntă în Nantucket cu cineva dintr-o familie ca a lui Luke Harrison, asta înseamnă îţi merge bine. Când ai douăzeci şi opt de ani, eşti singură şi nu arăţi deloc ca Nell, ochind mereu aceleaşi oferte la pantofi pe eBay pentru a-ţi rămâne bani ca să plăteşti curentul electric, Hollywoodul face filme triste despre tine.

— Pentru că îl iubesc.

Următoarele două cuvinte au sunat îndeajuns de inocent, dar o cunoşteam pe Nell şi ele fuseseră alese pentru un impact maxim:

— Ce drăguţ!

Am clătinat din cap în semn de scuze.

Tăcerea care a urmat a fost ca un zumzet, ca autostrada din spatele casei mele din Pennsylvania. Am crescut atât de obişnuită cu ea, încât o confundam cu tăcerea. Am remarcat-o doar atunci când i-am chemat peste noapte pentru prima dată pe prietenii mei de la Mt. St. Theresa. „Ce e zgomotul ăla?“ mă întrebase Leah, încreţindu-şi nasul către mine în mod acuzator. Leah era măritată acum. A născut un bebeluş pe care l-a îmbrăcat din cap până în picioare într-un bumbac roz bombon pentru albumele ei de pe Facebook.

Nell şi-a împreunat mâinile pentru o ultimă pledoarie.

— Ştii, oamenilor nu le pasă atât de mult de tine pe cât îţi închipui tu. A râs. Asta a sunat rău. Ce am vrut să zic e că ar putea să fie doar în capul tău ideea că trebuie să demonstrezi ceva.

Dacă asta era adevărat, însemna că trebuia să restitui nişte avansuri pentru o rochie de ocazie Carolina Herrera care se şifona în dulapul meu. Ar fi însemnat că trebuia să particip la acest documentar fără „tumoarea“ mea de patru carate, dovadă că valoram mai mult decât fusesem evaluată anterior.

— Nu e adevărat.

Nell s-a holbat la mine cu ochii ei de culoarea cernelii.

— Este adevărat. Şi ar trebui să te gândeşti la asta. Foarte serios. Înainte să faci o mare greşeală.

— Asta-i bună.

Am râs agresiv. Aşa ceva venea de la persoana care mă învăţase cum să manipulez fiecare persoană din viaţa mea.

Buzele lui Nell s-au deschis, formând cuvinte pe care de fapt nu le-a rostit. Mi-am dat seama că doar repeta ceea ce tocmai spusesem, încercând să găsească un sens. Într-o clipă, expresia ei a trecut de la frustrare la uimire.

— Pentru că am crezut că asta — şi-a rotit mâinile frenetic, evocând tot ce dobândisem de-a lungul timpului — îţi doreai. Am crezut că îl voiai pe Luke. Am crezut că şarada asta de nimic te făcea fericită. Şi-a dat o palmă uşor peste frunte şi a bolborosit: Iisuse, Ani, nu face asta dacă nu eşti fericită!

— Ştii? Mi-am aşezat braţele unul deasupra celuilalt. Fiecare lucru dobândit e o barieră sigură pentru a ţine deoparte ceea ce contează de fapt cel mai mult. Te-am chemat aici cu speranţa că mă vei face să mă simt mai bine. Nu mai rău.

Nell s-a îndreptat de spate, ca o majoretă plină de viaţă.

— În regulă, Ani. Luke e un tip minunat. Te vede exact aşa cum eşti şi acceptă asta. Nu se aşteaptă să fii ceea ce nu eşti. Pentru Dumnezeu, ar trebui să mulţumeşti stelei tale norocoase pentru că ţi l-a dăruit, s-a încruntat ea la mine.

Chelnerul nostru adorabil a reapărut cu un coş în mâini.

— Scuze, a murmurat. Probabil că vă întrerup. Dar, pâine?

Nell i-a oferit un zâmbet orbitor, plin de nerăbdare.

— Mi-ar plăcea nişte pâine.

În mod vizibil, tipul s-a înveselit datorită ei, sângele ţâşnindu-i în obraji şi ochii strălucindu-i, devenindu-i mai ageri, aşa cum li se întâmplă tuturor atunci când Nell aruncă un pumn din praful ei de zână. M-am întrebat dacă a simţit asta când braţul lui a tăiat în două spaţiul dintre noi, când a aşezat coşul în centrul mesei. Felul în care aerul a trosnit acolo, ameninţător.

***

Săptămânile au trecut, purtând New Yorkul mai departe de vară, luna septembrie luptându-se cu căldura fără prea mult entuziasm. Filmările erau programate să înceapă, indiferent dacă eram eu pregătită sau nu. Aveam de probat rochii, iar croitoreasa a fost uimită de diferenţa dintre talia mea şi corsetul mărimea şase. Fusesem stânjenită când îl comandasem prima dată. Mărimea şase?

— Mărimile rochiilor de mirese sunt complet diferite faţă de mărimile hainelor normale, mă asigurase vânzătoarea. Poţi purta doi sau chiar zero într-un loc ca Banana Republic, dar asta înseamnă un şase sau opt pentru o rochie de mireasă.

— Nu comandaţi optul, spusesem, sperând că expresia mea îngrozită explica în acelaşi timp că nu aş fi mers niciodată la cumpărături la Banana Republic.

Conduceam înspre „casă“ pe Main Line joi seara — prima zi de filmări era vineri. Echipa de producţie nu primise permisiunea să filmeze în interiorul şcolii, lucru ce mi-a adus uşurarea, dar fără un motiv concret. Bradley nu ar fi vrut niciun fel de reclamă negativă, iar povestea mea ar fi provocat-o cu siguranţă, dat fiind că perspectiva documentarului se potrivea mai mult cu punctul meu de vedere. Mă întrebam pe cine mai cooptase echipa, în afară de Andrew.

Întrebasem, dar nu primisem niciun răspuns.

Prădasem debaraua de modă a redacţiei cu o zi înainte să plec: blugi din muşama de culoare închisă, topuri Theory din mătase, cizme din piele fină care nu erau nici prea înalte, nici prea joase. L-am convins pe redactorul de la accesorii să îmi împrumute un colier mic şi drăguţ: lanţ delicat roz trandafiriu, o bucată mică de diamant scânteind la mijloc. Ar fi dat bine — plin de bun-gust — la cameră. Avusesem parte de o aranjare profesională a buclelor mele cochete, dezordonate, în acea după-amiază. Scopul era să arate simplu şi scump.

Împăturem o bluză de culoarea cărbunelui în sacoşa mea de weekend când am auzit cheia lui Luke în uşă.

— Bună, iubito, a strigat el.

— Bună, am zis, nu suficient de tare încât să mă audă.

— Eşti acolo?

Papucii Ferragamo ai lui Luke au pocnit mai aproape, iar curând corpul său a umplut cadrul uşii. Purta un costum bleumarin spectaculos, cu pantaloni înguşti cusuţi dintr-o ţesătură atât de opulentă încât strălucea. Şi-a pus mâinile de o parte şi de alta a ramei şi s-a aplecat înainte, pieptul umflându-i-se.

— Frumoasă pradă, a spus Luke, arătând spre mormanul de pe pat.

— Nu a trebuit să plătesc pentru ele, nu te îngrijora.

— Nu, nu asta voiam să zic.

Luke m-a urmărit mutând mormane de haine de pe pat spre gura larg deschisă a sacoşei.

— Cum te simţi în legătură cu asta?

— Bine, am zis. Simt că arăt bine. Mă simt bine.

— Tot timpul arăţi bine, iubito, a rânjit Luke.

Nu aveam chef de glume.

— Aş vrea să poţi veni cu mine, am oftat.

Luke a dat din cap compătimitor.

— Ştiu. Şi eu. Dar mă simt prost gândindu-mă că nu ştiu când voi mai avea ocazia să îl văd pe John din nou.

Luke fusese pregătit să vină cu mine weekendul ăsta, dar în urmă cu câteva săptămâni aflase că prietenul lui, John, care hrănea orfani în India sau un rahat de genul ăsta, ce mă face să mă simt ca o târfă de plastic pentru ceea ce fac, urma să vină în New York. Avea să se afle aici doar două zile şi apoi se întoarcea în India pentru încă un an. Nici măcar nu putea veni la nunta noastră. Îşi aducea logodnica, pe nume Emma, şi ea voluntar,care avea douăzeci şi cinci de ani. Am fost rănită pe loc de numele ei frumos şi vârsta ei perfectă. Încă nu îmi venea să cred că aveam să împlinesc treizeci peste doi ani.

— Douăzeci şi cinci? gâfâisem zgomotos spre Luke. Dar ce e ea? O mireasă copil comandată prin poştă?

— Douăzeci şi cinci nu e atât de puţin, replicase el. Auzindu-se ce spune, adăugase: Adică, nu e atât de puţin încât să nu te poţi căsători.

Am înţeles cât de important era John pentru Luke. Chiar dacă relaţia mea cu Nell s-a mai răcit, dacă s-ar muta departe şi s-ar întoarce la New York pentru două zile, şi eu aş renunţa la orice ca să o văd. Nu asta mă deranja. Ci uşurarea evidentă a lui Luke de a nu mai avea nicio obligaţie. Asta era o durere pe care nu o puteam lăsa deoparte. I-am trimis un e-mail domnului Larson, gândindu-mă: Tu m-ai împins la asta. „Vrei să luăm prânzul pe Main Line?“

— Te iubesc totuşi, a spus Luke. A sunat ca o întrebare: totuşi te iubesc? O să te descurci perfect, iubito. Doar spune adevărul. A râs dintr-odată. Adevărul te va elibera. Vai, nu am mai văzut filmul ăla de atâta timp! Totuşi, ce s-o fi întâmplat cu Jim Carrey?

Am vrut să îi spun că asta e o frază din Biblie, nu din Liar Liar. Doar ca să o ia naibii odată în serios. Intram în gura lupului fără nimic care să mă protejeze, în afară de câteva carate verzi şi vechi pe degetul meu. Cum ar fi putut fi asta îndeajuns? În schimb, am spus:

— A făcut filmul ăla cu Burt Wonderstone. A fost destul de amuzant, să ştii.

***

Când îl întrebasem pe Aaron, regizorul, la ce hotel îmi rezervase camera, sprâncenele lui s-au ridicat pe jumătate pe fruntea sa, în semn de surprindere.

— Am presupus pur şi simplu că vei sta cu familia ta.

— Ei locuiesc destul de departe, îi spusesem. Probabil că ar fi mult mai avantajos dacă mi-aţi găsi un hotel în zonă. Hotelul Radnor e destul de rezonabil, cred.

— O să verific dacă se încadrează în bugetul nostru, zisese el.

Dar ştiam că avea să se încadreze. Nimeni nu îmi spusese asta, dar suspectam că povestea mea era elementul ce ţinea toată chestia asta laolaltă. Nu exista nicio perspectivă nouă în ceea ce privea incidentul fără versiunea mea asupra evenimentelor. De ajutor era şi pieptul meu, peste care ochii lui Aaron păreau să se abată involuntar.

Nu mai dormisem în camera copilăriei mele încă din perioada colegiului, şi chiar şi atunci o făceam sporadic. Mă cazam la un internat în fiecare vară, în Boston, în vara primului meu an, şi apoi în New York. Am încercat să îmi petrec vacanţele cu familia lui Nell pe cât de mult posibil. Dormeam ca un prunc acasă la ea.

Era o experienţă complet diferită acasă la părinţii mei, unde adesea stăteam trează aproape toată noaptea, strângând de un tabloid prostesc, terorizată. Nu aveam televizor în cameră şi asta era înainte ca şcolile să împartă laptopuri asemenea prezervativelor gratuite la centrul de sănătate, şi singurul mod pe care îl ştiam ca să mă detaşez de anxietatea galopantă, de dezgustul pe care această cameră, această casă, îl scoteau la iveală ca o umbră a mea din trecut, era să citesc despre triunghiul amoros Jennifer Aniston–Brad Pitt–Angelina Jolie. Pentru mine, singurul rival autentic al memoriei brute, lipsite de strălucire, este atitudinea superficială. Cele două se exclud reciproc cu succes.

Pe măsură ce am înaintat în vârstă şi am făcut mai mulţi bani, a fost ca o epifanie — de fapt, îmi permit să plătesc un hotel. A fost uşor să dau vina pe faptul că, atunci când mă întorceam acasă şi îl aduceam şi pe Luke, părinţii mei nu ne permiteau să dormim în aceeaşi cameră. Nici măcar acum, când eram logodiţi.

— Pur şi simplu nu mă simt confortabil cu voi doi dormind în acelaşi pat sub acoperişul meu până nu sunteţi căsătoriţi, spunea mama, sfioasă, mijindu-şi ochii spre mine atunci când râdeam.

Nu le-am spus părinţilor mei decât în ultimul moment că Luke renunţase la excursie. Iar legat de insistenţa nesinceră a mamei mele de a sta acasă, i-am explicat calm cum compania de producţie plătise deja pentru camera de lux a oaspeţilor la hotelul Radnor, şi că oricum era mai avantajos pentru mine din moment ce mă aflam la doar cinci minute de Bradley.

— Sunt mai degrabă zece, m-a corectat mama.

— E mai bine decât patruzeci, am ripostat. Apoi m-am simţit prost. Vrei să ieşim la cină sâmbătă seara? Face Luke cinste. Îi pare rău pentru că a anulat.

— E atât de drăguţ din partea lui, a izbucnit mama. Alegi tu locul? Apoi a adăugat: totuşi, îmi place Yangming.

***

Şi astfel mi-am urcat corpul veştejit în jeepul lui Luke (jeepul nostru, după cum continuă el să mă corecteze) joi seara. Mândră de numerele de New York. De permisul meu de New York. Luminile străzii reflectau podoaba de pe mâna mea de fiecare dată când răsuceam volanul, contactul generând o explozie a luminii semipreţioase, atât de tăioasă încât puteai orbi. „Philadelphia, la doar un salt, un hop, un tren, şi încă un taxi distanţă“ de New York City, a spus cândva Carrie Bradshaw. Părea mult mai departe decât atât. Ca o altă dimensiune, ca viaţa altcuiva pentru care acum îmi părea rău. Fusese atât de naivă şi nepregătită pentru ce a urmat, pur şi simplu nu o avertizase nimeni. Fusese periculos.

***

— Deci pentru început avem nevoie să îţi spui numele, vârsta, şi câţi ani aveai la momentul — Aaron a bâjbâit după cuvânt — ă, incidentului. Hai să ne referim la data la care a avut loc, mai bine. Deci ce vârstă aveai pe 12 noiembrie 2001?

— Îmi trebuie mai mult fond de ten? m-am agitat. Nasul îmi străluceşte cam tare.

Make-up artistul s-a apropiat şi a cercetat stratul de deasupra.

— Eşti bine.

Eram aşezată pe un taburet negru. Peretele din spatele meu era de asemenea negru. Vineri era ziua în care filmam în studio, o cameră întunecată deasupra Starbucksului din Media, PA. Tot locul mirosea precum carburantul folosit, excesiv de scump al americanilor. Aveam să îmi spun povestea aici, iar sâmbătă dimineaţă, când elevii încă dormeau în urma năzbâtiilor din noaptea precedentă, urma să filmăm câteva secvenţe cu mine în jurul zonelor periferice ale liceului. Aaron mi-a zis că voia să evidenţiez „puncte de interes“. Punctele esenţiale în care viaţa mea a devenit ceva mediocru mai întâi, iar apoi ceva elevat, acestea erau puncte de interes acum, am presupus.

— Prefă-te că suntem doar eu şi tu, purtând o conversaţie, a spus Aaron.

Voia să filmeze totul într-o scenă. Trebuia să continui, de la început la sfârşit, fără nicio pauză.

— Continuitatea emoţională a poveştii e importantă. Dacă simţi că încep să îţi lăcrimeze ochii, e în regulă. Doar continuă. S-ar putea să intervin pe ici-colo ca să nu te abaţi de la subiect, în cazul în care mi se pare că divaghezi. Dar vrem ca tu să continui pur şi simplu.

Am vrut să îi spun că ochii nu aveau să mi se umple de lacrimi, dar că era posibil să mi se facă greaţă. Pentru multă vreme, felul meu de a face faţă situaţiei a

însemnat să vomit o fiere transparentă şi spumoasă în toaletă, în mână, pe geamul maşinii. („E normal şi nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi“, îi asigurase psihoterapeutul pe părinţi mei). Am tras adânc aer în piept. Nasturii bluzei mele de mătase aproape au plesnit, în timp ce pieptul meu s-a dilatat, iar apoi s-a retras.

— Deci începem cu chestiile de bază, aşa cum ziceam. Aaron şi-a împins casca în ureche şi a spus cu o voce scăzută: puteţi face puţină linişte? S-a uitat la mine. E doar o probă de sunet de treizeci de secunde. Nu spune nimic.

Echipa — aproximativ doisprezece inşi — a tăcut în timp ce Aaron număra pe ceasul lui. Am observat pentru prima dată că purta verighetă. Aurie. Mult prea groasă. Oare nevasta lui avea sâni mici şi de asta nu îşi putea lua ochii de la mine?

— Merge? a întrebat Aaron, iar unul dintre băieţii de la sunet a dat din cap.

— Grozav. Aaron şi-a lovit mâinile una de cealaltă şi s-a retras din cadru. În regulă, Ani, când spunem „Acţiune“, vreau să spui acele trei lucruri — numele tău, vârsta ta —, să nu uit! Asta e foarte important. Ar trebui să fie vârsta pe care o vei avea peste opt luni, când vom difuza asta...

— Şi noi facem asta în reviste, am murmurat agitată. Spune vârsta pe care o va avea persoana respectivă în momentul în care numărul intră în chioşcurile de ziare.

— Exact, a spus Aaron. Şi nu uita să adaugi câţi ani aveai pe doisprezece noiembrie 2001. M-a încurajat ridicând degetul mare.

Peste opt luni aveam să împlinesc douăzeci şi nouă de ani. Cu greu puteam accepta asta. Mi-am dat seama de ceva care m-a făcut să mă luminez.

— Numele meu va fi altul peste opt luni, am spus. Ar trebui să îl folosesc pe acela?

— Da, absolut, a spus Aaron. Bună observaţie. Ar trebui să filmăm totul din nou şi din nou dacă nu ne iese bine. S-a retras şi m-a încurajat din nou. O să te descurci de minune. Arăţi minunat.

Parcă mă aflam acolo pentru un afurisit de talk-show matinal.

Aaron a dat din cap spre unul din membrii echipei. Începerea a devenit solemnă când acesta a rostit: „Dubla 1“. A închis clacheta, iar Aaron şi-a îndreptat degetul spre mine, şoptind: „Hai“.

— Bună, numele meu e Ani Harrison. Am douăzeci şi nouă de ani. Pe doisprezece noiembrie 2001, aveam paisprezece ani.

— Tăiaţi, a strigat Aaron. Domolindu-şi vocea, a zis: Nu e nevoie să spui „Bună.“ Doar „Sunt Ani Harrison.“

— Of, aşa e. Mi-am dat ochii peste cap. Da, sună stupid. Scuze.

— Nu îţi cere scuze, a spus Aaron, prea iertător. Te descurci minunat.

Jur că am văzut-o pe una din membrele echipei dându-şi ochii peste cap. Femeia avea un ghemetoc de bucle încadrându-i faţa îngustă, maxilarul fiindu-i probabil mult mai pronunţat la maturitate, aşa cum ar fi trebuit să fie şi cazul Oliviei.

Când au strigat „taie“ a doua oară, am făcut-o cum trebuie.

— Sunt Ani Harrison. Am douăzeci şi nouă de ani. Pe doisprezece noiembrie 2001, aveam paisprezece ani.

Tăiaţi! Aaron străduindu-se să îmi spună ce treabă grozavă am făcut. Femeia aceea cu siguranţă că îşi dădea ochii peste cap.

— Hai să tragem câteva în care doar îţi rosteşti numele, bine?

Am aprobat din cap. Tăcere pe fundal, Aaron arătând înspre mine pentru a începe.

— Sunt Ani Harrison.

Aaron numărând pe degete până la cinci, arătând spre mine să o iau de la capăt.

— Sunt Ani Harrison.

Tăiaţi!

— Te simţi bine? a întrebat Aaron, iar eu am dat din cap. Super. Super. Se entuziasmase cu totul. Deci acum doar vei vorbi. Doar spune-ne ce s-a întâmplat.

Şi mai bine, spune-mi mie ce s-a întâmplat. Nici măcar nu trebuie să te uiţi direct la cameră. Doar prefă-te că sunt prietenul tău şi că îmi spui această poveste despre viaţa ta.

— Am înţeles.

M-am chinuit să îi zâmbesc.

Linişte pe fundal. Clacheta a coborât ca o ghilotină. Nimic de făcut, doar de povestit.

---

[7] Aluzie la melodia „Somebody That I Used To Know“ (Cineva pe care doar îl cunosc) a artistului Gotye (N.t.)

Capitolul 12

Dacă nu ar fi fost jeleurile în formă de peşte, nu m-aş fi aflat acolo, chiar în miezul palpitant, roş-albastru al locului. Nici măcar nu mi-au plăcut jeleurile înainte să ajung la Bradley, dar erau printre singurele lucruri pe care Olivia le mânca, iar ea era slăbuţă. Evident, am înţeles că Olivia era slăbuţă nu pentru că jeleurile erau un supliment la dieta ei, ci pentru că erau dieta ei. N-avea importanţă. Chemarea acelui mestecat, gustul acrişor înţepându-mi colţurile gurii, mă ghida prin cantină de două, uneori de trei ori. Nimic nu mă putea opri. Nici masa foştilor mei prieteni, amplasată periculos de aproape de casele de marcat, nici pantalonii mei, atât de strâmţi acum, încât începusem să folosesc un cârlig de rufe în loc de nasture. (Câştigam doi, trei centimetri în plus.)

Am înaintat prin atriumul unde se mânca. Am trecut de rândul cu delicatese, de meniul cald al zilei, de bufetul cu salate şi de aparatul cu sucuri — Teddy era acolo, înjurând pentru că aparatul cu gheaţă era, ca de fiecare dată, stricat — şi m-am aşezat la rând să plătesc. Exact ca într-o farmacie, bomboanele şi ciocolata şi guma erau disponibile la casa de marcat. Erau două rânduri şi a existat un moment neplăcut în care aproape m-am ciocnit de Dean, pentru că amândoi am păşit înainte încercând să ne aşezăm la rândul cel mai scurt. L-am lăsat pe el fără să insist — era mai aproape de masa lui, cea pe care încercam oricum să o evit. L-am urmărit pe Dean mergând spre partea din faţă, târşâindu-şi picioarele de parcă aşteptarea îl enerva. E ceva în a vedea pe cineva din spate, ceva în legătură cu felul în care oamenii se îndepărtează, care mi s-a părut întotdeauna derutant de intim. Poate pentru că spatele corpului nu este la fel de studiat ca faţa — aplecarea umerilor şi încovoierea muşchilor spatelui, asta e ipostaza cea mai sinceră a unei persoane.

Lumina soarelui de amiază se strecura în atrium din partea stângă; cârlionţi încolăciţi în jurul smocurilor de păr des şi creţ de pe gâtul lui Dean. Mă gândeam, ce ciudat că e blond, subţire ca de bebeluş, când în rest, peste tot, părul lui era negru şi aspru, când... Dean a fost aruncat în aer.

De ce sare Dean? A fost primul lucru la care m-am gândit, şi am continuat să o fac chiar şi în timp ce un fum gros a umplut aripa nouă a cantinei, parte în care nu mai eram binevenită, excomunicarea fiind salvarea mea, de fapt.

Eram la pământ, încheietura mea rănită mă scotea din minţi. Am urlat când cineva a alergat pe lângă mine şi m-a călcat pe deget. Fizic, am avut senzaţia că ţipam. Îmi simţeam tensiunea disperată din gât, dar nu puteam auzi nimic. Cineva m-a apucat de încheietura neputincioasă şi m-a tras în picioare, şi am simţit din nou presiunea unui strigăt în piept, dar sunetul s-a oprit pentru că plămânii mi s-au umplut cu fum. O tuse groaznică m-a chinuit, urmată de sentimentul că nu aveam să mai respir vreodată normal.

Teddy era cel care mă apucase de încheietură. L-am urmat în direcţia opusă celei din care tocmai venisem, ieşind în aripa veche a cantinei, de unde începuse rândul de delicatese în prima tură a prânzului, la 11:51 A.M. Am simţit ceva cald şi lipicios în palmă şi m-am uitat în jos, aşteptându-mă să văd sânge, dar nu era decât punga de jeleuri în formă de peşte, încă adăpositǎ în mâna mea.

Cantina s-a umplut cu fum negru. Nu puteam ieşi pe unde intram de obicei, iar eu şi Teddy ne-am întors în acelaşi timp, de parcă repetam un dans pentru emisiunea de talente. Am urcat împleticindu-ne scările din spatele nostru spre sala Brenner Baulkin, unde mai fusesem o singură dată, pentru a susţine examenul de admitere.

Acum, când îmi amintesc acest moment, e o amintire mută. În realitate, alarma de incendiu străpungea liniştea cu un sunet insuportabil de ascuţit, deasupra capetelor noastre, şi se striga, se gemea. Mai târziu mi s-a spus că vocea răguşită pe care Hilary se chinuise atât de mult să o cultive a părăsit-o, şi că era exact ca o fetiţă, smiorcăindu-se „Mamă, mamă“, în timp ce tremura pe podea, sticla spartă scânteind ca diamantele în părul ei palid şi ars. Piciorul ei stâng, încă într-un sabot Steve Madden, nu mai era o parte a corpului său.

Olivia era întinsă alături de ea, dar nu striga după nimeni. Olivia era moartă.

Teddy a deschis cu zgomot uşa. Sub masa impozantă de stejar, pe care directorul Mah o folosea pentru cinele cu biftec organizate în cinstea părinţilor care donau la cel mai înalt nivel, erau alţii. Rechina, Peyton, Liam şi Ansilee Chase, o fată din clasa a douăsprezecea care juca exagerat în toate piesele în care era distribuită. Această reprezentare arbitrară a claselor şi a statutului social, asta

era. Acesta era cel mai oribil lucru care avea să ne lege unii de alţii pentru totdeauna.

Prima mea amintire sonoră este gâfâitul lui Ansilee, felul în care a bolborosit „O, Doamne, o, Doamne“, când el a intrat în sală la nici treizeci de secunde după noi, arma legănându-se jucăuş de-o parte a corpului său, exact la nivelul privii noastre. Nu mi-am dat seama în acel moment, dar ţinea în mână un pistol Intratec TEC-9 semiautomat. Arăta ca o versiune redusă a unei mitraliere. Am insistat în tăcere pe lângă Ansilee să tacă, ţinându-ne degetele tremurânde peste guri. Avea să ne găsească oricum. Nu era o ascunzătoare prea bună.

— Bau!

Faţa lui a apărut printre picioarele elegante în formă de gheară ale scaunului. O faţă micuţă şi palidă, împodobită cu un păr negru şi zbârlit care părea la fel de moale şi de proaspăt ca al unui copilaş.

Ansilee a izbucnit, plângând în hohote şi târându-se departe de el, trântind un scaun în timp ce s-a împleticit de sub masă şi s-a ridicat iute în picioare. Faţa lui a dispărut, iar apoi tot ce am văzut au fost picioarele lui de la genunchi în jos. Purta pantaloni scurţi, chiar dacă ne aflam în noiembrie, iar gambele îi erau albe şi şocant de netede. Mi-ar plăcea să spun că unul dintre noi a mers după ea, că a încercat să o salveze — fusese deja acceptată la Harvard, nu putea să moară —, în schimb, asta e partea unde de fiecare dată spun că „Eram în stare de şoc! Totul s-a petrecut atât de repede!“

Sunetul pe care l-a scos arma nu se poate compara cu sunetul corpului lui Ansilee izbindu-se de podea. „Doamne, fir-ar să fie“, a gâfâit Liam. Era chiar lângă mine şi m-a luat de mână, m-a privit de parcă mă iubea. Podeaua din lemn de esenţă tare era acoperită cu un covor oriental mare, dar după trosnetul sinistru pe care l-a făcut capul lui Ansilee la contactul cu podeaua, nu era nici pe departe la fel de gros şi luxos pe cât părea.

Rechina m-a tras şi m-a ţinut strâns la pieptul ei, şi i-am simţit pieptul generos ridicându-se şi coborând ca pe coperta unui roman de dragoste. Faţa lui a apărut din nou printre picioarele scaunului.

— Bună.

A zâmbit. A fost un zâmbet fără nicio legătură cu toate acele lucruri care ne aduc

bucurie în viaţă: o zi spectaculoasă de primăvară după o iarnă mohorâtă, întâia oară când mirele îşi vede mireasa, faţa lui emoţionată, înviorată de rândurile albe de haine. A îndreptat arma spre noi, mişcându-şi braţul de la dreapta la stânga, astfel încât, pentru o clipă, arma a fost aţintită către fiecare, şi un murmur a susurat printre noi. Am privit fix în pământ când mi-a venit rândul, forţându-mă să nu tremur, să nu fie evident că sunt cea mai speriată, ceea ce, mi-am dat cumva seama, i-ar fi stârnit interesul faţă de mine.

— Ben, a şoptit Rechina. Te rog.

I-am simţit degetele înfigându-mi-se în piele, subraţul transpirat pe umărul meu, şi mi-am amintit de numele Ben.

— Du-te dracului.

Arma nu era îndreptată către niciunul dintre noi. A urmat o tăcere lungă în timpul căreia ne-a privit. Apoi expresia feţei lui s-a înmuiat, ca flacăra unei lumânări care se transformă în ceară.

— O, super. E Peyton.

— Ben — Peyton tremura atât de tare încât podeaua îi preluase trepidaţia —, omule, nu trebuie...

Peyton nu a mai spus nimic niciodată după „să“. Ce cuvânt scurt şi stupid, ca să fie ultimul. Faţa sa frumoasă a încasat focul. Unul dintre dinţii lui Peyton a sărit chiar în faţa mea, alb şi în forma perfectă a unei bucăţi de gumă Chiclets.

De această dată, arma fusese jos şi aproape. Zgomotul l-a împins pe Liam în spatele meu şi al Rechinei, cât mai departe posibil de Peyton, fără a părăsi adăpostul mesei. Teddy era tocmai la celălalt capăt, ţinându-se de piciorul unui scaun de parcă era mama sa şi se ruga de ea să nu-l lase singur într-o sâmbătă seara. Simţeam cum urechile îmi ardeau. Am atins-o cu degetul pe una dintre ele şi am simţit umezeala. O picătură de sânge a căzut pe covor, răspândind roşul în fibre ca un boom sonic. A fost singura picătura care era a mea.

Ben s-a lăsat pe vine puţin mai mult, admirându-şi opera. Peyton se oprise în scaune, care îi ţineau corpul drept, braţele larg deschise ca ale unei sperietori de ciori. Nu-i mai rămăsese nimic din faţă de la nas în jos. Un val mare de aburi s-a ridicat în jurul lui, asemenea unui hohot de râs într-o noapte rece ca gheaţa.

Liam era ascuns în spatele meu, cu gura lipită într-un sărut jilav de umărul meu, aşa că nu a văzut gestul miraculos care a urmat. Dar restul dintre noi am privit neîncrezători cum Ben s-a ridicat, iar apoi tot ce s-a mai văzut din el au fost pulpele lui albe şi netede mişcându-se tot mai departe de noi, luându-o la stânga, în direcţia scărilor din spate care duceau spre parter, unde era amplasată aripa de limbă engleză. Deasupra se aflau dormitoarele abandonate, de pe vremea când Bradley era o şcoală cu internat. Acum le mai foloseau doar pentru cei suspendaţi la şcoală.

Nici măcar nu mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia, până când am rămas fără aer, de parcă mă aflam la finalul unui concurs de cros.

— Cine e? m-am săltat la pieptul Rechinei. Cine era ăsta? am întrebat din nou, chiar dacă ştiam.

— Ansilee e în regulă? s-a smiorcăit Liam, cu o voce ascuţită şi jalnic de străină, această schimbare bruscă a puterii deposedându-l de toată sfidarea tipică băiatului nou şi grozav.

Tot ce trebuia să facă era să privească în spatele lui pentru a-şi răspunde la propria întrebare. Pentru că eu o făcusem, iar capul lui Ansilee era deschis ca un coşciug.

— Zici că-i masacrul ăla blestemat de la Columbine[8], a mormăit Teddy din celălalt capăt al mesei.

Eram cu toţi în şcoala generală când se întâmplase. Nu ştiu la Bradley, dar la Mt. St. Theresa ne-am adunat cu toţii în jurul singurului televizor, care mai şi pârâia, din bibliotecă, urmărind reportajele, până când Sora Dennis l-a scos din priză şi ne-a ameninţat pe toţi cu scăderea notei la purtare dacă nu mergeam imediat înapoi în clasă.

Fumul de la cantină s-a strecurat înăuntru. Eram conştientă că trebuia să plecăm, dar mai ştiam şi că singura opţiune de scăpare era să urmăm calea Lui.

— Are cineva telefonul mobil la el?

Nu avea fiecare adolescent telefon mobil pe atunci, dar toţi cei din cameră aveam. N-a contat, pentru că nimeni nu apucase să-şi ia ghiozdanul înainte de a fugi.

— Ce facem? Am privit spre Rechina, cu siguranţă ea avea răspunsul. Pentru că nu a rostit nimic, am spus: Trebuie să ieşim de-aici.

Niciunul dintre noi nu a vrut să iasă de sub masă. Dar fumul era din ce în ce mai gros, impregnat cu păr de om şi alte substanţe artificiale topite: ghiozdane din poliester, tăvi din plastic, mătăsuri artificiale cumpărate de la Abercrombir & Fitch. Am împins scaunul din dreapta noastră şi Teddy a făcut la fel în capătul său de masă, şi toţi patru ne-am ridicat brusc în picioare. Era un bufet cu aspect grandios în colţ, aşa că a devenit locul nostru de adunare. Corpul său acoperindu-ne de la mijloc în jos ni s-a părut a fi o minimă măsură de protecţie.

Ne-am certat. Liam voia să rămânem ascunşi aşteptând poliţia, care trebuia să fie cu siguranţă pe drum. Teddy voia să plecăm. Focul se înteţea prea repede. Era o fereastră mare sus pe perete, care împrăştia lumina soarelui pe masa sub care Peyton şi Ansilee zăceau. Acesta a fost compromisul. Teddy s-a ridicat în picioare pe un scaun, izbind cu umărul lui Ansilee, pe care l-a considerat inferior posibilei noastre scăpări. Teddy a împins şi a gemut, dar nu a putut deschide fereastra, iar el era cel mai puternic rămas în încăpere.

— Trebuie să ieşim de aici! a insistat Teddy.

— S-ar putea să ne aştepte acolo! a spus Liam. Aşa au făcut şi cei de la Columbine! A lovit cu pumnul în bufet. Poponar! Poponar blestemat!

— Taci odată! am răcnit. Trebuia să răcneşti ca să te faci auzit peste alarma de incendiu, care ne sfârâia în urechi. De asta o face! Liam m-a privit de parcă se temea de mine. N-am înţeles cât de important a fost acel moment.

— N-o să ne facă niciun rău dacă suntem cu ea. Teddy a arătat către Rechina.

Liam a râs cu răutate.

— Nici ţie n-o să-ţi facă nimic! De-asta vrei să pleci.

— Nu — Teddy a scuturat din cap —, eu şi Ben n-am fost niciodată prieteni. O iubea pe Beth, totuşi.

Trecuse atâta timp de când auzisem numele adevărat al Rechinei, încât la început nici n-am ştiut despre cine vorbea Teddy.

— Nu l-am mai văzut de mult pe Ben. Rechina a fonfăit, trăgându-şi antebraţul peste nas. Iar acela... acela nu era Ben.

Un scaun s-a răsturnat, iar gălăgia ne-a adus pe toţi patru laolaltă într-o larmă agitată de corpuri. Geamătul a fost cel care ne-a despărţit.

— Dumnezeule, a spus Rechina. Peyton!

Aerul pe care a încercat să-l respire a sunat umed. Rechina şi cu mine ne-am târât lângă bufet şi ne-am ghemuit lângă Peyton. Reuşise să-şi tragă jumătate din corp afară de sub masă şi încerca să apuce ceva în aer, avea degetele atât de întărite în încleştarea lor, de parcă le-ar fi afundat în gips înainte de a se fi uscat. A încercat să spună ceva, dar a bolborosit doar sânge pe unde ar fi trebuit să-i fie buzele.

— Aduceţi un prosop sau ceva! a ţipat Rechina la Teddy şi Liam, amândoi nemişcaţi ca într-o fotografie, în colţul încăperii.

S-au pus amândoi în mişcare. Am auzit tacâmurile răsunând când au devastat bufetul, găsind în cele din urmă nişte pânze de culoarea mentei cu blazonul THE BRADLEY SCHOOL pe ele, pe care ni le-au aruncat.

Rechina şi cu mine am apăsat câte un şervet pe fiecare parte a feţei frumoase, devastate a lui Peyton. Sângele şi ţesutul muscular lipicios s-au lipit de pânză în locul în care îi fusese mandibula, înroşind-o complet numaidecât, ca un truc magic. Era terifiant să-l priveşti, cu faţa sfâşiată; era ca şi cum ai tot repeta un cuvânt din nou şi din nou până când îşi pierdea orice înţeles, puterea repetiţiei de a transforma obişnuitul în deosebit. Saturaţie semantică, nu-i aşa? În cazul lui Peyton, lucrurile stăteau invers: cu cât te uitai mai mult la faţa lui, cu atât era mai puţin grotescă decât dacă nu ai mai fi văzut-o vreodată, dacă ţi-ai fi imaginat doar cât de rău putea să fie.

Peyton a reuşit să geamă. L-am luat de mână, care încă se agita nebuneşte, şi i-am ghidat-o către podea, strângându-i degetele cu delicateţe.

— E în regulă, a spus Rechina. Ai meciul ăla mare săptămâna viitoare. A început să plângă şi mai tare. O să câştigi meciul ăla mare de săptămâna viitoare.

Toată lumea ştia că Bradley nu avea nicio şansă. Peyton a suspinat şi mi-a strâns mâna înapoi.

Nu ştiu cât am stat acolo. Vorbind cu Peyton. Spunându-i că părinţii lui îl iubeau şi aveau nevoie ca el să ajungă acasă, aşa că să lupte. Să continue să lupte, te descurci de minune, eşti atât de puternic, i-am spus, chiar şi când mâna lui s-a răcit într-a mea, chiar şi când n-a mai fost atât de greu pentru el să respire, pentru că în curând abia dacă mai respira.

Şi în tot acest timp, flăcările din cantină au urcat pe scări, până când le-am putut recunoaşte limbile ascuţite, ameninţând că urmează să ocupe şi coridorul şi să ne blocheze în Sala Brenner Baulkin pentru totdeauna.

— Unde naiba-i poliţia? s-a plâns Liam.

Plânseserăm toţi cu uşurare când auziserăm sirenele cu cel puţin zece minute în urmă.

— Trebuie să mergem, a spus Teddy. S-a uitat la Peyton, iar apoi a privit imediat într-altă parte, ştergându-şi ochii umflaţi cu podurile palmelor. Îmi pare rău, oameni buni, dar trebuie să plecăm.

— Dar încă respiră.

Am privit în jos spre Peyton. Îi ridicasem capul în poala mea când începuse să se înece cu propriul sânge. Pântecele îmi era îmbibat şi lipicios, şi într-un colţ bântuit şi înspăimântor al minţii mele a apărut amintirea ultimei dăţi când capul său fusese între picioarele mele, ca o declanşare bruscă şi stridentă a unui întrerupător de lumină în mijlocul nopţii, zdruncinându-te chiar şi în cea mai adâncă fază a somnului. Cel puţin în acea viziune, ochii lui Peyton erau deschişi, limpezi şi ignorant de binevoitori, crezând că făcea un lucru bun.

— TifAni, o să murim aici dacă nu plecăm acum! a spus Teddy.

Rechina a stăruit:

— Poţi să-l cari?

Teddy a încercat, şi toţi am încercat să-l ajutăm, chiar şi Liam, dar Peyton era la fel de greu şi de neclintit precum un bloc de ciment.

Mirosul din sală era fierbinte şi scârbos. Teddy s-a rugat de noi pentru ultima dată.

Înainte de a ne strecura pe coridor, ţinându-ne de mâna persoanei din faţă şi din spate, patru adolescenţi încăpăţânaţi legaţi unul de altul ca nişte copii de grădiniţă care trec strada, Liam a cotrobăit în bufet. Căuta ceva, orice, ca să ne protejeze. Tot ce a reuşit a fost să ne ofere fiecăruia câte un cuţit de masă.

— Mama mi-a spus să nu lupt niciodată împotriva unui violator cu un cuţit, am spus, atât de ameţită din cauza fumului încât nici n-am sesizat ridicolul morbid de a-i spune asta lui Liam. Pentru că te poate doborî şi îl poate folosi împotriva ta.

— Nu e un violator, a spus Rechina, cu blândeţe.

— O, îmi pare rău, a spus Liam. Ar fi trebuit să spună „ucigaş poponar psihopat“?

Am luat şi şervetele din pânză fină, ce a mai rămas din cele pe care le apăsaserăm pe faţa lui Peyton, şi ni le-am legat în jurul gurii, ca nişte bandiţi.

L-am privit pe Peyton pentru ultima dată înainte să plecăm. Pieptul lui a oftat un rămas-bun, o ultimă rugăminte: Sunt încă viu. Am resimţit chinul cumplit de a-l lăsa singur şi viu, ca pe o responsabilitate, atât de deplină şi atotcuprinzătoare încât avea puterea de a-mi schimba întreaga viaţa.

Cel mai repede ne-am mişcat în josul coridorului, spre stânga, până când am ajuns la casa scării. Am spart uşa, micul nostru şir ordonat desfăcându-se într-un vârtej de mâini şi picioare, strângându-ne unii cu alţii într-un cerc compact — nu ştiam ce am fi putut găsi acolo, nimeni nu voia să fie în fruntea şirului.

Spre marea noastră uşurare, casa scării părea să fie goală. Ne-am smuls măştile de pe faţă, cu recunoştinţă.

— Ce spuneţi? a întrebat Rechina. În sus sau în jos?

— Eu spun în sus, a zis Teddy. Nu cred că a luat-o în sus.

Vechile camere ale internatului dădeau spre o altă casă a scării, care ne-ar fi purtat spre aripa cabinetului de matematică. Era o ieşire pe-acolo.

— Bine spus, a spus Liam, iar Teddy a zâmbit.

Încă mai zâmbea, când glonţul i-a străpuns clavicula, împroşcând cu sânge peretele din spatele său ca în picturile lui Jackson Pollock despre care învăţam la orele de artă contemporană.

Am ştiut doar că glonţul venise de sus. Şi alergam în jos pe scări, derapând la cotituri, dând peste Rechina şi peste Liam în timp ce gloanţele se ciocneau de balustradă, zăngănitul crâncen al metalului pe metal neputând fi asemănat cu nimic din ce auzisem vreodată.

Uşa de la primul etaj ducea spre aripa de engleză, iar cel mai lung moment al vieţii mele a fost timpul care i-a trebuit Rechinei pentru a apăsa mânerul şi a deschide uşa, acele secunde suficiente pentru ca Ben să se apropie de noi. Uşa era veche şi înceată şi a rămas deschisă în urma noastră după ce ne-am aruncat înăuntru. Ben nu trebuia să încetinească pentru a o deschide din nou, pur şi simplu a intrat chiar după noi. Era slăbuţ şi rapid, ar fi fost un alergător grozav de cros.

Liam a luat-o la dreapta, interpretând greşit o sală de clasă goală drept adăpost. A fost o cotitură nechibzuit de nobilă şi deopotrivă am avut un instinct de conservare (nu că i-aş reproşa asta) care m-a salvat.

— De ce nu l-ai urmat? sunt întrebată de obicei, în acest punct al poveştii.

— De-aia, spun eu, iritată că am fost întreruptă, că orişicine ar fi cretinul care m-a întrerupt nu putea înţelege că Ben era atât de aproape încât puteam auzi că respiraţia lui era diferită de respiraţia noastră.

Puternică şi rapidă, ca a unui animal ai cărui plămâni s-au dezvoltat pentru a vâna. Era chiar în spatele nostru. Ştiam că ne-ar fi văzut şi ne-ar fi urmărit, iar apoi am fi fost prinşi la colţ, ceea ce s-a şi întâmplat.

— Cu Liam? m-a întrebat Aaron.

— Cu Liam.

— Să ne întoarcem la ce s-a petrecut după aceea.

Rechina şi cu mine am luat-o în mare grabă spre aripa de engleză. Am tropăit pe scări în sus, iar când am trecut de ultima treaptă am văzut uşa de la cantină. Ferm închisă, ar fi trebuit să stârnească acel pericol de incendiu despre care domnul

Harold ne-a tot avertizat, numai că nu a făcut-o. Focul ardea doar în aripa veche a cantinei, se strânsese acolo şi se extindea, astfel încât avansase spre Sala Brenner Baulkin unde tocmai fuseserăm, unde rămăseseră Peyton şi Ansilee. Aveam cale liberă de la uşă spre noua anexă, unde stropitoarele fixate de plafon se porniseră, stingând focul. Era o ieşire spre curtea interioară pe acolo. Rechina şi cu mine nu am încetinit deloc pasul, pur şi simplu am plonjat înainte.

Dar amândouă ne-am oprit în locul în care Picioarele-Păroase şi HO obişnuiau să stea, apa fiindu-ne deja la nivelul gleznelor şi continuând să curgă, lipindu-ne părul de faţă. În locul în care am crezut că aveam să-mi vomit propria inimă, când l-am văzut pe Arthur.

Arthur, blocându-ne ieşirea, postat între resturile clădirii şi ale corpurilor, cu faţa curăţată de apă şi ţinând puşca de vânătoare a tatălui său de-a curmezişul corpului ca o prăjină de care un acrobat se foloseşte pentru a-şi păstra echilibrul în mersul pe sârmă. Dean era prăbuşit peste o casă de marcat răsturnată, cu braţul drept — braţul care îi fusese cel mai aproape de explozie — perlat cu muşchi alb şi sânge care ieşise dintr-un loc atât de adânc încât ar fi putut fi gudron.

— Iată-te, mi-a spus Arthur.

Zâmbetul lui m-a speriat mai mult decât orice altceva.

Rechina i-a rostit numele şi a început să plângă.

Arthur s-a uitat la ea dezaprobator.

— Ieşi de-aici, Beth.

A îndreptat puşca spre ea şi a fluturat-o în spatele lui, spre curtea interioară. Libertatea ei.

Rechina nu s-a mişcat, iar Arthur s-a aplecat către ea, astfel că a putut-o privi în ochii ei neobişnuiţi.

— Vorbesc serios, Beth. Îmi place de tine.

Rechina s-a întors spre mine şi a suspinat:

— Îmi pare rău.

Apoi a păşit precaută în vârful picioarelor pe lângă Arthur, şi a luat-o la fugă când el a ţipat la ea:

— Să nu te pună dracu‘ să-ţi ceri scuze de la ea!

Am privit-o cum a păşit pe iarba uscată. A luat-o la stânga, un ultim sprint spre parcarea şcolii generale. Apoi n-am mai putut-o vedea, i-am auzit doar ţipătul nebunesc când a realizat că era încă în viaţă.

— Vino aici.

Arthur a folosit arma ca pe un deget lung şi fermecat pentru a mă îndruma.

— De ce?

Îmi era ruşine că plângeam. Urăsc faptul că ştiu cum voi reacţiona când totul e gata. Că ştiu că nu voi fi curajoasă.

Arthur a îndreptat puşca spre tavan şi a tras, şi atât eu cât şi Dean am ţipat la unison cu alarma de incendiu, care se tânguia în continuare, furioasă că nimeni nu se ocupase încă de ea.

— Vino aici! a mârâit Arthur.

Am făcut ce mi s-a spus.

Arthur a îndreptat puşca spre mine, iar eu i-am cerut îndurare. Îmi părea atât de rău că i-am luat acea fotografie cu tatăl său, i-am spus. Aveam să i-o dau înapoi. O aveam în dulap. (Nu o aveam.) Puteam să mergem. Era a lui. Orice, numai să amân ceea ce ştiam că urma să facă.

Arthur s-a uitat cu dispreţ la mine, părul ud căzându-i peste ochii, nici măcar deranjându-se să-l dea într-o parte.

— Ia-o, a spus.

La început am crezut că prin „ia-o“ voia să spună „ia ceea ce ţi se cuvine să primeşti“, adică ce trebuia să suport. Dar apoi mi-am dat seama că Arthur nu

îndrepta arma spre mine, ci mi-o înmâna mie.

— Nu vrei să fii tu cea care o face?

S-a uitat la Dean. Frica îi deformase trăsăturile de maimuţă în ceva nou, ceva ce nu mai întâlnisem înainte şi care nu mă rănise niciodată. Nu vrei să-i nenoroceşti chiar tu scula muistului?

Fiind acum mai aproape de Arthur, am văzut că un strat alb i se întărise la colţurile gurii.

Am făcut greşeala de a muşca momeala, de a mă întinde încercând să apuc arma.

— Ne, ne. Arthur a tras-o înapoi. M-am răzgândit.

Apoi a pivotat, surprinzător de graţios, şi l-a împuşcat pe Dean între picioare. Dean a scos un sunet neomenesc când sângele şi apa i s-au împrăştiat direct în faţă ca o fântână de la Epcot Center.

Cuţitul de masă s-a strecurat sub omoplatul lui Arthur. Dar era o înţepătură superficială, o spintecătură oblică, în felul în care ai fi trecut un deschizător de scrisori pe sub clapa plicului. A ieşit la fel cum intrase, aproape fără niciun efort. Arthur s-a întors spre mine, şi-a arcuit buzele şi chiar a spus „Cum?“ Mi-am lăsat greutate pe spate, aşa cum tatăl meu mă învăţase să fac înainte de arunca o minge, singurul lucru folositor pe care l-am învăţat de la acest om în toată viaţa mea. L-am înjunghiat violent în zona gâtului, iar Arthur s-a împleticit într-o parte, făcând un zgomot de parcă încerca să-şi scuipe flegma din piept. Am mers după el, am scos din nou cuţitul şi l-am lovit încă o dată. Ştiam că nimerisem sternul, am auzit scârţâitul când i-am împins şi mai mult lama în piept, iar de această dată n-am mai reuşit să o scot afară. Dar a fost în regulă, pentru că nu mai trebuia să o fac. Arthur a reuşit să gâlgâie ceva de felul „Încercam doar să ajut“, iar sângele aprins care i-a dat pe gură a început să curgă şi mai repede.

Aici închei întotdeauna povestea, şi aici am încheiat-o şi pentru Aaron.

Dar mai e încă ceva, partea pe care nu o spun niciodată nimănui. Şi anume că efectiv m-am gândit, Acum trebuie să mă ierte, în timp ce Arthur a căzut în genunchi, greutatea jumătăţii sale superioare propulsându-l înainte. În ultima clipă s-a ivit instinctul de supravieţuire, vreo licărire a unui circuit din creier realizând că, aterizând pe piept, nu avea decât să împingă mânerul şi mai adânc.

S-a balansat în sens invers, dar muşchii încordaţi ai coapselor l-au oprit, şi a ajuns pe o parte, cu un pleoscăit zgomotos, un braţ întins sub cap, un picior îngrămădit peste celălalt, cu genunchii uşor îndoiţi. Mă gândesc de fiecare dată la Arthur când ajung la partea de antrenament la bară în care trebuie să-mi lucrez coapsele, când adopt exact aceeaşi poziţie pentru a întări zona moale a coapselor şi şoldurilor. „Hai încă zece!“ îmi cere instructorul, cu vioiciune, în timp ce ridic piciorul, forţa muşchiului părăsindu-mă, iar dorinţa de a renunţa fiind tot mai mare. „Poţi să faci orice — orice! — pentru zece secunde!“

---

[8] Masacrul de la liceul Columbine, din 20 aprilie 1999, în urma căruia şi-au pierdut viaţa 12 elevi şi un profesor, pus la cale şi executat de doi elevi care, după ce şi-au încheiat planul, s-au sinucis. (N.t.)

Capitolul 13

— Incredibil!

Aaron a bătut din palme şi a spart vraja tăcută din încăpere. Membrii echipei s-au dezmorţit şi au început să facă zgomot. Am auzit pe cineva spunând „Vrei ceva de băut?“ şi mi-am şters faţa.

Aaron a venit la mine, cu degetele mâinilor lipite unele de altele.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de deschisă şi de vulnerabilă cu noi.

M-am grăbit să şterg povestea întipărită pe toată faţa mea.

— Sigur, am mormăit.

— Probabil că ai nevoie de o băutură sau ceva.

Aaron s-a înclinat şi m-a strâns de mână cu delicateţe. M-am asigurat că mi-a simţit tăria în strânsoarea lui. S-a retras.

Aaron îmi aducea aminte de un avocăţel cu care mă întâlneam în colegiu. Un nenorocit emo care făcea break dance şi care mă tot întreba despre tendoanele din gâtul lui Peyton şi despre căderea lentă a cortinei peste ochii săi albaştri — dispăruse treptat scânteierea din ei sau ştiuse? A acceptat? Am crezut că şi asta era dragoste, cândva, acest interes întemeiat pe tot ceea ce a fost crud în viaţa mea. Acum pendulul se înclinase în cealaltă parte.

Aaron şi-a dres glasul.

— Deci, puteţi să beţi ceva! A râs forţat. Dar ţineţi minte, mâine la şapte dimineaţa e scularea. Asta a fost pentru cei care se ocupau de coafură şi machiaj. Apoi aveau să-şi împacheteze periile rotative şi bigudiurile şi urma să mergem

cu toţii către Bradley pentru „cadrele cu locul“.

— Am înţeles.

M-am ridicat pentru a ieşi. Ajunsesem aproape afară când Aaron m-a oprit.

— Ăăă, în regulă, a spus. M-am gândit toată după-amiaza dacă să te întreb asta.

L-am privit aspru ca să nu o facă.

Dar apoi s-a aplecat spre mine şi mi-a spus ceva la care nu mă aşteptasem deloc. Ceva care mi-a readus gustul familiar de acid pe limbă. După ce mi-a expus propunerea, şi-a ridicat mâinile — Nu trage! — şi a spus:

— Doar dacă e în regulă pentru tine, desigur.

L-am lăsat să fiarbă o clipă, păstrând tăcerea.

— E o şmecherie? Mi-am încrucişat braţele la piept. Ca să ai o scenă profitabilă sau ceva?

Aaron a părut luat prin surprindere. Rănit, chiar.

— Ani, Dumnezeule, sigur că nu. Şi-a coborât vocea. Ştii că sunt de partea ta, nu? Toţi suntem — a făcut un gest cuprinzând toată încăperea — de partea ta. Pot să înţeleg ce te-ar putea face să crezi că nu e aşa, după toate prin câte ai trecut. La naiba, şi eu aş fi suspicios în ceea ce îi priveşte pe toţi. Cuvintele „la naiba“ mi-au încălzit urechile, precum ceva ce ar fi spus un bunic. Dar sper că vei ajunge să ai încredere în mine. Nu e o şmecherie. Nu ţi-aş face niciodată aşa ceva. S-a dat înapoi şi a făcut o plecăciune. De ce nu te mai gândeşti? Avem tot weekendul la dispoziţie.

Mi-am strâns buzele şi i-am studiat din nou verigheta. Astfel Aaron părea amabil, mai degrabă decât pofticios. M-am întrebat dacă asta fusese realitatea de la început şi, dacă era aşa, ce altceva interpretasem greşit.

***

Am deschis uşa studioului şi am păşit în miezul rece al lunii septembrie. Eram atât de fericită că vara s-a terminat! Nu-mi plăcea deloc, nu mi-a plăcut niciodată. Poate părea ciudat, având în vedere amintirile mele legate de toamnă, dar în clipa în care simt prima răcoare în aer, când observ frunzele veştejindu-se, mă umplu de bucurie. Toamna va fi întotdeauna o şansă de a mă reinventa.

Am făcut un semn de rămas-bun spre cei din echipă care cărau camere de filmat şi aparatură în spatele unei dube negre învechite. Pentru o clipă m-am gândit să-i fac o poză, pe care să i-o trimit lui Nell cu mesajul „Cea mai mare violatoare care a existat vreodată?“ Dar mi-am amintit cum se holbase la mine în timpul cinei, combinaţia de dezamăgire şi dezgust năruindu-i faţa perfectă, şi m-am decis să nu o fac. Am introdus coordonatele Hotelului Radnor în GPSul jeepului. Nu prea venisem pe aici în liceu şi fusesem atât de rar „acasă“ de atunci încât drumurile pe care obişnuiam să călătoresc de obicei îmi dădeau acum un sentiment vag de déjà-vu. Am mai fost pe aici şi înainte, dar când? Această confuzie a crescut în mine ca o mândrie. Însemna că aceste locuri nu mai erau pentru mine acasă. New York era. Nu voi m-aţi respins, eu v-am respins pe voi.

Am ieşit încet cu spatele din parcare. Eram o şoferiţă ezitantă, acum că nu mai conduceam prea des. Apucând volanul ca o bătrână cu păr albastru pe care abia o vezi de după bord, am luat-o pe Monroe Street. Mi-am auzit telefonul bâzâind în geantă, dar nu aveam de gând să-l verific până când n-aş fi tras pe dreapta. Cu câţiva ani în urmă, Lolo ne-a pus pe toţi să semnăm un angajament, pentru un parteneriat cu Oprah, că nu aveam să scriem mesaje în timp ce ne aflam la volan. Nu faptul că-mi dădusem cuvântul m-a oprit să mă întind după telefon, ci statistica dedesubtul căreia îmi trecusem numele: Scrierea mesajelor în timp ce te afli la volan creşte riscul unui accident fatal de maşină cu 2000 de procente. „N-are cum să fie corect“, mă plânsesem lui Martin, unul dintre cei care se ocupau cu verificarea faptelor. Martin e atât de exigent, încât odată ne-am certat din cauza unui rând pe care îl scrisesem, „Ai nevoie de acest luciu de buze în viaţa ta“.

— Poate că ar trebui să o spunem altfel? a sugerat. Nu e hrană sau apă, deci practic nu ai „nevoie“ de el în viaţa ta.

— Faci mişto de mine, nu? E necuviincios.

— Ei bine, cel puţin renunţă la sublinierea cuvântului „nevoie“.

Dar când îl întrebasem despre acurateţea acelor 2000 de procente din statistică, dăduse doar solemn din cap.

— E corect.

Am auzit o trosnitură, iar eu m-am pus atât de repede în mişcare că maşina s-a clătinat. Mi-am cercetat ceafa cu mâna, căutând la repezeală vreo rană. Dincolo de bătăile violente ale inimii mele, mi-am dat seama că erau numai muncitorii de pe un şantierul din stânga mea, construind fără grabă ceea ce părea a fi o vilă cât o plăcintă. Uneori, când aştept metroul sau când traversez strada, o durere-fantomă îşi face loc în capul meu sau în umăr, iar când pun mâna în locul dureros, mă aştept să curgă sânge. Ultima persoană care îşi dă seama că a fost împuşcată este întotdeauna persoana care abia a fost împuşcată.

O benzinărie Wawa s-a ivit în dreapta mea. Am învârtit de volan, încurcând vocea femeii din GPS când am tras spre parcare. „Continuaţi la stânga, continuaţi la stânga“, m-a mustrat aspru. Am tot apăsat butoanele până când a tăcut.

Am căutat în geantă şi mi-am scos telefonul. Niciun mesaj de la Luke. Mi-am deschis e-mailul. L-am găsit pe cel de la domnul Larson — Andrew — în legătură cu prânzul nostru de duminică. „Azi a fost mai greu decât mă aşteptam“, am scris. „Am putea cumva să ne întâlnim să bem ceva?“ M-am oprit. Ştiam că forţam prea tare lucrurile, aşa că am scris, „la o felie de pizza la Peace A Pizza?“ Aş fi mâncat carbohidraţi pentru Andrew.

Peace A Pizza era locul preferat de întâlnire din cartier cât eram în liceu. Directorului Mah îi plăcea atât de mult, încât era de fiecare dată clientul lunii, apărând într-o postură jenantă, cu degetul mare în sus, în fotografia atârnată lângă aparatul de sucuri. Dean a scris odată „Îmi place pizza mult⁹“ peste faţa domnului Mah. Bineînţeles că nu a intrat în belele pentru asta, chiar dacă toată lumea ştia că el era cel care o făcuse.

Am apăsat pe butonul de trimitere şi am aşteptat cinci minute, chiar dacă mă îndoiam că avea să-mi răspundă degrabă. M-am hotărât să mă întorc la hotel. Poate că avea să mă sune până ajungeam acolo.

Hotelul Radnor este unul din acele locuri care îşi face reclamă proprie ca fiind o

frumuseţe tip boutique în inima Main Lineului — o destinaţie pentru nunţi —, când de fapt nu-i decât un Marriott obosit, cu multe locuri de parcare şi cu zgomotul autostradei nu la mare distanţă în spate.

Cine stătuse în cameră înaintea mea fumase, şi nu fusese prea cumpătat cu asta. Redactorul secţiunii de frumuseţe a revistei noastre se lamentase în legătură cu fumatul, în direct la emisiunea Today — se referea la fumul care intră în ţesătura canapelelor urâte şi aparent îţi afectează cel mai mult pielea. În mod normal, aş fi sunat la recepţie şi aş fi cerut să fiu mutată, ca o mică încăpăţânată pretenţioasă, dar era ceva în aerul rânced al camerei care mi s-a părut liniştitor. Mi-am imaginat o fată, una retrasă, ca mine, ghemuită în fotoliul cu model floral de la fereastră, mijindu-şi ochii în timp ce trăgea din ţigară, capătul ţigării luminându-se intens ca răspuns. Se întorsese în oraş pentru o înmormântare, m-am decis. Nici ea nu se înţelegea cu părinţii ei, din acest motiv stătea aici, în loc să stea acasă. Am simţit o camaraderie încântătoare gândindu-mă la ea, iar asta m-a făcut să mă simt mai puţin singură. Cum de altfel chiar eram, la şase seara într-o după-amiază de vineri, ultima parte din Never Been Kissed rulând pe TBS. Ţineam în mâini o cană de cafea plină cu vodcă destul de caldă, încercând să ignor bomboanele M&M care-mi făceau cu ochiul din minibar, ca o prostituată din acea zonă a Philadelphiei unde Hilary îşi tatuase cândva un fluture pe şale.

Trecuse o oră de când îi scrisesem lui Andrew, iar singurele e-mail-uri pe care le primisem erau de la Groupon, înştiinţându-mă despre treburi privind liposucţia, keratina, masajul suedez, tratamente fracţionale cu laser pentru refacerea pielii, întâlniri. Mai era unul de la Saks, care selectase o pereche de cizmuliţe Jimmy Choo din piele de şarpe la 1.195 de dolari, numai pentru mine. Nu îmi doream chiar atât de mult.

Am verificat programul filmărilor din ziua următoare, încercând să calculez dacă aveam destul timp pentru a ieşi la o alergare înainte de sosirea echipei care trebuia să mă coafeze şi să mă machieze. Nu mă aşteptam să adorm, cu atât mai puţin în acest loc. Brusc, un gând mi-a devenit limpede şi am lăsat deoparte cana de cafea. Am cotrobăit prin noptieră şi — aha — acolo era: ţineam în mână o carte de telefoane, galbenă şi veche.

Larson, Larson, Larson, îmi spuneam în minte, deschizând la capitolul cu L, trecând o unghie de culoarea sângelui peste nume, ceea ce am ajuns la „Lar“.

Erau trei de Larson, dar numai unul pe Grays Lane în Haverford. Andrew îmi

arătase odată pe fugă casa alor lui, folosind acele cuvinte „ai mei“, care era o expimare atât de drăguţă, tipică lui, aşa că am ştiut că asta era.

M-am uitat la receptorul telefonului. Dacă sunam de pe acest număr, aş fi putut închide pur şi simplu dacă mi-ar fi răspuns altcineva în afară de Andrew. Whitney ar fi putut fi acolo; părinţii lui ar fi fost cu siguranţă. Dar, Iisuse, ce era cu acele sisteme în care numărul apelantului îţi apare pe ecranul televizorului, pe care toţi le au acum? Îi spusesem lui Andrew unde m-am cazat. Dacă sunam şi numărul hotelului Radnor le-ar fi sărit în ochi de pe ecran, întrerupând cine ştie ce program PBS la care probabil că se uitau în familie? El ar fi ştiut că eu sunt cea care îi închide mamei sale, în cazul în care ea ar fi ajuns la telefon înaintea lui. Nu ştiam nimic despre părinţii lui Andrew, dar mi-i imaginam ca pe nişte foşti academicieni, cu smocuri de păr alb şi moale, cu paharele de vin roşu în mână în timp ce discutau despre criza energetică prin prisma administraţiei Obama, pe un ton scăzut, plin de respect. Aceşti intelectuali rafinaţi, atât de importanţi pentru devenirea unei persoane ca Andrew Larson, cu toată inteligenţa sa emoţională, care pe mine m-a atras, disperată, ca pe o groupie...

Vodca mi-a activat memoria, căci într-o clipă mi-am amintit de o şmecherie din perioada şcolii generale, când rămâneam peste noapte la cineva. Formezi *67 înainte de număr, iar asta blochează identitatea celui care apelează. Am hotărât să testez prima dată pe telefonul meu mobil, formând codul secret urmat de codul 917 al zonei mele. Adoram codul 917 al zonei mele. Însemna că nu mai eram o fată din PA. Ci o newyorkeză.

Ecranul mi-a indicat „Număr necunoscut“ şi am rămas cu gura căscată. Nu-mi venea să cred că funcţiona pe bune.

Am sorbit din cana de cafea pentru a mai prinde puţin curaj. Cine ştie, poate că nici nu trebuia să închid dacă părinţii lui ar fi răspuns. Era un apel perfect inocent. Regia îmi schimbase ora de filmare pentru sâmbătă, deci nu mai puteam merge la prânz, aşa că voiam doar să ne vedem dacă tot eram amândoi prin preajmă. Nu era o minciună, totuşi. Ora mea de filmare avea să se schimbe, dacă acceptam ceea ce Aaron îmi propusese să fac.

Am format *67 prima dată. A existat o întrerupere, iar apoi torsul blând al tonului de apel în urechea mea, ţârâitul ascuţit în casa Larson, la câţiva kilometri distanţă.

— Familia Larson.

Vocea care a răspuns ţi-ar fi putut crăpa ţeasta pe jumătate.

— Bună.

M-am ridicat în picioare şi am început să mă plimb prin cameră. Dar uitasem de cablu, cât de scurt era, iar receptorul s-a prăbuşit pe podea în spatele meu, smulgându-mi telefonul din mână.

— Căcat! am rostit printre dinţi, aplecându-mă la pământ ca să-l apuc.

— Alo? spunea vocea din receptor. Alo?

— Bună, am spus din nou, scuze. Domnul Larson e acolo?

— La telefon.

— Scuze, Andrew Larson.

— Chiar el e. Cu cine vorbesc?

Am vrut să închid. Ar fi fost mai uşor dacă o făceam. Dar memoria muşchilor a preluat controlul, iar articulaţiile mele au devenit albe strângând telefonul.

— Aici Ani FaNelli. Încerc să dau de fiul dumneavoastră. Adăugând, pentru ca această cerere să nu pară indecentă: Am fost una dintre elevele sale.

Au urmat câteva sunete posace în răsuflarea domnului Larson Senior. Apoi:

— Doamne, fată, am crezut că eşti una dintre acelea care face farse la telefon. Conexiunea a trosnit din cauza râsului său. Aşteaptă o secundă.

A lăsat telefonul jos. Se auzeau voci stinse pe fundal. Momente agonizante de linişte, înainte ca Andrew Larson Jr. să spună:

— TifAni?

Am uitat cu totul de situaţie şi de scuzele de rigoare. I-am spus pur şi simplu adevărul. Că azi a fost greu şi că eram singură.

***

Andrew nu o luase pe Whitney cu el în weekend. Când am auzit asta, mi-am ţinut respiraţia, sperând că avea să sugereze să bem ceva în loc să ne întâlnim la Peace A Pizza, ideea mea, dar a spus doar:

— Peace A Pizza. N-am mai fost acolo de ani de zile. În patruzeci de minute e bine?

Am aşezat telefonul în receptor cu un clic plin de reproş. Pizza. Atât de devreme, că soarele încă mă tachina de pe cer. Nu era nimic indecent în asta. Uşurarea şi dezamăgirea s-au luat la întrecere. Am simţit hotărârea puternică a fiecăreia.

Îmi ştersesem machiajul de la filmări din clipa în care intrasem în camera de hotel, ferindu-mi ochii de locurile în care lumina fluorescentă atrăgea atenţia asupra pudrei şi a fondului de ten adunat în încreţiturile din colţul ochilor şi gurii mele. Douăzeci şi opt de ani şi, graţie tenului măsliniu lucios, eram adesea confundată cu o fată care abia terminase colegiul, dar era greu de spus cât de mult avea să mai dureze. Văzusem oameni copleşiţi de bătrâneţe în ritmul unui cancer galopant. Nu există destui antioxidanţi în lume pentru a o ţine la distanţă.

M-am apucat din nou de treabă — cremă de hidratare a pielii, anticearcăn, machiaj bronzant, mascara, lip stain. Luke e întotdeauna uimit de greutatea gentuţei mele cu machiaje. „Chiar foloseşti toate prostiile alea?“ m-a întrebat odată. A fost un compliment, pentru că da, le foloseam.

Era 6:50 când am urcat în jeepul lui Luke. Patruzeci de minute. Atât mi-a luat pentru a conduce trei kilometri în Bryn Mawr. Acea înaintare teribil de lentă — n-a fost doar pentru a întârzia atât cât trebuie. Mi-era cu adevărat teamă că-mi forţasem prea mult norocul de această dată. Că universul nu avea altă opţiune decât să intervină, să-şi îndrepte degetul spre un SUV luxos şi răutăcios pentru a-l împinge în calea mea, ţintuindu-mă între caroseria sa lucioasă şi axa drumului, volanul spărgându-mi sternul în schije de os, una din ele putând străpunge inima sau un plămân. Dovedind cât de fals era că am ieşit din acea cantină pentru că mă aşteptau lucruri extraordinare înainte, în viitor, lucruri pe care cei cinci nu

erau oricum meniţi să le trăiască. Asta îmi spun uneori, atunci când intru într-o criză depresivă, când tot ce pot vedea cu ochiul minţii e capul deschis al lui Ansilee, iar noaptea pare că nu va mai sosi niciodată.

***

Nu ştiam ce fel de maşină conducea Andrew, aşa că îmi era imposibil să o caut în parcare înainte de a intra. Acea băutură pe stomacul gol îmi indusese o uşoară senzaţie de curaj, dar anxietate era încă mai puternică. Locul mişuna de adolescenţi, picioare întinse, prea lungi şi agitate pentru a fi ţinute sub masă, la fel ca ale lui Nell, erau răsfirate pe intervalul liber, un şir de beţe în toate poziţiile. Nici urmă de Andrew. M-am retras într-un colţ şi am aşteptat.

Aveam acea stare de nelinişte când nu ştii ce să faci cu mâinile — să le încrucişezi, să ţii un cot într-o mână? — când uşile s-au deschis şi un şuierat de aer rece l-a introdus pe Andrew. Purta un pulover fin tricotat şi blugi potriviţi, blugi aleşi de un stilist nemaipomenit de la Barneys.

I-am făcut un mic semn din mână, iar el a înaintat spre mine.

Andrew a fluierat.

— Locul ăsta e plin. L-am aprobat, sperând iarăşi că avea să sugereze să mergem în altă parte, dar apoi a spus: Cred că ar trebui să ne aşezăm la rând.

Când eram în liceu, noile feluri de pizza erau încă nişte noţiuni abstracte. Pizza cu paste şi caşcaval, bacon cheeseburger pizza, penne alla vodka pizza — fusese atât de crunt pentru mine. Acum mă gândesc numai la carbohidraţi peste carbohidraţi. Nu-i de mirare că eram aşa o purcică.

I-am spus lucrurile astea şi lui Andrew, iar el a râs.

— Nu ai fost niciodată o purcică. Şi-a bătut cu palma talia vânjoasă: Tipul ăsta, pe de altă parte.

Era adevărat. Avea o rotunjime de băieţandru neastâmpărat pe atunci. Încă nu îmi vine să cred că Andrew avea douăzeci şi patru de ani pe vremea când era profesorul meu. Douăzeci şi patru în acea noapte din dormitorul său, când m-a trezit din coşmar şi l-am rugat să rămână. Faţa îi fusese marcată de o tristeţe atât de adâncă înainte de a accepta. Multă vreme am crezut că i-a părut rău pentru mine, dar acum mă întreb dacă nu a fost şi altceva. Dacă nu cumva suferea amarnic din cauza a ceea ce ne despărţea, a ceea ce ar fi putut fi dacă între noi ar fi fost doar cinci ani diferenţă.

Prin peretele despărţitor din sticlă, blaturile scânteiau puternic cu toppinguri care, doar ele, cântăreau mai mult decât mesele mele din acele zile. Apetitul mi s-a deschis.

Am comandat o felie de margarita. O alegere sigură, m-am gândit. Andrew a comandat o felie cu salată mediteraneană.

Nu era nicio masă liberă, doar scaune libere, iar dacă acesta era tot timpul pe care îl aveam de petrecut cu Andrew, n-aş fi vrut să-l irosesc alături de un cuplu numai piele şi os, care se hlizeau întruna, cu şervetele de masă în poală în cazul unei erecţii neaşteptate. Am dat din cap către uşă.

— Vrei să stăm afară?

Cele două bănci din faţă erau ocupate, aşa că eu şi Andrew am luat-o într-o parte şi ne-am aşezat pe bordură, cu farfuriile din carton aşezate grijuliu în echilibru pe coapse, pietrişul înţepându-ne pielea prin blugi.

Am luat o îmbucătură.

— Dumnezeule, am gemut.

— Nu-i mai bună decât în New York, a spus Andrew.

— E mai bună decât orice. Mi-am ridicat degetul. Dietă pentru nuntă.

Andrew a dat din cap.

— Şi Whitney a luat-o razna cu asta.

O bucată mare de anghinare s-a rostogolit de pe felia lui şi a lovit pământul cu o

bufnitură. M-am gândit la capul lui Ansilee şi a trebuit să-mi aşez farfuria de carton în poală. Cât ai clipi, sosul de roşii căpătase consistenţa sângelui. Asta mi se întâmplă uneori şi cu ketchupul, de obicei când ajung să mă gândesc la Peyton. Am perioade în care-i văd faţa distrusă şi schilodită câte o zi întreagă şi niciun fel de mâncare roşie nu-mi prieşte. Nici carnea. Doar gândul. Mi-am ridicat şervetul la gură şi m-am forţat să înghit ultima îmbucătură pe care o luasem.

— Deci azi n-a fost uşor, zici?

Andrew era aşezat aproape de mine, dar nu într-atât de aproape încât să fi existat o uşoară atingere inofensivă a coapselor noastre. Nu se bărbierise în acea dimineaţă, iar barba neîngrijită îi era aurie peste bronzul de vară. Era sfâşietor să-l priveşti.

— Nu pentru că a trebuit să vorbesc despre ce s-a întâmplat, am spus. Nu-mi pasă de asta. Îmi pasă ca oamenii să mă creadă. M-am lăsat pe spate în mâini, ceva ce n-aş fi făcut niciodată la un colţ de stradă din New York City. M-am uitat în jur la echipa de filmare după ce-am terminat şi m-am întrebat pur şi simplu, Oare ei mă cred cu adevărat? Nu ştiu ce să fac pentru ca oamenii să mă creadă. Am privit maşinile trecând una pe lângă cealaltă pe drum. O să fac tot ce trebuie.

Am respirat adânc, vechea disperare înflăcărându-se în mine ca un fum dintr-o ţigară. Mă face capabilă de lucruri de care nu vreau să fiu capabilă, iar dacă nu aş avea grijă să mă controlez intens, cuţitul ar putea aluneca foarte uşor, rănindu-l pe Luke prea adânc, şi separându-mă pe mine de viaţa la care am muncit din greu pentru a o pune în ordine. Dar când stau alături de Andrew şi văd cum capul meu abia ajunge la locul de unde umărul său începe să se aplece, când mă gândesc cât e de mare şi cât de greu trebuie să-i fie să se controleze, îmi pun problema dacă nu cumva el ar fi singurul lucru care să justifice exilul meu din tribul tartan.

— O faci, a spus Andrew. Chiar acum. Spunând varianta ta. Dacă până la urmă oamenii tot nu te cred, măcar ai făcut tot ce s-a putut.

Am dat din cap, ascultătoare, dar nu eram convinsă.

— Ştii ce mă scoate cel mai mult din minţi?

Andrew a muşcat din felia lui, dând drumul unui pârâuaş strălucitor de ulei care i

s-a scurs până la încheietura mâinii. L-a oprit cu gura înainte să dispară sub manşeta puloverului, adâncindu-şi dinţii în carne. Am urmărit semnele albe ale muşcăturii retrăgându-i-se de pe piele.

— Partizanii lui Dean, am spus. Cred că îi urăsc mai mult decât îl urăsc pe Dean. Mai ales pe femei. Nu ţi-ar veni să crezi aiurelile pe care mi le trimit. Încă.

Am adoptat vocea neînduplecată a unei femei bisericoase cu guşă şi cu picioare păroase din vestul mijlociu. Domnul ştie ce ai făcut şi vei răspunde în faţa lui în următoarea ta viaţă. Am rupt coaja feliei de pizza.

— Nenorociţi care-s născuţi ca să lingă moaşte.

M-am făcut mică la auzul propriilor mele cuvinte, regretând imediat. Poate că Luke râdea când spuneam astfel de lucruri, dar nu asta aştepta Andrew de la mine. Distrusă, mi-am reamintit, aşa am efect asupra lui.

— Scuze. Doar că, dacă ei măcar ar şti ce mi-a făcut Dean mie.

Andrew a luat o înghiţitură din sucul lui.

— Păi de ce nu le spui?

— E singurul lucru..., am oftat. E singurul lucru despre care mama nu vrea să vorbesc. Luke la fel. Ştie ce s-a întâmplat cu tipii ăia, desigur, dar nu vreau ca părinţii lui să afle despre acea noapte. E umilitor. Am găsit o bucată de coajă fără niciun pic de roşu şi am muşcat din ea. Nu e doar pentru mama sau pentru Luke, totuşi. Ezit să ies în public cu povestea asta şi în mod special când vine vorba de Liam. E o afirmaţie gravă împotriva unuia care va avea cincisprezece ani în amintirile tuturor.

Am privit un grup de adolescenţi tachinându-se unii pe alţii pe trotuar, având pahare de la Starbucks în mâini. Cafeaua avea gust de benzină când eram de vârsta lor, acum ei o beau la prânz.

— Un puşti de 15 ani care a fost vânat într-o sală de clasă şi împuşcat în piept. Ceva mi se pare dubios, chiar şi în cazul meu. Nu ştiu. N-au trecut părinţii lui deja prin destule?

Andrew a oftat.

— E greu, Tif.

Mi-am încolăcit mâinile în jurul tibiilor.

— Tu ce ai face, dacă ai fi în locul meu?

— Dacă aş fi în locul tău? Andrew şi-a scuturat firimiturile şi s-a dat într-o parte, astfel încât genunchii lui erau îndreptaţi spre mine. Cred că e o cale prin care poţi fi onestă fără să-i vorbeşti de rău pe morţi. Şi cu siguranţă nu aş rata ocazia de a-l prezenta pe Dean aşa cum era cu adevărat. Genunchiul său mi-a atins uşor coapsa întâmplător, iar el l-a retras imediat. Nimeni de pe lumea asta nu merită această onoare mai mult decât tine.

Am lăsat lacrimile să iasă la suprafaţă şi m-am întors spre el ca să poată vedea. Nu a durat mult. Mi-am simţit pieptul ca pe o cârpă de spălat, pe care o storci...

— Mulţumesc.

Andrew mi-a zâmbit. Avea rucola între dinţi, iar asta m-a făcut să-l plac şi mai mult.

Mi-am încercat norocul.

— Vrei să trecem pe la Bradley şi să vedem dacă se întâmplă ceva diseară?

Mă imaginasem făcând asta împreună cu el, desigur, doar că nu m-am gândit că aveam să-l întreb efectiv. Dar lumina pierdea lupta cu întunericul, iar din pizza lui Andrew mai rămăsese doar coaja şi nu-l puteam lăsa să plece deja. Andrew a spus da într-un fel care m-a făcut să cred că aşteptase ca eu să propun asta, iar inima mea şi-a prelungit bătăile în fiecare părticică a corpului meu.

***

Andrew s-a oferit să conducă. Avea un BMW, într-atât de perfect de uzat încât exprima nonşalanţa de familie bună pe care eu nu o voi putea afişa niciodată în

mod natural. Erau crose de golf pe bancheta din spate şi un pahar gol de la Starbucks în consola din centrul bordului. Andrew s-a întins după el.

— Îmi dai te rog aia? a întrebat.

Când i-am dat paharul am văzut că scria „Whitney“ pe o parte. Era o linie trasă peste căsuţele pentru latte şi lapte degresat. Nu mă puteam gândi la o descriere mai potrivită pentru jalnica soţie a lui Andrew: Whitney e genul de femeie care bea latte de la Starbucks cu lapte degresat.

Andrew a aruncat paharul de cafea într-un coş de gunoi din apropiere şi s-a urcat la volan. A pornit maşina, scoţând la iveală faptul că ascultase postul de radio Pandora cu muzică din anii nouăzeci. Third Eye Blind se tânguiau înspăimântător. De câte ori nu condusesem pe aceste străzi, ascultând chiar aceste melodii? Cu atât de mult timp în urmă încât această situaţie, Andrew şi cu mine unul lângă altul în maşina lui, îmi stârnea nelinişte. Se întâmpla chiar şi acum, doar că din alte motive.

Nu era mult de mers până la Bradley. Stânga pe Lancaster Avenue, încă o dată la stânga pe North Roberts Road, apoi dreapta pe Montgomery. Puştii de la Bradley mergeau frecvent la Peace A Pizza înainte de a trece examenul pentru permisul de conducere. Obişnuiam să o fac cu Arthur tot timpul.

Terenul de fotbal se întindea în stânga noastră, gol şi de culoarea verdelui dur al verii. Mâna mare a lui Andrew a atins semnalizarea şi am aşteptat răbdători o deschidere în trafic. Apoi rulam cu viteză pe lângă tribunele terenului, depăşind intrarea spre aleea pe care obişnuiam să o iau spre casa lui Arthur. Doamna Finnerman nu a plecat niciodată, a rămas cunoscută ca mama băiatului care a pus cu sânge-rece la cale moartea colegilor săi de clasă, la prestigioasa Bradley School. Mass-media lamentându-se, „Cum s-a putut întâmpla tocmai aici?“ şi, măcar de această dată, vorbind serios. Incidentele armate în şcoli aparţineau clasei de mijloc din Midwest, oraşe cu malluri în care nu exista nicio moştenire pentru Ivy League, iar armele se vindeau la fel de uşor ca bomboanele. Maşina s-a oprit cu un pocnet lângă bordură şi Andrew s-a întors spre mine.

— Ai chef să intrăm?

Am privit pe geamul maşinii la ochiurile negre ale şcolii. De cele mai multe ori, intrasem la Bradley cu voma arzându-mi gâtul. Ar fi trebuit să o simt şi acum, un fel de reflex pavlovian al locului, dar Andrew era ca o plasă, ţinând frica la

distanţă. Mă gândeam vag cum asta era ceva ce Luke făcuse pentru mine cândva, când ne întâlniserăm prima dată — mi-a reamintit atunci că încă mai aveam speranţă şi căldură înăuntrul meu, astfel că până şi somnul mi-l regăsisem —, când Andrew s-a întins spre mine, iar eu m-am pornit să mă ridic de pe scaun.

— Scuze. A zâmbit, şi degetele lui au reglat ceva la centura mea de siguranţă. Asta se blochează uneori.

— Nu, scuze, doar că m-ai luat prin surprindere, m-am bâlbâit.

Am auzit un clic, iar presiunea de pe pieptul meu s-a diminuat.

***

Centrul pentru atletism era deschis. „Bravo, Bradley“, am mormăit, iar Andrew şi-a murmurat acordul în timp ce a ţinut uşa deschisă. Bradley ar trebui să aibă aici măsuri de securitate mai bune, după tot ce s-a întâmplat, dar şcoala a ţinut piept presiunilor statului şi mass-mediei de a monta detectoare de metal şi de a angaja paznici înarmaţi. În ceea ce privea administraţia, acesta a fost un incident izolat şi nu exista niciun motiv de a teroriza mai departe elevii încălcându-le intimitatea şi supunându-i la percheziţii din partea unor gardieni cu degetul veşnic pe trăgaci. Aveau parte de suportul părinţilor, de asemenea, atât de mulţi dintre ei fiind ei înşişi absolvenţi de Bradley, şi nimeni nu voia să vadă instituţia pe care a frecventat-o prima soţie a lui J.D. Salinger având aceleaşi norme de securitate ca un liceu public din interiorul oraşului.

Am coborât scările pe terenul de baschet.

— Sunt destul de sigur că nu ai voie cu astfel de pantofi pe terenul de joc.

Andrew a dat din cap spre balerinii mei, cei cu tocuri grele argintii, şi a luat-o spre podeaua carpetată care împrejmuia terenul.

Nu l-am luat în seamă, păşind pe suprafaţa lustruită, de arţar. Pantofii mei au bocănit de câteva ori, iar Andrew s-a oprit şi m-a privit cum am trasat cu tocul o

linie albă neclară care s-a terminat cu un scârţâit asurzitor. A păşit de pe carpetă alături de mine, frecându-şi talpa pe podea, peste urma făcută de mine.

***

Din sala de sport am ajuns în aripa de ştiinţe, unde un poster cu rame de alamă cu tabelul periodic al elementelor m-a făcut să zâmbesc.

— Îl ştii pe domnul Hardon[10]?

Domnul Hardon fusese profesor la clasa de chimie intensiv. Avea o mustaţă care se răsucea involuntar, şi din pricina numelui său nefericit şi a dispoziţiei ciudate, era cunoscut mai ales ca un pervers şi i se spunea domnul Erecţie.

— Vrei să spui domnul Erecţie?

Andrew a rânjit şi cei patruzeci de ani i-au dispărut de pe faţă.

M-am oprit din mers.

— Ştiai că îi spuneam aşa?

— Tif, toţi profesorii îi spuneam aşa. Numele său era literalmente domnul Hard-On.

Şi-a ridicat bărbia spre mine, o cerere pentru aprobare. A fost un gest logic.

Râsul meu a răsunat de-a lungul coridorului gol, străbătând cele şapte scări până la vechiul conac. Dacă le urcai, cantina era la dreapta, iar aripa de engleză la stânga. M-am gândit la acel sunet ricoşând în spaţiul pe care eu şi Rechina îl traversaserăm, după ce îl pierduserăm pe Liam, şi mi-am dorit instant să-l fi putut retrage.

Laboratorul de informatică a apărut în dreapta noastră, cândva o încăpere atât de simplă, acum plină de iPad-uri montate pe console cu aspect futurist. Sala întunecată ne-a reţinut imaginea pe sticlă, privind înăuntru.

Andrew şi-a apăsat degetele pe panoul de sticlă.

— Nici nu vreau să-mi imaginez cum se vorbea despre mine.

— Nimeni n-a spus nimic. Toţi te plăceau. Toţi am fost distruşi când ai plecat.

Imaginea lui Andrew de pe sticlă şi-a plecat capul în piept.

— Familia Barton — au jucat murdar. M-a privit în reflexia noastră. Ar fi fost ultimul meu an, oricum. Pentru mine, predatul a fost mereu doar un popas înainte de a mă maturiza puţin. Pur şi simplu nu eram pregătit să-mi iau o slujbă adevărată după ce am absolvit. Totuşi — şi-a mişcat gura dintr-o parte într-alta, concentrându-se — probabil că aş mai fi rămas o perioadă după ce s-a întâmplat. Cel puţin încă un an, ca să vă scot pe voi din încurcătură.

Acest lucru nu îmi mai trecuse niciodată prin cap, că l-aş mai fi putut avea alături pentru mai mult timp decât îl avusesem. Furia din piept mi-a sporit când mi-am dat seama că domnul Larson a fost încă un alt lucru pe care Dean mi-l răpise.

Am mers mai departe în josul coridorului, ajungând la intrarea în sala celor din clasa a unsprezecea şi a douăsprezecea. Am păşit înăuntru, caracterul neobişnuit al acestui spaţiu intimidându-mă încă. Petrecusem foarte puţin timp aici, chiar şi când fusesem în clasa a douăsprezecea. Existau norme exclusiviste pentru acest spaţiu chiar şi când ajungeai la vârsta corespunzătoare, şi nu era un loc unde marginalizaţii să se poată bucura de o oră liberă. Nu e vorba că nu am avut niciun prieten în anii de la Bradley. Am avut-o pe Rechina. Fuseserăm chiar apropiate, dar am pierdut legătura odată ce am intrat la colegiu. Încă regret asta. Le mai aveam, de asemenea, pe câteva dintre fetele din echipa de cros, la care am continuat să particip în fiecare an. Mi-a plăcut cu adevărat să alerg, înainte de a transforma totul în ceva chinuitor şi greu, ceva ce făceam pentru a-l impresiona pe Luke. Era o consolare care mă cuprindea pe măsură ce adunam tot mai mulţi kilometri sub picioare, o absenţă totală a propriei nesiguranţe.

Andrew a întârziat în cadrul uşii. Era atât de înalt, încât putea atinge cu mâinile bolta plafonului. S-a aplecat înainte, pieptul mare încordându-i-se şi mai mult, blocând întreaga intrare cu corpul. Obişnuiam să joc acest joc când am început prima dată să mă conformez cerinţelor adolescenţei, când mi s-au copt sânii şi eram nerăbdătoare ca băieţii de vârsta mea să mă prindă din urmă: cercetam cu atenţie încăperea deprimantă din subsolul în care avea loc cine ştie ce petrecere

de clasa a şaptea la care luam parte, şi mă întrebam care băiat era îndeajuns de puternic pentru a-mi face faţă. Oricine era, indiferent cât de plin de coşuri şi cu vocea oricât de piţigăiată, dacă era îndeajuns de mare pentru a mă răni, pe acela îl voiam. E ceva ce am ajuns să înţeleg în ceea ce mă priveşte — vreau pe cineva care mă poate răni, dar nu o va face. Luke m-a dezamăgit în această privinţă. Am ştiut că Andrew nu avea să o facă.

— Te gândeşti vreodată la Arthur? l-am întrebat.

Andrew şi-a băgat mâinile în buzunare, lăsându-şi doar degetele mari afară. Expertul în limbajul trupului de la The Women‘s Magazine mi-a spus că, atunci când cineva îşi bagă mâinile în buzunare, e un gest de sfială — în afară de cazul când continuă să-şi lase degetele mari la vedere, ceea ce sugerează încrederea.

— De fapt o fac foarte des, da.

Am dat din cap.

— Şi eu la fel.

Andrew a făcut câţiva paşi în sală, micşorând distanţa dintre noi şi declanşându-mi toate semnalele, ca în cazul unui avion avariat. Dacă voia să treacă de această linie, putea să o facă, acest loc susţinea ceea ce mai rămăsese din hotărârea mea de fier, subţire ca făina. Cenuşiul era singurul lucru care mai rămăsese din zi, iar cu albul camerei înconjurându-ne din toate părţile, am fi putut fi într-un film alb-negru.

— La ce te gândeşti când te gândeşti la el?

I-am urmărit curbura cutiei toracice, cât timp am reflectat asupra întrebării.

— Mă gândesc cât era de inteligent. Teribil de inteligent. Arthur înţelegea oamenii aşa cum eu nu o voi putea face niciodată. El chiar putea să-i citească. Aş vrea să pot face la fel.

Andrew a mai făcut câţiva paşi spre mine, până când a ajuns exact în faţa mea, sprijinindu-şi cotul de pervazul de sus al ferestrei. Buza de sus i s-a încreţit aproape insesizabil.

— Tu nu crezi că-i poţi citi pe oameni?

— Încerc.

Am zâmbit, mulţumită. Flirta cumva?

— Eşti foarte pricepută, Tif. A arătat cu degetul spre mine. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Am privit în jos spre degetul lui, la câţiva centimetri de corpul meu.

— Şi ce altceva mai ştii? am întrebat.

Andrew m-a aşteptat să continui.

— Era amuzant. M-am uitat pe fereastră, la structura joasă a curtei interioare. Arthur era amuzant. I-am spus asta odată lui Luke, iar el s-a retras din faţa mea.

Ochii lui Andrew s-au mijit amintindu-şi de Arthur.

— Putea fi foarte amuzant.

— Dar nu-mi pare rău, am spus, simplu. E atât de rău? Nu-mi pare rău pentru ce i-am făcut. Nu simt nimic. Mi-am mişcat mâna de la stânga la dreapta — într-atât de plat e totul. Nu mă simt nicicum când îmi imaginez cum l-am omorât. Am aspirat o gură de aer şi i-am dat drumul, făcând un sunet ca atunci când sufli peste o bucată fierbinte de mâncare. Prietena mea cea mai bună crede că sunt încă în stare de şoc din această cauză. Că mi-am blocat toate emoţiile pentru a mă proteja de traumă. Am dat din cap. Aş vrea să fie aşa, dar nu cred că e.

Andrew şi-a încruntat sprâncenele şi m-a aşteptat să spun mai multe. Pentru că nu am continuat, a întrebat:

— Atunci tu cum crezi că e?

— Cred că poate — mi-am înfipt incisivii în buză — sunt o persoană rece. M-am grăbit să trec la următoarea parte. Că sunt egoistă şi că îmi pasă doar de lucrurile care mă avantajează.

— Tif, a spus Andrew, nu eşti egoistă. Eşti cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Să treci prin ce ai trecut tu la vârsta ta — şi nu doar să treci, dar să şi supravieţuieşti şi să izbândeşti cum ai făcut tu — e extraordinar.

Mă abţineam să nu plâng acum, îngrozită că aveam să-l sperii cu ceea ce urma să spun mai departe.

— Pot să bag cuţitul în prietenul meu până moare, dar nu pot recunoaşte că sunt pe cale să mă căsătoresc cu tipul nepotrivit.

Andrew a părut tulburat.

— Chiar aşa e?

M-am gândit înainte să o fac, încă mai puteam să-mi retrag cuvintele şi să-mi scuz întreaga nesiguranţă, cum am făcut întotdeauna cu mine însămi, dar am dat din cap aprobator.

— Atunci ce faci? De ce nu renunţi pur şi simplu?

Cuvintele lui Andrew au sunat atât de stânjenitor, încât nu m-au făcut decât să mă simt şi mai rău. Mă gândeam că toată lumea, la un anumit nivel, simţea o rezervă faţă de persoana cu care era.

Am ridicat din umeri.

— Nu e evident? Sunt speriată.

— Speriată de ce?

Am fixat cu privirea un punct de dincolo de umărul lui Andrew şi am încercat să găsesc o cale de a-i explica.

— Cu Luke, simt o... simt uneori o singurătate sfâşietoare. Şi nu e vina lui — mi-am trecut un deget pe sub ochi — nu e un om rău, pur şi simplu nu înţelege. Dar apoi mă gândesc, Ei bine, cine ar face-o? Cine ar înţelege această parte urâtă a vieţii mele? Sunt dificilă, iar ăsta poate că e cel mai bun lucru la care pot spera. Pentru că sunt şi multe aspecte pozitive în asta. Să fiu cu el e o asigurare, într-un fel.

Faţa lui Andrew s-a crispat.

— Asigurare?

— Mi-a intrat chestia asta în cap — mi-am dus degetele la tâmplă şi am bătut uşor —, cum că nimeni nu mă poate răni dacă sunt Ani Harrison. Poate că TifAni FaNelli e genul de fată care poate fi strivită, însă nu şi Ani Harrison.

Andrew s-a aplecat şi mă privea direct în ochi.

— Nu ţin minte s-o fi strivit cineva pe TifAni FaNelli.

Mi-am ţinut degetul mare şi arătătorul depărtate la doi centimetri unul de altul.

— Dar au făcut-o. Uite atât de puţin.

Andrew a oftat, iar mai apoi puloverul său elegant îmi zgâria faţa, degetele lui s-au încolăcit în jurul cefei mele. Ne atinseserăm de atât de puţine ori în vieţile noastre, şi m-a copleşit, pe bune, faptul că nu-i cunoşteam mai bine mirosul şi pielea. Un regret inexplicabil m-a purtat cu gândul la Luke, la Whitney, la copiii săi cu nume atât de frumoase, la toate aceste inimi implicate care ne-ar fi despărţit, strânse toate în acest abis prăbuşindu-se asupra mea.

***

Structura vechii săli de clasă a lui Andrew rămăsese neschimbată; încă mai erau acele trei bănci lungi împinse una lângă cealaltă formând un semicerc, profesorul din faţa clasei fiind prins în „ghearele“ lui. Dar bănci din metal lucios şi taburete înlocuiseră vechile bănci acoperite cu melamină şi scaunele incomode şi vechi. Totul era foarte Restoration Hardware, un set care n-ar fi părut deloc nepotrivit în propriul meu apartament, stilul pe care l-am adoptat fiind, în descrierea doamnei Harrison, „eclectic“. Am stat deasupra unei bănci şi mi-am examinat imaginea distorsionată: bărbia lungă şi ascuţită, un ochi aici şi altul acolo. Oricând aveam un coş în liceu, îi evaluam gravitatea în orice era câtuşi de puţin reflectorizant — lumina orbitoare din fereastra sălii de clasă, panoul de sticlă dintre mine şi delicatesele cu carne de la cantină. Nu eram niciodată în stare să mă concentrez la ore, având atât de multe oportunităţi în faţa mea.

Andrew s-a îndreptat spre vechea lui catedră şi a verificat câteva dintre fleacurile

succesorului său.

— Ştii, domnul Friedman încă predă aici, a spus.

— Serios? Mi-am amintit de ziua în care l-a scos pe Arthur din clasă, doamna Hurst încercând să nu pară atât de speriată pe cât era de fapt. A fost întotdeauna destul de tâmpiţel.

— De fapt — Andrew s-a întors şi s-a sprijinit de catedră, încrucişându-şi picioarele întocmai cum obişnuia să o facă atunci când preda în faţa clasei — Bob este foarte inteligent. Prea inteligent pentru a fi profesor. Din acest motiv nu poate stabili o legătură cu elevii. Andrew şi-a şters fruntea cu mâna. La un alt nivel decât ceilalţi dintre noi.

Am dat din cap. Afară era mai mult întuneric decât lumină acum, dar aripa de limba şi literatura engleză era orientată spre o stradă principală, scânteind de lumini stradale şi de desene cu Bryn Mawr College pe clădiri.

— De asta tuturor le plăcea atât de mult ora ta, am spus. Tu erai la nivelul nostru. Mai degrabă un coleg.

Andrew a râs.

— Nu ştiu dacă ăsta e un compliment.

Am râs şi eu.

— Nu, chiar este. Am privit din nou în jos spre reflexia mea stranie. A fost bine să avem pe cineva atât de tânăr. Cei doar câţiva ani diferenţă au înlăturat orice obstacol.

— Nu ştiu cât am fost de ajutor, a spus Andrew. Nu mai văzusem niciodată genul ăsta de răutate înainte. Nu ştiu, poate se întâmpla şi când eram eu în liceu şi n-am observat eu. S-a gândit preţ de o clipă. Dar cred că aş fi observat. Era ceva pe viaţă şi pe moarte în legătură cu Bradley de care mi-am dat seama imediat. Iar tu — a făcut un gest spre mine — tu n-ai avut niciodată vreo şansă.

Nu mi-a plăcut asta. Întotdeauna ai o şansă. Pur şi simplu am irosit-o pe a mea.

— Nu am fost prea ageră când eram aici, am spus. Dar dacă e să privesc partea

plină a paharului, pot spune că am învăţat cum să mă descurc pe cont propriu. Mi-am trecut uşor degetele peste liniile de metal ale băncii. Am învăţat multe de la Arthur, chiar dacă pare greu de crezut.

— Sunt modalităţi mai potrivite de a învăţa, a spus Andrew.

Am zâmbit cu tristeţe.

— Le-aş fi primit cu bucurie. Am făcut tot ce-am putut cu ce mi s-a oferit.

Andrew şi-a lăsat bărbia în piept, de parcă îşi aduna gândurile pentru a face o conexiune esenţială între Muzeul de Istorie Naturală şi frica de schimbare a lui Holden Caulfield.

— Ai fost sinceră cu mine, aşa că — şi-a dres glasul — vreau să fiu şi eu sincer cu tine.

Era un plan perfect de lumină în spaţiul din spatele său. Era atâta strălucire, încât el nu părea să fie altceva decât un contur, fără chip, fără nicio expresie. Inima mi-a bubuit în piept, cu siguranţă că era pe cale să recunoască un lucru plin de însemnătate. Legătura noastră — deosebitul efect chimic reciproc — nu era doar în capul meu.

— În legătură cu ce?

— Cina aceea. Nu a fost vorba doar despre noi care trăim într-o lume mică.

A inspirat zgomotos pe nas.

— Ştiam că Luke era logodnicul tău. Am insistat pe lângă el să aranjeze o cină ca să te pot vedea.

Speranţa a crescut în mine ca o febră.

— De unde ştiai asta?

— Nici măcar nu-mi pot aminti cine mi-a spus, unul dintre colegii mei de lucru care ştia că predasem aici, totuşi. Mi-a spus că Luke era logodit cu o fată de la Bradley. Luke menţionase numele tău de faţă cu mine înainte — Ani —, dar nu-mi puteam aminti nicio Ani de la Bradley. Am căutat pe Facebook. Andrew a

imitat gestul de a tasta, apoi şi-a acoperit faţa cu mâinile, un gest încântător de fată, şi a râs. Doamne, e jenant, dar l-am căutat pe Luke pe Facebook. Te-am văzut în pozele lui. Nu mi-a venit să cred că tu erai.

Cerul se schimbase în întregime, şi camera a devenit nemişcată, plină de umbrele pe care le adunase pentru noapte. Dar acum ceva a întrerupt lumina străzii şi, pentru o secundă, fără acea explozie orbitoare de galben din spatele său, i-am văzut faţa în întregime. Părea îngrozit.

Ne-am ferit din dreptul ferestrei când o maşină mică şi argintie ca un glonţ a parcat în faţa intrării vechiului conac. Cuvântul „Pază“ s-a rupt la jumătate când şoferul şi-a deschis portiera şi a păşit afară, mergând băţos spre şcoală.

Mi s-a părut că inima îmi tresaltă, lucru care mi se întâmplă de fiecare dată înainte de a începe să mă simt luată de vertij. Refuz să-l numesc atac de panică. Atacurile de panică sunt pentru cei cu frică de zbor, hipsteri nevrotici. Demonii lor, oricare or fi, nici nu se pot compara cu teroarea de a şti ce e pe cale să se întâmple, de acel lucru rău la care m-am aşteptat întotdeauna de când am ieşit din cantină. Era rândul meu:

— Paza e aici din cauza noastră?

Andrew a scuturat din cap.

— Nu ştiu.

— Ce caută aici?

Din nou, Andrew a spus că nu ştie.

Paznicul a dispărut în clădire, iar în depărtare am auzit o uşă închizându-se zgomotos şi ecoul unui strigăt.

— Alo?

Andrew şi-a pus un deget la buze şi mi-a făcut semn să mă apropii de el. El a împins scaunul de la catedră, iar apoi, nu mi-a venit să cred, ne-am furişat sub catedră împreună, Andrew îndoindu-şi şi aranjându-şi picioarele enorme şi făcându-mi loc.

Când am ajuns genunchi lângă genunchi, Andrew a tras scaunul după noi, înghesuindu-ne de-a binelea, iar apoi a rânjit la mine.

Deja nu îmi mai simţeam inima bătând, o altă particularitate care separă tulburarea mea de un atac de panică — nicio palpitaţie a curajului, doar un trist steag alb — şi în câteva minute am avut certitudinea unei prezenţe în sală. Fusese aceea cu adevărat maşina unui paznic, cea pe care o văzuserăm? The Women‘s Magazine publicase o multitudine de articole de-a lungul anilor, avertizându-le pe femei în privinţa prădătorilor care se îmbrăcau în ofiţeri de poliţie, instalatori, chiar şi în curieri, pentru a obţine accesul la maşina ta, la casa ta, la tine. Întotdeauna te voiau pe tine, ca să te violeze, ca să te tortureze, ca să te omoare. Viziunea mea a părut să se limiteze la o împunsătură, ca atunci când opreşti un televizor vechi, acel unic punct care persistă până când ecranul se înnegreşte în întregime. Nu respiram, eram sigură de asta. Inima mi se oprise, iar acestea erau doar ultimele clipe de conştiinţă, neuronii încă scânteind înainte de a mă cufunda în întuneric.

O lumină a măturat partea din faţă a sălii, iar cineva şi-a dres glasul.

— E cineva aici?

A sunat şoptit şi uniform, la fel ca Ben. „Bau!“ Atât de plat, ar fi putut fi orice cuvânt. „Bună.“ „Nu.“ „Sigur.“ Domnul Larson şi-a acoperit gura — puteam spune după ridurile suplimentare adunate în jurul ochilor săi că se abţinea să nu râdă — şi un tremur mi-a cuprins şoldurile — de ce şoldurile? Poate pentru că stăteam jos; ar fi fost picioarele, dar acum mă sprijineam pe şolduri.

Lumina a dispărut, şi chiar am auzit zgomotul paşilor retrăgându-se, dar ştiam că cineva încă era acolo. Îl puteam simţi. Îşi exagerase ieşirea, apoi se furişase înapoi, aşteptându-ne pe noi să ne târâm afară, doi idioţi bătuţi în cap crezând că sunt în siguranţă. Ca la carte. Bradley încercase să se prefacă cum că nu aveam de ce să ne facem griji pentru aşa ceva. Dar aveam de ce. Întotdeauna aveam. Domnul Larson a şoptit, „Cred că a plecat“, iar eu am scuturat din cap, mijindu-mi disperată ochii în direcţia lui.

— Ce? a şoptit din nou domnul Larson şi a împins scaunul în spate.

I-am apucat încheietura groasă şi am scuturat din cap către el, rugându-l să nu se ridice.

— TifAni. Domnul Larson a privit în jos la mâna mea, iar eu i-am văzut spaima de pe faţă, am ştiut că eram terminaţi. Eşti rece ca gheaţa.

— Încă. Aici, am încercat să spun.

— TifAni! Domnul Larson s-a desprins de mine şi s-a târât afară pe podea, ignorând semnalele mele maniacale de a reveni. S-a sprijinit de scaun pentru a se ridica în picioare, iar eu m-am târât şi mai mult sub catedră, pregătindu-mă pe mine însămi pentru pocnetul fierbinte al armei şi terciul dinăuntrul capului domnului Larson. Dar am auzit doar:

— A plecat.

Domnul Larson a îngenuncheat şi s-a uitat atent sub catedră, la mine, o pisică sălbatică într-o cuşcă. I-a căzut faţa şi a părut să fie chinuit de remuşcări, pregătit să plângă pentru mine.

— A plecat. Suntem în regulă. Nu ne putea face nimic. Când a văzut că nu mă mişc, şi-a plecat capul şi a oftat. Sunetul a fost plin de remuşcare. Tif, îmi pare atât de rău. La dracu‘, nu mă gândeam... catedra... îmi pare rău.

A întins o mână şi m-a rugat din ochi să o accept.

În tot acest timp cât am stat cu Andrew, am purtat masca victimei, gândindu-mă că asta dorea din partea mea. Dar nu a existat niciun pic de prefăcătorie în braţele mele, gelatinoase şi tremurânde, când m-am întins după el, fiind atât de nefolositoare încât a trebuit să mă apuce de coate, singurele puncte solide pe care le-a putut găsi, singura modalitate în care mă putea ridica pe picioare. Nu mă descurcam prea bine, aşa că m-a sprijinit de pieptul său. Am stat strânşi laolaltă mai mult decât a fost nevoie, mult timp şi după ce picioarele mele şi-au revenit, fiind foarte periculos să stăm aşa şi să nu facem nimic. În cele din urmă, mâna lui a rămas delicat pe spatele meu, iar în clipa următoare am ajuns să ne sărutăm, uşurarea fiind cu atât mai grozavă, cu cât venea după teroarea de mai devreme.

---

[9] Adaptare a unei replici din filmul Full Metal Jacket (1987) (N.t).

[10] Joc de cuvinte intraductibil între numele profesorului Hardon şi „hard-on“,

care, în limbaj colocvial, se referă la o erecţie (N.t.).

Capitolul 14

În amintirea mea, spitalul e verde. Podele verzi, pereţi verzi, scobituri cangrenate sub ochii poliţistei. Îngreţoşarea mi-a produs chiar o substanţă cu un miros greu care s-a scufundat la fundul toaletei. Am tras apa, gândindu-mă la toate ocaziile în care mama mi-a spus să port lenjerie curată, „pentru că, TifAni, dacă ai vreodată un accident de maşină?“ Nu pentru că lenjeria pe care o dădeam jos atunci nu era curată, dar era veche şi avea şi o gaură, îndeajuns de mare pentru ca puţine fire de păr pubian să scape prin ea. Aveau să treacă mulţi ani până să cumpăr în mod regulat seturi întregi de la femeile indiene din Shobha.

— Totul?

— Totul!

Am mototolit perechea de lenjerie uzată într-un crac al pantalonilor mei kaki, înainte de a-i îndesa pe aceştia în punga transparentă pentru dovezi pe care aveam să o înmânez poliţistei, celei care semăna mai bine cu un bărbat decât cu o poliţistă pe nume Pensacole. Înăuntru erau deja jacheta mea J. Crew şi maioul Victoria‘s Secret, amândouă mânjite cu sânge care încă nu se uscase complet. Acest miros mi-a părut atât de cunoscut şi m-a umplut de nostalgie. Unde mai simţisem acest miros înainte? În curăţătorii de tot felul, poate. Sau la Malvern YMCA, unde am învăţat să înot.

Oricine ar fi primit acea pungă de plastic cu dovezi, cu haine care conţineau ADNul mai multor adolescenţi morţi, avea să găsească fără îndoială lenjeria din cracul pantalonilor kaki. Nu era o ascunzătoare prea minunată. Dar era ceva în legătură cu lenjeria mea în acea pungă de plastic, o reconstituire a tot ceea ce se întâmplase, care m-a umplut de disperare. Eram sătulă ca tot ceea ce era jenant pentru mine să se afle în acea reconstituire.

M-am înfofolit în halatul subţire de spital şi am mers pe vârfuri de la un capăt la altul al salonului pentru a mă aşeza pe patul de spital, ţinându-mi mâinile la

piept, încercând să-mi cuprind sânii. Păreau enormi şi imprevizibili fără sutien. Mama stătea pe scaunul de lângă pat, respectând ordinele mele stricte de a nu se apropia de mine, de a nu mă atinge, de a nu atinge nimic, plângea. Era revoltător.

— Mulţumesc, mi-a spus poliţista-bărbat, şi nu a sunat deloc ca şi cum mi-ar fi fost recunoscătoare.

Mi-am strâns picioarele sub mine. Nu mă mai epilasem de câteva săptămâni şi nu voiam ca cineva să vadă cârlionţii negri de pe pulpele mele. Medicul, tot o femeie (să nu treacă niciun bărbat; chiar şi tata era pe hol) a venit spre mine ca să mă examineze. Am insistat că nu eram rănită, dar dr. Lewitt mi-a spus că uneori avem un şoc atât de profund încât nu ne dăm seama că de fapt suntem răniţi, şi voia doar să se asigure că acum nu era cazul. Ar fi fost în regulă să facă asta? Am vrut să strig la ea să nu-mi mai vorbească ca unui copil de cinci ani care e pe cale să i se facă un vaccin. Tocmai înjunghiasem pe cineva în piept.

— Îmi cer scuze — poliţista-bărbat i-a blocat calea medicului Lewitt —, dar trebuie să o cercetez eu prima. Aţi putea distruge dovezi în timpul examinării.

Dr. Lewitt s-a dat înapoi.

— Desigur.

Poliţista-bărbat s-a apropiat de mine cu mica ei trusă de adunat dovezi, şi brusc mi-am dat seama cât de bine îmi fusese când era doar drăguţa dr. Lewitt cea care voia să mă examineze. Încă nu plânsesem, totuşi. Văzusem suficiente episoade din Law & Order pentru a şti că asta nu s-a întâmplat pentru că încă eram în şoc, dar lucrul ăsta nu m-a făcut deloc să mă simt mai bine. A fi trebuit să plâng, să nu mă gândesc la cină, la faptul că mama probabil că avea să-mi permită să mănânc oriunde voiam, după o zi ca asta. Unde ar fi trebuit să mergem? Mi-a lăsat gura apă când am luat în calcul posibilităţile.

Poliţista-bărbat mi-a extras pielea de sub unghii, iar această parte a fost în regulă. Dar apoi a încercat să-mi desfacă halatul de spital, iar eu am izbucnit imediat într-un plâns cumplit şi i-am apucat strâns încheietura ciolănoasă. „Staţi!“ Am auzit acest cuvând din nou şi din nou, iar prima dată am crezut că poliţista-bărbat îmi spunea mie să mă opresc, dar apoi mi-am dat seama că eu eram cea care o spunea şi că mă luptam cu ea de parcă era Dean, lovind, insultând, muşcând. Halatul mi s-a deschis, iar sânii mei gigantici s-au împrăştiat şi, când mi-am dat seama că acum şi mama era deasupra mea şi că îmi vedea

corpul dezgolit, m-am rostogolit pe o parte şi am vomitat din nou. Inclusiv pe pantalonii negri evazaţi ai poliţistei-bărbat, iar acest lucru aproape m-a făcut să zâmbesc.

***

Când mi-am revenit, m-am simţit de parcă mă întorsesem în timp. Am crezut că eram în spital pentru că mi se făcuse rău de la iarba pe care o fumasem acasă la Leah. M-am gândit: Cred că sunt mulţi oameni nervoşi pe mine.

Mi-am pipăit corpul până jos înainte de a deschide ochii şi m-am simţit uşurată că cineva îmi legase la loc halatul de spital şi mă acoperise cu o pătură albă şi subţire.

Salonul era gol şi nemişcat, înserarea umbrind ferestrele. Ora cinei. Voiam să merg la Bertucci‘s, m-am decis. Focaccia şi rulada cu brânză de acolo erau exact ceea ce aveam chef să mănânc.

M-am ridicat în coate, muşchii tricepsului tremurând într-un fel care m-a făcut să realizez cât erau de importanţi în activităţile de zi cu zi pe care le luam de bune. Buzele îmi erau acoperite de o pieliţă pe care limba mea n-a reuşit să o rupă. Era prinsă bine aşa că a trebuit să o desprind cu degetele.

Uşa s-a deschis brusc şi a intrat mama.

— O!

A făcut un pas înapoi, uimită. Avea o cafea şi un corn rece în mână. Încă nu beam cafea, dar eram atât de înfometată, că le-am vrut pe amândouă.

— Te-ai trezit...

— Cât e ceasul?

A sunat răguşit. De parcă eram bolnavă. Am înghiţit în gol ca să verific, dar

gâtul nu m-a durut.

Mama şi-a scuturat Rolexul cu diamante false de sub mânecă.

— E şase treizeci.

— Să mergem la Bertucci‘s să luăm cina, am spus.

— Scumpo!

Mama s-a aşezat pe marginea patului, dar şi-a reamintit de avertismentul meu şi s-a ridicat imediat.

— E şase treizeci dimineaţa.

M-am uitat din nou pe fereastră, această dezvăluire făcându-mă să privesc lumina de afară mai degrabă ca o dezvoltare decât ca o descreştere.

— E dimineaţă? am repetat după ea.

Începeam să mă simt ameţită şi plângăcioasă din nou. Eram atât de furioasă, încât nu înţelegeam nimic.

— De ce m-ai lăsat să dorm aici? am protestat.

— Dr. Levitt ţi-a dat acea pastilă, ţii minte? a spus mama. Ca să te ajute să te relaxezi?

Mi-am ţinut ochii pe jumătate închişi, încercând să caut prin amintiri, dar nu am putut.

— Nu ţin minte, m-am plâns.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile. Plângeam în tăcere, fără să ştiu din ce cauză.

— Şşş, TifAni, a şoptit mama.

N-am putut-o vedea, dar mi-am imaginat că s-a întins spre mine înainte să-şi reamintească. Oftatul ei a sunat resemnat.

— Stai să chem medicul.

Paşii mamei s-au îndepărtat, iar apoi mi-am amintit de gambele lui Ben, atât de albe că mă scârbeau, dispărând în fum.

Mama a revenit în salon, dar nu alături de dr. Hewitt. Acest medic, tot o femeie, nu purta pantaloni de spital, ci blugi decoloraţi îndoiţi în partea de jos pentru a i se vedea gleznele subţiri, şi tenişi albi, nou-nouţi. Părul îi era tuns într-un bob argintiu strălucitor. Arăta ca o femeie care avea o grădină, care purta o pălărie moale de paie în timp ce se apleca asupra roşiilor, răsplătindu-se mai apoi cu un pahar de limonadă pe veranda din faţa casei.

— TifAni, a spus. Eu sunt dr. Perkins. Dar poţi să-mi spui Anita.

Cererea ei a fost spusă pe un ton calm şi ferm.

Mi-am apăsat mâinile pe obraji, ştergându-mi faţa unsuroasă, plină de lacrimi.

— În regulă, am spus.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat Anita.

Mi-am tras nasul.

— Chiar aş vrea să mă spăl pe dinţi şi pe faţă.

Anita a dat solemn din cap, de parcă ceea ce îi spusesem era esenţial pentru mine.

— Aşteaptă puţin. Încerc să mă ocup de asta.

Anita a lipsit în total cinci minute înainte să se întoarcă cu o periuţă mică de dinţi, o pastă de dinţi pentru copii, cu aromă de fructe, şi o bucată de săpun Dove. M-a ajutat să mă ridic din pat. Nu m-a deranjat să fiu atinsă de Anita, pentru că ea nu părea la un pas să devină isterică în orice clipă, forţându-mă pe mine să o consolez pe ea.

Am dat drumul la apă aşa că nu le-am auzit pe ea şi pe mama vorbind despre mine cât timp am fost la baie. Am urinat şi mi-am curăţat faţa, apoi m-am spălat pe dinţi, scuipând un fir lung şi lipicios din pasta dulce de dinţi în chiuvetă. Nu mi s-a desprins singur de buze, şi a trebuit să-l desprind cu degetele.

Când am ieşit din baie, Anita m-a întrebat dacă îmi era foame, şi îmi era, simţeam o foame de lup. Am întrebat-o pe mama ce s-a întâmplat cu cafeaua şi cornul, iar ea a spus că tata le mâncase. M-am uitat urât la ea în timp ce m-am urcat la loc în pat.

— Îţi aduc orice vrei, draga mea. Sunt covrigi, suc de portoclae, fructe, ouă, cereale la cantină.

— Un covrig, am spus. Cu cremă de brânză. Şi suc de portocale.

— Nu ştiu sigur dacă au cremă de brânză, a spus mama. S-ar putea să aibă doar unt.

— Dacă au covrigi, sigur au şi cremă de brânză, m-am repezit să-i răspund.

A fost genul de răspuns obraznic care de obicei o stârnea pe mama să-mi spună căţea nerecunoscătoare, dar nu a îndrăznit de faţă cu Anita. Mi-a oferit doar un zâmbet larg şi fals şi s-a întors pe călcâie să plece, arătându-şi părul nepieptănat la ceafă, semn că dormise într-un scaun incomod de spital.

— E în regulă dacă mă aşez aici? Anita a arătat spre scaunul de lângă pat.

Am ridicat din umeri, de parcă nu avea nicio importanţă pentru mine.

— Sigur.

Anita a încercat să se aşeze cu picioarele îndoite sub ea, dar scaunul era prea mic şi prea inconfortabil. S-a hotărât să se aşeze normal, un picior încrucişat peste celălalt, braţele în jurul genunchiului. Avea unghiile mov-deschis.

— Ai trecut prin multe în ultimele douăzeci şi patru de ore, a spus Anita, ceea ce nu era cu totul adevărat.

Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, abia mă ridicam din pat. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă eram doar o adolescentă neastâmpărată care nu voia să meargă la şcoală. Dar cu optsprezece ore în urmă descoperisem cum arăta interiorul vâscos al unui creier, cum arăta o faţă fără piele şi fără buze şi un coş ciudat.

Am dat din cap, chiar dacă socoteala ei era inexactă, iar Anita a spus:

— Vrei să vorbim despre asta?

Mi-a plăcut că Anita stătea chiar lângă mine, şi nu deasupra, uitându-se la mine de parcă eram un cadavru murat, aşteptând să fie disecat. Peste ani am aflat că era un tertip psihologic pentru a-i face pe oameni să se deschidă. Am scris câteva rânduri în The Women‘s Magazine cum că dacă trebuie să ai o conversaţie dificilă cu „bărbatul tău“ — nu pot să sufăr această expresie —, e mai bine să o faci în timp ce eşti la volan, pentru că astfel va fi mai deschis la ceea ce ai de spus, întrucât staţi unul lângă altul, decât dacă pui problema pe tapet în mod frontal.

— Arthur e mort? am întrebat.

— Arthur e mort, a răspuns Anita, foarte direct.

Ştiam deja răspunsul, dar a fost şocant să aud acele cuvinte venind din partea unei persoane care nu-l întâlnise pe Arthur înainte. Care nu ştiuse nimic despre el până în urmă cu câteva ore.

— Şi mai cine? am riscat.

— Ansilee, Olivia, Theodore, Liam şi Peyton. Nu realizasem înainte că numele real al lui Teddy era Theodore. O, şi Ben, a adăugat.

Am aşteptat să-şi amintească mai multe nume, dar nu a continuat.

— Şi Dean?

— Dean e în viaţă, a spus Anita, iar eu m-am holbat la ea, cu gura căscată. Fusesem sigură că murise când l-am lăsat. Dar e rănit foarte grav. S-ar putea să nu mai meargă niciodată.

Mi-am ridicat pătura în dreptul gurii.

— Să nu mai poată merge?

— Glonţul i-a trecut prin zona inghinală şi i-a secţionat o vertebră din şira spinării. I se oferă cea mai bună îngrijire posibilă, a spus Anita, adăugând: E norocos că e în viaţă.

Am înghiţit în gol în acelaşi timp în care am sughiţat. Lucrul ăsta mi-a provocat o durere în piept.

— Cum a murit Ben?

— S-a sinucis, a spus Anita. Ăsta a fost tot timpul planul amândurora. Deci nu trebuie să te simţi rău pentru ce ai făcut.

M-am temut să-i spun Anitei că nu mă simţeam rău. Nu simţeam nimic.

Mama a apărut în cadrul uşii, cu un covrig mare într-o mână şi o cutie de suc de portocale în cealaltă.

— Am găsit cremă de brânză!

Mama îşi asumase pregătirea covrigului. Nu pusese destulă cremă de brânză pe el, dar îmi era atât de foame, încât nu am mai certat-o. E ciudat să fii aşa înfometat. Nu e la fel ca ora prânzului, când au trecut doar câteva ore de la micul dejun, iar stomacul tău chiorăie în timpul orei de istorie. E ca şi cum foamea ţi s-a răspândit în tot corpul şi nu mai e vorba despre stomacul tău. De fapt, stomacul nu te doare deloc, dar îţi simţi membrele lipsite de greutate şi vlăguite, iar mandibula ta înţelege asta şi încearcă să mestece cât de repede poate.

Am băut cu lăcomie tot sucul de portocale. Fiecare înghiţitură a părut să mă facă şi mai însetată, şi am stors cutia încercând să beau şi ultimul strop.

Mama m-a întrebat dacă mai voiam şi altceva, dar nu mai voiam. Covrigul şi sucul de portocale mă energizaseră din nou, dându-mi puterea de a înfrunta realitatea din ultimele optsprezece ore. O unduire invizibilă care nu avea să treacă prea curând a pus stăpânire pe întreg salonul. M-a purtat pur şi simplu în arcul său, îmbibând totul în nefericire.

— Mă întrebam — Anita s-a aplecat înainte şi şi-a apăsat mâinile pe genunchi, îndreptând o privire nesigură spre mama — dacă aş putea vorbi cu TifAni între patru ochi?

Mama şi-a îndreptat umerii.

— Cred că depinde de ce vrea TifAni.

Era exact ceea ce îmi doream, iar cu sprijinul Anitei dorinţa mea a fost prea puternică pentru a fi refuzată. Am rostit încet, pentru a nu îi jigni sentimentele:

— E în regulă, mamă.

Nu ştiu ce se aştepta mama să-i spun, pentru că a părut foarte surprinsă. A adunat cutia goală de suc de portocale şi şervetele din poala mea şi a spus cu afectare:

— E perfect în regulă. Voi fi pe hol chiar lângă uşă, dacă aveţi nevoie de mine.

— Puteţi închide uşa în urma dumneavoastră? a strigat Anita, iar mama a trebuit să se chinuie cu opritorul uşii timp de câteva secunde şi mi-a părut atât de rău pentru ea. În cele din urmă a reuşit, dar uşa s-a târât alene în urma ei, aşa că am văzut-o când ea credea că nu o puteam vedea. Se uita în sus, spre tavan, iar apoi şi-a încolăcit braţele în jurul corpului cât de mult i-a permis constituţia ei slăbuţă şi s-a legănat înainte şi înapoi, gura scoţând un suspin tăcut. Mi-a venit să zbier la tata să o îmbrăţişeze, fir-ar să fie!

— Am senzaţia că e dificil pentru tine să o ai pe mama ta în preajmă, a spus Anita.

Nu i-am răspuns. Simţeam că acum trebuie să o protejez.

— TifAni, a spus Anita. Ştiu că ai trecut prin multe. Prin mai multe decât te-ai aştepta de la un copil de paisprezece ani să treacă vreodată. Dar trebuie să-ţi pun nişte întrebări în legătură cu Arthur şi Ben.

— I-am spus ieri totul poliţistei Pensacole, am protestat.

După ce plecasem în fugă din cantină, atât de sigură că Dean era mort, m-am grăbit să o iau pe aceeaşi cale pe care o luase Beth, numai că nu am ţipat cum făcuse ea. Nu ştiam unde era Ben, n-am vrut să atrag atenţia asupra mea. În acel moment îşi pusese deja arma în gură, dar nu aveam de unde să ştiu asta. Când am dat de trupele SWAT, ghemuite la pământ, armele îndreptate spre mine în timp ce mă apropiam, am crezut că mă ţinteau pe mine. Efectiv m-am rotit pe călcâie ca să mă întorc în şcoală. Dar unul dintre ei a alergat după mine şi m-a condus prin mulţimea de spectatori care se holbau şi de mame isterice îmbrăcate în treningurile ridicole în care îşi plimbau câinii, strigând nume spre mine şi rugându-se de mine pentru a afla dacă copilaşii lor erau în regulă.

— Cred că l-am omorât! spuneam, iar medicii au încercat să-mi pună o mască de oxigen pe faţă, dar poliţiştii au intervenit, cerând detalii, şi le-am spus că au fost Ben şi Arthur. Arthur Finnerman! am ţipat când au întrebat, din nou şi din nou, Ben şi mai cum? Arthur şi mai cum?

Dar nu mi-am putut aminti numele de familie al lui Ben.

— Ştiu că ai făcut-o, a spus Anita. Şi îţi sunt foarte recunoscători pentru acele informaţii. Dar eu nu sunt aici ca să te întreb despre ce s-a întâmplat ieri. Încerc să conturez o imagine clară a lui Arthur şi a lui Ben. Pentru a putea înţelege de ce au făcut ce au făcut.

Am devenit brusc agitată în privinţa acestei Anita.

— Eşti de la poliţie? Am crezut că eşti psihiatru.

— Sunt psiholog medico-legal, a spus Anita. Colaborez ocazional cu forţele de poliţie din Philadelphia.

Asta a sunat mai intimidant decât poliţia.

— Deci eşti de la poliţie sau nu?

Anita a zâmbit, iar pielea din jurul ochilor săi s-a adunat în trei cute distincte.

— Nu sunt de la poliţie. Dar, ca să fiu cinstită până la capăt cu tine, va trebui să le spun tot ce aflu de la tine. S-a foit în scaunul mic şi a dat înapoi. Ştiu că ai dat deja informaţii preţioase, dar m-am gândit că am putea vorbi despre Arthur. Despre relaţia ta cu Arthur. Am înţeles că eraţi prieteni.

Ochii ei m-au studiat de sus până jos, rapid, de parcă citea un ziar. Pentru că nu am spus nimic, a încercat din nou.

— Aţi fost tu şi Arthur prieteni?

Mi-am lăsat mâinile să cadă pe pat, neajutorată.

— A fost foarte furios pe mine.

— Ei bine, prietenii se mai şi ceartă uneori.

— Am fost prieteni, am spus, plină de ranchiună.

— Şi de ce a fost atât de furios pe tine?

Mi-am făcut de lucru cu un fir desprins din pătura de spital. Nu puteam spune toată povestea fără să amintesc şi de acea noapte din casa lui Dean. Şi nu puteam relata acea poveste, nici vorbă.

— I-am furat o fotografie... cu el şi tatăl său.

— De ce ai făcut asta?

Mi-am îndreptat degetele de la picioare, încercând să scot în evidenţă iritarea. Era ca atunci când mama punea prea multe întrebări despre prietenii mei. Cu cât cerceta mai amănunţit, cu atât mai tare voiam să-i ascund informaţiile pe care încerca cu atâta disperare să le obţină.

— Pentru că mi-a spus nişte lucruri foarte răutăcioase şi am încercat să mă răzbun.

— Ce a spus?

Am tras mai tare de firul desprins, şi o mică familie de aţe s-au înmănuncheat. Nu-i puteam dezvălui Anitei lucrurile groaznice pe care Arthur mi le spusese pentru că apoi ar fi trebuit să îi povestesc despre Dean. Şi despre Liam şi Peyton. Mama m-ar fi omorât dacă ar fi aflat vreodată ce se petrecuse în acea noapte.

— A fost furios pentru că am început să umblu cu Dean şi Olivia şi ceilalţi tipi.

Anita a dat o dată din cap, semn că înţelegea.

— Deci s-a simţit trădat de tine?

Am ridicat din umeri.

— Aşa cred. Nu-l plăcea pe Dean.

— De ce?

— Pentru că Dean a fost rău cu el. Ba mai mult, a fost rău şi cu Ben.

Şi brusc am avut soluţia, calea care avea să mă scape nevătămată din această belea. Trebuia să-i conduc pe toţi către altceva, altfel ar fi săpat, săpat, săpat. Până când am fi ajuns la acea noapte din octombrie.

Plină de generozitate, am spus:

— Ştii ce i-au făcut Dean şi Peyton lui Ben?

Curiozitatea s-a aprins în ochii negri ai Anitei. I-am povestit tot.

***

Anita a părut foarte mulţumită de informaţiile pe care i le-am oferit şi mi-a mulţumit că am fost atât de „curajoasă şi onestă“. Puteam să mă duc acasă acum, dacă voiam.

— Dean e şi el în acest spital? am întrebat.

Anita îşi aduna lucrurile ca să plece, dar s-a oprit când am întrebat asta.

— S-ar putea să fie. Vrei să-l vezi?

— Nu, am spus. Poate. Nu ştiu. E rău? am adăugat apoi.

— Sfatul meu? a spus Anita. Eu m-aş duce acasă, să fiu cu familia.

— Trebuie să merg azi la şcoală?

Anita m-a privit în mod straniu. A fost o altă privire importantă, dar nu mi-am dat seama decât mai târziu.

— Şcoala va fi închisă pentru o vreme. Nu ştiu exact cum plănuiesc să termine acest semestru.

Anita avea tenişi noi, aşa că, atunci când a plecat, au scârţâit pe podeaua lucioasă a spitalului. Apoi mama s-a întors, de data aceasta împreună cu tata, care arăta

de parcă ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât unde se afla, rămas aici blocat cu noi, două nebune.

***

Am fost surprinsă cât de mult m-a întristat să părăsesc spitalul, să văd oameni grăbindu-se spre serviciu, bărbaţii în costumele lor curăţate chimic, femeile conducându-şi copiii la şcoala publică, blestemând că au pierdut verdele la semafor pe Montgomery şi pe Morris Ave şi că acum aveau să întârzie. Ştiind că după ce treceau, corvoada va continua. Nimeni nu e îndeajuns de special pentru a o opri.

Conducea tata pentru că mama tremura prea tare.

— Uite! Şi-a arătat mâinile osoase şi tremurânde, drept dovadă.

Am urcat în maşină, simţindu-mi pielea rece şi tare sub uniforma medicală subţire. Acea uniformă avea să rămână în garderoba mea până la colegiu. Era chestia mea preferată în care să hoinăresc când eram mahmură. Am aruncat-o numai atunci când Nell mi-a atras atenţia cât de înfiorător era că o păstrasem.

Ne-am învârtit în cerc în parcarea Spitalului Bryn Mawr până când am găsit o ieşire. Tata ajungea foarte rar în această zonă, iar mama l-a bătut la cap tot drumul până acasă.

— Nu, Bob, stânga. Stânga!

— Iisuse, Dina. Calmează-te.

După ce drumul a trecut de zona pitorească a oraşului, iar peisajul s-a schimbat — de la buticuri mici şi drăguţe şi maşini luxoase la McDonald‘s şi la malluri limitate —, un fel de panică şi-a făcut apariţia în labirintul complicat al sentimentelor mele. Dacă şcoala nu s-ar mai fi reluat niciodată la Bradley? N-ar mai fi rămas nimic care să mă lege de Main Line. Se întâmplaseră prea multe ca să revin la Mt. St. Theresa‘s, la acea viaţă îngrozitor de convenţională.

— O să mă întorc la Bradley?

Întrebarea a părut să se lase cu greutate pe umerii mamei. S-au îndoit şi mai mult chiar în faţa mea.

— Nu ştim, a răspuns mama în acelaşi timp în care tata a zis:

— Bineînţeles că nu.

Profilul mamei a rămas inflexibil, în timp ce a şuierat printre dinţi:

— Bob. Mama şuiera tot timpul, era un dar pe care îl moştenisem şi eu. Ai promis.

M-am îndreptat în scaun, lăsând o pată în formă de romb pe geamul de care îmi proptisem bosumflată fruntea. Acel săpun Dove nu fusese deloc o alegere bună pentru strălucitoarea mea Zonă T.

— Stai! Ce ai promis?

Faptul că niciunul dintre ei nu mi-a răspuns, faptul că amândoi au continuat să privească fix înainte m-a făcut şi mai agitată.

— Alo, am spus, mai tare. Ce ai promis?

— TifAni. Mama şi-a apăsat degetele de o parte şi de cealaltă a rădăcinii nasului, potolind durerea de cap iminentă. Nici măcar nu ştim ce va decide şcoala că e de făcut. Tatăl tău a promis că vom aştepta veşti din partea conducerii înainte să luăm vreo decizie.

— Şi am şi eu ceva de spus în luarea acestei decizii?

Recunosc, am spus-o ca o adevărată mucoasă. Tata a virat la stânga şi a călcat pedala de frână până în podea. Mama s-a balansat înainte, iar centura de siguranţă a făcut-o să mârâie bărbăteşte.

Tata s-a întors şi şi-a îndreptat arătătorul spre mine. Îi apăruseră pe frunte vene proeminente, vinete. A zbierat la mine:

— Nu, nu ai! Nu ai!

Mama a gâfâit:

— Bob.

M-am fofilat într-un colţ al maşinii.

— În regulă, am şoptit.

Te rog, în regulă. Pielea de sub ochi mi se jupuise, şi m-am simţit de parcă cineva îmi aruncase spirt pe faţă când am început să plâng. Tata şi-a dat seama că încă ţinea degetul îndreptat spre mine, aşa că şi-a coborât uşor mâna şi a ascuns-o între picioare.

— TifAni!

Mama s-a răsucit pe jumătate pe scaunul ei şi mi-a pus mâna pe genunchi.

— Dumnezeule, eşti albă. Scumpo, eşti bine? Tati n-a vrut să te sperie. Acum e pur şi simplu foarte supărat.

Am considerat-o întotdeauna pe mama frumoasă, dar suferinţa o urâţea şi o făcea de nerecunoscut. A suspinat de câteva ori, buzele ei căutând ceva de spus ca să mă liniştească. În cele din urmă a reuşit.

— Suntem toţi atât de supăraţi în aceste clipe!

Am stat acolo o vreme, aşteptând ca mama să se oprească din plâns, maşina balansându-se ca un leagăn în timp ce traficul vuia pe lângă noi.

***

Am mai trecut printr-un impas şi când am ajuns acasă. Mama voia ca eu să mă odihnesc în camera mea. Avea o cutie de pastile de la Anita, în cazul în care aş fi suferit o cădere nervoasă, şi mi-a adus orice îi ceream — mâncare, şerveţele, reviste, chiar şi ojă dacă simţeam nevoia să-mi fac manichiura. Dar aveam nevoie de televizor. Aveam nevoie să-mi reamintesc că lumea era în continuare

acolo, normală sau nebună ca întotdeauna, cu talk show-urile ei şi cu telenovelele siropoase. Revistele puteau de asemenea să facă acest lucru: să te poarte într-o lume stupidă, dar odată ce completai chestionarul de pe ultima pagină şi aflai că da, eşti obsedată de control, iar asta îi alungă pe bărbaţi, vraja se rupea. Aveam nevoie de un paşaport permanent spre Oraşul Pufului.

Tata s-a îndreptat direct spre dormitorul principal. A revenit douăzeci de minute mai târziu, bărbierit şi purtând o pereche de pantaloni kaki şi acea urâtă cămaşă galbenă care mă îngrijora în puţinele zile în care venea el să mă ia de la şcoală.

— Ce faci? a întrebat mama.

— Mă duc la birou, Dina. Tata a deschis frigiderul şi a luat un măr. A muşcat din el, dinţii săi scoţând coaja la fel cum cuţitul făcuse pe spatele lui Arthur. Am privit în altă parte. Ce crezi că fac?

— M-am gândit că poate ar trebui să stăm împreună azi, a spus mama, puţin prea optimistă, şi brusc am tânjit după o familie renumită de pe Main Line, cu fraţi şi surori şi mătuşi şi unchi apropiaţi, astfel încât casa să fie însufleţită de generaţii întregi care să ne poarte numele.

— Aş sta dacă aş putea. Tata a ţinut mărul în dinţi în timp ce şi-a scos haina din dulapul de pe hol şi şi-a pus-o pe umeri. Voi încerca să ajung mai repede acasă.

Înainte de a pleca mi-a urat să mă simt mai bine.

— Mersi, tată.

Casa noastră şubredă s-a clătinat când tata a trântit uşa. Mama a aşteptat până când totul a revenit la normal şi a spus:

— În regulă, dacă preferi să stai întinsă pe canapea, prea bine. Dar eu aş prefera să nu te uiţi la ştiri.

Ştirile. Nu-mi trecuse prin cap să dau drumul la ştiri, până când mama nu a deschis subiectul, iar acum nu voiam să văd altceva decât asta. Mi-am concentrat privirea asupra ei, provocând-o:

— De ce nu?

— Pentru că o să fie foarte neplăcut pentru tine, a spus mama. Prezintă imagini cu... S-a oprit şi şi-a strâns buzele cu hotărâre: N-ai nevoie să vezi asta.

— Imagini cu ce? am presat-o.

— Te rog, TifAni, mi-a cerut. Respectă-mi dorinţa.

Am spus că aveam să o fac, chiar dacă nu am făcut-o. Am urcat la etaj ca să fac un duş şi să mă schimb în haine curate. Apoi am coborât înapoi, intenţionând să dau drumul la ştiri, dar mama cotrobăia prin frigider. Casa avea o fereastră mare în mijlocul bucătăriei, astfel încât să poţi privi la televizorul din living în timp ce stăteai la masa din bucătărie. Nu aveam chef să o aud pe mama spunând că nu ţin cont de dorinţele ei, aşa că am dat pe MTV.

Câteva minute mai târziu, am auzit-o pe mama plimbându-se încoace şi încolo prin bucătărie, bombănind că nu mai aveam nimic de mâncare în casă.

— TifAni, a spus, trag o fugă până la magazin. Vrei să-ţi iau ceva?

— Supă de roşii, am răspuns. Şi Cheez-Its.

— Ceva de băut? Suc?

Ştia că nu mai beam aşa ceva de când începusem să alerg, pentru că domnul Larson ne spusese că orice altceva în afară de apă ne-ar fi deshidratat. Mi-am dat ochii peste cap şi i-am spus un „Nu“ care abia a putut fi auzit.

Mama a venit în faţa canapelei, uitându-se în jos la mine ca la un tablou într-o ramă. A luat o pătură şi a scuturat-o în aer. A lăsat-o să aterizeze pe mine, capcana perfectă.

— Nu-mi place că trebuie să te las singură.

— Sunt în regulă, am gemut.

— Te rog, nu te uita la ştiri după ce plec, a insistat.

— N-o s-o fac.

— Ştiu că o să te uiţi, a spus mama.

— Atunci de ce mai îmi spui să nu mă uit?

Mama a oftat şi s-a aşezat pe canapeaua mai mică din faţa mea, pernele lăsându-se sub greutatea ei. A luat telecomanda şi mi-a zis:

— Dacă vrei să te uiţi, aş prefera să o faci împreună cu mine. Ca şi cum ar fi fost prima dată când fumam o ţigară sau ceva. În cazul în care ai vreo întrebare, a adăugat.

Mama a schimbat canalul de pe MTV pe NBC şi, cum era de aşteptat, chiar dacă la ora asta emisiunea Today ar fi trebuit să testeze cele mai noi aspiratoare, programul era dedicat unei „alte tragedii armate în şcoală“. Matt Lauer stătea într-adevăr pe trotuarul din faţa vechiului conac, în partea care fusese carbonizată de focul din cantină.

„Main Lineul este una dintre cele mai prospere zone ale ţării“, spunea Matt. „Am auzit spunându-se de mai multe ori în această dimineaţă că nimănui nu-i vine să creadă ce s-a petrecut aici şi, de data asta, e cât se poate de adevărat.“ Camera s-a mutat de pe el pentru a arăta o imagine de sus a şcolii, în timp ce Matt a enumerat totalul cumplit al morţilor. „Şapte morţi, doi dintre ei fiind atacatorii, iar cinci victimele atacatorilor. Una dintre victime a murit în explozia din cantină, rezultatul unei bombe artizanale ascunse într-un ghiozdan şi lăsate în apropierea a ceea ce autorităţile au confirmat ca fiind masa preferată a celor mai populari elevi ai şcolii. Doar una dintre bombe a fost detonată, în timp ce poliţia consideră că au existat cel puţin cinci, şi, în cazul în care ar fi explodat toate, am fi avut de a face cu un măcel. Nouă elevi sunt spitalizaţi cu răni grave, dar sunt în stare stabilă. Se crede că unii şi-au pierdut membre în explozie.“

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Au pierdut membre?

Ochii mamei au părut mai mari, având lacrimi în ei.

— Despre asta îţi spuneam.

— Cine? Cine a păţit asta?

Mama şi-a ridicat mâna tremurândă la frunte.

— Nu am recunoscut multe din nume, aşa că le-am uitat. Dar era cineva. Prietena ta, Hilary.

Am lovit pătura cu palma. Mi s-a încurcat în jurul picioarelor şi îmi venea să rup chestia aia nenorocită fir cu fir. Am simţit sucul de portocale clocotindu-mi acru în stomac.

— Ce a păţit?

— Nu ştiu exact, s-a smiorcăit mama. Dar cred că e ceva cu piciorul ei.

Am încercat să ajung la baie înainte să vărs acea bilă verde şi scârboasă peste tot, chiar am încercat. Mama a spus că era în regulă, putea să scoată pata cu un detergent pentru pete, nicio problemă. Cel mai important era să mă odihnesc. Mi-a dat una din pastilele de la Anita. Doar să mă odihnesc.

***

M-am trezit de câteva ori şi am auzit-o pe mama vorbind la telefon. Spunea:

— E foarte frumos din partea dumneavoastră. Dar se odihneşte în acest moment.

Apoi am căzut într-un întuneric vâscos, atât de dens încât a trebuit să fac un mare efort fizic pentru a ieşi la suprafaţă. Am încercat de câteva ori înainte să renunţ, prăbuşindu-mă din nou. Era deja noapte când am străpuns stratul întunecos, când am putut formula în cuvinte curiozitatea cu privire la cine era persoana cu care vorbise mai devreme.

— Cu mai mulţi oameni, a spus mama. Fostul tău profesor de engleză a sunat să vadă ce faci…

— Domnul Larson?

— Aha, şi mama cuiva. Se pare că a început chestia aia cu reţeaua telefoanelor.

Şcoala a fost întreruptă pe o perioadă nedefinită. Mama a spus că aveam noroc

că nu eram în clasa a douăsprezecea.

— Gândeşte-te doar, să încerci să-ţi trimiţi aplicaţiile pentru colegiu în haosul ăsta? şi-a exprimat ea compasiunea.

— Domnul Larson a lăsat vreun număr?

— Nu a lăsat, a spus mama. Dar a zis că o să mai sune, mai târziu.

Telefonul n-a mai sunat pentru restul serii, iar eu mi-am petrecut prima noapte pe canapea, absorbită de ecranul televizorului, ascultând-o pe Beverly, mamă a patru copii, ridicând în slăvi DVDul ABtastic, singurul lucru care o făcuse să-şi recapete forma fizică, deşi înainte încercase totul. Luminile au rămas şi ele aprinse. În casa noastră, holul de la etajul al doilea e complet deschis, astfel că poţi ieşi din oricare dintre cele patru dormitoare şi să priveşti peste balustradă, să mă vezi pe mine, un buştean sub pernele vopsite în nuanţe pastel. Tata a ieşit val-vârtej de câteva ori din dormitor, furios că lumina care se strecura pe sub uşa sa îl ţinea treaz. În cele din urmă i-am spus că aş prefera acea suferinţă măruntă în locul scenei înfiorătoare care mi se derula în mod repetat în minte, iar el n-a mai ieşit din cameră după aceea.

Am aţipit tocmai când soarele răsărea, iar când m-am trezit din nou televizorul era oprit şi nu am putut găsi nicăieri telecomanda.

— A luat-o tati, a strigat mama din bucătărie, auzindu-mă cum împrăştii totul în jur. A ieşit şi ţi-a cumpărat o grămadă de reviste înainte să plece la muncă, totuşi.

De obicei, mama verifica revistele pe care le citeam. Dar de această dată i-a dat tatei o listă lungă şi i-a spus să le cumpere pe toate, chiar şi pe cele care promiteau să mă înveţe „Cum să îl fac să mă dorească“. Era o mică ofertă de pace, ştiam, pentru că îmi interziseseră accesul la televizor. Mi-au plăcut acele reviste, le ţin şi în ziua de azi într-o cutie sub patul din copilărie. Ele m-au făcut să îmi doresc să mă mut într-un oraş — orice oraş —, să port tocuri şi să trăiesc o viaţă fabuloasă. În lumea lor, totul era fabulos.

***

Era o oră lipsită de activitate a după-amiezii, mama trăgând un pui de somn pe canapeaua mică, eu stând tolănită pe canapeaua mare, studiind un tutorial despre machiaj, când a sunat soneria de la uşă.

Mama s-a ridicat brusc şi mi-a aruncat o privire acuzatoare, de parcă eu făcusem zgomotul care o trezise. Ne-am uitat una la cealaltă în tăcere până când soneria a sunat din nou.

Mama şi-a trecut degetele prin păr, înfoindu-l la vârfuri, şi s-a frecat uşor pe sub ochi, să-şi şteargă petele de rimel.

— Fir-ar.

Şi-a scuturat piciorul în timp ce s-a ridicat, încercând să-l dezmorţească. Nu a funcţionat. A şchiopătat tot drumul până la uşa din faţă.

Am auzit murmurul vocilor. Mama spunând:

— Desigur, poftiţi.

Când s-a întors în living avea alături doi bărbaţi ameninţători în costume de culoarea maronie a acelei canapele din subsol.

— TifAni. Mama avea vocea de gazdă. Dânsul este detectivul... Şi-a dus degetele la tâmple: Îmi pare atât de rău, domnilor detectivi. Deja v-am uitat numele.

Tonul plăcut din vocea ei a scăzut şi arăta de parcă urma să plângă din nou.

— Pur şi simplu a fost o perioadă grea, a continuat ea.

— Bineînţeles că a fost, a spus cel mai tânăr şi mai subţire dintre ei. Eu sunt detectivul Dixon. A dat din cap spre partenerul său: Dânsul este detectivul Vencino.

Detectivul Vencino avea aceeaşi nuanţă a pielii pe care majoritatea rudelor mele o afişează cu mândrie cea mai mare parte a anului. În lipsa unui bronz natural, prindem o nuanţă bolnăvicioasă de verzui.

Mama mi s-a adresat:

— TifAni, vrei să te ridici în picioare, te rog?

Am îndoit pagina tutorialului meu despre machiaj şi am făcut cum mi s-a spus.

— A mai murit cineva?

Sprâncenele blond platinate ale detectivului Dixon s-au încruntat, unindu-se într-o linie. Dacă nu ar fi fost stufoase, ai fi putut crede cu uşurinţă că nu avea deloc sprâncene.

— Nu a murit nimeni.

— O!

Mi-am verificat unghiile. În articolul pe care îl citisem înaintea celui despre machiajul pentru începătoare scria că punctele albe de pe unghii erau un semn al lipsei de fier, iar fierul este ceea ce îi conferă părului tău grosime şi strălucire, deci nu voiai să ai lipsă de fier. Nicio pată albă.

— Părinţii mei nu-mi dau voie să urmăresc ştirile, deci habar nu am ce se întâmplă.

Le-am aruncat detectivilor o privire de genul „Vă vine să credeţi?“

— Probabil că aşa e cel mai bine, a spus detectivul Dixon, iar mama m-a privit cu un mic zâmbet infatuat care m-a făcut să vreau să-i arunc revista în cap.

— Am putea să ne aşezăm undeva şi să stăm de vorbă? a întrebat detectivul Dixon.

— E totul în regulă? Mama şi-a dus mâna la gură, ruşinată. Îmi pare rău. Voiam să spun, s-a mai întâmplat altceva?

— Nimic altceva, doamnă FaNelli. Detectivul Vencino şi-a dres glasul, iar pielea verzuie şi lăsată de pe gâtul său s-a mişcat. Vrem doar să-i punem câteva întrebări lui TifAni.

— Am vorbit deja cu poliţia la spital, am spus. Şi cu psihiatra.

— Psiholog, m-a corectat detectivul Dixon. Ştim asta. Vrem doar să lămurim nişte lucruri. Speram că ne poţi ajuta.

Şi-a arcuit sprâncenele ca într-o rugăminte. Atât de mulţi oameni aveau nevoie de ajutorul meu.

Am privit-o pe mama, care a dat din cap.

— În regulă.

Mama i-a întrebat pe detectivi dacă îi putea servi cu ceva — cafea, ceai, o gustare? Detectivul Dixon a cerut o cafea, în timp ce detectivul Vencino a scuturat din cap.

— Nu, mulţumesc, doamnă FaNelli.

— Puteţi să-mi spuneţi Dina, a zis mama, iar detectivul Vencino nu i-a zâmbit, aşa cum făceau majoritatea bărbaţilor.

Noi trei ne-am aşezat la masă, în timp ce mama a vărsat boabe de cafea în capacul aparatului de cafea. A trebuit să vorbim tare, pentru a ne auzi peste bâzâitul râşniţei.

— Deci, TifAni, a început detectivul Dixon. Ştim despre relaţia ta cu Arthur. Că voi doi eraţi certaţi. La momentul... incidentului.

Mi-am mişcat capul în sus şi în jos: da, da, da.

— Era furios pe mine. I-am luat fotografia din cameră. Încă o mai am dacă…

Detectivul Dixon şi-a ridicat palma.

— De fapt nu suntem aici ca să vorbim despre Arthur.

L-am privit printre gene, fără să rostesc vreun cuvânt.

— Atunci despre ce aţi venit să vorbim?

— Despre Dean. Detectivul Dixon m-a urmărit cu atenţie ca să vadă ce efect avea asupra mea acest nume. Tu şi Dean eraţi prieteni?

Mi-am mişcat vârful piciorului desculţ pe podeaua din lemn masiv a bucătăriei. Obişnuiam să alunec de-a lungul acestor podele în şosete, cu braţele deschise larg, prefăcându-mă că fac surf. Apoi, într-o zi, o aşchie de mai bine de cinci centimetri mi-a străpuns şosetele şi mi s-a înfipt direct în laba piciorului, iar acesta a fost sfârşitul acelui joc.

— Nu chiar.

— Dar aţi fost, s-a amestecat în discuţie detectivul Vencino.

Îmi vorbise pentru prima dată, iar de aproape i-am observat nasul încovoiat, strâmbat spre stânga, ca un bulgăre de lut umed pe care cineva îl împinsese într-o parte înainte de a se fi uscat.

— La un moment dat? a insistat el.

— Cred că s-ar putea spune şi aşa, am admis.

Detectivul Dixon i-a aruncat o privire detectivului Vencino.

— Ai fost cumva supărată pe Dean în ultima vreme?

M-am uitat în treacăt la mama, care stătea cu urechile ciulite lângă aparatul bâzâitor, încercând să-mi audă răspunsul.

— Puţin, da. Cred.

— Ai putea să ne spui de ce?

Mi-am privit mâinile, unghiile sănătoase. Olivia nu trebuia să se îngrijoreze vreodată în privinţa lipsei de fier. Mi-am amintit brusc că avea ojă verde când o văzusem ultima dată, în ora de chimie, aplecată peste bancă, luându-şi cu frenezie notiţe. Hilary avea ojă la fel, ea trebuie să o fi convins pe Olivia, pentru că Olivia nu era genul care să experimenteze lucruri de-astea. Sau poate că îşi dăduseră cu ojă verde ca să-şi arate susţinerea pentru echipa de fotbal. Am luat-o razna, întrebându-mă ce se întâmpla dacă atunci când mureai aveai unghiile verzi, dacă treceai prin viaţă fără să-ţi speli părul — toate acele gesturi de zi cu zi care contribuie la întreţinerea aspectului tău fizic —, oare atunci mai perseverau cosmeticele Sally Hansen? În ce fel se păstrează dinţii şi oasele tale după ce restul din tine se descompune? Iat-o pe Olivia, tot ce mai rămăsese din

ea erau unghiile verzi. Detectivul Dixon a repetat întrebarea.

— TifAni, m-a strigat mama.

Motorul aparatului s-a oprit cu un pocnet, iar următorul lucru pe care l-a spus a sunat puternic, cu un accent neaşteptat:

— Răspunde-le te rog domnilor detectivi.

Ca una dintre acele jucării de baie care se măreşte de patru ori faţă de dimensiunea ei normală atunci când e pusă într-o cadă cu apă caldă, aşa m-am umplut şi eu de lacrimi. Nu aveam cum să ascund ce se întâmplase în acea noapte. De ce am crezut că aş putea? Mi-am apăsat pumnul peste ochi şi m-am frecat.

— Au fost multe motive, am oftat.

— Poate că ar fi mai uşor pentru tine să vorbeşti despre ele dacă mama nu ar fi aici? a întrebat detectivul Dixon, cu bunăvoinţă.

— Îmi cer scuze. Mama i-a aşezat detectivului Dixon cana de cafea lângă cot. Ţi-ar fi mai uşor să vorbeşti despre ce? Ce se întâmplă?

***

Ferestrele secţiei de poliţie din Ardmore erau nişte pătrate opace şi întunecoase în momentul în care a sosit avocatul, prezentându-se drept Dan, sub luminile palide ale holului. Detectivul Dixon a insistat că nu aveam nevoie de un avocat, şi a fost atât de drăguţ, încât mama aproape l-a ascultat, dar şi-a schimbat tonul după ce l-a sunat pe tata la birou. Avocatul a venit la recomandarea unuia dintre colegii tatei, a cărui fiică fusese arestată pentru condus sub influenţa substanţelor interzise, în timpul verii. Nici eu, nici mama nu am fost impresionate. Era un tip durduliu în costum, cu pantalonii adunându-i-se pliuri la glezne precum gâtul mătăhălos al unui buldog.

Dan („Nu poate să existe un avocat priceput cu numele Dan“, a şuierat printre dinţi mama) voia să audă întreaga poveste de la mine, înainte ca detectivii să ni se alăture în sala friguroasă de interogatoriu. Ei chiar coboară temperatura mai mult, încearcă să te facă să te simţi cât mai inconfortabil cu putinţă, pentru ca să mărturiseşti mai repede, iar detectivii să ajungă acasă până la ora cinei.

— Fiecare detaliu este important.

Dan şi-a rulat mânecile cămăşii de un albastru regal chinuitor pentru ochi, care părea că a fost cumpărată la promoţie — plăteşti două, primeşti trei — de la Jos. A. Bank. Îşi dăduse jos haina şi o agăţase pe spătarul scaunului, neobservând că un umăr alunecase, umărul stâng susţinând acum toată greutatea.

— Totul, de la începutul anului şcolar. Fiecare legătură pe care ai avut-o cu cei implicaţi în asta. Totul.

Nu-mi venea să cred cât de bine începuse totul pentru mine, cum căutasem mereu aprobarea lui Dean sau a Oliviei, cât de rău şi rapid mă părăsise norocul. Am trecut rapid prin detaliile nopţii din casa lui Dean, aprinzându-mă tot mai puternic în obraji pe măsură ce am relatat cum mă trezisem cu Peyton, făcându-mi, ştiţi, între picioare.

— Făcându-ţi sex oral? a întrebat Dan, şi probabil că am părut arsă de soare sub palidele lumini fluorescente.

— Da, am mormăit.

I-am enumerat pe toţi, i-am spus despre felul în care fusesem purtată în acea noapte, ajungând în diverse momente la Peyton, care fusese primul, iar apoi la ceilalţi. I-am spus despre ce s-a întâmplat după aceea, noaptea de la Olivia, tăietura de pe faţa mea, care nu era o muşcătură de la câinele ei. Am fost atentă să nu îl amestec pe domnul Larson în toată povestea, dar Dan a spus că fiecare detaliu era important.

— Cumva, domnul Larson... Dan şi-a dres glasul. A părut la fel de ruşinat ca şi mine. În acea noapte, în apartament?

M-am uitat fix la el pentru o secundă înainte de a înţelege ce voia să spună.

— Nu, am spus. Domnul Larson nu ar face niciodată... aşa ceva.

Am tremurat pentru a-mi arăta dezgustul.

— Dar domnul Larson ştia despre violuri? Ar putea confirma povestea?

Atunci a fost prima dată când cineva s-a referit la ceea ce mi se întâmplase folosind pluralul. Viol(uri). Nu am ştiut că şi celelalte lucruri puteau fi considerate violuri.

— Da.

Dan şi-a notat ceva în mica lui agendă. Pixul s-a oprit.

— Acum, Arthur.

Era deprimat, se droga?

(— Nu, am spus. Adică, da, dar numai iarbă.

— Iarba e un drog, TifAni.)

Spusese ceva care, uitându-mă înapoi, ar fi putut fi modul lui de a mă avertiza în legătură cu ceea ce plănuia să facă?

— Adică — am ridicat din umeri — am ştiut de acea armă. Cea pe care o avea în cantină.

Dan nu a clipit foarte multă vreme încât aproape că mi-am trecut mâna prin faţa ochilor săi şi am cântat fals „iu-huu“, la fel ca în reclame.

— De unde ştii asta?

— Mi-a arătat-o. În subsolul său. A fost a tatălui său. Dan tot n-a clipit. Nu era încărcată sau ceva, am accentuat.

— De unde ştii? a întrebat Dan.

— A îndreptat-o spre mine. În glumă.

— A îndreptat-o spre tine?

— Şi m-a lăsat să o şi ţin, am ripostat. Nu ar fi atât de prost încât să mă lase să o

ţin şi să nu-mi spună că e încărcată. Dacă eu... M-am oprit din vorbit, pentru că şi-a plecat capul în piept, de parcă adormise într-un avion. Ce?

Dan a vorbit înăbuşit în piept.

— Ai atins arma?

— Timp de, nu ştiu, două secunde, am spus, repede, încercând să repar ce stricasem. Apoi i-am dat-o înapoi. Dan tot nu se uita la mine. De ce? E atât de rău?

Dan şi-a pus mâinile de o parte şi de alta a feţei, susţinându-şi greutatea capului.

— Ar putea fi.

— De ce?

— Pentru că, dacă se găsesc amprentele tale pe armă, ar putea fi foarte, foarte rău.

Lumina de deasupra a tremurat şi a pârâit, de parcă sfârâise un gândac într-o noapte târzie de vară, şi am înţeles ce voia Dan să zică. Ştiuse şi mama despre asta? Tata?

— Ei cred că sunt implicată în asta?

— TifAni, a spus Dan, pe o voce ascuţită şi surprinsă. De ce crezi tu mai exact că te afli aici?

***

După ce eu şi Dan am terminat „adunarea“, aşa cum a numit-o detectivul Dixon, de parcă el era antrenorul meu de fotbal, iar eu eram jucătorul pe umerii căruia stăteau aştepările întregului oraş, mi s-a permis să folosesc baia şi să îi văd pe mama şi pe tata. Stăteau aşezaţi pe o bancă, în afara sălii de interogatoriu. Tata îşi ţinea capul în mâini, ca şi cum nu îi venea să creadă că asta era viaţa lui. De

parcă dacă ar fi putut adormi, putea să se trezească pur şi simplu altundeva. Mama îşi ţinea picioarele încrucişate, unul dintre ele pe jumătate ieşit din pantoful său cu toc înalt. Îi spusesem să nu poarte pantofii ăştia aici, dar ea insistase. Încercase să mă convingă să mă machiez („Poate puţin rimel înainte să mergem?“). Închisesem luminile din bucătărie şi o aşteptasem în maşină, lăsând-o singură, clipind în întuneric.

Când ne-am apropiat tata s-a ridicat să îi strângă mâna lui Dan.

I-am spus mamei:

— Ştii că ăştia cred că am ceva de-a face cu treaba asta?

— Sigur că nu cred asta, TifAni, a spus, cu o voce stridentă şi neconvingătoare. Pur şi simplu, îşi iau toate măsurile de precauţie.

— Dan spune că au amprentele mele pe armă.

— S-ar putea să le aibă, s-ar putea, a spus Dan.

Umerii lui au tresărit când mama a urlat:

— Ce?

— Dina! s-a răstit tata. Vorbeşte mai încet.

Mama şi-a îndreptat un deget către tata, unghia ei colorată tremurând de furie.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui tu mie ce să fac, Bobby. Şi-a retras mâna, şi a încordat-o în pumn şi şi-a înfipt dinţii în el. E numai vina ta, s-a smiorcăit, închizând ochii strâns, lacrimile înaintând cu greu prin stratul gros de fond de ten de pe faţa ei. Ţi-am spus! TifAni avea nevoie de acele haine. Ca să nu fie ţinta lor, şi uite, tocmai asta s-a întâmplat!

— E vina mea, pentru că nu am plătit nişte haine?

Gura Tatei era căscată, expunând molarii negri. Tatei nu îi plăcea la dentist.

— Vă rog! a şoptit Dan. Nu e locul potrivit ca să vă certaţi.

— Eşti incredibilă, a mormăit tata.

Mama şi-a legănat doar părul ţeapăn, plin de fixativ, dându-şi-l pe spate, redevenind cea de dinainte.

— Nu ştiu dacă au amprentele ei, a spus Dan. Dar TifAni a recunoscut că Arthur i-a arătat una dintre armele despre care noi credem — şi-a ridicat mâinile ca un poliţist care dirijează traficul şi opreşte o coloană de maşini — că a fost folosită la crime. Şi mi-a mai spus că băiatul a lăsat-o să o ţină în mână.

Felul în care mama s-a uitat la mine, ei bine, uneori pur şi simplu îţi pare rău pentru părinţii tăi. Pentru toate clipele în care au crezut că te cunosc. Felul în care se simt dezamăgiţi de către propriii copii atunci când află că lucrurile stau invers. Înainte să îi povestesc lui Dan despre acea noapte de la Dean, îl întrebasem dacă era nevoie să le spună aceste lucruri şi părinţilor mei.

— Nu, dacă tu nu vrei, a spus Dan. Am o obligaţie de confidenţialitate în privinţa informaţiilor pe care le primesc de la client. Dar, TifAni, aşa cum merg lucrurile, se va afla. Şi e mai bine să afle de la tine decât de la alţii.

Am scuturat din cap.

— Nu pot să le spun aşa ceva.

— Pot eu, dacă vrei să o fac, a spus Dan.

Paşii ţăcănind pe podeaua acoperită cu linoleumul pătat au anunţat apariţia detectivului Dixon, iar noi toţi l-am aşteptat să vorbească.

— Ce faceţi, oameni buni? A privit spre încheietura mâinii sale, chiar dacă nu purta ceas: Zic să-i dăm drumul, nu?

Nu ştiam cât era ceasul, dar când m-am aşezat lângă Dan, iar detectivul Dixon pe locul din faţa noastră şi detectivul Vencino ascuns într-un colţ, stomacul mi-a chiorăit nerăbdător.

Masa, mânjită, aşa cum erau întotdeauna ochelarii lui Arthur, era goală, cu excepţia unui pahar cu apă (al meu) şi un reportofon care se afla în centru. Detectivul Dixon a apăsat un buton şi a spus:

— Paisprezece noiembrie, 2001.

— De fapt e cincisprezece noiembrie. Detectivul Vencino a bătut uşor în ceasul pe care îl purta. Doişpe şi şase.

Detectivul Dixon s-a corectat şi a adăugat:

— Aici detectiv Dixon, detectiv Vencino, TifAni FaNelli şi avocatul ei, Daniel Rosenberg.

Aflând care era numele întreg al lui Dan, am început să am mai multă încredere în el.

După ce s-au încheiat toate formalităţile, am spus din nou povestea mea. Fiecare detaliu vulgar. E un adevărat infern să-ţi mărturiseşti cele mai umilitoare secrete sexuale într-o sală plină de bărbaţi de vârstă mijlocie.

Spre deosebire de Dan, detectivii Dixon şi Vencino nu m-au întrerupt pentru a-mi pune întrebări. Ceea ce m-a făcut să cred că ar fi putut fi în regulă să omit anumite părţi, dar, când am încercat, Dan m-a îndemnat cu blândeţe:

— Şi ai dat peste domnul Larson în acea noapte la Wawa, ţii minte?

Când am încheiat, detectivul Dixon s-a întins în scaun căscând zgomotos. A rămas aşa, cu picioarele desfăcute larg, cu mâinile la ceafă, privindu-mă îndelung.

— Deci, a spus, în cele din urmă, tu spui că Dean, Liam şi Peyton au abuzat de tine în acea noapte la Dean acasă? Şi că Dean a făcut-o din nou, în noaptea din casa Oliviei?

M-am uitat la Dan, care a dat din cap, înainte de a răspunde.

— Da, am spus.

— Vezi tu, TifAni, nu te pot urmări.

Felul în care detectivul Vencino stătea sprijinit de perete îl făcea să pară că pieptul îi cade peste burta bombată. Nu avea nicio bucăţică de piele care să nu fie acoperită de păr, negru, aspru.

— Cred că ceea ce nu pot pricepe e de ce tu, dacă Dean te-a abuzat — aici a râs

obraznic —, de ce ai încerca să-l aperi de Arthur?

— Încercam să mă apăr pe mine.

— Dar Arthur era prietenul tău, a spus detectivul Vencino, cu condescendenţă, de parcă uitasem. El n-ar fi încercat să-ţi facă rău.

— A fost prietenul meu. M-am uitat la masă atât de fix, încât mi s-a înceţoşat privirea. Dar îmi era frică de el. Era furios pe mine. Îi luasem acea fotografie a tatălui său... nu cred că puteţi înţelege cât de tare s-a înfuriat din cauza asta. V-am spus. A fugit după mine până am ieşit din casa lui.

— Să revenim puţin. Detectivul Dixon i-a aruncat detectivului Vencino o privire ameninţătoare peste umăr. Spune-mi ce ştii despre relaţia lui Dean cu Arthur.

M-am gândit la acel album din camera lui Arthur. La feţele lor zâmbitoare şi încrezătoare. Niciun indiciu despre cum avea să decurgă totul.

— Au fost prieteni în şcoala generală, am spus. Arthur mi-a zis asta.

— Şi când au încetat să mai fie prieteni? a întrebat Dixon.

— Arthur a spus că atunci când Dean a devenit popular. Am ridicat din umeri. Veşnica poveste.

— Ţi-a povestit Arthur vreodată dacă avea de gând să-i facă rău lui Dean?

— Nu, am spus. Nu chiar.

Vencino s-a repezit.

— Ce înseamnă „nu chiar“, TifAni?

— Nu, bine? Nu mi-a povestit.

— Niciodată? m-a întrebat Dixon cu blândeţe? Încearcă să-ţi aminteşti.

— Adică, spunea chestii nasoale obişnuite despre el. Dar nu, Arthur nu mi-a spus niciodată „O să iau arma tatălui meu la şcoală şi o să-l împuşc pe Dean în boaşe.“ Cuvântul „boaşe“ m-a făcut să chicotesc. Am sughiţat şi nu am putut rezista unei crize tăcute de râs dureros, în genul râsului care se răspândeşte cu

iuţeala fulgerului la o înmormântare, atunci când cineva sparge liniştea sumbră cu un râgâit şi scuipă Cola dietetică.

— Clienta mea e epuizată, a spus Dan. Poate că ar fi cazul să îi daţi voie să plece acasă şi să se odihnească puţin. Nu uitaţi că are paisprezece ani.

— Atât avea şi Olivia Kaplan, a spus detectivul Venicno.

La auzul numelui Oliviei mi-am revenit, ridicându-mi capul. Mi-am atins mâinile, iar pielea mi s-a făcut ca de găină.

— Cum e Hilary?

— I-a fost amputat un membru, a spus Vencino, nimic mai mult.

Am băut cu greu o înghiţitură de apă, din cauza tremuratului. Camera se răcise şi mai tare şi am tresărit când am înghiţit, când lichidul mi-a atins în treacăt plămânii.

— Dar o să fie bine? O să se întoarcă la Bradley? M-am uitat spre Dixon când am pus întrebare care mă măcinase încă de când ieşisem din spital. Poate că el avea cu adevărat un răspuns. Bradley, adică şcoala, nu o să se închidă sau ceva, nu-i aşa?

— Tu ai vrea să se închidă? a răspuns Vencino, din spatele lui Dixon.

Nu am ştiut cum să-l fac pe detectivul Vencino să înţeleagă cât de mult îmi doream ca asta să nu se întâmple. Nu mă puteam întoarce la viaţa mea la doar câţiva kilometri de Main Line. Acei câţiva kilometri făceau diferenţa dintre Yale şi West Chester University, între a te muta la New York odată ce creşti mare şi a-ţi aranja singur mini-vila ta, mângâindu-te în acelaşi timp pe burtă, umflată ca o căpuşă prea bine hrănită, în timp ce bebeluşul lovea şi lovea. Mi-am pus mâinile cu palmele în sus pe masă.

— Vreau doar ca totul să revină la normal.

— Ah, a spus Vencino, ţinându-şi degetul arătător ridicat de parcă a înţeles. Ei bine, se poate acum, nu-i aşa? Acum că ai scăpat de toţi cei care ţi-au cauzat atâta suferinţă?

Un zâmbet caustic i-a încreţit pielea feţei, iar apoi tipul a gesticulat spre mine exprimându-se sarcastic, la fel ca Vanna White care prezenta noua Toyota Camry strălucitoare pe care numai câştigătorul avea să o ia acasă.

— Puneţi mâna pe ea, oameni buni! E chiar aici, în mijlocul nostru! Cea mai norocoasă fată în viaţă.

Dan s-a uitat urât la Vencino.

— Aţi cam întrecut măsura, domnule detectiv.

Detectivul Vencino şi-a încrucişat braţele la piept.

— Scuze, s-a răstit, am chestii mai importante de rezolvat decât să mă preocupe sentimentele lui TifAni FaNelli.

Dan a strâmbat din nas către el, întorcându-se pentru a i se adresa lui Dixon.

— Aveţi tot ce vă trebuie? M-a bătut uşor pe spate. Pentru că eu cred că e în folosul clientei mele să meargă acasă şi să se odihnească.

Odihnă. Nu aveam să mă mai odihnesc vreodată cum se cuvine, nici măcar atunci când ai fi zis că ar trebui; niciodată.

***

Odată ieşiţi pe hol, Dan a vrut să vorbim puţin între patru ochi. Mi-a spus că avea să treacă pe la noi pe acasă dimineaţă, pentru a purta acea „discuţie“ pe care eu nu o puteam purta cu părinţii mei. Următoarea dimineaţă era vineri, iar eu aş fi preferat să aştepte până luni, astfel încât să nu fi trebuit să îmi petrec tot weekendul închisă în casă cu mama şi cu tata, care ar fi fost fără îndoială scârbiţi de mine. Dar Dan a spus că dacă aşteptam până luni, ar fi existat o şansă ca povestea să iasă la iveală, iar eu nu aş fi vrut ca părinţii mei să afle totul din The Philadelphia Inquirer, nu?

— Să nu amânăm inevitabilul.

Dan şi-a pus mâna pe umărul meu, iar eu am privit fix în podea, la pantofii săi fabricaţi dintr-o imitaţie de piele atât de proastă, încât păreau să fie făcuţi din cauciuc.

— Te-ai descurcat bine, a zis Dan. Vencino face pe viteazul. Încearcă doar să te scoată din sărite. Dar i-ai făcut faţă. Asta a fost bine.

— Dar ei cred că eu am plănuit asta împreună cu Arthur sau aşa ceva, am spus. Cum ar putea să creadă asta?

— Nu cred, a spus Dan. Cum a spus şi mama ta, pur şi simplu îşi iau toate măsurile de precauţie.

— Va trebui să mă întorc aici?

— S-ar putea.

Dan mi-a zâmbit în semn de încurajare, aşa cum îţi zâmbesc oamenii când adevărul e ceva ce nu vrei să auzi, şi trebuie să fii curajoasă.

***

Mama m-a pus să iau una dintre pastilele de la Anita, ca să mă ajute să adorm. Am vrut să o păstrez pentru mai târziu, după ce mama şi tata s-ar fi dus în pat, iar eu aş fi putut butona canalele de ştiri, cu sonorul oprit, urmărind subtitrările, dar mama a insistat să o iau chiar în faţa ei. De parcă era o nenorocită de vitamină, nu un somnifer — despre care au aflat mai târziu că dă aceeaşi stare de dependenţă precum heroina.

În cincisprezece minute somnul a început să mă ia, cu acele vise ciudate din care te trezeşti brusc, gândindu-te: Ei bine, asta a fost ciudat. Aveam ceea ce părea a fi o zmeură, una frumoasă, mare şi coaptă, care îmi creştea din vârful capului. Tot încercam să o acopăr cu părul, dar de fiecare dată când treceam prin dreptul

unei oglinzi, îi vedeam forma de balon mare în profil. Curând, au încolţit mai multe — una de-a lungul liniei părului meu, alta lângă ureche. Pe astea va trebui să le extirp, şi va fi foarte dureros, m-am gândit. Acesta este momentul în care de obicei m-aş trezi brusc, dar acea pastilă de la Anita îmi tocise instinctul, aşa că doar am tresărit, iar apoi am dispărut adânc în vizuina de iepure a neobişnuitului şi monstruosului.

Mă aflam într-o mulţime de oameni. Erau colegii mei de clasă, îmi puteam da seama, numai că nu îi recunoşteam pe niciunul dintre ei. Stăteam la marginea unui doc, şi totul era colorat într-un maro mohorât şi în galben, ca pe vremuri, ca într-o ilustraţie a New Yorkului de la începutul secolului douăzeci. Totul a început ca un murmur, „Arthur e în viaţă“, iar apoi a crescut sub forma unei linişti înnebunitoare, care şi-a găsit calea până la mine. „Arthur e în viaţă?“ am întrebat, către nimeni.

A urmat o agitaţie, ne-am pus toţi în mişcare, încercând să-l găsim pe Arthur. M-am străduit din răsputeri să-mi croiesc drum cu coatele prin mulţime, dar eram parte dintr-o unitate de nedislocat. Ştiam că dacă reuşeam să scap, aş fi fost în stare să-l găsesc. Nu aveam cum să-l găsim astfel.

Iar mai apoi eram afară, şi Arthur stătea în faţa mea, râzând. Un râs dulce, de parcă se uita la Friends şi ceva spus de Chandler îl amuzase. Chandler fuseses întotdeauna preferatul său.

— Eşti viu? am întrebat cu răsuflarea întretăiată, iar Arthur a continuat să râdă.

— Hei! L-am izbit cu pumnii în piept. Eşti viu? Cum de nu mi-ai spus? L-am lovit şi mai tare, orice pentru a-i opri râsul delirant. Nu era amuzant. Cum ai putut să nu îmi spui?

— Nu fi nervoasă! Arthur mi-a blocat pumnii, zâmbindu-mi. Sunt aici. Nu fi nervoasă!

În primul rând, m-am trezit cu o senzaţie rea. A urmat dezorientarea — tocmai m-am trezit, cum era posibil ceva rău să se fi întâmplat deja? Pentru o fracţiune de secundă, m-a apucat ameţeala, aşa cum se întâmplă în dimineţile de sâmbătă, când crezi că trebuie să te pregăteşti pentru şcoală, iar apoi îţi dai seama, ahaaaa, e weekend. Weekendurie aveau să-şi piardă farmecul pentru o vreme. Totul, de fapt.

A urmat sunetul mâncării pocnind în cuptor, iar ceasul de sub televizor arăta ora 12:49 P.M. Dan spusese că avea să treacă pe la noi în această dimineaţă. Trecuse? A împărtăşit oare toate secretele mele cumplite mamei şi tatei în timp ce eu mă zvârcoleam şi transpiram, la doar câţiva paşi distanţă?

Pătura mi se strânsese în jurul trunchiului, lăsându-mi picioarele şi tălpile expuse. M-am rostogolit pe o parte, iar mirosul greu şi cald al unui corp supraîncălzit şi imobil s-a ridicat în aer.

— Mamă? am strigat-o, îngrijorată de răspunsul ei.

Astfel aş fi aflat cât de nervoasă era.

Am auzit tălpile goale ale mamei pe podeaua din bucătărie, iar apoi nimic, pentru că ajunsese pe covorul din living.

— Te-ai trezit! Şi-a strâns mâinile laolaltă. Pastila aia chiar te-a făcut praf, nu?

În niciun caz nu ştia.

— A trecut Dan pe aici?

— A sunat, dar i-am spus că poate ar fi mai bine să vină după-amiază, din moment ce tu încă dormeai.

Am înghiţit în gol, şi limba mi-a rămas lipită de cerul gurii mai mult decât trebuia. Am înghiţit din nou, panicată, încercând să o dezlipesc de acolo.

— Unde-i tata?

— O, dragă, a spus mama. A plecat la birou. Se întâmplă ceva important. S-ar putea să trebuiască să lucreze şi în weekend.

— Serios?

Nu-l mai văzusem niciodată pe tata să plece la muncă în weekend. Niciodată!

Mama a confundat uşurarea mea cu un dor inexistent.

— Sunt sigură că ajunge devreme acasă.

— Pe la ce oră trece Dan pe aici?

— În curând, a spus mama. N-ar trebui să faci un duş? A strâmbat din nas şi şi-a mişcat mâna de parcă-şi făcea vânt, tachinându-mă: Miroşi cam urât.

Aş putea mirosi precum Olivia în momentul ăsta, aproape că era să-i spun. A putred. Fusesem atât de aproape!

***

N-am putut niciodată să fac duşuri rapide. „Ce tot faci acolo?“ mă întreba tata, bătând la uşă, în dimineţile de şcoală. Nu ştiu ce „fac“ acolo — ce face toată lumea, bănuiesc, doar că mie îmi ia mai mult timp.

Făcusem două duşuri începând de marţi, iar amândouă luate împreună fuseseră mai scurte decât unul singur în mod obişnuit. Tot auzeam zgomote, aşa că dădeam perdeaua la o parte, sigură fiind că aveam să văd fantoma lui Arthur stând acolo, un nor de aer furios şi monstruos.

Am oprit apa înainte de a apuca să-mi clătesc spuma de săpun de pe spate.

— Mamă, am strigat tare.

De fiecare dată când mă speriam, cel mai bun remediu era să o aud pe mama răspunzându-mi enervată:

— Nu ţipa, TifAni.

Am strigat-o din nou pe mama, de această dată aproape urlând. Niciun răspuns. M-am învelit într-un prosop şi am păşit încă şiroind pe podeaua din baie, am deschis uşa şi am strigat:

— Mamăăăă!

— Pentru Dumnezeu, vorbesc la telefon!

Vocea ei mi-a lămurit totul.

M-am strecurat în cameră, covorul căpătând o nuanţă tot mai închisă cu fiecare pas umed pe care îl făceam. Am ridicat receptorul telefonului şi mi l-am pus la ureche. Mă rugasem de părinţi să am propriul meu telefon. După ce îl primisem, îi acoperisem mânerul cu abţibilduri roz sclipicioase la fel ca Rayanne din My So-Called Life.

L-am prins pe Dan, în mijlocul unei propoziţii...

— ...vreun indiciu că a avut vreo dispută cu cineva la şcoală?

— Nu, a pufnit mama. De curând a rămas acasă la Olivia peste noapte.

— Cred că aceea a fost noaptea în care Dean a atacat-o, a spus Dan. A dormit acasă la Andrew Larson.

— Antrenorul de cros? Mama a izbucnit în plâns. Dan şi cu mine am ascultat-o cum îşi sufla nasul. Nici nu mai ştiu cine e fata asta. Mi-am apucat prosopul mai strâns. Fata asta. Cum a putut să facă aşa ceva?

— Adolescenţii nu iau întotdeauna cele mai potrivite decizii, Dina. Încearcă să nu fii prea aspră cu ea.

— O, te rog, i-a trântit-o mama. Am fost şi eu cândva la liceu. Dacă ai un corp ca TifAni nu te duci la o petrecere numai cu băieţi şi nici nu bei atât de mult, până când nu mai ştii de tine. TifAni ştia prea bine. Ştie care sunt valorile acestei familii.

— Chiar şi aşa, a răspuns Dan. Copiii mai fac greşeli. Tifani a trebuit să plătească pentru ale ei în cel mai urât fel posibil.

— Şi spui că poliţia ştie despre toate astea?

Mama era plină de îngrijorare, gândindu-se de bună seamă, în mod caraghios, cât de umilitor era totul pentru o familie ca a noastră, cu toate valorile noastre.

— TifAni le-a povestit noaptea trecută.

— Şi, ei ce cred? Că TifAni a plănuit asta, acest masacru, alături de ceilalţi

marginalizaţi, ca să se răzbune?

Mama a scos un scâncet. De parcă acesta era cel mai absurd lucru din lume.

— Cred că e o posibilitate, a spus Dan, iar eu mi-am putut imagina impactul pe care cuvintele lui îl aveau asupra mamei. Că lui Dan nu i se părea deloc absurd. Problema este că nu au nicio probă care să dovedească asta.

— Dar arma? Cea pe care TifAni a atins-o...

— N-am auzit nimic despre aşa ceva, a spus Dan. Să sperăm că nu o să se concretizeze vreodată.

— Dar dacă se întâmplă?

— Chiar dacă se întâmplă, e o probă insuficientă pentru a o acuza pe TifAni de crimă. Iar dacă Arthur a mai arătat cuiva acea armă, e foarte posibil să mai fie amprente ale altor copii pe ea, şi, sunt convins, astfel am avea încă o poveste care să o confirme pe cea a lui TifAni.

Mama a răsuflat zgomotos în telefon.

— Ei bine, apreciez că m-ai sunat, a spus. Să sperăm că o să se renunţe cât mai repede la speculaţia asta ridicolă.

— Sunt sigur că aşa va fi, a spus Dan. Ei vor să ia în calcul toate variantele, atâta tot.

Mama i-a mulţumit din nou lui Dan şi şi-a luat la revedere. Nu am închis până când nu am fost sigură că eram ultima rămasă pe linie, iar telefonul a pocnit când l-am îndepărtat de la ureche. L-am şters cu prosopul înainte de a-l pune la loc, având grijă să nu fac zgomot.

— TifAaaaaniii!

Vocea răguşită a mamei a făcut ca numele meu să se audă în toată casa. Nu i-am răspuns, am stat doar, lăsând picăturile de apă să se adune în jurul meu, pe covorul din dormitor — de culoare turcoaz, mama mă lăsase să-l aleg. Avea să prindă mucegai — mă cicălea întotdeauna fiindcă lăsam prosoape ude pe podea — şi avea să fie doar un alt motiv pentru care să mă urască.

***

Mama mi-a spus că nu eram fiica pe care o crescuse. Am plâns, dar nu am putut-o înduplеca. După aceea, s-a instalat o tăcere apăsătoare. Încă nu se pomenise nimic despre ce avea să fie când reîncepea şcoala, iar eu îmi petreceam zilele pe canapea, uitându-mă fix la TV, ridicându-mă doar pentru a face câte un duş sau pentru a merge la baie. Din moment ce câştigasem tratamentul acesta al tăcerii, nu era nimeni care să îmi spună să schimb canalul de ştiri.

La şapte zile după împuşcături, Bradley nu mai era ştirea principală, iar atunci când apărea la ştiri, povestea era aceeaşi, vedeai doar interviuri cu părinţi înlăcrimaţi şi colegi de clasă care aproape fuseseră prinşi în explozia de la cantină — dar nu fuseseră într-atât de aproape încât să nu mai fie în viaţă şi apăreau acum în faţa camerei de filmat, gesticulând agitat cu membrele lor intacte. Din când în când, câte un reporter de ştiri menţiona cum poliţia încă învestiga posibilitatea ca şi alţii să fi fost implicaţi, dar nu au fost oferite nume sau detalii suplimentare.

Aşa că în după-amiaza zilei de luni, când detectivul Dixon a sunat şi i-a spus mamei că trebuia să ne întoarcem urgent la secţie şi să ne aducem şi avocatul, am fost furioasă, deoarece Katie Couric nu mă pregătise pentru ceea ce avea să urmeze.

Ne-am întâlnit cu Dan la secţie, iar el purta acelaşi costum nescrobit. Dacă eu şi mama nu am fi fost certate, aş fi întrebat-o de ce Dan se îmbrăca atât de sărăcăcios, având în vedere că era avocat şi că probabil câştiga o grămadă de bani. Puţinele lucruri pe care le ştiam eu despre avocaţi erau din filmul Hook, unde Robin Williams juca rolul unui avocat suprasolicitat şi bine plătit care nu avea niciodată timp pentru copiii săi.

Tata era încă în drum spre secţie, când Dan şi cu mine am fost conduşi spre sala de interogatoriu de către detectivii Dixon şi Vencino. De această dată, Vencino avea în mână un dosar gros şi arbora un zâmbet viclean, plin de subînţelesuri.

— TifAni, a spus detectivul Dixon, după ce ne-am aşezat unul în faţa celuilalt.

Cum te mai simţi?

— Bine, cred.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, s-a amestecat în discuţie Vencino, dat toată lumea l-a ignorat.

— Înţelegem că ai fost destul de retrasă în ultimele zile, a spus Dixon, totul în privinţa lui fiind amiabil, de la ton, limbajul trupului, până la sprâncenele sale bizare. Şi ne-ar plăcea să-ţi propunem şansa de a ne oferi orice informaţie importantă care, poate, pur şi simplu nu ţi-a venit în minte data trecută când am vorbit.

Şi-a dus degetele la tâmplă şi a demonstrat cât de uşor ar fi putut dispărea această informaţie din capul cuiva, cât ai fi clipit.

M-am uitat la Dan, sala luminată palid scoţând în evidenţă cât de vulnerabili eram amândoi. Orice se afla în acel dosar crem corespundea planurilor lui Vencino.

— Haideţi să fim sinceri, domnilor detectivi, a spus Dan. TifAni a fost cinstită cu voi. Aş spune că e politicos să faceţi acelaşi lucru.

Am privit încruntată în jos, căutând prin mintea mea, nesigură că acela era adevărul.

Dixon şi-a lăsat buza de jos şi a dat din cap, ca şi cum ceea ce spusese Dan era o posibilitate, dar trebuia să fie convins mai întâi.

— Să o lăsăm pe TifAni să răspundă, a spus, şi toţi trei s-au uitat la mine, aşteptând să spun ceva.

— Nu ştiu, am zis. Chiar v-am spus tot ce am crezut că era important.

— Eşti sigură? a întrebat Vencino.

A fluturat dosarul spre mine de parcă eu aş fi ştiut ce se afla înăuntru.

— Da. Sincer, dacă am omis ceva, nu e pentru că am vrut.

Dan m-a bătut uşor pe mână, liniştindu-mă.

— De ce nu ne spuneţi odată pentru ce suntem aici?

Vencino a lăsat dosarul să cadă pe masă cu un zgomot puternic.

În cădere, clapa dosarului s-a deschis, iar mormanul de xeroxuri mi-a reamintit. Încet, cu mare atenţie, Dixon a desfăşurat copiile paginilor din albumul de la Bradley pe masă, astfel ca eu şi Dan să le putem vedea. Vencino a fixat fiecare fotografie pe masă cu unghiile sale galbene şi neîngrijite, şi a citit lucrurile pe care eu şi Arthur le scriseserăm. „Retează-mi scula.“ „Sufocă-mă cu ea.“ „RIP HO.“ Eu o scrisesem pe ultima. Domnul Larson ne ceruse să compunem un haiku de Halloween după o ilustraţie cu un mormânt, sub care scria „RIP Fermier Ted“. Îmi păruse o temă copilăroasă atunci, dar îmi rămăsese în cap. Mai târziu, o notasem peste fotografia Oliviei, iar Arthur chicotise, cu viclenie, atunci când o citise.

— E scrisul tău, nu-i aşa? a întrebat Dixon.

Dan m-a privit cu asprime.

— Nu răspunde, TifAni.

— Nici nu e nevoie să o facă, a spus Vencino şi a dat din cap către Dixon.

Un alt dosar i-a apărut în mâini.

Bileţele. Cele pe care eu şi Arthur obişnuiam să ni le pasăm tot timpul unul altuia, chiar şi atunci când nu eram la ore şi am fi putut spune pur şi simplu cu voce tare tot ceea ce scriam. Unele nu erau despre nimic... ce cretin era directorul Mah şi ce târfă devenise Elisa White. Îmi lăsasem amprentele de culoarea verde-deschis a cernelii, aceeaşi culoare precum cea de pe paginile albumului, intenţia mea, acum de tot râsul, fiind să-mi arăt supunerea faţă de Bradley. Nu că aveau nevoie de culoarea verde ca să ştie că era vorba despre mine. Mersesem la o şcoală generală catolică, cu călugăriţe care nu ştiau cum să explice subtilele referinţe sexuale din literatură, aşa că astfel de lucruri au fost evitate an după an, în favoarea gramaticii şi a orelor de caligrafie. Caligrafia mea era perfectă, cu litere înclinate şi cu înfloriturі, pe toate paginile albumului, ADNul meu aflându-se în fiecare buclă graţioasă a cuvintelor scrise aici.

I-ai văzut părul lui Hilary azi?

E atât de scârbos. Fă un duş, plăcinţico. Păsărica sigur îi miroase urât de tot. Dacă are aşa ceva. În şcoala generală s-a zvonit că de fapt era bărbat. Un hermafrodit, cel puţin. Nu pot să cred că Dean i-a tras-o.

Dean şi Hilary? Când? Sunt destul de sigur că e virgină.

O, să fim serioşi. Toată lumea ştie asta. Dean şi-ar băga-o oriunde. (Fără supărare.) El va fi unul dintre tipii ăia care se însoară cu o fostă Miss America, dar i-o trage chelneriţei grase de la T.G.I. Friday‘s pe ascuns. Lumea chiar ar fi mai bună fără el. Ridică mâna şi cere voie la baie, dacă eşti de acord.

Nu o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat la baie chiar acum.

Ai face bine să-mi spui rapid, mai avem trei minute până se sună de pauză.

Paige Patrick îşi făcea un test de sarcină.

Şi un alt bileţel. Dintr-o altă zi. Acesta avea scrisă data în partea de sus, pentru că eu l-am început şi am fost învăţată să pun data în colţul din dreapta-sus pe orice, chiar şi pe un bileţel stupid, mâzgălit în grabă.

29 octombrie 2001

Azi m-am ciocnit întâmplător de Dean pe hol şi mi-a spus că sunt gabarit depăşit. Mă gândesc serios să mă transfer. (Nu era adevărat! Îmi plăcea doar să spun asta pentru a-l face pe Arthur să-mi amintească toate motivele pentru care la Bradley era mai bine decât la Mt. St. Theresa, ceea ce făcea, cu bucurie: „O, ţi-e dor de cantonamentul de fotbal cu mămica?“)

Spui asta cel puţin o dată pe săptămână. Nu te transferi. O ştim amândoi. O să-i omor eu pe toţi, uite-aşa, pentru tine. Cum sună?

Grozav. Şi cum o facem?

Am arma lui taică-meu.

Ce se întâmplă dacă eşti prins?

N-o să fiu prins. Sunt al naibii de deştept.

Nu am ştiut cum să le explic detectivilor, astfel încât să mă înţeleagă. Aşa vorbeam noi unul cu celălalt. Eram toţi tineri şi nemiloşi. Odată, un băiat din clasa a noua, din echipa de fotbal, dintre rezerve, s-a înecat cu o felie de portocală în timpul drumului cu autobuzul spre un meci din deplasare şi, în loc să îl ajute sau măcar să atragă atenţia cuiva, Dean şi Peyton şi ceilalţi tipi au râs văzând cum i se înroşeşte faţa şi îi ies ochii din cap (antrenorul secund şi-a dat în cele din urmă seama ce se întâmpla şi a aplicat manevra Heimlich). Săptămâni întregi după această întâmplare, băieţii ne-au încântat cu această poveste, din nou şi din nou, venele de pe gât aproape plesnindu-le de atâta râs, în timp ce bietul copil care se înecase cu portocala privea fix spre masa noastră, abţinându-se cu greu să nu plângă.

— Sunt aproape sigur că dacă ne uităm în caietele tale de şcoală vom vedea că

acesta este scrisul tău şi că foloseşti un stilou cu cerneală verde.

Detectivul Vencino şi-a bătut burdihanul cu palma, satisfăcut, de parcă tocmai avusese parte de o masă grozavă.

— Ei bine, veţi avea nevoie de un mandat pentru a căuta prin lucrurile lui TifAni ca să faceţi asta. Iar dacă aţi avea aşa ceva, l-aţi fi folosit până acum.

Dan s-a lăsat pe spate în scaun şi i-a zâmbit cu superioritate lui Vencino.

— A fost doar o glumă, am spus, aproape în şoaptă.

— TifAni! m-a prevenit Dan.

— Într-adevăr, a spus detectivul Dixon. E mai bine dacă o auzim din gura ei. Pentru că în timp ce noi vorbim aici, se obţine acel mandat.

Dan m-a privit printre gene, încercând să se decidă. Într-un final, a dat din cap. A oftat:

— Spune-le.

— A fost o glumă, am repetat. Am crezut că el glumea.

— Dar tu glumeai? a întrebat detectivul Vencino.

— Sigur că glumeam, am spus. Nu m-am gândit niciodată că aşa ceva avea să se întâmple. Nici într-un milion de ani.

— Ştiu că au trecut ceva ani de când am fost eu în liceu — Vencino a început să meargă —, dar, fetiţo, ai face bine să mă crezi când spun că noi nu făceam niciodată astfel de glume.

— Voi doi aţi discutat vreodată despre acest... plan... în cuvinte? a întrebat detectivul Vencino.

— Nu, am spus. Adică, nu cred.

— Ce-i cu acest „nu cred?“ a insistat Vencino. Ori aţi discutat, ori nu.

— Eu doar... nu l-am băgat în seamă, am spus. Deci da, s-ar putea ca el să fi

glumit despre asta, şi poate că am făcut-o şi eu, dar nu i-am acordat atenţie, sau aşa ceva, pentru că nu mi s-a părut o chestie serioasă.

— Dar tu ştiai că avea una dintre armele folosite la atac, a spus Dixon, iar eu am dat din cap. De unde ai ştiut asta?

I-am aruncat o privire lui Dan, iar el mi-a dat cale liberă.

— El mi-a arătat-o.

Dixon şi Vencino s-au uitat unul la celălalt, atât de uimiţi, încât pentru o secundă niciunul dintre ei nu a mai părut să fie furios pe mine.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Dixon, şi eu i-am povestit despre după-amiaza din subsolul lui Arthur.

Capul de cerb. Albumul. Felul în care el îndreptase arma spre mine, iar eu căzusem rău pe încheietură.

Detectivul Vencino a scuturat din cap, în colţul sălii, umbra întunecându-i faţa ca o vânătaie. A mormăit:

— Nenorocită mică ce eşti!

— A făcut Arthur vreodată glume — Dixon a pus acest cuvânt în ghilimele în aer — cum că ar vrea să facă rău cuiva?

— Nu. Eu credeam că vrea să-mi facă mie rău.

— Vezi, tu — Vencino şi-a bătut uşor unghia murdară de bărbie —, asta e curios, pentru că Dan spune exact opusul.

Am deschis gura ca să vorbesc, dar Dan a intervenit:

— Ce spune Dean?

— Că Arthur i-a oferit arma lui TifAni. I-a spus că acum avea ocazia să îl împuşte — scuzaţi-mi limbajul, dar cu astfel de copii avem de-a face — în sculă pe acest bulangiu. Vencino s-a scărpinat sub ochi şi a făcut o grimasă. El spune că TifAni a luat arma.

— N-am spus niciodată că nu am făcut-o! am explodat. Voiam să trag în el, nu în Dean.

Dan m-a prevenit, „TifAni — „, în acelaşi moment în care Dixon a izbit masa cu pumnul, ridicând câteva copii ale paginilor albumului în aer, unde au plutit, ca într-o fotografie, după care au spintecat aerul, ajungând pe podea dar nu înainte ca Dixon să ţipe:

— Eşti o mincinoasă!

Avea faţa roşie de parcă urma să facă un infarct, aşa cum doar un blond natural poate să o aibă.

— Ne tot minţi din clipa în care te-am cunoscut.

Şi el minţise, la fel ca mine, înşelându-mă cu masca sa prietenoasă.

Când s-a încheiat totul, am înţeles pur şi simplu că nimeni nu spusese adevărul, iar din acel moment am început şi eu să mint.

***

Am aflat de la ştiri că înmormântarea lui Liam era prima, la fix zece zile după întâmplarea de la şcoală. Câteva ore mai târziu, un e-mail a fost trimis către „familia“ Bradley. Aşa au început să ne zică după asta. „Familia Bradley.“ Şi chiar şi eu, oaie neagră, cum eram, am primit mesajul.

L-a primit şi mama, iar apoi m-a întrebat dacă nu aveam nevoie să merg la cumpărături după o rochie neagră. Râsul a fost felul meu de a-i spune că o luase razna.

— Nu mă duc acolo.

— O, ba da, te duci.

Buzele i s-au subţiat cât un fir de iarbă.

— Nu mă duc, am repetat, mai violent de această dată. Stăteam aşezată pe canapea, cu picioarele în ciorapi ridicate pe masa de cafea, pline de păr şi de scame. Trecuseră trei zile de la interogatoriu şi încă nu mă spălasem, nu-mi pusesem nici sutien pe mine. Târfa puţea.

— TifAni! s-a plâns mama. A respirat adânc şi şi-a dus mâinile la faţă. Pe un ton moderat a spus: Noi nu te-am crescut în felul ăsta. Aşa se cade să faci.

— Nu mă duc la înmormântarea tipului care m-a violat.

Mamei i s-a tăiat respiraţia.

— Să nu vorbeşti aşa.

— Aşa cum? am râs.

— E mort, TifAni. A avut o moarte oribilă. Şi chiar dacă e adevărat că a făcut greşeli în viaţă, era totuşi un copil. Mama şi-a tras nasul. Nu merita asta.

Ultimul cuvânt l-a rostit cu o voce ascuţită şi plângăcioasă.

— Nici măcar nu l-ai cunoscut.

Am îndreptat telecomanda spre televizor şi l-am oprit; era cea mai însemnată afirmaţie pe care o puteam face. Am azvârlit pătura care îmi acoperea picioarele păroase şi m-am uitat cu duşmănie la mama când am trecut pe lângă ea în drumul meu spre scări, spre dormitorul meu, în care nu mai pusesem piciorul în ultimele două zile.

— Te duci, altfel nu mai plătesc nimic pentru ca tu să te întorci la Bradley! a strigat mama în urma mea.

***

În dimineaţa înmormântării lui Liam a sunat telefonul. Am înşfăcat receptorul.

— Alo?

— TifAni!

Numele meu a fost rostit cu surprindere.

Am învârtit cablul pe deget.

— Domnul Larson?

— Am tot încercat să sun, a spus, în grabă. Ce faci? Eşti în regulă?

Linia a pârâit şi mama a spus:

— Alo?

— Mamă, m-am repezit. Vorbesc eu.

Toţi trei am tăcut pentru o clipă.

— Cine e? a întrebat mama.

A urmat sunetul inconfundabil al unui bărbat care îşi drege glasul.

— Sunt Andrew Larson, doamnă FaNelli.

— TifAni, a şuierat mama. Închide telefonul!

Mi-am învârtit degetul şi mai tare în cablu.

— De ce?

— Am spus să închizi…

— E în regulă, a spus domnul Larson. Am sunat doar ca să văd dacă TifAni e bine. La revedere, TifAni.

— Domnule Larson! am ţipat, dar nu mai era pe fir decât mama, urlând, însă se auzea doar tonul de apel.

— V-am spus să nu mai sunaţi! Are doar paisprezece ani!

Am ţipat înapoi:

— Nu s-a întâmplat nimic! Ţi-am spus că nu s-a întâmplat nimic!

***

Ştiţi care-i partea proastă? Că deşi îmi era groază de înmormântarea lui Liam, chiar dacă eram foarte furioasă pe mama fiindcă mă obligase să merg, tot voiam să arăt bine.

Am petrecut o oră pregătindu-mă. Mi-am răsucit genele câte patruzeci de secunde la fiecare ochi, astfel că au rămas fixate în sus, dând impresia de surprindere şi de vigilenţă. Tata lucra (uneori mă gândesc că de fapt stătea pur şi simplu într-un birou gol, privind încruntat la computerul său oprit), aşa că eram doar eu cu mama, stând fără să vorbim în BMWul ei roşu aprins, care se încălzea doar atunci când apăsa pe acceleraţie, aşa că tremuram la unison de fiecare dată când opream la lumina roşie a semaforului.

— Vreau să ştii, a spus mama, dând drumul la frână pentru a primi un fir încântător de aer cald, că nu trec cu vederea ce a făcut Liam. Sigur că nu. Dar şi tu trebuie să-ţi asumi partea ta de vină în toată problema.

— Încetează, am insistat.

— Spuneam doar. Atunci când bei, te pui în situaţii în care…

— Ştiuu!

Am intrat pe şoseaua principală, din acel moment maşina mergând silenţios şi încălzindu-se.

Biserica la care obişnuiam să merg la Mt. St. Theresa‘s era frumoasă, dacă îţi pasă de astfel de lucruri. Dar nu mergeam la biserică pentru “parastastul“ lui Liam (nicio înmormântare, toţi aveau parte de câte un parastas.) Liam era un quaker, aşa că mergeam la o casă de rugăciuni.

Eram atât de confuză încât mi s-a potolit iritarea faţă de mamă, având astfel prilejul de a cugeta:

— Ştiam că quakerii trăiesc în comunităţi restrânse şi nu cred în chestii gen medicina modernă.

Mama a zâmbit vag, în ciuda a ceea ce se întâmplase.

— Ăia sunt amish.

Casa de rugăciuni a quakerilor era o construcţie cu un singur nivel, acoperită cu şindrilă, o nuanţă gălbejită şi sumbră de alb în spatele crengilor de stejar care atârnau în jur, frunze portocalii şi roşii înlănţuindu-se la întâmplare din coaja crăpată. Chiar dacă am ajuns cu patruzeci şi cinci de minute mai devreme, deja se formase un şir lung de limuzine negre şi strălucitoare, aşteptând pe iarba plină de noroi, iar mama a fost nevoită să parcheze în vârful colinei. A încercat să mă ia de mână în timp ce coboram, dar m-am tras de lângă ea şi am pornit nervoasă înainte, ritmul tocurilor ei înalte în urma mea satisfăcându-mă în şovăiala lor.

Dar apropiindu-ne de intrare, am văzut mulţimea de oameni, camerele de televiziune şi pe colegii mei în grupuri, îmbrăţişându-se şi spunându-şi cuvinte de alinare. A fost destul pentru a mă face să-mi pierd firea şi să încetinesc pasul astfel ca mama să mă poată ajunge din urmă.

— Ce priveliţte, a spus mama.

La vederea femeilor în costume şic negre, cu perle de mărimea unor bile de cauciuc la gât, mama şi-a strâns ruşinată pandantivul pompos în formă de cruce. Diamantele false erau lipsite de strălucire, în ciuda luminii puternice a soarelui din acea dimineaţă târzie.

— Haide, a spus mama, înaintând cu greu.

Tocurile înalte i s-au împotmolit în iarbă, şi s-a întors ca un bumerang. Câteva fire de păr îngheţate i s-au lipit de rujul roz, iar ea le-a scuipat.

— Fir-ar să fie, a bombănit, trăgându-şi pantofii din noroi.

Când am apărut la marginea mulţimii, câţiva colegi s-au oprit, holbându-şi ochii înlăcrimaţi la mine. Câţiva chiar s-au dat la o parte, iar ce m-a scos cel mai tare

din sărite a fost că nu au făcut-o cu răutate. Ci cu nelinişte.

Casa de rugăciuni nu era încă nici pe jumătate plină. Avea să se umple până la refuz, dar, deocamdată, era un spectacol care trebuia făcut afară, în faţa camerelor. Eu şi mama ne-am grăbit înăuntru şi ne-am găsit locuri în spate. De cum ne-am aşezat, mama s-a aplecat înainte, căutând sub rândul de bănci din faţa ei după o pernă pentru a îngenunchea. Fiindcă nu a găsit una, s-a lăsat să alunece de pe scaun în faţă, făcându-şi iute semnul crucii şi împreunându-şi mâinile. A închis ochii, iar genele ei care păreau de plastic i s-au lipit de obraji.

O familie de patru — fiica, Riley, fiind în clasa a unsprezecea la Bradley — au intrat pe rândul nostru din partea stângă şi a trebuit să o înghiontesc pe mama ca să deschidă ochii. Le bloca drumul.

— O!

Mama s-a tras înapoi pe bancă, şi-a întors genunchii într-o parte pentru a face loc familiei să treacă.

Ei s-au aşezat, Riley lângă mine, iar eu am dat din cap cu gravitate către ea. Făcea parte din consiliul şcolii, era întotdeauna pe podium la adunarea de luni dimineaţa, vorbind despre cât de mulţi bani a strâns spălătoria în timpul weekendului. Gura îi era foarte mare, iar atunci când zâmbea, ochii i se retrăgeau, de parcă se ascundeau.

Riley a dat din cap, colţurile gurii ei mari lăţindu-se spre marginile feţei. Am surprins-o cu coada ochiului aplecându-se spre tatăl ei, bâiguindu-i ceva la ureche. Era un efect de domino: acum tatăl înclinându-se spre mamă, iar mama spre sora mai mică, care a scâncit „De ce?“ Maică-sa i-a şoptit ceva, un avertisment, o promisiune, cine ştie cum funcţiona familia lor, iar fata s-a ridicat, dându-şi ochii peste cap, picioarele încă uşor îndoite la genunchi, şi a dispărut de pe rândul de bănci, urmată de toată familia.

Acest lucru s-a mai întâmplat de câteva ori. Fie colegi de clasă care au recunoscut Iuda de pe rândul din spate şi nici măcar nu s-au mai sinchisit să se oprească, fie colegi care s-au ridicat şi au plecat după ce m-au observat. Rândurile de bănci se umpleau rapid, şi, la fel ca într-o sală de cinema aglomerată, familii şi găşti de prieteni trebuiau să se separe pentru a găsi un loc. Am analizat fiecare persoană care a intrat, îngrijorată că ar fi putut fi Hilary sau Dean. Ştiam că erau în spital, că aveau încă să mai fie pentru multă vreme, dar

tot mă uitam după ei.

— Ţi-am spus că nu ar fi trebuit să venim, i-am şoptit mamei, triumfătoare.

Ea nu-şi dădea seama de nimic.

Mama nu a răspuns, iar eu am privit spre ea. Două cercuri roz îi apăruseră pe obraji.

În cele din urmă, nişte oameni bătrâni şi drăguţi au trecut pe lângă noi. Au întrebat dacă acele locuri erau ocupate.

— Sunt ale dumneavoastră, a spus mama, cu politeţe, de parcă păstrase locurile chiar pentru ei.

În câteva minute, participanţi au fost obligaţi să rămână afară, în jurul casei de rugăciuni, ciulind urechile pentru a auzi. Pot să jur că jumătate dintre elevii de la înmormântare nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte cu Liam de când el se mutase la Bradley în acea lună septembrie. În mod straniu, am simţit că ne lega ceva special. Ştiam că ceea ce făcuse Liam era greşit. Am dobândit ceva asemănător iertării faţă de el în primul meu an de colegiu, în cadrul seminarului de agresiune sexuală la care fiecărui student nou-venit i se cerea să participe.

După prezentarea iniţială ţinută de o femeie ofiţer de poliţie din localitate, o fată a ridicat mâna.

— Deci chiar dacă ai băut, tot se consideră viol?

— Dacă ar fi aşa, înseamnă că am fost violat de câteva sute de ori în viaţa mea, a răspuns elevul drăguţ din clasa a douăsprezecea care modera discuţia, atât de mândru de sine când sala a chicotit. E viol doar dacă eşti prea beat pentru a-ţi da consimţământul.

— Dar dacă spun da, deşi îmi pierd cunoştinţa? a plusat fata.

Elevul a privit către ofiţerul de poliţie. Asta era întotdeauna complicat.

— O bună metodă empirică, a spus poliţista, şi sper că aud şi bărbaţii — ştii cum arată o persoană care şi-a pierdut cunoştinţa. Îţi dai seama când cineva a băut prea mult. Asta ar trebui să-i spună partenerului tău mai mult decât un da sau nu.

Am implorat-o în gând pe fată să pună următoarea întrebare.

— Dar dacă nici el nu e treaz?

— Nu e uşor de spus, a admis ofiţerul de poliţie. Ne-a zâmbit tuturor încurajator: Faceţi tot ce puteţi mai bine.

De parcă era ora de alergare la sală sau cam aşa ceva.

Mă gândesc uneori la asta. Mă întreb dacă Liam a fost atât de rău. Poate că pur şi simplu nu a ştiut că ceea ce făcea era greşit. Vine un moment în care chiar nu mai poţi să fii furios pe cineva.

Nu mai fusesem la o slujbă de quakeri înainte, şi nici mama, aşa că acasă căutaserăm pe internet şi aflaserăm că nu era o slujbă formală. Oamenii mai degrabă se ridică pur şi simplu în picioare şi spun câteva cuvinte când simt nevoia să o facă.

Atât de mulţi oameni s-au ridicat pentru a spune lucruri frumoase despre Liam, în timp ce părinţii săi şi fratele său mai mic, având aceeaşi ochi albaştri tulburători, s-au strâns unul într-altul în colţ. Din când în când, dr. Ross slobozea un plânset care sporea treptat în intensitate, ajungând până la fiecare perete al casei de rugăciuni, ieşind prin ţevi şi ventilatoare, astfel încât oamenii de afară se dădeau la o parte, metalul amplificând sunetul ca un microfon. Mult înainte ca familia Kardashian să o facă cunoscută pentru toată lumea la televizor, eu am aflat cum arăta cineva care exagerase cu injectabilele când plângea. S-a dovedid că dr. Ross, bogătaşul, atât de preţuitul chirurg plastician, nu era cu nimic mai bun decât nevestele nemulţumite care mergeau la el, dispuse să încerce orice pentru a repara răul pe care şi-l făcuseră — încercând să pună mâna pe un soţ, în primul rând.

Dr. Ross abia se putea abţine când oamenii se ridicau ca să spună cât de unic a fost Liam, cât de amuzant şi arătos şi deştept. Deştept. Acesta este cuvântul pe care părinţii îl folosesc de fiecare dată pentru a-i descrie pe copiii care nu iau note bune, fie pentru că nu îşi dau silinţa ca să le obţină, fie pentru că nu sunt, de fapt, deştepţi. În acel moment am decis, indiferent ce se întâmpla, că nu aveam să aştept să aflu cum eram eu. Aveam să mă străduiesc. Aveam să fac orice pentru a scăpa.

***

După slujbă am ieşit din casa de rugăciuni, grupuri de câte trei sau patru fete plângând, soarele sclipind mângâietor în părul lor blond.

Cimitirul se afla imediat la stânga casei de rugăciuni, şi toată lumea era invitată la locul de înmormântare. Din moment ce eu şi mama stătuserăm atât de aproape de intrare, ne aflam în interiorul cercului care s-a format în jurul mormântului lui Liam. Am simţit pe cineva lângă umărul meu când restul mulţimii s-a adunat. Apoi am simţit mâna lipicioasă a Rechinei în mâna mea şi am strâns-o cu recunoştinţă.

Tatăl lui Liam ţinea un vas de argint, pe care la început am crezut că avea să-l folosească pentru florile care marcau mormântul lui Liam, când, deodată, mi-am dat seama că cenuşa lui Liam era în acel vas. Nu fusesem la prea multe înmormântări până atunci, dar la puţinele la care participasem toată lumea fusese înmormântată într-un sicriu. Cu trei săptămâni în urmă, Liam vorbea despre cât de mult ura ceapa din sendvişul său. Nu mă puteam împăca cu gândul că o persoană putea trece atât de uşor de la văicăreala că nu-i place ceapa la arderea sa într-un cuptor unde era prefăcut în cenuşă.

L-am văzut pe domnul Larson de cealaltă parte a cercului. Am privit-o pe furiş pe mama pentru a mă asigura că nu se uita şi i-am făcut timid cu mâna. El mi-a făcut semn înapoi. Alături de el era o femeie blondă, care fusese întotdeauna frumoasă, dar lipsită de chip, de câte ori mi-o aminteam. Acum îi ştiam numele: Whitney.

Când iarba plină de noroi a ajuns să fie acoperită de îndeajuns de mulţi pantofi şi de suficiente costumaţii negre, dr. Ross i-a pasat vasul doamnei Ross. Ai zice că soţia unui chirurg plastician ar arăta corespunzător, dar doamna Ross ilustra figura tipică de mamă. Puţin durdulie, şi numai bluze de mărimi mai mari care să ascundă asta. Ce ar fi făcut dacă ar fi ştiut cum se purtase Liam în acea noapte la Dean, dacă ar fi ştiut că mă dusese la Planned Parenthood pentru pastila de a doua zi? Nu era imposibil să ţi-o imaginezi oftând şi spunând „Of, Liam.“ La fel de dezamăgită de el precum era mama de mine.

Cu o voce limpede, doamna Ross a spus:

— Poate că aici punem punct timpului pe care Liam l-a petrecut alături de noi, dar nu vreau să credeţi că trebuie să veniţi aici ca să vă gândiţi la Liam. A dus vasul aproape de piept: Gândiţi-vă mereu la el. Gura i s-a strâmbat: Oriunde.

Dr. Ross şi-a ridicat braţul şi l-a tras cu forţă pe fratele smiorcăit al lui Liam la pieptul său.

Doamna Ross s-a dat la o parte, iar dr. Ross şi-a trecut o mână elegantă peste faţă şi a murmurat:

— A fost o onoare să-i fiu tată.

A luat vasul de la soţia sa, iar faţa i-a devenit din nou inumană în timp ce a presărat cenuşa fiului său cel mare în iarbă.

***

Mamei nu i-a păsat când am mutat radioul pe Y100. După tot ce văzuse, era recunoscătoare că avea o fiică îndrăzneaţă care să o enerveze.

A durat ceva până când am ieşit din parcare. Auzisem în treacăt nişte copii spunând că urmau să meargă la Minella’s ca să mănânce, iar eu jeleam şi acest lucru. Că nu aveam să mai fac vreodată parte dintr-un grup gălăgios care ocupă două separeuri, proprietarii dându-şi ochii peste cap, dar fiind totuşi mulţumiţi în secret fiindcă localul lor era cel în care liceeni veneau ca să-şi mănânce sendvişurile cu brânză topită.

În cele din urmă am ajuns la drum, o străduţă întortocheată cu un singur sens, aranjată după modelul rural al unei pajişti verzi pentru cai, casele fiind mai puţin opulente aici. Ne aflam destul de departe de inima adevărată a Main Lineului, de vechile proprietăţi imense cu Honda Civicul servitoarei parcat lângă elegantul Audi pe aleea laterală. O pâclă cenuşie s-a lăsat peste noi, înceţoşând imaginea de la fereastră. Uitându-se în oglinda retrovizoare, mama a spus:

— Maşina aia se apropie groaznic de mult.

Am clipit repede şi des pentru a vedea mai bine la distanţă şi m-am uitat în oglinda laterală. Încă nu conduceam, deci nu prea puteam face diferenţa între prea aproape şi distanţa normală. Am recunoscut maşina, un Jeep negru Cherokee. Îi aparţinea lui Jaime Sheriden, un fotbalist prieten de-al lui Peyton.

— E un pic cam aproape, am aprobat.

Mama a ridicat din umeri, apărându-se:

— Merg cu viteza legală.

Mi-am apăsat obrazul pe geamul rece şi am privit încă o dată în oglinda laterală.

— Conduce cu viteză ca să îşi impresioneze prietenii.

— Cretin, a mormăit mama. După tot ce s-a întâmplat, ultimul lucru de care are nevoie şcoala asta e o maşină plină de şi mai mulţi adolescenţi morţi.

Mama a continuat să conducă cu viteza legală, ochii ei privind în lateral o dată la câteva secunde.

— TifAni, serios că sunt prea aproape. A mai verificat încă o dată. Îi cunoşti? Nu poţi să le faci un semn sau ceva?

— Mamă, nu mă apuc să le fac semne. M-am tras mai aproape de uşă. Doamne!

— E foarte periculos. Articulaţiile mamei se albiseră pe volan. Aş trage pe dreapta, dar mă tem să încetinesc ca nu cumva ei să... of!

Atât eu, cât şi mama am fost zdruncinate şi împinse înainte, botul vehiculului condus de Jaime izbindu-ne din spate. Volanul s-a învârtit frenetic sub mâinile mamei şi am fost aruncate în câmpul noroios. Când mama a reuşit să oprească volanul şi să apese frâna, eram deja la vreo zece metri în afara drumului, cu roţile afundate pe jumătate în nămol.

— Tâmpiţi afurisiţi! a gâfâit mama. Şi-a ridicat o mână tremurândă la piept înainte de a se întoarce spre mine. Eşti în regulă?

Înainte de a apuca să-i spun că nu, nu eram în regulă, mama a lovit bordul cu palma:

— Tâmpiţii!

***

S-a vorbit că ar trebui să iau în calcul alte variante pentru liceu. Dar ideea de a o lua de la început într-un loc nou, de a fi nevoită să mă integrez într-o nouă ordine, toate mă făceau să îmi doresc să mă întind şi să trag un pui de somn. Deşi calomniată, cum eram la Bradley, tot găseam alinare în a şti unde îmi era locul, în faptul că puteam pur şi simplu merge în clasă, iar apoi să iau prânzul cu Rechina şi să merg acasă la învăţat, să mă concentrez la a-mi construi tunelul afară de acolo. La un moment dat, mama a adus vorba despre educaţia acasă, dar şi-a retras rapid oferta pentru că a spus că se afla în acel moment al vieţii ei în care corpul i se schimba („Mamă“, am gemut), şi, din anumite motive, eu aveam abilitatea să o scot din sărite aşa cum nimeni nu ar mai fi putut. Sentimentul era reciproc, aproape că era să-i spun, dar m-am decis să nu o fac, ca să nu o scot din sărite şi aşa mai departe.

Şcoala s-a opus când mama i-a înştiinţat că urma să mă întorc.

— Sunt surprins, a spus directorul Mah, să aflu că TifAni chiar şi-ar dori să se întoarcă. Nu sunt sigur că e decizia potrivită pentru ea. S-a oprit, apoi a dăugat: Nu sunt sigur că e o decizie potrivită nici pentru noi.

Nu existau destule dovezi ca să fiu acuzată de vreo crimă, dar asta nu a oprit opinia publică să mă pună la încercare. Existau bileţelele şi divagaţiile din album, amprentele mele care au apărut pe armă alături de cele ale ucigaşului. Anita, în care crezusem, stabilise în urma examinării că arătasem prea puţină empatie faţă de colegii mei morţi şi că părusem nerăbdătoare să mă întorc la şcoală, acum că „toţi colegii problemă“ fuseseră anihilaţi.

Cea mai serioasă acuzaţie a venit din partea lui Dean, care pretindea că Arthur mi-a înmânat arma şi mi-a spus să îl omor „exact cum plănuiserăm“. Sigur că Arthur nu a spus niciodată aşa ceva, dar nimeni nu avea să se îndoiască de fotbalistul vedetă, popular şi cu muşchi bine conturaţi pe abdomen, acum paralizat de la brâu în jos, viitorul său promiţător fiind distrus încă de la linia de

start a ceea ce ar fi putut fi o viaţă de poveste. Mass-media ne-a tot dat târcoale, s-a plâns timp de câteva săptămâni despre cât de teribil era că nu toate părţile responsabile pentru această tragedie aveau să fie aduse în faţa justiţiei. Neveste durdulii, purtând la gât cruciuliţe placate cu aur ascunse în decolteul generos, au venit de peste tot din ţară pentru a depune flori ieftine pe pajiştea din faţa casei lui Dean, apoi s-au întors acasă ca să îmi trimită mie scrisori anonime pline de ură, scrise cu greşeli gramaticale: „Vei fi judecată pentru ce ai făcut, în viaţa ta următoare“.

Dan l-a pus la punct pe directorul Mah, spunându-i că şcoala s-ar fi confruntat cu un proces şi mai amplu decât cel în care era implicată momentan, dacă nu îmi permiteau să mă întorc. Unii părinţi îi dădeau în judecată. Ai lui Peyton erau în frunte. Stropitoarele împotriva incendiului din vechea aripă a cantinei nu se activaseră. Dacă ar fi funcţionat, ar fi putut opri răspândirea focului spre Sala Brenner Baulkin. Anchetatorul a stabilit că Peyton murise din cauza inhalării fumului, şi nu din cauza rănii provocate de împuşcătură. Cu îngrijire medicală şi cu o operaţie de chirurgie plastică, Peyton ar fi putut trăi o viaţă relativ normală. În schimb, el era conştient încă atunci când focul cuprinsese încăperea, pielea de pe chipul lui sângerând absorbind tot fumul ca o bucată de pâine într-o supă fierbinte. Niciodată nu voi putea să nu mă urăsc pentru că l-am lăsat acolo.

Dean a fost trimis la o şcoală cu internat în Elveţia, la câţiva kilometri de un spital specializat în tratamente experimentale pentru afecţiunile măduvei spinării. Scopul era să ajungă să meargă din nou, dat acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Dean şi-a găsit totuşi chemarea. A scris o carte, Learning to Fly, care a devenit un bestseller internaţional. O participare la o cuvântare publică a însemnat un alt succes, şi astfel Dean a ajuns un vorbitor motivaţional faimos şi bine văzut. Mai intru uneori pe siteul său. Pe prima pagină e o fotografie cu Dean aplecându-se în scaunul său cu rotile, îmbrăţişând un copil palid şi chel de pe un pat de spital. Empatia înscenată dezgustător de pe faţa lui Dean îmi readuce aminte ce aş fi fost în stare să îi fac dacă Arthur chiar îmi lăsa arma în mâini.

Nici Hilary nu s-a întors la Bradley. Părinţii ei au mutat-o în Illinois, unde locuia familia din partea tatălui ei. I-am scris odată o scrisoare, pe care am primit-o înapoi, cu plicul intact şi nedesfăcut.

Din punctul de vedere al Anitei, era incredibil faptul că atunci când şcoala s-a reluat pentru semestrul de primăvară, toţi cei care îmi făcuseră viaţa un coşmar

dispăruseră. Cantina nu avea să fie reconstruită pentru încă un an, aşa că, între timp, ne luam prânzul în băncile noastre. Se comanda multă pizza, şi nimeni nu s-a plâns de asta.

În prima lună după ce şcoala s-a reluat, vomitam până când nu mai aveam nimic în stomac, în fiecare dimineaţă înainte de a merge la Bradley. Trebuia să-mi dezvolt toleranţa la singurătate, atâta tot. Singurătatea a devenit un fel de prieten, însoţitorul meu permanent. Mă puteam bizui pe ea, şi numai pe ea.

Am muncit din greu, aşa cum îmi promisesem faţă de mine însămi la slujba ţinută în memoria lui Liam. În clasa a unsprezecea, am făcut o excursie în New York City pentru a vizita principalele atracţii turistice, pe care mai târziu aveam să le dispreţuiesc, precum Empire State Building şi Statuia Libertăţii. La un moment dat când mă dădeam jos din autobuz, m-am ciocnit de o femeie care purta un blazer negru creponat şi pantofi ascuţiţi, de vrăjitoare. Avea un telefon mobil mare lipit de ureche şi o geantă neagră pe care scria cu litere aurii Prada, atârnată de încheietura mâinii. Eram încă departe de momentul în care aveam să venerez Céline, Chloé sau Goyard, dar am recunoscut negreşit Prada.

— Scuze, am spus, şi m-am tras la o parte din calea ei.

A dat brusc din cap către mine, dar nu s-a oprit nicio clipă din vorbitul la telefon, „Mostrele trebuie să ajungă acolo până vineri“. În timp ce tocurile ei au ţăcănit mai departe pe trotuar, m-am gândit: Nu ai cum să o răneşti pe femeia asta. Avea lucruri mult mai importante pentru care să îşi facă griji decât dacă ar fi trebuit sau nu să ia prânzul de una singură. Mostrele trebuie să ajungă până vineri. Şi pe măsură ce mă gândeam la celelalte lucruri care îi făceau viaţa complicată şi ocupată, petrecerile cu cocktailuri şi şedinţele cu antrenorul personal şi cumpărăturile în căutarea aşternuturilor din bumbac egiptean şifonat, atunci a început atracţia mea pentru beton şi zgârie-nori. Am constatat că eşti protejat dacă ai succes, iar succesul era definit prin ameninţarea subalternului de la celălalt capăt al telefonului mobil, pantofi scumpi terorizând oraşul, oameni dându-se la o parte din calea ta pur şi simplu pentru că arătai de parcă trebuia să ajungi în locuri mai importante decât ei. Undeva, pe parcurs, apare şi un bărbat în această definiţie.

Trebuia pur şi simplu să ajung acolo, m-am decis, şi nimeni nu ar mai fi putut să mă rănească vreodată.

Capitolul 15

Obişnuiam să ţin soneria apăsată pentru a-l enerva pe Arthur. Peste ding-dong-ding-dong-ding-dongul soneriei îl auzeam bâiguind prin casă. „Iisuse, Tif“, pufăia, când în cele din urmă aproape că smulgea uşa, deschizând-o.

Astăzi am bătut. Nu cred că aş mai suporta să aud vreodată acea sonerie.

Camera de filmat era în spatele meu, cu sutienul meu umflat direct în cadru. Nici măcar şapte sute de calorii pe zi, şi încă aveam acel strat de grăsime imediat sub sutien. Cum era posibil?

Doamna Finnerman a deschis uşa. Vârsta şi singurătatea lăsaseră urme pe chipul ei, adunându-se laolaltă precum ţările aliate în timpul războiului. Tu de ocupi de partea asta, eu de cealaltă. Părul îi era mai încărunţit decât aş fi crezut, iar pielea lipsită de fermitate îi trăgea colţurile gurii în jos. Doamna Finnerman fusese întotdeauna scundă şi lipsită de forme (Arthur moştenise greutatea tatălui său). Mi s-a părut îndeosebi o cruzime faptul că o persoană care a trebuit să treacă prin ceea ce trecuse doamna Finnerman era atât de slabă şi de lipsită de apărare în mod natural. Muşchi gelatinoşi, nevăzătoare cu acte în regulă, predispusă la dureri cronice de cap şi la sinuzită.

Cândva la începutul primului meu an de colegiu, când lucrurile se potoliseră îndeajuns de mult pentru a-mi putea da seama cum avea să arate viaţa acum, când în sfârşit se făcuse ordine şi perioadele fuseseră împărţite — înainte de masacru, şi după — am primit o scrisoare de la doamna Finnerman. Scrisul ei de mână părea nesigur pe pagină, de parcă fusese pasagerul unei maşini pe un drum plin de gropi când o scrisese. Voia ca eu să ştiu că îi părea rău pentru ceea ce trebuisem să fac. Nu îşi dăduse seama de furia şi de răutatea care fierbeau în Arthur, propriul ei copil — cum a putut să nu vadă, se dojenea aspru de una singură, din nou şi din nou.

Mama nu mi-a permis să îi răspund, dar am făcut-o oricum („Vă mulţumesc. Nu

v-aş învinui niciodată pentru ceea ce a făcut. Nu îl urăsc. Chiar îmi lipseşte uneori“). Am îndoit foaia de hârtie şi i-am strecurat-o pe sub uşă într-o după-amiază în care văzusem că maşina ei nu era în faţa casei. Încă nu eram destul de pregătită pentru un tête-à-tête, şi am simţit că nici doamna Finnerman nu era.

După ce am absolvit colegiul, doamna Finnerman îmi trimitea cărţi poştale de sărbători, şi astfel am dezvoltat un fel de relaţie stranie. M-a căutat atunci când a auzit de la cineva că mă logodisem şi când a citit un articol care îi plăcuse în The Women‘s Magazine. L-a decupat pe unul în mod special, „Te face Facebookul să fii trist?“ şi mi l-a trimis într-un plic laolaltă cu un articol din The New York Times, intitulat „Efectul depresiv al Facebookului“. A încercuit data de pe fiecare — al meu era scris în mai 2011, iar varianta din Times în 7 februarie, 2012. „Le-ai luat faţa celor de la Times“, mi-a scris. „Bravo, TifAni!“ Era genul de corespondenţă plină de familiaritate a doi prieteni vechi, iar asta a fost o greşeală, pentru că eu şi doamna Finnerman nu eram prietene. Nu ne mai văzuserăm de dinainte de incidentul cu împuşcăturile din şcoală.

Am zâmbit cu sfială.

— Bună, doamnă Finnerman.

Faţa doamnei Finnerman s-a încreţit ca un prosop ud de hârtie. Am păşit înainte, nesigură, iar ea m-a împins uşor cu mâna, refuzându-mi îmbrăţişarea.

— Sunt în regulă, a insistat. Sunt în regulă.

***

Masa de cafea din sufragerie era plină de albume foto şi ziare vechi. Când a aşezat o cană de cafea de pe masă pătase titlul unei copii îngălbenite din The Philadelphia Inquirer, POLIŢIA CONSIDERĂ CĂ UCIGAŞII AU ACŢIONAT FĂRĂ COMPLICI. Doamna Finnerman a ridicat cana, iar cuvântul „nu“ a reapărut, îndreptându-mi destinul.

— Cu ce să te servesc de băut? m-a întrebat doamna Finnerman. Ştiam că bea

doar ceai verde pentru că dădusem cândva peste depozitul ei, după ce fumasem şi căutam borcanul de Nutella.

„Da“, spusese Arthur când mă văzuse atât de mirată. Ceaiul verde mi s-a părut ceva foarte exotic. Mama bea Folgers. „Maică-mea e foarte anti-cafea.“

— Un ceai ar fi bun, i-am spus.

De fapt, uram ceaiul.

— Eşti sigură?

Ochelarii groşi ai doamnei Finnerman i-au alunecat pe nas, iar ea i-a împins înapoi cu degetul arătător, la fel cum obişnuia Arthur să facă.

— Am şi cafea.

— Poate o cafea, atunci.

Am râs scurt şi doamna Finnerman a făcut acelaşi lucru, spre uşurarea mea.

— Domnilor? s-a adresat doamna Finnerman echipei de filmare.

— Te rog, Kathleen, a spus Aaron. Cum am spus, prefaceţi-vă că nu suntem aici.

Pentru o clipă, am crezut că doamna Finnerman avea să se descurce. Mi-am ţinut respiraţia, încordându-mi toate puterile, dar ea a surprins pe toată lumea ridicându-şi mâinile.

— Nu pot să fac asta, a chicotit ea fals.

Doamna Finnerman a dispărut în bucătărie; am auzit uşile dulapurilor deschise şi trântite zgomotos.

— Lapte şi zahăr? a strigat.

— Doar lapte! i-am strigat înapoi.

— Cum e să fii din nou aici? m-a întrebat Aaron.

Am privit de jur împrejurul camerei, la tapetul decolorat, cu flori de liliac, şi la

harpa înghesuită într-un colţ. Doamna Finnerman obişnuia să cânte, dar acum coardele erau roase, la fel ca nişte vârfuri care aveau nevoie de balsam de băr.

— Ciudat.

De îndată ce am spus-o, mi-am amintit instrucţiunile de mai devreme ale lui Aaron. Trebuia să-i răspund la întrebări cu propoziţii complete, din moment ce aveau să şteargă vocea lui în procesul de editare, iar ceea ce spuneam eu trebuia să aibă un sens propriu.

— E foarte ciudat să mă aflu din nou aici.

— Poftim.

Doamna Finnerman a păşit cu grijă în cameră, întinzându-mi o cană atât de hidoasă încât era cu siguranţă lucrată de mână. Am observat gravura de pe fund, „Pentru mama, cu dragoste, Arthur 14/2/95“. Nu avea mâner, aşa că am fost nevoită să o mut dintr-o mână în alta o dată la câteva secunde, când căldura devenea prea greu de suportat. Am luat o înghiţitură fierbinte.

— Mulţumesc.

Doamna Finnerman era legată de locul ei din spatele canapelei. Am privit amândouă la Aaron, cerându-i indicaţii.

Aaron a arătat spre locul liber de lângă mine.

— Kathleen, nu vrei să te aşezi alături de Ani pe canapea?

Doamna Finnerman a dat din cap şi a mormăit o aprobare. A înconjurat masa de cafea şi s-a aşezat la capătul îndepărtat al canapelei. Genunchii îi erau îndreptaţi spre uşa de la intrare, opusă bucătăriei. Eu stăteam mai aproape de bucătărie.

— Ar da mai bine pe film dacă staţi mai aproape una de alta.

Aaron şi-a apropiat degetele ca să ne arate ce voia să spună.

Nu m-am putut uita la doamna Finneram în timp ce m-am „apropiat“ de ea, dar bănuiam că avea acelaşi zâmbet politicos şi chinuit ca mine.

— Mult mai bine, a spus Aaron.

Echipa a aşteptat să spunem ceva, dar singurul sunet care s-a auzit venea de la maşina de spălat din bucătărie.

— Aţi putea răsfoi puţin albumele? a sugerat Aaron. Şi să vorbiţi despre Arthur?

— Mi-ar plăcea să le văd, am încercat.

De parcă ar fi fost programată de noi, doamna Finnerman s-a aplecat înainte ca un robot şi a ales un album foto alb. A şters cu palme praful de pe copertă. I-a rămas o parte de degetul mic, apoi a revenit pe coperta laminată.

Albumul a foşnit în mâinile ei când l-a deschis, iar doamna Finnerman a arătat spre Arthur, probabil la vârsta de trei ani. Avea gura deschisă într-un ţipăt, ţinând strâns în mână un cornet gol de îngheţată.

— Aici eram în Avalon, a murmurat doamna Finnerman. Un pescăruş s-a coborât — femeia a spintecat aerul cu mâna ca să arate cum se întâmplase — şi i-a dat jos toată îngheţata de pe cornet.

Am zâmbit.

— Obişnuiam să mâncăm câte o cutie de îngheţată stând aici.

— Ştiu că el o făcea. Doamna Finnerman a dat pagina mai departe, cu hotărâre. Dar tu nu. Cât eşti de mică şi de subţirică. Era ceva ameninţător în vocea ei.

Nu am ştiut ce altceva să fac decât să mă prefac că nu am observat.

— O, asta.

Doamna Finnerman şi-a lăsat bărbia în piept şi a oftat cu dor văzând o fotografie cu Arthur încolăcit în jurul unui labrador auriu, faţa fiindu-i îngropată în blana de culoarea untului. Doamna Finnerman a bătut uşor cu degetul peste botul câinelui.

—Ea e Cassie. Zâmbetul i-a cuprins toată faţa. Arthur o iubea. Dormea cu ea în pat în fiecare noapte.

Cameramanul s-a mişcat în spatele nostru, obiectivul lung al camerei sale de filmat apropiindu-se de fotografie.

M-am întins ca să ţin pagina apăsată, pentru a devia strălucirea care îmi ascundea imaginea, dar doamna Finnerman şi-a ridicat albumul la piept şi şi-a pus bărbia peste marginea învelită în piele. O lacrimă s-a rostogolit, rămânându-i agăţată de vârful bărbiei.

— A plâns în hohote când ea a murit. A plâns în hohote. Deci nu putea fi aşa cum au spus ei. Avea sentimente.

Aşa cum au spus ei. Un psihopat. Incapabil să aibă sentimente umane adevărate, doar mimându-le pe cele pe care le observa la alţii: remuşcare, supărare, compasiune.

Mult timp şi multă energie au fost consumate pentru a descifra dinamica relaţiei lui Arthur cu Ben, pentru a identifica liderul perechii. Înţelegerea motivelor care stătuseră la baza faptei lor ar fi adus împăcare comunităţii, iar această clarificare putea preveni repetarea unui asemenea gest într-o altă şcoală. Cei mai renumiţi psihologi din ţară examinaseră dovezile adunate în urma atacului de la Bradley — jurnalele lui Arthur şi Ben, foile lor matricole, interviurile cu vecinii şi prietenii de familie — şi toate conduseseră la aceeaşi concluzie: Arthur provocase totul.

Am încercat ca privirea mea să îi transmită înţelegere, aşa cum şi Arthur făcuse pentru mine de atâtea ori.

— Ştiţi cum mi-l amintesc eu?

Doamna Finnerman a scos un şerveţel dintr-o cutie de pe masa de cafea. Faţa i-a devenit castanie când şi-a suflat nasul. A împăturit şerveţelul în două şi s-a şters la nas.

— Cum anume?

— Îmi amintesc că a fost drăguţ cu mine în prima mea zi de şcoală, când nu cunoşteam pe nimeni. Îmi amintesc cum a fost singurul care mi-a luat apărarea când o mulţime de oameni m-au lăsat baltă.

— Aşa era Arthur. Buzele i-au tremurat când i-a rostit numele. Nu a fost un

monstru.

— Ştiu, am spus, nefiind sigură dacă era sau nu o minciună.

Ceea ce au spus toţi despre Arthur — cred. Dar raportul înaintat de Dr. Anita Perkins poliţiei confirma că până şi psihopaţii pot arăta scântei de emoţii reale şi empatie autentică. Îmi place să cred că el a simţit asta faţă de mine, chiar dacă Dr. Perkins l-a evaluat pe Arthur prin testul Hare, un inventar al trăsăturilor personale şi comportamentale cu douăzeci de itemi, folosit pentru a detecta psihopatia, iar Arthur a depăşit toate graficele.

Aşadar, mare parte din ceea ce Arthur făcuse pentru mine, comportamentul fratelui protector şi chiar acel nonsens pe care l-a bolborosit la final, în timp ce mânerul cuţitului îi ieşea din piept, perfect paralel cu podeaua, „Încercam doar să ajut“, a fost fie o imitaţie a bunăvoinţei, fie o manipulare scrupuloasă şi rece. Dr. Perkins a scris că psihopaţii se pricep în special să identifice slăbiciunile victimei, profitând de acestea într-un fel care le slujeşte propriului lor scop. Deci dacă e vorba de cea mai mare escrocherie pe care am învăţat-o, lăsând-o pe Nell deoparte, Arthur a fost primul meu profesor.

Ben era depresiv, cu tendinţe suicidare, nu neapărat predispus la violenţă în felul lui Arthur, dar nici opus ideii. El şi Arthur schimbaseră între ei fantezii violente despre cum îi lichidau pe colegii idioţi de clasă şi pe profesori, încă din şcoala generală. Pentru Ben fusese întotdeauna o glumă — Arthur însă abia aştepta să se întâmple ceva care să-l facă să ia serios în calcul transformarea fanteziei în realitate.

Acel ceva fusese petrecerea de absolvire a lui Kelsey Kingsley. Umilinţa la care Dean şi Peyton îl supuseseră pe Ben în pădure, făcându-l să încerce să se sinucidă pentru prima dată. Potrivit jurnalelor lui Arthur, el adusese în discuţie ideea unui atac „ca la Columbine“, când îl vizitase pe Ben la spital, la nici două săptămâni după ce ajunsese acolo cu venele tăiate. Scrisese în jurnal cum a trebuit să aştepte ca asistentele să îşi schimbe tura, pentru ca în final să aibă câteva momente de intimitate, şi cât era de enervant („Ce suntem noi, doi nenorociţi de bebeluşi neajutoraţi?“). Tatăl său avea o armă, începutul arsenalului lor. Arthur putea face rost de un buletin fals, putea poza ca având optsprezece ani — deja arăta mai mare decât vârsta lui reală. Existau instrucţiuni pe internet despre construirea unei bombe artizanale. Ei erau inteligenţi, chiar puteau face asta. Instinctul îi spunea că Ben cedase, că o luase pe o cale de unde

nu avea să se mai întoarcă, aşa că fusese la fix. Ben nu avea nimic de pierdut, pentru că oricum voia să moară. Dacă avea să se întâmple, cel puţin să îi facă pe acei tipi să plătească pentru ce îi făcuseră.

Relatarea mass-mediei a concluzionat cum că Arthur şi Ben fuseseră agresaţi — pentru că erau ciudaţi, pentru că erau graşi, pentru că erau homosexuali. Dar raporturile poliţiei spuneau o cu totul altă poveste, un adevăr care nu avea nimic de-a face cu agresarea, cauza de toate zilele. Deşi era acceptat unanim că Arthur era homosexual, Ben nu era. Ceea ce spusese Olivia că văzuse: Arthur făcându-i o felaţie lui Ben, la Locul lor? Fusese o minciună — o bârfă disperată şi stupidă de adolescenţi care în mod tragic, în mod ironic, făcuse ca totul să se inflameze şi mai tare. Acest zvon îl înfuriase şi îl rănise pe Ben, iar Arthur trecuse la atac. „I-am promis-o pe Olivia“, scrisese Arthur în jurnal, prima menţionare concretă dintr-o listă neagră. Numai că pe Arthur nu îl interesase o listă neagră, nu chiar. Atacul nu urmărise doar să ajungă la torţionarii săi, nu însemnase doar răzbunare, ci şi manifestarea dispreţului său. În mintea lui, el îi vizase pe cei care îi erau inferiori din punct de vedere intelectual, adică toţi. Propusese ideea unei liste doar pentru a-l aţâţa pe Ben. Scopul său fusese să îi omoare pe toţi cei din cantină cu bombele sale — pe Rechina, pe Teddy, pe doamna drăguţă care îi pregătea sendvişurile la prânz, cu brânza aşezată în straturi între friptura de vită şi jambon, exact cum îi plăcea lui — ţinta eram noi toţi. Se ascunsese în zona dormitoarelor de la etajul al treilea al şcolii, aşteptând explozia, pentru ca mai apoi să poată coborî şi să savureze carnagiul înainte de a-şi lua viaţa. Poliţiştii aveau să-l împuşte oricum, iar cel mai negru coşmar al unui psihopat era pierderea controlului. Dacă urma să moară, avea să o facă după propriile lui reguli. Începuse să tragă când văzuse că numai una dintre bombele sale de amator explodase, cauzând daune „minime“.

Începusem să citesc un fragment din raportul medicului Perkins, fragment care era disponibil pentru public, şi numai când am realizat că avea legătură cu mine l-am luat de la capăt şi am recitit primele paragrafe. Era ca şi cum ai vedea o fotografie şi nu te-ai recunoaşte prinsă în cadru — cine e acea fată supărată, care se încruntă în fundal? Nu ştie că astfel i se formează o bărbie dublă? Acea meta-clipă în care experimentezi perspectiva celorlalţi asupra ta, pentru că tu eşti fata supărată.

Dr. Perkins a pus „parteneriatul“ dintre Arthur şi Ben sub semnul fenomenului de diadă, un termen pe care criminaliştii l-au născocit pentru a descrie felul în care, într-o pereche de ucigaşi, cei doi se alimentează unul pe celălalt cu setea lor

de sânge. Dintre un psihopat (Arthur) şi un depresiv (Ben), cel mai probabil era că psihopatul avea să deţină controlul, dar, după cum psihopatul râvneşte la stimularea violenţei, un partener cu un temperament uşor iritabil îi poate oferi un serviciu nepreţuit: înfuriindu-l pentru a trece la masacru. Arthur şi Ben plănuiseră atacul timp de şase luni, şi, în cea mai mare parte din acest timp, Ben fusese internat într-un centru de reabilitare mintală, jucând un rol în faţa medicilor şi a asistentelor pentru a-i convinge că nu mai reprezenta o ameninţare pentru propria persoană. Între timp, Arthur îşi găsise o nouă victimă, una ale cărei dureri şi furie i-a umplut golul violenţei. Această tovărăşie îl ţinuse sub punctul de fierbere, până când, în cele din urmă, avusese oportunitatea de a izbucni. Nu îmi menţionase numele, dar nu avea cine altcineva să fi fost. Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-aş fi stârnit pe Arthur, ultima dată când îl văzusem, în camera sa. Dacă nu cumva alerga tot mai tare în urma mea ca să îmi spună despre planul său. Să îmi ceară să fac parte din el.

— Asta e tot la mare.

Doamna Finnerman a netezit o cută de sub folia de plastic. Am fost surprinsă să îl văd pe domnul Finnerman, cu braţele atârnate peste spătarul unei bănci de pe faleză, fire creţe de păr negru ivindu-i-se răzleţe pe pieptul bronzat. Arthur stătea în picioare lângă el, arătând cu degetul spre cer şi strigând ceva, iar braţele subţiri ale doamne Finnerman erau prinse în jurul picioarelor lui pentru a nu îl lăsa să cadă.

— Cum e domnul Finnerman? am întrebat, din politeţe.

Fotografia care imortalizează unul dintre cele mai intime momente ale sale împreună cu fiul său este la mine, şi totuşi nu l-am întâlnit niciodată. Şi-a făcut, desigur, apariţia pe Main Line când s-a petrecut totul, dar a dispărut la scurt timp după înmormântare. Înmormântare. Da, ucigaşii trebuie să fie înmormântaţi, la rândul lor. Doamna Finnerman s-a umilit sunând la un rabin şi la altul, disperată să găsească pe cineva dispus să îndeplinească slujba pentru Arthur. Nu ştiu ce a făcut familia lui Ben. Nimeni nu ştie.

— O, ştii tu, a spus doamna Finnerman. Craig s-a recăsătorit.

A luat o înghiţitură din ceaiul rece.

— Nu ştiam, am spus. Îmi pare rău.

— Da, în fine.

Pe buza de sus a doamnei Finnerman rămăsese o picătură de ceai. Nu şi-a şters-o.

— Ştiţi, am spus, am şi eu o fotografie cu Arthur şi cu domnul Finnerman.

Camera s-a umplut brusc de lumină, soarele dând la o parte din calea sa un nor, iar pupilele doamnei Finnerman s-au micşorat. Uitasem că avea ochi albaştri.

— Poftim?

Am îndrăznit să-i arunc o privire lui Aaron. Plimba un microfon prin cameră, nedându-şi seama de ceea ce tocmai declanşasem.

Am strâns cana de cafea călduţă cu ambele mâini.

— Am o fotografie... hm, Arthur obişnuia să o ţină în camera lui.

— Cea cu scoicile? a vrut doamna Finnerman să afle.

— Cu Arthur şi cu tatăl său. Am dat din cap: Da.

Toată blândeţea de pe faţa doamnei Finnerman a dispărut. Chiar şi ridurile ei nu mai păreau să fie cute de piele, ci fisuri adânci pe un panou de sticlă.

— De unde o ai? Am căutat-o peste tot.

Ştiam că trebuia să mint, dar a fost ca şi cum cineva îmi ştersese cu o radieră totul din minte. Nu m-am putut gândit la niciun răspuns care să nu o fi tulburat.

— Ne-am certat, am recunoscut. Am luat-o. A fost urât din partea mea. Încercam să îl supăr. Am privit fix în cana mea rece de cafea. N-am mai avut ocazia să i-o dau înapoi.

— Aş vrea-o înapoi, a spus.

— Desigur, am spus. Îmi pare atât de..., dar m-am oprit când doamna Finnerman a început să ţipe.

— Au! Au!

Şi-a aruncat cana pe masă, ziarele absorbind resturile umede ale ceaiului ei galben.

— Ooooof!

Doamna Finnerman s-a apucat cu mâinile de tâmple, ţinându-şi ochii strâns închişi.

— Kathleen! a strigat Aaron în acelaşi timp cu mine.

— Doamnă Finnerman!

— Medicamentele, a gemut ea, lângă chiuvetă.

Aaron şi cu mine am fugit în bucătărie. El a ajuns primul la chiuvetă, a dat la o parte detergentul de vase şi bureţii.

— Nu-l găsesc! a strigat.

— Baia! a venit răspunsul ei gâtuit.

Ştiam unde era baia, aşa că l-am întrecut pe Aaron de această dată. Pe dulăpiorul chiuvetei era o cutie mică şi portocalie cu o reţetă, instrucţiunile fiind scrise pe etichetă. „O pastilă la primul semn de durere.“

— Doamnă Finnerman, aici.

Am scuturat o pastilă în palmă, iar o fată din echipă i-a oferit sticla ei de apă. A pus pastila pe limbă şi a băut.

— Migrenele mele, a şoptit.

Masându-se cu degetele ei cu unghii albe pe ambele tâmple, a început să plângă.

— Nu ştiu de ce am crezut că aş putea face asta. Şi-a strâns capul mai tare. N-ar fi trebuit să fiu de acord. E prea mult. Pur şi simplu e prea mult.

***

— Pot să te duc cu maşina înapoi la hotel? s-a oferit Aaron pe aleea din faţa casei doamnei Finnerman.

Am făcut un semn spre stradă.

— Sunt cu maşina, mulţumesc.

Aaron s-a uitat pe furiş la casă, care părea strâmbă în amurgul cenuşiu al serii. Fusese frumoasă şi strălucitoare cândva, dar asta fusese cu mult timp înainte ca Arthur să locuiască acolo. Am încercat să mi-o imaginez aşa cum fetele de la Bradley ar fi văzut-o cu cincizeci de ani în urmă, călătorind prin toate colţurile ţării pentru a primi o educaţie de primă mână pe care nu le-ar mai fi folosit odată ce soţii şi copiii câştigau întâietate.

— Nu vreau să spun că nu ai trecut şi tu prin destule, a spus. Dar cred că pentru ea trebuie să fie mai greu decât pentru oricine altcineva.

Am urmărit vântul desprinzând o frunză de pe o creangă.

— Dimpotrivă. Întotdeauna am spus asta. Adică, cel puţin toţi ceilalţi au murit într-un mod nobil, într-un fel.

— Nobil, a repetat Aaron. A dat din cap odată ce a priceput sensul cuvântului. Oamenilor le place o victimă bună.

— E un privilegiu de care nu o să mă bucur niciodată. M-am încruntat, părându-mi rău pentru mine însămi. Ştiu că sună ca o mare văicăreală, dar mă simt înşelată din această cauză.

Nu am recunoscut în faţa lui Aaron, dar o făcusem de faţă cu Andrew cu o seară înainte, stând pe marginea patului din copilăria sa. Părinţii săi plecaseră la casa de pe malul oceanului. Le plăcea să conducă târziu vineri seara. Mai puţin trafic atunci. De ce să nu trec pe la el pentru o băutură înainte de a mă întoarce la hotel? Asta am sugerat atunci când ne-am împleticit spre maşina sa, scările de la Centrul de Atletism încă epuizându-ne plămânii. Andrew s-a întors ca să-mi răspundă şi a ridicat din sprânceană.

— Ce? l-am întrebat.

S-a întins spre mine.

— Ai ceva în păr.

A apucat o şuviţă între degete şi a tras, scoţând ceva dintre firele de păr, gest care mi s-a părut că mi-a înceţoşat gândurile, ştergându-mi orice urmă de conştiinţă.

— E o aşchie sau cam aşa ceva. De sub catedră.

După vodca din bucătăria lui Andrew, după turul casei care s-a încheiat în vechiul său dormitor, Luke mi-a venit din nou în minte. Şi din nou am încercat să explic ce a făcut pentru mine, cum constituia el dovada că eram o persoană bună, decentă.

— Luke Harrison nu s-ar căsători cu o târfă ucigaşă, am spus. El mă ajută să-mi revin. Am privit în jos, spre mâinile mele, spre armura mea extraordinară. Vreau doar să fiu ajutată să-mi revin.

Andrew s-a aşezat lângă mine, coapsa lui încălzind-o pe a mea. Uneori când sunt la metrou e atât de aglomerat, încât nu mă pot feri de picioarele din stânga şi din dreapta mea. Cei din New York se înfurie la acest contact fizic forţat, dar eu îl savurez în secret, mă alină atât de mult căldura generată de corpurile vecine încât aş putea adormi pe umărul unui străin.

— Măcar îl iubeşti? m-a întrebat Andrew, iar ochii mei au tremurat, luptându-se cu oboseala, în timp ce m-am gândit cum să îi răspund.

Simt furia şi ura şi frustrarea şi tristeţea de parcă ar fi toate nişte ţesături fizice. Aceasta e mătase, aceasta e catifea, acesta e bumbac creponat. Dar nu aş mai putea spune care e textura dragostei mele pentru Luke. I-am întâlnit privirea lui Andrew, m-am uitat la el în timp ce îmi roteam inelul de logodnă pe deget.

— Sunt prea obosită ca să-ţi răspund.

Andrew m-a ajutat să mă întorc pe spate. Câteva lacrimi mi s-au scurs în păr, şi am scos un zgomot puternic, ca de claxon, când am încercat să respir pe nas şi nu am reuşit. Eram atât de agitată şi de fierbinte, încât un termometru ar fi arătat că am o febră prea mare pentru a merge la şcoală. Andrew mi-a simţit pielea, în fierbere, lipicioasă de transpiraţie, şi m-a părăsit pentru un moment pentru a stinge luminile şi pentru a se chinui să deschidă fereastra. Am auzit zgomotul de

afară, am tremurat recunoscătoare când răcoarea a ajuns la mine, câteva secunde mai târziu.

— Aerul rece o să-ţi prindă bine, mi-a promis Andrew.

Voiam să îl sărut încă o dată, dar el s-a încolăcit în jurul meu şi mi-a cuprins corpul cu braţul său puternic. Încă mai aveam pantofii în picioare când somnul a explodat deasupra mea, crud şi orbitor, ca o ploaie de meteoriţi.

***

Yangming a fost întotdeauna locul pentru cină la ocazii speciale. De Anul Nou, de zilele de naştere, chestii de genul ăsta. Mama ne-a dus pe mine şi pe Rechina acolo după absolvirea liceului. Tata nu a venit, a spus că probabil ne-am fi distrat mai bine dacă eram doar „noi, fetele“.

BMWul lui Andrew era prins între două SUV-uri în parcare, şi am avut sentimentul pe care acest loc mi-l transmite întotdeauna, tot mai rar în ultima vreme, când am deschis uşa restaurantului şi am văzut mulţimea de părinţi drăguţ îmbrăcaţi, de vârstă mijlocie, când am simţit mirosul apetisant, plin de sare şi de grăsime. De parcă abia aşteptam ca următorul lucru să se întâmple.

După ce plecasem din casa doamnei Finnerman, am sunat-o pe mama şi mi-am cerut scuze, i-am spus că nu mai puteam să ies la cină.

— Sunt sigură că a fost o zi grea, a spus mama, ceea ce a fost mai mult decât îmi spusese Luke în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Tot ce primisem de la el era un mesaj de o propoziţie, întrebându-mă cum mergea totul. „Merge bine“, i-am scris înapoi. Tăcerea lui mi-a dat curaj.

— Bună seara. Privirea ospătarului-şef s-a mijit în mod agreabil la vederea unei persoane ca mine. Aveţi rezervare?

Nu am mai apucat să îi răspund. Pentru că am auzit o voce rostindu-mi tare

numele cu surprindere, şi m-am întors pentru a le vedea pe mama şi pe mătuşa Lindy, amândouă îmbrăcate în pantaloni negri largi, cu eşarfe cu model înnodate în jurul gâtului, şi cu brăţări care zăngăneau de fiecare dată când îşi duceau paharele la gură pentru a lua o înghiţitură de apă. Uniforma drăguţă de cină a unei mame.

Eu şi mama ne-am holbat pur şi simplu una la cealaltă în timp ce născoceam o minciună pe care să i-o spun. Am avut noroc că stătea acolo, barul fiind în spatele ei. Noroc, pentru că nu-l putea vedea pe Andrew în colţul îndepărtat, aşteptându-mă. Îi scrisesem un mesaj după ce îi răspunsesem lui Luke, invitându-l să „profităm“ de rezervarea noastră. Trei puncte mici au apărut imediat după ce am apăsat pe trimitere, apoi au dispărut. Acest lucru s-a mai întâmplat de două ori, înainte ca Andrew să se decidă în cele din urmă ca să-mi răspundă. „La ce oră?“

***

— Habar nu aveam că aici poţi comanda şi la pachet, a spus mama, după ce ne-am aşezat. A întors o pagină a meniului. E bine de ştiut.

Mi-am netezit şervetul pe genunchi.

— De ce? În zona ta nu pot livra.

— E atât de departe, s-a plâns mătuşa Lindy. Şi-a bătut uşor unghia ojată de paharul gol şi l-a dojenit pe picoloul care curăţa masa de lângă a noastră. Apă?

Mătuşa Lindy era sora mai mică a mamei. La maturitate a devenit mai slabă şi mai frumoasă decât mama, şi nu se sfia de asta. Mama avea acum cartea mai bună, dat fiind că fiica mătuşii Lindy se căsătorea cu un poliţist, pe când fiica ei cu un tip de pe Wall Street.

— Lin, a spus mama, crede-mă, merită să facă drumul.

De parcă era un client vechi al locului.

Mama hotărâse să păstreze rezervarea, chiar şi după ce eu o anunţasem că renunţ. Nu presupun că a avut ceva de-a face cu faptul că Luke îşi lăsase cartea de credit în sistem pentru a plăti cina. Am bâjbâit puţin înainte să-i spun că mă decisesem doar să trec pe acolo şi să comand ceva la pachet. Pentru a mânca în camera de hotel.

Când mi-a spus că tata nu a fost interesat să vină, am bombănit:

— Ce neobişnuit pentru el!

Mama a oftat şi mi-a cerut să nu încep să vorbesc despre asta.

Mătuşa Lindy a râs dintr-odată.

— Ravioli cu carne picantă de viţel? A făcut o grimasă. Nu sună prea chinezesc.

Mama i-a aruncat o privire compătimitoare.

— E bucătărie fusion, Lin.

L-am văzut pe Andrew peste umărul mamei, ridicându-se şi făcându-mi semn. A mers de-a lungul restaurantului, spre biroul de recepţie şi toalete.

— Îmi comanzi şi mie o supă de creveţi cu citronela? Mi-am adunat şervetul şi l-am aruncat pe masă. Trebuie să merg la toaletă.

Mama şi-a tras repede scaunul şi s-a întins de la masă după mine.

— Dar ce vrei ca aperitiv?

— Alege o salată, i-am spus peste umăr.

Am încercat mai întâi toaletele. Chiar am deschis larg uşa de la cea a bărbaţilor, prefăcându-mă că o încurcasem cu cea a femeilor. Un tată mustăcios care îşi usca mâinile m-a informat unde mă aflam. Am strigat numele lui Andrew şi am plecat când bărbatul a repetat, furios.

Mama şi mătuşa Lindy stăteau cu spatele către mine, aşa că m-am grăbit spre uşa de la intrare. Afară, aerul mirosea atât de diferit de orice altceva, încât nici măcar nu eram sigură că respiram. A durat o secundă până când ochii mei s-au obişnuit

cu obiectele din noapte, iar apoi l-am văzut pe Andrew, sprijinindu-se de botul maşinii sale vechi, de parcă mă aşteptase pe mine tot timpul.

Mi-am cerut iertare agitându-mi braţele.

— Nu m-am aşteptat...

Andrew s-a îndepărtat de maşină şi ne-am întâlnit lângă restaurant, sub un paravan unde luminile străzii nu puteau ajunge. Şi-a mişcat degetele ca o vrăjitoare.

— Intuiţia mamei. Parcă a ştiut că pui ceva rău la cale.

Am scuturat din cap şi am râs ca să îi arăt cât de tare se înşela. Nu mi-a plăcut că Andrew s-a referit la noi ca la ceva „rău“.

— Nu. Ei chiar îi convine să ia o cină gratis la Yangming.

M-am lipit de peretele de cărămidă al restaurantului când Andrew s-a apropiat de mine.

Şi a pus mâinile pe faţa mea, iar eu am închis ochii. Aş fi putut adormi chiar acolo, în picioare, degetele sale mari mângâindu-mi obrajii, în timp ce adierea lipsită de miros a vântului îmi umfla firele de păr peste faţă. Mi-am aşezat mâinile peste ale lui.

— Aşteaptă-mă undeva, am spus. Ne întâlnim oriunde. După.

— Tif, a oftat. Poate că e mai bine...

M-am împins mai tare în el şi am şoptit:

— Haide!

Andrew a oftat, iar mâinile lui au alunecat de sub ale mele. Mi-a acoperit umerii într-un mod fratern şi eu m-am înfiorat.

— Aseară am fi putut face ceva ce nu mai aveam cum să îndreptăm, a spus. Dar nu am făcut-o. Poate că ar fi mai bine să terminăm cu chestia asta, înainte să facem ceva ce o să regretăm.

Mi-am scuturat capul şi mi-am căutat cu grijă tonul vocii.

— Nu voi regreta niciodată nimic în ceea ce te priveşte.

Andrew m-a tras spre el şi, până să spună că el s-ar putea să o facă, chiar am crezut că îl convinsesem.

Uşa restaurantului s-a deschis şi s-a auzit un chiot de râs. Îmi venea să strig la toţi cei dinăuntru să tacă dracului din gură. Nicicând nu e mai greu să te controlezi ca atunci când toată lumea se distrează.

— Nu trebuie să facem nimic, am spus, urându-mă pentru cât de disperată păream. Putem doar să mergem undeva. Să bem ceva. Să vorbim.

Inima lui Andrew a bubuit în urechea mea. Mirosea ca la o întâlnire, tot numai parfum şi forţă. I-am simţit oftatul trist pe creştetul capului meu.

— Nu pot numai să vorbesc cu tine, TifAni.

Undeva, acel sistem s-a făcut în cele din urmă ţăndări. Numai că am ştiut cum să lovesc, şi mi-am fixat coatele în pieptul lui Andrew şi am împins. Nu se aşteptase la asta, aşa că i s-a tăiat respiraţia, fie pentru că a dat afară aer din plămâni, fie pentru că a fost pur şi simplu luat prin surprindere, în timp ce s-a împleticit depărtându-se de mine.

— Normal, cum naiba să poţi. I-am făcut semn că plec. Chiar aveam nevoie de un prieten. Dar tu nu eşti decât un alt tip care vrea să şi-o bage în curva de la Bradley.

Sub luminile străzii acum, i-am văzut faţa lui Andrew, toată chircită de durere şi am început de îndată să mă urăsc.

— TifAni, a încercat el. Dumnezeule, ştii că asta nu e adevărat. Vreau doar să fii fericită. E tot ce mi-am dorit dintotdeauna pentru tine. Dar asta — a arătat spre noi doi —, asta nu te va face fericită.

— O, şi mai bine! Am râs cu obrăznicie. Altcineva care să îmi spună ce o să mă facă fericită. Exact chestia nenorocită de care am nevoie. Nu face asta. Nu spune asta. Dar nu m-am putut opri. Ştiu şi singură, bine? Am făcut paşi mici spre el până când am ajuns atât de aproape încât ne-am fi putut săruta. Ştiu ce e mai

bine pentru mine.

Andrew a dat din cap binevoitor.

— Ştiu că ştii. Mi-a şters o lacrimă de pe faţă, ceea ce nu m-a făcut decât să plâng şi mai tare. Avea să fie aceea ultima dată când mă atingea? Aşa să faci.

I-am ţinut mâna lipită de faţa mea, împroşcându-l cu lacrimi şi mucozităţi.

— Nu pot. Ştiu că nu o s-o fac.

Prin uşa deschisă brusc a restaurantului s-a auzit o pălăvrăgeală zgomotoasă, iar eu şi Andrew ne-am îndepărtat unul de celălalt când un cuplu sătul de mâncare şi fericit a coborât scările. Bărbatul a aşteptat-o pe femeie în stradă, a cuprins-o cu braţul pe după umeri când ea l-a ajuns din spate. Ea s-a prefăcut că nu mi-a observat ochii lucioşi când a trecut pe lângă mine, dar mi-am dat seama după expresia feţei ei că văzuse. Am ştiut ce gândea: Ceartă de cuplu, ce bine că nu suntem noi în seara asta! Aş fi făcut crimă de om pentru ca noi să fim un cuplu, certându-ne de la faptul că Andrew muncea prea mult, că eu cheltui prea mult la Barneys, orice altceva, numai nu ce făceam noi de fapt aici.

Am aşteptat până când au ajuns la maşină, am auzit uşile trântindu-se. Mai întâi a ei, a lui câteva secunde mai târziu. El îi deschisese uşa. Îi uram.

Andrew a spus:

— Nu mi-am dorit nicio clipă să te supăr, TifAni. Urăsc să te văd aşa. Şi-a ridicat mâinile în aer, furios pe sine însuşi. Am lăsat lucrurile să meargă prea departe. N-ar fi trebuit să fac asta niciodată. Îmi pare rău.

Am vrut să îi spun că şi mie îmi părea rău, că nici eu nu îmi dorisem să se întâmple asta. Dar nu am putut scoate aceste cuvinte, ci doar alte minciuni şi justificări.

— Cred că ţi-am dat o idee greşită despre Luke. Andrew şi-a întins mâinile către mine, a încercat să mă oprească din explicat, dar m-am grăbit să continui. Nu e uşor pentru cineva ca mine să fie fericită. Mai aproape de atât nu voi ajunge niciodată şi e destul de mult…

— Nu am vrut să spun că…

— Deci să nu îndrăzneşti — am plâns cu sughiţuri într-un mod ruşinos — să îţi pară rău — un alt sughiţ — pentru mine.

— Nu îmi pare, a spus Andrew. Nu mi-a părut niciodată. Sunt fascinat de tine. Ţi-a păsat de Peyton. L-ai ţinut de mână. După tot ce ţi-a făcut. Nici măcar nu ştii cât de extraordinară eşti. Ar trebui să fii cu cineva care vede asta.

Mi-am ridicat gulerul cămăşii, purtându-mă de parcă îmi ştergeam doar faţa, dar nu asta făceam. Plângeam cu sughiţuri după paravanul meu protector. I-am auzit pantofii eleganţi făcând un pas în direcţia mea, dar am scuturat din cap şi i-am aruncat lui Andrew un avertisment printre dinţi să nu se apropie mai mult.

M-a aşteptat, la o distanţă de un stat de om, iar eu am continuat să-mi distrug cămaşa. Acum nu mai puteam să o returnez la garderoba revistei; aveam să mă port ca şi cum aş fi pierdut-o sau cam aşa ceva. Pregătirea acestei noi minciuni era singurul lucru care m-ar fi putut calma. A fost singurul lucru care m-a potolit şi mi-a dat tăria de a-mi drege glasul şi de a spune, nici pe departe liniştită:

— Probabil că mama se întreabă unde sunt.

Andrew a dat din cap în jos, spre trotuar. De parcă îl privise tot timpul, acordându-mi intimitatea necesară.

— În regulă.

Cel puţin am reuşit să-i urez noapte bună pe un ton care a sunat agreabil, înainte de a mă întoarce pentru a urca scările. Andrew a aşteptat din nou în spatele meu, vrând să se asigure că ajungeam înăuntru în siguranţă. Nu îl meritam, oricum.

***

— Iată-te! a spus mama în timp ce m-am strecurat printre două mese în separeu. Ţi-am comandat cea mai plictisitoare salată pe care o au. Şi-a înmuiat tăiţeii picanţi în sosul de portocale şi a muşcat. Ştiu că ţii o dietă nebunească.

— Mulţumesc.

Mi-am întins din nou şervetul peste genunchi.

Mătuşa Lindy a fost prima care mi-a observat faţa.

— Eşti bine, Tif?

— Nu chiar. Am luat din tăiţei fără să-i înmoi în sos şi am clefăit. Adică, mi-am petrecut după-amiaza cu mama băiatului pe care l-am ucis, deci poate că asta explică de ce sunt puţin supărată.

— TifAni FaNelli, a gâfâit mama. Să nu-i vorbeşti aşa mătuşii tale Lindy.

— Bine, atunci. Mi-am vârât din nou nişte tăiţei în gură. Îmi venea să îmi scutur tot bolul pe gât, orice pentru a umple golul furios al foamei. O să vorbesc aşa cu tine.

— Am venit aici ca să avem parte de o cină plăcută, a şuierat mama printre dinţi. Dacă eşti montată să o strici, atunci mai bine pleci pur şi simplu.

— Dacă eu plec, la fel se întâmplă şi cu cartea de credit a lui Luke.

Am mestecat zgomotos şi i-am aruncat un zâmbet nimicitor.

Mama a reuşit să-şi mascheze panica de care a fost cuprinsă la gândul că mătuşa Lindy lua parte la o asemenea scenă. Cu siguranţă că verişoara mea nu ar fi făcut-o niciodată de ruşine pe mama sa în acest fel. Ea se căsătorea cu un bărbat al legii. Mama s-a întors spre mătuşa Lindy, de parcă nu fiecare particică a corpului ei urla către ea să mă stârpească la fel ca pe un şarpe, şi i-a spus pe o voce incredibil de drăguţă, ca a unei prinţese Disney:

— Te deranjează să mă laşi un minut cu TifAni?

Mătuşa Lindy arăta de parcă îi părea rău că rata asta, dar şi-a luat geanta de pe spătarul scaunului.

— Chiar am nevoie la toaletă.

Mama a aşteptat până când nu am mai auzit-o pe mătuşa Lindy şi bijuteriile ei

zăngănind prin restaurant ca o fanfară afurisită. Şi-a dat la o parte părul care nu îi era totuşi în ochi, pregătindu-se pentru morală.

— TifAni, ştiu că eşti foarte stresată în această perioadă. S-a întins spre mine, iar eu m-am tras înapoi. Mama a privit fix locul în care mâna mea fusesese pentru o clipă. Dar trebuie să-ţi vii în fire. Eşti atât de aproape să-l îndepărtezi pe Luke.

Şi-a ţinut degetul mare şi degetul arătător la o distanţă de un milimetru unul de celălalt, pentru a-mi arăta cât de puţine şanse îmi mai rămăseseră.

A fost impresionant că a pus această problemă. Atât de impresionant, încât am fost suspicioasă.

— Şi ce, mă rog, ştii tu despre asta?

Mama s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a încrucişat mâinile la piept.

— M-a sunat. Era îngrijorat. M-a rugat să nu-ţi spun, dar — s-a aplecat înainte, iar gâtul ei s-a umplut de vene groase şi mov — văzând cum te porţi în seara asta, cred că trebuie să ţi-o spun.

Ideea că s-ar fi putut să nu mai fie decizia mea, că nu l-am avut pe Andrew, că era posibil să nu-l mai am pe niciunul, m-a făcut să mă simt şi mai încorsetată. M-am foit în scaun şi am încercat să nu par atât de îngrijorată pe cât eram.

— Ce a spus, mai precis?

— Că nu eşti tu, TifAni. Eşti combativă. Ostilă.

Am râs de parcă era cel mai absurd lucru pe care îl auzisem vreodată.

— Am vrut să apar în documentar, iar el s-a gândit că nu ar trebui. El vrea să mă mut la Londra şi să renunţ la şansa mea de la New York Times. Mi-am coborât vocea văzând privirea sfidătoare a mamei: Deci acum, dacă argumentez în favoarea mea, înseamnă că sunt ostilă?

Mama şi-a coborât vocea pentru a se potrivi cu a mea.

— Nu prea contează dacă eşti ostilă sau nu, nu-i aşa? Pentru că mai degrabă e vorba despre cum tu nu te mai porţi ca persoana de care s-a îndrăgostit Luke. A

luat o înghiţitură din apa adusă de picolo cât timp eu fusesem afară, confruntându-mă cu domnul Larson. Ai face bine să te porţi din nou ca înainte dacă vrei ca această nuntă să aibă loc.

Ne-am lăsat fiecare în scaunul ei, tăcerea noastră neplăcută fiind amplificată de buna dispoziţie a sălii gălăgioase. Am observat-o pe mătuşa Lindy întorcându-se de la baie. Mersesem cu ea şi cu mama ca să vedem locul mic şi de prost-gust în care fiica ei avea să se mărite, managerul dându-se mare cu luminile „sălii de bal“ care puteau lumina de la roz neon la verde şi la albastru, în tandem cu muzica de club pe care o punea DJul. Apoi ea s-a lăudat cu meniul, cum că poate felul cu fructe mare şi cu carne costa aproape o sută de dolari farfuria, dar era vorba despre singura ei fiică, aşa că nu avea de gând să se uite la bani. Ce glumă bună! Aş fi sărit ca naiba de bucurie dacă organizatorul nunţii mele mi-ar fi cerut, bine, ne-ar fi cerut doar atât. Amintirea a făcut ca setea să-mi revină din nou, acea sete despre care experţii au spus că putea indica faptul că unei persoane nu îi era îndeplinită o nevoie biologică primară. Mătuşa Lindy mi-a aruncat o privire nesigură, întrebătoare, iar eu am aprobat din cap să se apropie, în timp ce mi-am golit paharul cu apă, cuburile de gheaţă lovindu-mi-se de dinţi într-un fel care mă umplea întotdeauna de fiori.

***

Am semnat nota de plată, şi mama mi-a amintit să îmi iau la pachet mâncarea rămasă.

— Ia-o pentru tata, m-am oferit, cu generozitate. Mă confruntasem cu mama şi pierdusem. Nu am loc de aşa ceva la hotel.

În parcare, atât mama cât şi mătuşa Lindy mi-au spus să îi mulţumesc lui Luke pentru cină. Am promis că aveam să o fac.

— Când pleci spre Manhattan? a întrebat mama, făcând acea chestie prin care credea că pare pusă la curent, spunând Manhattan, în loc de New York.

— Nu plec mai devreme de mâine după-amiază, am spus. Mai am de filmat o

chestie.

— Ei bine, a spus mătuşa Lindy, odihneşte-te puţin, scumpo. Nu există machiaj mai bun decât o noapte de somn sănătos.

Când am zâmbit, m-am simţit de parcă un cuţit m-a tăiat în jurul capului. Am dat din cap luându-mi la revedere de la mama, şi mi-am imaginat jumătatea de sus a capului meu desprinzându-se complet, ca o ghindă tăiată în două, pregătită pentru cina mea dezgustătoare fără gluten. Am aşteptat până când mătuşa Lindy şi mama s-au urcat în BMWul ei defect. Trecuseră şapte ani de când părinţii mei avuseseră bani pentru a reînnoi leasingul şi pentru a-l schimba cu un model mai nou. Le sugerasem ceva mai puţin scump, nu atât de greu de întreţinut, iar mama îmi râsese în faţă. „Nu conduc o Honda Civic, TifAni.“ Pentru mama, succesul nu însemna să lucrezi la The New York Times Magazine, ci să te măriţi cu cineva precum Luke Harrison, care i-ar fi putut oferi toate lucrurile pe care ea se preface că şi le permite.

Am îndrăznit să privesc pe furiş la varianta şi mai veche a maşinii mamei, în acelaşi loc în care o lăsasem cu o oră în urmă, chiar după ce mama şi mătuşa Lindy au ieşit în trombă din parcare.

Am trecut pe lângă şi m-am prefăcut că nu am observat numărul de New York. A urmat un moment scurt de mişcare înăuntru, iar apoi lămpile din spate s-au înroşit, salutându-mă. Andrew plecase când am deblocat uşa jeepului.

***

Cu cinci ani în urmă, cei de la Bryn Mawr College au tăiat copacii care despărţeau Locul de drum. Doze goale de bere, pe ale căror guri rămăseseră ADNul unor adolescenţi din urmă cu zeci de ani, au fost colectate şi reciclate, iar pământul a fost transformat într-un parc drăguţ cu mese de picnic şi cu un balansoar, o fântână modestă scuipând apă în centru. Duminică dimineaţa, am luat-o pe urmele lăsate pe iarbă, camerele de filmat urmându-mă îndeaproape.

S-a uitat în sus la mine, ceea ce presupun că face cu toată lumea acum.

— Finny.

Mi-am prins buza de jos cu dinţii. Mi-am dorit ca locul să absoarbă tot ceea ce îmi evoca acel nume, înainte de a vorbi:

— Nu pot să cred că m-ai făcut să vin aici, Dean.

Aaron a insistat să mă aşez pe o bancă. Ar fi fost mai bine pentru filmare dacă Dean şi cu mine eram la acelaşi nivel, şi doar unul dintre noi putea anula diferenţa. Am refuzat prima dată, dar am cedat când l-am observat pe Dean privind nemişcat în pământ, umilinţa conturându-i obrajii în roşu.

În cele din urmă ne-am aşezat fiecare la locul său, echipa ne-a pregătit ca un pluton de execuţie, dar niciunul dintre noi nu ştia cu ce să înceapă. Dean era cel care voise să facă asta, îl rugase pe Arthur să mă întrebe dacă aş fi fost dispusă să ne întâlnim. În legătura cu acest lucru mă abordase vineri, când plecam de la studio, în prima zi de filmări.

— Ce vrea? îl întrebasem pe Aaron.

— Spune că vrea să-şi ceară iertare. Să spună lucrurile pe nume.

Aaron mă privea de parcă voia să-mi arate cât era de grozav totul.

Ştiu că îi promisesem lui Luke că nu aveam să vorbesc despre acea noapte. Ştiu că spusesem că nici eu nu voiam să vorbesc despre acea noapte. Dar când Dean s-a arătat dispus să recunoască ce îmi făcuseră ei toţi, în sfârşit ceva care să mă reabiliteze puţin, mi-am dat brusc seama cu câtă nesimţire mă minţisem de una singură. Bineînţeles că voiam să vorbesc despre acea noapte.

Acum, la acelaşi nivel cu Dean, am ridicat din sprâncene către el, după cum era de aşteptat. Nu aveam să fiu eu cea care să vorbească prima. Dean a apelat la nostalgie, ceea ce demonstrează cât de tâmpit e el, chiar şi după atâta timp.

— Îţi aminteşti ce bine ne distram aici?

A privit îndelung în jur, faţa sa cuprinsă de dor fiind o insultă involuntară pentru mine.

— Îmi amintesc că aici m-ai invitat la tine acasă. Îmi amintesc cum am venit şi

cum am fost pasată de la unul la altul ca o plasă de cumpărături. Soarele a ieşit de după un nor, iar eu mi-am închis ochii pe jumătate. Îmi amintesc totul de parcă a fost ieri.

Degetele lui Dean au zvâcnit de parcă fusese electrocutat, apoi i s-au strâns în poală.

— Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— Tot ce s-a întâmplat?

Pentru asta venisem aici? Pentru o scuză vagă de politician, care evită responsabilitatea reală? Mi-am mijit ochii, având la colţul lor un milion de labe de gâşte, dar nu mi-a păsat.

— Ce-ai spune de „Îmi pare rău că am profitat de tine când aveai paispreze ani şi când erai atât de beată că nu mai ştiai de tine? Îmi pare cău că am încercat să o fac din nou în casa Oliviei, şi pentru că te-am plesnit peste...“

— Opriţi filmarea!

Dean s-a învârtit pe loc către cameră în scaunul său cu rotile, cu atâta agilitate că m-a lăsat fără glas.

Cameramanul s-a uitat întrebător spre Aaron.

— Opriţi filmarea, a repetat Dean, şi a avansat către cameraman, mergând încet şi neauzit în scaunul său rulant.

Cameramanul încă aştepta ca Aaron să se decidă, dar el stătea pur şi simplu acolo, uluit, alb la faţă. Dintr-odată, am început să înţeleg că tot ce îi spusesem lui Dean îl şocase. Fie Dean omisese câteva detalii din acea noapte, fie pentru Aaron era prima dată când auzea totul. Vrea să-şi ceară iertare. Să spună lucrurilor pe nume. Mi-am dat seama că Aaron habar nu avea pentru câte trebuia Dean să-şi ceară iertare.

— Aaron? a întrebat cameramanul, iar Aaron a părut să-şi revină.

Şi-a dres glasul şi a spus:

— Nathan, nu mai filma.

M-am adresat lui Dean, aflat acum cu spatele la mine, şi am râs ascuţit:

— De ce mai vrei să faci asta, Dean? Dacă nu putem spune totul despre ce s-a întâmplat cu adevărat...

M-am ridicat, iar simplul fapt că am putut face asta a fost ca o armă puternică.

Dean s-a întors cu grijă. Cel puţin povara mea nu era fizică, nu exista un loc în care eram condamnată să stau toată viaţa. Am priceput, în mod straniu, că pentru Dean era aproape mai rău faptul că sfârşitul primilor treizeci de ani din viaţa sa nu-l afectaseră, aşa cum se întâmplase în cazul altora. Încă mai avea un păr sănătos, încă mai avea acel contur suplu al abdomenului. O linie clară îi străbătea fruntea ca o cută, dar nimic altceva. Cel puţin dacă îmbătrânea, nu avea să reprezinte o pierdere totală faptul că era paralizat de la brâu în jos pentru toată viaţa.

Bineînţeles că era căsătorit cu o bombă sexy, cu tocuri şi rujată strident la micul dejun, dichiseli făţarnice cărora încă mă chinuiam să le rezist, varianta ostentativă de frumuseţe a mamei fiindu-mi încă adânc întipărită în minte. O auzisem pe soţia lui vorbind într-un clip al emisiunii Today — era din sud, era de partea absurdă a religiei. Probabil că nu a crezut în sexul dinaintea căsătoriei, sau în sexul făcut pentru orice altceva în afară de procreere, ceea ce i-a prins bine lui Dean. Sunt destul de sigură că el nu poate înţelege nimic din voluptatea pe care o sugerăm pe coperta The Women‘s Magazine. Arthur a avut grijă să se ocupe de asta.

Dean a privit peste umăr, verificându-i pe cei din echipă.

— Asta nu se filmează, nu-i aşa?

Aaron i-a răspuns, puţin ţâfnos:

— Vezi să fie vreo cameră îndreptată spre tine?

Apoi:

— Puteţi să ne acordaţi mie şi lui TifAni puţină intimitate, vă rog?

Aaron s-a uitat la mine. Am dat din cap şi am spus:

— E în regulă.

Cameramanul a arătat spre cer, unde norii se amestecau din nou.

— Chiar ar trebui să filmăm înainte să vină ploaia.

Aaron a mişcat din cap, un semnal de retragere.

— Vom filma.

Restul echipei s-a luat după Aaron, pasul său mărind distanţa dintre noi. Dean a aşteptat până când echipa s-a adunat în drum, înainte de a se întoarce spre mine. O venă i s-a zbătut pe mandibulă, de două ori, apoi a încetat.

— Vrei să te aşezi?

— Prefer să stau în picioare, mulţumesc.

Dean s-a legănat pe rotile.

— Biiine. Colţul gurii i s-a strâmbat brusc. Te căsătoreşti?

Mâna mea întinsă pe lângă corp se afla chiar la nivelul privirii sale. De această dată, uitasem de mândria mea de smarald, de toate puterile sale magice, transformatoare. Mi-am desfăcut larg degetele şi am privit în jos, aşa cum fac fetele când cineva observă şi întreabă. Entuziasmul te cuprinde atât de repede, de parcă totul se întâmplă acum. Din punctul meu de vedere, inelul putea la fel de bine să fie o insectă moartă.

— În trei săptămâni.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele de la spate.

— Poţi să treci odată la subiect, Dean?

— Tif, sincer să…

— De fapt, acum mi se spune Ani.

Dean şi-a lăsat buza de jos şi a repetat numele în cap:

— Adică partea finală de la…

— TifAni.

A meditat asupra acestui lucru pentru a vedea cum se potrivea.

— Drăguţ, a concluzionat.

Nu am scos niciun sunet, pentru a-i arăta cât de puţin conta pentru mine părerea lui. Cerul a vibrat şi o singură picătură de ploaie căzută pe nasul lui Dean i-a transmis că trebuia să se grăbească.

— Ei bine, în primul rând, vreau să-mi cer iertare, a spus Dean. Mi-am dorit de mult timp să fac asta. A stabilit un contact vizual cu mine, dar mult prea intens, aşa cum îl învăţase vreun specialist în mass-media că trebuie să faci atunci când îţi ceri scuze. Felul în care te-am tratat — răsuflarea i-a făcut buzele cărnoase să tremure — a fost foarte greşit, şi îmi pare atât de rău.

Mi-am închis ochii. I-am ţinut închişi până când am putut să adun îndeajuns de multă putere pentru a înăbuşi durerea amintirii. După ce m-am calmat, i-am deschis din nou.

— Dar nu vrei să spui asta în faţa camerei de filmat.

— O voi spune în faţa camerei, a spus Dean. Îmi voi cere iertare pentru că te-am acuzat în mod greşit. Spunând că ai apucat arma fiindcă erai băgată în toată treaba împreună cu Arthur şi Ben — am deschis gura să spun ceva, dar Dean a ridicat o mână, cea cu inelul argintiu strălucind pe inelarul său. Tif — adică Ani — poţi să mă crezi sau nu, dar atunci chiar am crezut că erai implicată. Pune-te puţin în locul meu. Apari în fugă, iar eu ştiu că tu şi Arthur sunteţi prieteni şi ştiu cât de furioasă trebuie să fii pe mine; el îţi dă arma şi practic îţi spune să mă faci praf, iar tu te-ai întins să o apuci.

— Dar eram îngrozită. Mă rugam pentru viaţa mea. Ai văzut şi tu asta.

— Ştiu, dar totul se învălmăşea în mintea mea, a spus Dean. Pierdusem atâta sânge şi eram şi eu îngrozit. Tot ce am ţinut minte a fost că el ţi-a întins arma şi că tu ai vrut să o iei. Poliţiştii au venit la mine siguri că tu ai făcut-o. Am fost pur

şi simplu confuz... şi furios. S-a mişcat în scaunul cu rotile, cu subînţeles. Am fost furios. Arthur şi Ben erau morţi, tu erai singura persoana în viaţă pe care puteam să îmi descarc furia.

Acesta era un lucru în legătură cu care Dan, avocatul, chiar mă avertizase. Că odată cu moartea adevăraţilor răufăcători, toţi erau în căutarea unei ţinte, iar eu păream destul de potrivită pentru acest rol.

I-am reamintit lui Dean:

— Dar eu nu-l întâlnisem în viaţa mea pe Ben.

— Ştiu, a spus Dean. Odată ce am avut mai mult timp ca să îmi revin, chiar m-am gândit şi mi-am dat seama că nu ai avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat.

— Păi şi atunci de ce nu ai ieşit în faţă ca să spui asta? Ştii că încă primesc scrisori anonime? De la fanii tăi.

Am pronunţat cuvântul „fani“ tremurând de furie.

— Pentru că eram furios, a spus Dean. La asta se reduce totul. La furie. Şi resentimente. Că tu nu ai păţit nimic.

Am râs. Toţi aceşti oameni atât de siguri că nu păţisem nimic; iar eu pot doar să dau vina pe mine însămi pentru că joc cel mai grozav rol din lume.

— Nu chiar.

Dean m-a privit din cap până în picioare. Nu a fost o privire răutăcioasă. Pur şi simplu observa cele mai evidente lucruri. Hainele mele obişnuite, şi totuşi scumpe, părul meu vopsit la vârfuri, cu 150 de dolari.

— Arăţi foarte bine.

Picioarele lui Dean îndoite de la genunchi. M-am întrebat dacă el le aranja astfel în fiecare dimineaţă când se trezea. O altă picătură de ploaie, mai mare de această dată, mi-a căzut pe frunte.

— Deci de ce avem nevoie de intimitate pentru a spune lucrurile astea? Aaron a spus că voiai să spui lucrurilor pe nume.

— Vreau, a spun Dean. Voi spune totul în faţa camerei. O să explic că am fost confuz, iar apoi prea furios pentru a corecta situaţia. Îmi voi cere iertare şi tu mă vei ierta.

Fierbeam de mânie.

— Nu zău?

— Zău, a spus Dean. Pentru că tu vrei să îţi dovedeşti nevinovăţia. Iar eu pot face asta pentru tine.

— Şi tu ce câştigi din asta?

— Ani — Dean şi-a lipit vârfurile degetelor de la ambele mâini, făcând forma unei turle —, am avut şansa să fac o grămadă de bani datorită neşansei mele.

Nu la mare distanţă în spatele său, se afla Mercedesul negru, şoferul într-un costum spilcuit aşteptând să-l ducă pe Dean cu maşina spre următoarea sa destinaţie.

— Eşti un adevărat motiv de inspiraţie, Dean.

— Hei — a chicotit —, mă poţi învinui pentru că am făcut tot ce-am putut?

Soarele s-a ivit din nou. A găsit un loc prin care să pătrundă şi a împrăştiat strălucire.

— Bănuiesc că nu pot, am spus.

— E destul de neprevăzut, de fapt. Dean s-a aplecat înainte, de parcă era entuziasmat să îmi împărtăşească următorul lucru. Lucram la cea mai recentă carte a mea, care e despre puterea de a cere iertare, şi iată, se iveşte acest proiect.

Am înlemnit.

— De parcă aşa a fost dat să fie.

Dean a râs spre scula lui inutilă.

— Eşti isteaţă, Ani. Întotdeauna ai fost. Sper că soţul tău apreciază asta. A oftat. Nevastă-mea e atât de proastă.

— Logodnic, l-am corectat.

Dean a ridicat din umeri, ca şi cum n-ar fi contat.

— Bine. Logodnicul. S-a uitat din nou în spate, verificând pentru a fi sigur că nimeni în afară de mine nu l-ar fi putut auzi. Va fi foarte... de impact... pentru fanii mei — a zâmbit puţin, ca o binefacere pentru mine — să ne vadă ajungând la un fel de pace. Dar cred de asemenea că oamenii vor înţelege de ce mi-a luat atâta timp să ajung în acest punct, şi de ce am fost confuz la început. Nu fiindcă mi-am propus să te distrug, ci pentru că eram traumatizat. Sunt destul de bărbat pentru a recunoaşte asta acum. Dar... a, cealaltă chestie. Nu prea am pentru ce să mă scuz, nu-i aşa? S-a oprit pentru o clipă, de parcă a meditat dacă să îmi spună sau nu următorul lucru: Soţia mea e însărcinată, ştiai asta?

M-am holbat la el, blocată.

— Biologic e al meu. Şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochii mijiţi din cauza luminii puternice a cerului. E incredibil ce chestii se pot face în ziua de azi. Vocea i s-a umplut de un ton de uimire. Nu e nevoie decât de o operaţie noninvazivă, un laborator şi un vas Petri, şi voilà, sunt un bărbat cu familie, exact ceea ce comunitatea mea aşteaptă de la mine. Iar ei îmi plătesc facturile, aşa că le fac fericit acest favor, deşi copiii... A făcut o faţă pe care o făcusem şi eu de atâtea ori înainte. Pentru o clipă, doar a privit drumul, gândindu-se la cum ar fi arătat viaţa lui cu un copil după care n-ar fi putut fugi niciodată, nu l-ar fi putut învăţa să joace fotbal. Şi-a dres glasul şi s-a uitat din nou la mine. Dar cealaltă chestie, nu-i văd trecând peste ea.

— Nu, l-am aprobat. E destul de spumoasă.

— Pentru asta îmi cer iertare în mod confidenţial. Dean şi-a înclinat capul. Mi-a măsurat chipul şi a adăugat: Şi chiar îmi cer iertare. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat.

M-am uitat în ochii lui.

— Vreau totuşi să-mi răspunzi la o întrebare.

Mandibula lui Dean s-a încordat din nou.

— Voi aţi plănuit totul? Tot ce s-a întâmplat în acea noapte la tine acasă?

Dean a avut îndrăzneală să pară ofensat.

— Nu eram diabolici, Ani. Nu. Doar că — a privit încă o dată spre drumul gol şi s-a gândit cum să îmi explice — exista un fel de competiţie. Cine se combină cu fata cea nouă. Dar când noi am mers în camera mea, nici măcar nu ştiam că s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu Liam. Nu am aflat decât a doua zi.

Am făcut un pas spre el, atât de şocată fiind, încât mi-a venit să-l scutur pentru a afla restul secretelor sale deşucheate.

— Nu ai ştiut despre Liam?

Dean s-a dat înapoi.

— Dar, ascultă-mă, am ştiut despre Peyton. Dar eu... eu nu am crezut, nu am crezut că era ceva rău. Nu ştiu — a ridicat din umeri —, ăla nu a fost sex pentru mine. Nu am înţeles cum ceea ce s-a întâmplat cu mine şi cu Peyton putea fi ceva rău. Văzându-mă, a adăugat, în grabă: Dar acum ştiu.

Lumina soarelui ne-a lovit din nou, o biciuire scurtă înainte de a se retrage rapid în spatele unui nor mânios.

— Ce ştii acum?

Dean s-a încruncat, de parcă eram o profesoară care îi pusese o întrebare dificilă, iar el voia să răspundă cât mai corect.

— Că a fost greşit.

— Nu — mi-am aţintit degetul spre el, descriind prin aer o diagonală descendentă —, vreau să o spui. Ce a fost. Dacă tot particip la mascarada asta, cel puţin merit să vă aud pe unul dintre voi spunând lucrurilor pe nume. Spune-mi cum se numeşte ceea ce mi-aţi făcut.

Dean a oftat şi s-a gândit la ce îi ceream. După o clipă, a recunoscut:

— Ce ţi-am făcut... a fost viol, în regulă?

Cuvântul mi-a întors stomacul pe dos. Un atac terorist. Un accident de avion. Toate lucrurile de care sunt îngrozită că mi se vor întâmpla, pentru că am scăpat

din mâna lui Arthur în urmă cu o jumătate de viaţă. Am scuturat din cap.

— Nu. Nu am chef de limbajul ăsta rezervat. „A fost viol“ — ştiu şmecheriile astea. Vreau să spui ce mi-ai făcut. Ce mi-aţi făcut voi toţi.

Dean a privit în jos. Cuta dintre sprâncene i s-a şters când toată încleştarea de pe faţa sa a dispărut.

— Te-am violat.

Mi-am frecat buzele una de cealaltă, am simţit un gust metalic într-un fel delicios. Momentul a fost incomparabil mai plăcut decât atunci când Luke mă ceruse de nevastă.

— Iar în acea noapte, la Olivia…

Dean m-a întrerupt, dând din cap resemnat.

— Ştiu. Te-am lovit. Nu am nicio scuză pentru asta. Pentru nimic din ce am făcut. Tot ce ştiu e că m-am simţit minţit. Dus de nas de tine. Iar asta m-a înfuriat. A fost ca şi cum mi-aş fi pierdut cunoştinţa din cauza furiei. Sunt şi acum recunoscător că tatăl Oliviei a întrerupt toată chestia, sau, nu ştiu ce...

S-a oprit, fiindcă ploaia îi ridicase pe cei din echipă de la locul lor de aşteptare.

— Hei! Oameni buni! a strigat Aaron. Dacă vrem să filmăm, trebuie să o facem acum.

***

Am filmat scena cu puţine clipe înainte ca cerul să se întunece. M-am compromis? Nu aş spune asta. Dar numai pentru că încă mai e un lucru pe care l-am ţinut doar pentru mine în toţi aceşti ani, un motiv pentru care am lăsat-o mai moale cu Dean. Poate că mă gândesc uneori ce aş fi făcut dacă Arthur ar fi venit la mine şi mi-ar fi cerut să particip la planul său, dar şi mai mult mă gândesc la

ce s-ar fi întâmplat dacă Arthur chiar mi-ar fi dat arma. Pentru că, dacă mi-ar fi dat-o, chiar cred că i-aş fi putut nenoroci scula muistului ăsta. Arthur ar fi urmat abia după aceea.

Capitolul 16

Am două chei agăţate la breloc, plus un permis de acces la clubul de sport din New York, chiar dacă nu mai sunt membră din 2009. Asta înseamnă că şansa de a nimeri cheia potrivită este de cincizeci la sută. Nu-mi amintesc vreun moment în care să fi băgat cheia bună în uşă.

Luke crede că e o chestie drăguţă. Spune că asta îl previne că am ajuns acasă. „Astfel încât să închid pagina cu filme porno“, mă tachinează el. Am văzut la ce filme porno se uită Luke — o fată cu ţâţe false enorme strigând da, da, da, aşa, vreun musculos idiot dându-i-o pe la spate... pare la fel de amuzant ca plata taxelor. Luke crede că nu îmi plac filmele porno, dar de fapt nu îmi plac filmele porno la care se uită el. Trebuie să văd pe cineva suferind. Suferinţa e bună. Suferinţa nu poate fi mimată.

Am deschis uşa cu piciorul.

— Bună.

— Bună, a spus Luke de pe canapea, urmărindu-mă cum mă chinui să descriu, cu un zâmbet pe faţă. Mi-a fost dor de tine.

Uşa s-a trântit în spatele meu şi am scăpat sacoşele. Luke şi-a deschis braţele.

— Pot să primesc o îmbrăţişare?

Cuvintele „Pot să primesc ajutor?“ îmi stăteau pe limbă. Decizia de a nu le pronunţa a necesitat ceva tărie din partea mea.

Am mers către Luke şi m-am ghemuit în braţele lui.

— O, a zis el. Eşti bine, scumpo?

Mi-am ascuns faţa pe umărul lui. Mirosea ca şi când ar fi avut nevoie de un duş, dar mereu îmi plăcuse de el când era puţin murdar. Unii oameni au un miros natural plăcut, iar Luke era unul dintre ei. Fireşte că era.

— Sunt extenuată, am spus.

— Ce pot face pentru tine? a întrebat Luke. Cum te pot ajuta?

— Mi-e foame, am spus. Dar nu vreau să mănânc.

— Iubito, arăţi minunat.

— Nu, am spus. Nu e adevărat.

— Hei. Luke m-a cuprins cu degetele de bărbie, mi-a ridicat capul astfel încât să mă uit la el. Eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată şi o să fii cea mai frumoasă mireasă. Un cheeseburger în plus nu o să strice asta. Un milion de cheesburgeri nu ar putea s-o schimbe.

Acum era momentul să întreb. Îl prinsesem într-un moment de dragoste nebună pentru Ani, o raritate în ultima vreme. Dar înainte să o fac, expresia lui Luke a devenit serioasă.

— Deci, a spus, trebuie să îţi vorbesc despre ceva.

A fost ca şi cum m-aş fi aflat într-un carusel chiar în momentul în care maşinăria ar fi atins culmea şi apoi ar fi plonjat spre pământul de dedesubt. Schimbarea de forţă m-a zăpăcit, iar inima mi-a tresărit. Avusese mama dreptate?

— Oferta de la Londra a fost aprobată, a spus Luke.

Am repetat în gând ceea ce spusese el, încercând să mă adaptez, să identific emoţia ricoşând din rinichii mei aflaţi în cădere liberă şi din ficat şi din inimă. Era dezamăgire? Uşurare? Resemnare?

— O, am zis. O, am zis din nou, poticnindu-mă de ceva ca un fel de curiozitate. Când?

— Vor să ne mutăm în timpul vacanţei. Deci voi fi acolo la începutul noului an.

M-am desprins de el, într-un mod care l-a făcut pe Luke să se strâmbe. Luke s-a foit, încercând să se aşeze confortabil din nou.

— Le-ai răspuns deja afirmativ?

— Nu, a spus Luke. Normal că nu. Le-am zis că trebuie să vorbesc cu tine înainte.

— Până când trebuie să le dai răspunsul?

Luke s-a încruntat, gândindu-se.

— Cred că ar trebui să le spun într-o săptămână, cam aşa ceva.

Ligamentele picioarelor lui Luke se încordau sub mine, căutând să mă înduplece. Deodată mi-am dat seama de forţa pe care aş fi avut-o dacă mi-aş fi păstrat calmul. Însemna să accept o decizie care mă întrista, în timp ce cealaltă opţiune îmi provoca frica, şi eram sătulă să îmi fie frică.

— Trebuie să vorbesc cu LoLo, am spus, imaginându-mi întâlnirea din biroul ei, faţa ei implacabil de calmă, incapabilă să trădeze greşeala enormă pe care ea credea că o fac. Poate că o să mă rezolve cu o slujbă la filiala din Marea Britanie.

Luke a zâmbit, surprins.

— Sunt sigur că o va face. A adăugat, generos: te iubeşte.

Am încuviinţat din cap, Ani cea plăcută de toţi. Jucându-mă cu un nasture de la cămaşa lui, am spus:

— De fapt, şi eu trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

Sprâncenele aurii ale lui Luke au zvâcnit.

— Compania de producţie vrea să filmeze nunta. M-am grăbit să trec la următoarea parte, înainte ca Luke să intervină şi să obiecteze. Pur şi simplu au fost mişcaţi de povestea mea, iar asta e destul de mişto pentru că în plus s-au oferit să se ocupe şi de montajul video şi să facă filmul cu nunta pentru noi. Pe gratis.

Protestantelor anglo-saxone albe le place să primească gratis câte ceva, din când în când.

Aaron m-a abordat după ce Dean urcase rampa şi intrase în „peştera“ pentru invalizi a propriei maşini. Fusesem atât de curajoasă! Atât de lipsită de teamă! Mă retrăgeam în mine în timp ce el exagera cu laudele.

— Chiar pari o eroină tragică, a spus Aaron. Cred că ar avea un impact imens să terminăm filmul cu nunta ta. Finalul fericit. Atât de binemeritat.

Nu îl puteam contrazice. Finalul ăsta era cel mai firesc.

Mi-am dat seama că trebuia să îi fi spus lui Aaron că aveam să discut cu Luke despre ideea lui, în acelaşi timp în care Luke le spunea partenerilor lui că avea să discute cu mine despre Londra, amândoi având ceva ce ne doream şi pe care doar celălalt îl putea face posibil. Mă întrebam dacă Luke plecase de la întâlnire, entuziasmat de sine, imaginându-şi apartamentul la modă pe care compania ni l-ar fi oferit, ignorând piedica posibilă a întregului scenariu, eu. Ea nu va fi greu de convins, probabil că s-a gândit, cum gândeşte doar o persoană a cărei viaţă a fost un nesfârşit cerc al succesului.

Întâlnirea mea cu Aaron se terminase cu totul altfel. Mi-am stăpânit reacţia până când am rămas singură în jeep. Jeepul nostru, mi-am reamintit, cu înverşunare. Am apucat volanul atât de strâns, încât mi-am încordat dinţii, şi apoi m-am prăbuşit peste cutia de viteze, deplângându-mi resemnarea, iar pielea maşinii mirosea parcă uşor a sconcs; poate că unul dintre prietenii lui Luke o fi vărsat o bere cu mult timp în urmă şi nu s-o fi deranjat să cureţe.

Luke s-a scărpinat pe gât:

— Gratis?

Era un compromis în vocea lui, şi pentru un moment, s-a strecurat remuşcarea cumpărătorului. De ce să nu îl laşi pur şi simplu să spună nu? De ce să nu lupţi şi să plângi şi să spui: „Nu pot face asta“ şi chiar să o zici serios de data asta? Am spus-o cât am putut de tare, chiar mai tare decât pot de obicei:

— Pe gratis. Iar tu ştii că vor face o treabă bună. O treabă cu adevărat bună.

Luke a privit îndelung la peretele alb şi gol de deasupra televizorului, meditând.

Intenţionasem să merg la Brooklyn Flea, să găsesc ceva „excentric“ pe care să-l agăţ acolo.

— Totuşi, pur şi simplu detest ideea ca nunta noastră să fie în documentarul ăla.

— Vor fi doar câteva minute la final, am spus, minciuna fiind pregătită şi aşteptând. Şi oricum, avem putere de decizie pentru varianta finală.

Luke a dat din cap, gândindu-se.

— Şi tu îi crezi?

Am dat la rândul meu din cap, de data asta chiar cu sinceritate. Aaron mă surprinsese după ce am decis să nu îl mai dispreţuiesc.

— Îi cred. Chiar îi cred.

Luke şi-a lăsat capul pe spate, canapeaua de piele crem încreţindu-se sub întreaga lui greutate. Părinţii lui cumpăraseră aceste canapele. Am trecut de la a împărţi cu Nell o saltea unsuroasă şi pătată de pizza şi coca-cola la aceste canapele, cu pielea lor de culoarea untului, cum spusese mama prima dată când ne-a vizitat, mişcându-şi unghiile cu manichiură franţuzească de-a lungul pielii lor moi. Uneori trecerea a părut să fie prea bruscă, prea rapidă. Ar fi trebuit să existe o zonă de tranziţie şi mi s-a părut nedrept că trecusem peste asta. Ca peste un lucru pentru care aş fi putut fi pedepsită mai târziu.

— Luke.

Acum am dat drumul lacrimilor pe care le simţeam venind încă de când intrasem cu jeepul pe West Side Highway, speriată brusc, derutată, locul spre care mergeam nemaifiind casa înconjurată de zăpadă, întrucât West Village se transformase în Tribeca.

— Weekendul ăsta a fost atât de bun, din multe puncte de vedere! Chiar m-am simţit ca şi cum, pentru prima dată, toată lumea ar fi de partea mea. Dean e de partea mea. M-am întâlnit cu Dean. Cred că ei vor să...

— L-ai văzut pe Dean? Luke şi-a ridicat capul. Am privit fix la canapea, la felul în care păstrase urma craniului său.

— Credeam că nu aveai de gând să vorbeşti cu el despre ce s-a întâmplat. Luke şi-a dus degetul mare spre gură şi l-a ros mânios. Ştiam că producătorii ăştia te vor manipula. Şi-a şters saliva de cămaşă şi s-a bătut pe coapsă cu pumnul strâns. Ştiam că ar fi trebuit să vin cu tine.

Am simţit o furnicătură puternică de-a lungul coloanei vertebrale. Niciodată în viaţa mea nu crezusem că voi simţi nevoia să-l apăr pe Dean Barton.

— L-am văzut pe Dean pentru că am vrut să îl văd pe Dean, l-am repezit. Şi... relaxează-te. Nu am vorbit despre viol.

Cuvântul ăsta l-a făcut pe Luke să încremenească. Niciodată nu îl spusesem cu voce tare. Nimănui.

— Povestea lui s-a schimbat, am spus, grăbindu-mă să umplu golul acelei tăceri inconfortabile, care îmi confirma lucrul de care îl suspectasem mereu pe Luke: nu credea că fusese un viol.

Credea că fusese un incident regretabil, ceva care se întâmplă când adolescenţi în călduri se adună şi exagerează cu băutura. În schimb, nu mai credea că avusesem ceva de-a face cu atacul. Amintindu-mi de poza pe care promisesem să i-o restitui doamnei Finnerman, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre biblioteca din colţ. M-am ghemuit în faţa raftului de jos căutând dosarul în care adunasem toate lucrurile legate de Bradley — ştiri prinse cu agrafe, fluturi de la slujbele de înmormântare, poza cu Arthur şi tatăl lui, râzând, privind mohorâtul ocean Jersey, scoici în culori pastelate încadrând fotografia.

— A zis el asta? l-am auzit pe Luke în spatele meu.

Am scuturat dosarul, încercând să văd dacă poza mai era acolo.

— Mi-a spus asta. Şi-a cerut scuze pentru că afirmase contrariul înainte. Şi l-au filmat acum, când a spus-o.

Luke s-a întins peste măsuţa de cafea ca să vadă ce făceam.

— Ce cauţi?

— Poza aia, am zis. Cu Arthur şi tatăl lui. I-am promis doamnei Finnerman că i-o voi da înapoi. Am răsturnat toate lucrurile pe podea. Nu e aici. Am scotocit

printre ele încă o dată. Ce naiba?

— Probabil că ai pus-o în altă parte şi ai uitat, a spus Luke, încercând deodată să se facă util. O s-o găseşti tu...

— Nu, nu i-am schimbat locul.

M-am aşezat pe podeaua de lemn, picior peste picior.

— Hei!

Luke s-a ridicat de pe canapea şi s-a auzit sunetul ăla, ca atunci când dezlipeşti un sticker de pe o bucată de hârtie. I-am simţit mâna pe spate; apoi s-a aşezat lângă mine pe podea, adunând conţinutul dosarului.

— O s-o găseşti. Lucrurile de genul ăsta apar mereu atunci când nu le cauţi.

L-am urmărit cum punea ordonat în dosar dovezile tragediei mele. Îngrijorarea de pe faţa lui mi-a dat curaj să mai încerc o dată.

— Aaron înţelege cât de invazivă ar fi prezenţa camerelor de filmat la nunta noastră. Aşa că intenţionează să arate ca o filmare obişnuită de nuntă.

Luke a sigilat dosarul.

— Faza e că nu vreau o echipă de filmări la nunta noastră.

Am scuturat din cap şi am ridicat două degete.

— Atât vor, doar de atât au nevoie.

— Doi tipi?

— Le-am spus acelaşi lucru. Vezi, Luke, gândim la fel. Mi-au promis, doi. Nimeni nu va sesiza vreo diferenţă între ei şi cei care filmează în mod obişnuit.

Nu menţionasem nimic despre faptul că toată lumea trebuie să semneze că îşi dă acordul. Aveam nevoie doar de răspunsul lui afirmativ.

Luke a pus dosarul în poală.

— Asta te face fericită, nu-i aşa?

Din nou am avut nevoie de lacrimi, doar atât cât să îmi facă ochii să sclipească. Fără urme pe obrajii mei — ar fi fost un exces.

— M-ar face foarte fericită, am murmurat.

Luke şi-a lăsat capul în piept şi a oftat.

— Atunci trebuie să o facem.

L-am cuprins de gât cu braţele.

— Acum vreau un cheeseburger.

A fost chiar fraza excentrică şi specifică lui Ani, potrivit de drăguţă, pentru că Luke a râs.

***

— Eşti ridicolă, a spus Nell când am intrat la Sally Hershberger Downtown. Mănâncă şi tu naibii ceva!

Am luat-o ca pe o glumă şi am făcut o piruetă de dragul ei, dar Nell a ochit o revistă mototolită din grămada aflată pe măsuţa de cafea şi s-a holbat la coperta cu Blake Lively. Am rămas lângă ea în aşteptare, şocată. Tipa ca o preadolescentă cu alură de model de la recepţie ne-a întrebat dacă doream cafea.

— Un latte, am zis.

— Cu spumă? a întrebat.

— Doar lapte.

— Asta nu înseamnă mâncare, a mormăit Nell.

Hairstylistul meu a apărut în faţa noastră.

— Dumnezeule! Rubben şi-a apăsat mâinile pe faţă ca Macaulay Culkin în Singur acasă. Ţi se vede osul maxilarului.

— Nu o încuraja!

Nell a întors o pagină a revistei cu atâta forţă, încât aproape că a rupt-o. Eu şi Nell pur şi simplu nu vorbeam despre asta. Deloc.

— O, te rog, dă-mi voie. Ruben i-a făcut vânt. E nunta ei. Nu putem avea o afurisită de balenă mergând spre altar. Mi-a întins mâna. Revino-ţi, frumuseţe.

Ruben a zis că ar trebui să îmi fac părul ca Brigitte Bardot, acum că eram atât de trasă la faţă.

— Nu poţi face asta cu grăsunele. Mi-a răsucit tot părul în noduri mici. Le face să arate şi mai şi.

Ruben nu îmi sugerase niciodată coafura în stil Brigitte Bardot înainte să ajung sub 47 de kilograme.

Mama mi-a spus că nu pricepea de ce mă chinuiam să îmi aranjez părul în New York când, odată ajunsă în Nantucket, umiditatea avea să strice totul. I-am spus asta lui Ruben, iar el a exclamat scârbit:

— Maică-ta habar n-are de nimic.

Luke plecase spre Nantucket mai devreme în cursul săptămânii, dar eu nu aveam aceeaşi libertate la The Women‘s Magazine. Când am cerut liber încă o zi de vineri, pe lângă cele două săptămâni în care eram plecată în luna de miere, secretarul de redacţie s-a eschivat. Dar LoLo a intervenit şi mi-a fost aprobată. Era de acord cu alegerile pe care le făcusem pentru luna de miere — opt zile în Maldive şi trei la Paris. Încă nu vorbisem cu ea despre Londra, chiar dacă Luke le dăduse un răspuns partenerilor lui şi era unul afirmativ.

— Fabulos, a zis ea. Ca să ştii, Maldivele se scufundă. Aşa că du-te, du-te înainte să fie prea târziu.

Ruben era chel, bronzat şi purta ochelari, care-i alunecau tot timpul pe vârful

nasului său distins. Niciodată nu îi ridica, aşa cum obişnuia Arthur. Doar privea pe furiş pe deasupra lor, ca peste o carapace de broască-ţestoasă, în timp ce îmi rotea şuviţele de păr pe o perie rotundă, răsucind-o până când acestea se ondulau ca o panglică ţeapănă pe un cadou de Crăciun.

Nell a aruncat o privire la ceas. Durase vreo douăzeci de minute să primesc un latte, pe care mi l-a întins în cele din urmă cu un zâmbet amabil, greu de ghicit. Cred că realizase că nu voiam să renunţ şi că nu avea rost să continue să mă pedepsească.

— E aproape unşpe, a spus ea.

Zborul nostru era la ora 2:00, de pe aeroportul JFK, şi mai trebuia să ne întoarcem şi la mine în apartament ca să-mi iau bagajul.

Ruben mi-a dat cu ceva pe păr, mi-a scos halatul negru şi m-a sărutat zgomotos pe creştetul capului.

— Vreau poze, a spus. Vei fi cea mai frumoasă mireasă din lume.

Şi-a dus mâna în dreptul inimii şi l-am observat în oglindă lăcrimând.

— Of! plângea el. Chiar cea mai frumoasă mireasă din lume.

***

Nell şi cu mine am dat buzna în apartamentul meu, scuturându-ne hainele şi umbrelele pline de apă. Începuse să plouă în drum spre centrul oraşului, şi era dificil să găsim un taxi acum.

— Serios, a spus Nell. Trebuie să mergem.

Cotrobăiam prin frigider, pentru a arunca tot ce ar fi putut să se strice în următoarele două săptămâni.

— Ştiu, am spus. Totuşi, trebuie să arunc la gunoi lucrurile astea. Nu mă pot

întoarce într-un apartament în care pute. Mă face să o iau razna.

— Unde este coşul de gunoi? Nell mi-a smuls sacul de gunoi din mână. Mă ocup eu. Tu adună tot.

Uşa s-a trântit după Nell şi am rămas singură. Am îngenuncheat, căutând printre produsele de curăţenie pe care le ţinem în dulapul de sub chiuvetă. Am găsit o cutie cu saci noi de gunoi şi am deschis-o. Un şir de sticle a zăngănit şi a căzut ceva, cu zgomot. Nu-mi dădeam seama ce este, avea culoarea spumei de mare, un verde murdar, până când s-a oprit din rotirea zgomotoasă. L-am luat între degete şi l-am studiat, întrebându-mă cât timp mai aveam la dispoziţie, când Nell s-a întors în apartament şi m-a prins stând pe podea şi tremurând ca un câine plouat.

***

— Prima dată am auzit de Ani într-un e-mail trimis de fratele meu în data de 6 noiembrie 2011.

Discursul din mâna lui Garret flutura în timp ce îl ducea mai aproape de ochi, ca să vadă mai bine cuvintele.

— „Vin cu o fată acasă de Ziua Recunoştinţei“, mi-a scris atunci. „Numele ei este Ani şi se pronunţă Aaa-nii. Nu Annie. Dacă o dai în bară, te omor.“

Camera a vibrat de râsetele voioase. O, băieţii Harrison!

Garret şi-a ridicat ochii de pe foaia din mâinile sale.

— Cred că ştii că doi oameni sunt făcuţi unul pentru celălalt atunci când vezi că sunt mai buni împreună decât separat.

Un zumzet aprobator.

— Ani e una dintre cele mai drăguţe fete pe care le-am cunoscut vreodată, dar, s-

o spunem pe aia dreaptă, e un pic ţăcănită.

S-a râs sănătos la asta, ceea ce nu ar fi trebuit să mă surprindă aşa de tare cum a făcut-o. Nu asta era personalitatea pe care o creasem meticulos pentru Luke? Adorabil de excentrică? Momentele în care mă comportam astfel, din când în când, lucrul care îl făcea să-mi acorde atenţie, micul bonus?

— Şi ştiu că asta iubeşte fratele meu la ea. Asta e ceea ce iubim cu toţii la ea.

M-am uitat la Nell. A mimat din buze: „Cea mai drăguţă fată pe care a cunoscut-o vreodată?“ şi şi-a dat ochii peste cap. M-am uitat în spate la viitorul meu cumnat, sperând că nu o mai observase nimeni altcineva pe Nell.

— Acum, despre fratele meu.

Garret a râs, la fel şi mulţimea. Ştiau că urma ceva bun.

— Ei bine, nu mulţi oameni pot ţine pasul cu fratele meu. El e ultimul rămas la bar şi primul pe placa de surf dimineaţa. Ajungi acolo, iar el deja pluteşte pe valuri de o oră, dar tot o să vrea să stea cu o oră mai mult decât tine, iar tu zici, omule, m-ai făcut să iau un shot de Jameson dimineaţă, nu mai pot. Garret şi-a pus palma pe frunte, ca şi cum ar fi avut o migrenă. Dumnezeu să te binecuvânteze pentru că îl accepţi aşa, Ani (Annie), scuză-mă, Ani (Aaa-nii).

În fundal, râsetele atinseseră volumul maxim acum, şi, cu un efort herculean, m-am alăturat şi eu.

Garret a aşteptat răbdător ca publicul să tacă. A zâmbit şi a continuat. Discursul mergea bine.

— Dar asta este atât de minunat în legătură cu Luke şi Ani: Ei nu „se acceptă“ unul pe celălalt. Ei se iubesc necondiţionat, cu o energie imposibil de imaginat.

Mâna lui Luke a găsit-o pe a mea şi mi-a strâns-o ca şi cum degetele i-ar fi fost cuprinse de crispare. Tot corpul mi-a zvâcnit când mi-a tras mâna spre el. Cu cealaltă, am agitat obiectul pe care îl descoperisem în bucătăria noastră. Îl ţinusem secret până când plecasem din New York, gândindu-mă ce să fac cu el, cum să îmi joc cartea. Nell mă sâcâise tot timpul zborului.

— Iisuse. Ce e greşit?

— Ştii cât de mult urăsc să zbor, spusesem întorcându-mi faţa spre fereastră.

— Fratele meu avea nevoie de cineva ca Ani. Cineva care să îi arate despre ce este asta cu adevărat, viaţa asta. Familie, copii, stabilitate. A zâmbit către mine. Ea este!

Mi-am mângâiat obrazul de umăr, ca şi cum trebuia să mă scarpin.

— La rândul ei, Ani avea nevoie de cineva ca fratele meu. Cineva care să fie temelia ei. Cineva care să o calmeze când începe să fie tulburată — accentuase puternic, aproape ostil, acest cuvânt şi făcuse un gest plin de subînţelesuri, din ochi, spre Luke — pierzându-şi controlul.

Când începe să fie tulburată. M-am simţit ca şi cum aş fi stat în afara corpului meu odată ce am înţeles, cu o claritate pătrunzătoare, că Luke râdea de mine, de teroarea mea turbată, de fobiile mele prosteşti, dobândite în timp. „E ridicolă“, am realizat că îl puteam auzi spunând, şi mă dureau toate în mine, o durere brută, nemiloasă.

— Abia aştept să văd care va fi drumul lor în viaţă, a spus Garret, bucuria din vocea lui intrând în coliziune cu decizia mea bruscă, finală şi terifiantă.

— Ei bine, şi să-i vizitez în apartamentul lor minunat din Londra. Toată lumea a râs. Şi, Ani, când e timpul pentru un Harrison mai mic, cel puţin ştim că Luke nu e străin de setea de la 3 dimineaţa...

Mai mult râs şi fiere au clocotit în gâtul meu. Le-am îndepărtat şi am ciocnit cu Garret şi ceilalţi.

— Pentru a fi mai buni împreună decât sunteţi separat.

„Pentru a fi mai buni împreună decât sunteţi separat.“ Şi vocea mea era o parte a acestui cor. Clinchet de pahare, sunetul ca un clopoţel fragil — nu! nu! nu! Am băut şampania, toată, cu bulele ei agitate de la suprafaţă.

Luke s-a aplecat şi m-a sărutat.

— Mă faci atât de fericit, iubito.

Mi-am păstrat zâmbetul, cu toată puterea.

Cineva l-a bătut pe Luke pe umăr, iar el s-a întors şi a început să vorbească despre luna de miere. Mi-am aşezat mâna pe genunchiul lui — amuzant, asta avea să fie ultima dată când îl puteam atinge în acel fel — spunând:

— Mă duc până la baie.

M-am deplasat greu prin sală, spunând veselă diverse lucruri politicoase: „Salut, salut, bună“. „Arăţi splendid!“ „Mulţumesc!“ „Felicitări!“ „Mulţumesc!“ „Salut, bună, salut!“ „Ce bucurie să te văd.“

Ce bucurie! Când am început să rostesc cuvântul ăla teribil?

Coordonatorul nunţii arătase înspre singura baie aflată în spatele restaurantului Topper, care ne ceruse treizeci de mii de dolari pentru cina la care făceam repetiţia pentru nuntă.

— În mod normal e doar pentru angajaţi, spusese. Dar tu şi Luke o puteţi folosi diseară dacă aveţi nevoie de puţină intimitate.

Îmi făcuse cu ochiul, iar eu mă holbasem la ea, înfiorată.

Am încuiat uşa după mine. Nu era nicio lumină deasupra, doar o lampă albă de porţelan pe blat, cu o lumină incertă, visătoare, cu nuanţe aurii, de parcă aş fi jucat un rol într-un film vechi. Am lăsat în jos capacul de la toaletă, cu atenţie şi fără zgomot, cum faci cu o băncuţă în biserică. M-am aşezat, fusta rochiei mele Milly mărimea zero colectând ADNul tuturor mireselor care stătuseră acolo înaintea mea. Nu voi mai fi niciodată atât de slabă ca să o port din nou.

Poşeta mea Bottega Veneta a făcut pleosc, asemenea unui sărut, atunci când am deschis-o brusc. Am controbăit până am găsit scoica verde, zimţată şi decolorată.

A trecut ceva timp până când am auzit un ciocănit în uşă. Am oftat şi am aşteptat — Deja e timpul să înceapă spectacolul? — întredeschizând-o atât cât să văd ochii, nasul şi buzele lui Nell. Era o lumină total diferită acolo afară.

A zâmbit, iar colţurile gurii ei au dispărut din cadrul îngust.

— Ce faci?

Nu i-am răspuns. Nell s-a strecurat pe uşă şi mi-a şters cu degetul o lacrimă de

pe faţă.

— Totuşi, ce a fost aia? a întrebat ea. Eşti cea mai drăguţă fată pe care a întâlnit-o Garret vreodată? Te-a cunoscut cineva de aici cu adevărat vreodată?

Am râs. Unul dintre acele hohote oribile de râs sau de plâns care îţi zguduie pieptul.

— Ce vrei să faci? a întrebat Nell.

A ascultat răbdătoare în timp ce i-am spus, apoi a şoptit încet:

— Ce spectacol dat naibii o să fie!

***

Zona Nantucket suferă de o schimbare bruscă de temperatură, care se petrece atunci când aerul rece e prins sub cel cald. Asta creează o ceaţă persistentă, Doamna Gri, care acoperă insula, chiar şi într-o zi senină când nu e niciun nor pe cer.

Desigur, îţi dai seama că este o zi senină doar atunci când bacul trece prin mijlocul ei. Eşti nerăbdător şi vezi albastrul atârnând deasupra pământului, vesel şi limpede ca o imagine salvată pe ecran, apoi priveşti peste umărul tău şi acolo se află doar un perete de ceaţă instabilă. Era toată în urma mea când Nell a apărut lângă mine şi mi-a oferit o bere rece.

— Cred că până la locul de închiriat maşini se poate merge pe jos de la feribot, a spus ea.

Berea a clipocit la gâtul sticlei.

— Se poate. Mi-am şters gura cu dosul palmei. E chiar acolo.

— Eşti sigură că nu vrei să iei avionul?

— Nu aş suporta să fiu într-un avion acum, am spus.

Nell s-a sprijinit cu spatele de grilajul bărcii.

— Şi când ai de gând să mă întrebi?

Mi-am protejat ochii cu mâna şi am studiat-o.

— Să te întreb ce?

— Dacă te poţi muta cu mine, până când reuşeşti să te pui din nou pe picioare. A zâmbit. În lumina aceea incertă, dinţii ei străluceau aşa tare, încât păreau aproape invizibili.

— E ca în 2007, din nou. Doar că de data asta nu o să mai avem şobolani.

Am simţit căldura umărului ei.

— Nu ştii cât de mult apreciez asta.

Nell făcuse ce o rugasem la baie, şi, câteva minute mai târziu, Luke deschisese uşa, dându-i un brânci cu vârful mocasinului său Prada.

— Ani? Eşti bine? Nu o pot găsi pe Kimberly, şi muzica de pe diapozitive nu e...

S-a înnegrit la faţă şi s-a schimbat când a văzut scoica între degetele mele. Nici măcar nu am aşteptat ca el să încuie uşa după noi, ci l-am întrebat:

— Ce ai făcut cu fotografia cu Arthur şi tatăl său?

Luke s-a întors şi a închis uşa în urma lui, încet, ca şi cum ar fi făcut orice, numai să amâne ceea ce urma să se întâmple.

— Nu am vrut să te supăr mai mult decât erai deja.

— Luke, spune-mi acum sau o să…

— Bine. A întins mâinile spre mine: Bine.

— John a cumpărat cocaină în timp ce se afla la New York în weekendul acela. I-am spus că era stupid. Ştii ce cred în legătură cu lucrurile astea.

Luke m-a privit cu subînţeles, ca şi cum poziţia lui împotriva drogurilor l-ar fi absolvit cumva de ceea ce făcuse.

— Şi logodnica lui a vrut. Când ne-am întors în apartament, avea nevoie de o poză pe care... să o facă. Nu ştiu cum funcţionează chestia asta, dar el a zis că ei o fac mereu pe o oglindă sau pe o fotografie înrămată.

— Şi tu i-ai dat poza cu Arthur şi tatăl lui?

— Nu am vrut să îi dau o poză cu noi! a spus Luke, ca şi cum avusese doar două opţiuni, ca şi cum nu avea milioane de poze prin tot apartamentul cu prietenii noştri enervant de fotogenici.

— Şi ce s-a întâmplat cu poza?

— Cineva a scăpat-o pe jos. Luke a mimat gestul, lovindu-şi mâinile în aer. S-a spart. Am aruncat-o.

I-am cercetat faţa căutând o urmă de regret.

— Chiar şi poza?

— Dacă ai fi văzut poza fără rama aia stupidă, ţi-ai fi dat seama că ceva se întâmplase. Eşti… eşti atât de sensibilă la genul ăsta de lucruri! Devii atât de furioasă! Luke şi-a dus mâinile la piept, ca şi cum avea nevoie de protecţie în faţa mea. Am crezut pur şi simplu că era mai bine. Mai bine pentru tine. Ca să mergi mai departe. În orice caz, de ce ai vrea să păstrezi aşa ceva? S-a cutremurat: E înfiorător, Ani.

Ţineam scoica în poală, cu grija cu care ai ţine un pui de pasăre rănit.

— Nu te cred!

Luke a îngenuncheat în faţa mea, aşa cum făcuse în ziua în care mă ceruse de soţie, ziua care credeam că era cea mai fericită din viaţa mea. Am dat înapoi când a încercat să-mi şteargă urmele de rimel de pe obraji.

— Îmi pare rău, Ani — chiar şi în situaţia asta, reuşea să pară el victima, sfântul Luke care trebuie să mă suporte, cu tulburările mele, cu ţăcăneala mea, cu nevroza mea morbidă —, dar... te rog! Hai să nu lăsăm asta să ne strice seara.

Afară, unul dintre prietenii lui Luke striga la un altul că era un fricos nenorocit. Ţineam scoica, de parcă era o minge anti-stres. Am strâns-o atât de tare, încât am auzit cum se crapă.

— Nu, asta nu ne va strica seara.

L-am lăsat să îmi şteargă o lacrimă, era ultima dată când mă atingea. Apoi i-am spus ce avea să ne strice seara.

Capitolul 17

O, a fost un dezastru. Familia Harrison, părinţii mei, Nell, Luke, toţi prinşi într-o situaţie în care existau diverse alianţe, fiecare luptându-se pentru propriul interes. În cele din urmă s-a decis că Nell avea să cheme un taxi, să mă ducă înapoi la proprietatea Harrison, de unde trebuia să îmi adun lucrurile înainte ca restul familiei să se întoarcă acasă, după care urma să stau o noapte la hotel şi să plec la prima oră a dimineţii. Pe chipul doamnei Harrison se citea un amestec straniu de furie şi compasiune în timp ce discuta despre aceste aranjamente cu mine, tonul ei fiind foarte rece, aşa cum mă şi aşteptam.

Mama nici nu s-a putut uita la mine.

De-acum încolo, Ziua Recunoştinţei şi Crăciunul aveau să se ţină în gospodăria FaNelli. Acelaşi brad artificial pe care mama îl sprijinea de perete în fiecare an, împodobit cu instalaţii în culoarea gumelor de mestecat şi nimic altceva. Cel mai bun lucru de făcut — să bei o sticlă de Yellow Tail Shiraz acidulată. Eram pregătită pentru asta, chiar eram.

***

Nu îmi mai amintesc drumul cu maşina până la proprietatea familiei Harrison. Împachetatul. Înregistrarea la hotelul de trei stele de lângă feribot. Una dintre pastilele lui Nell a şters totul.

Era trecut bine de miezul nopţii când am împins uşa camerei noastre cu pat dublu. Stomacul mi se strânsese de foame, aşa că am căutat telefonul. Am format ameţită numărul room-serviceului. „Bună seara“ — m-a ironizat parcă vocea

aparatului — „Serviciul de room-service este disponibil de la opt dimineaţa până la unsprezece seara. Un mic dejun gratuit va fi servit...“

— E închis. Am încercat să trântesc receptorul în aparat, dar am ratat. S-a izbit de podea, ferm şi tare, ca un cadavru. Mi-a aşa de foame! m-am văicărit.

— Bine, nebunatico!

Nell a părut să se mişte de parcă era pe roţi. Calmă, graţioasă şi hotărâtă. Vorbea la telefon cu cineva de la recepţie, făcând o solicitare, cu demnitate. A comandat sendvişuri cu brânză topită, aripioare de pui, cartofi prăjiţi, îngheţată-sendviş. Am mâncat tot. Cred că încă mai mestecam un cartof prăjit când am adormit. Somnul a fost ca un lichid din care m-am tot zbătut să îmi scot capul în timpul nopţii, încercând să iau o gură de aer, până când pastila pe care mi-o dăduse Nell m-a adormit. Şi am dormit. Am dormit.

***

Plecasem, şi astfel şi replica mea din documentar era acum un dezastru. La o lună sau cam aşa ceva după ce luasem decizia pe care aveam „să o regret pentru tot restul vieţii mele“ (aşa a zis mama), m-am întâlnit cu Aaron şi cameramanul său într-un mic studio de sunet, câteva străzi mai la est de Rockefeller Center.

Aveam o slujbă nouă. Eram acum editorul coordonator al revistei Glow. Era un titlu important, dar brandul nu avea nici pe departe aceeaşi reputaţie ca The Women‘s Magazine, la care — chiar dacă nu avea prestigiul unui The New York Times, de care LoLo mi-a reamintit că ne apropiam — nu mi-a venit să cred că puteam să renunţ acum.

— Îmi oferă cu treizeci de mii de dolari mai mult. I-am arătat locul gol de pe degetul meu inelar: Am nevoie de ei. Datorez multor oameni o grămadă de bani. De-abia aştept.

— Urăsc faptul că te pierd, a spus LoLo în cele din urmă. Dar te înţeleg.

În ziua în care îmi împachetam lucrurile de pe birou, mi-a spus că aveam să fiu din nou în fruntea echipei ei, într-o bună zi. Când am început să plâng, a spus:

— Ţii minte articolul ăla pe care l-ai scris, despre cum cel mai dăunător lucru pentru cariera ta este să plângi la birou?

Mi-a făcut cu ochiul înainte să plece în grabă spre hol, răstindu-se la editorul responsabil de partea digitală să-i aducă mai repede acele cifre ale titlurilor.

Am crezut că nu aveam să pot suporta să îmi petrec restul zilelor fără acea „povară“ fantastică de pe degetul meu, fără felul în care le comunica tuturor să păstreze distanţa, pentru că toate căsuţele din viaţa mea erau bifate. Aş minţi dacă aş spune că o parte din mine nu duce lipsa acelei scânteieri mici şi afurisite de smarald, dar nu mă deranjează atât de tare pe cât aş fi crezut. Când un tip mă invită la cină, sper că e o persoană care mă va iubi în cele din urmă exact pentru ceea ce sunt, aşa cum Garret şi atâţia alţii au crezut că a făcut Luke. Poate că nu s-ar teme de ironia mea, de ciudăţenia mea, poate că ar trece peste asprimea înţepăturilor mele pentru a vedea că sunt şi drăguţă. Ar înţelege că să mergi mai departe nu înseamnă să nu vorbeşti niciodată despre asta, să nu plângi din această cauză.

***

— Ştii ce trebuie să faci, nu? a întrebat Aaron.

— Să-mi spun numele, vârsta pe care o voi avea când apare documentarul şi câţi ani aveam la momentul atacului.

Ultima dată când fusesem filmată, mă prezentasem drept Ani Harrison, un nume care îmi oferea atâta alinare, gândindu-mă că aveam să îl port în mod legal în momentul în care documentarul apărea. A trebuit să particip la o a doua filmare pentru a corecta eroarea, purtând exact ce purtasem în ziua în care povestea mea fusese imortalizată. Totul avea să fie pus cap la cap, astfel încât să pară o singură scenă. Ca să nu mai vorbim despre felul în care trecutul şi prezentul meu se ciocniseră unul de altul ca plăcile tectonice în timpul unui cutremur, producând o

fisură care schimbase cursul vieţii mele. Nu mai puteam împrumuta acele haine de la The Women‘s Magazine, şi nu erau prea ieftine de cumpărat.

Aaron m-a încurajat ridicându-şi degetul mare butucănos şi a dat din cap către asistentul său. Am considerat acest gest exact aşa cum trebuia să fie — drăguţ, deloc linguşitor.

Cam în perioada în care ar fi trebuit să mă aflu pe o plajă, toastând în numele lunii mele de miere, am primit un telefon de la Aaron, care a schimbat totul.

— Aveai dreptate, mi-a spus el.

Aşteptasem la o coadă lungă ca să-mi iau o cafea, dar am renunţat şi am păşit afară, strecurându-mă într-un pasaj strâmt pentru a avea intimitate.

— Am verificat filmările. Tu şi Dean aveaţi amândoi microfoanele pornite. Camera a înregistrat conversaţia voastră.

Mi-am lipit telefonul mai tare de ureche şi am respirat îndelung, triumfător. Îmi prinsese bine să îl aud pe Dean folosind acel cuvânt. „Viol.“ Avusese un efect terapeutic, într-adevăr. Dar acesta nu era singurul motiv pentru care îi cerusem să îl pronunţe. Filmasem destule cadre pentru emisiunea Today, încât să ştiu cum camera poate recepta aproape orice dacă microfonul este pornit — acel comentariu răutăcios despre rochia stupidă roz a lui Savannah, sunetul puternic al urinatului chiar înainte să fii filmat. Dean ar fi trebuit să ştie şi el acest lucru, având în vedere celebritatea sa curentă. Nu ştiam, la drept vorbind, ce aş fi putut face cu gestul său de recunoaştere, dar îl voiam pentru eventualitatea în care m-aş fi decis să nu ţin cont de Luke şi să vorbesc despre acea noapte. Acum că numele Harrison nu mai era al meu, deci nu îl mai puteam mânji, mă hotărâsem.

— Deci o putem folosi, nu-i aşa? Pentru a susţine povestea mea.

— Aş minţi dacă ţi-aş spune că asta nu mă încântă, ca regizor, pentru că e cu adevărat o ştire senzaţională, îmi spusese Aaron. Dar ca prieten al tău — îmi tremuraseră buzele la auzul acestui cuvânt — mi se pare şi mai minunat. Meriţi ca adevărul să fie spus. Vreau doar — oftatul său l-a făcut să se întrerupă — să fiu sigur că eşti pregătită pentru ce o să urmeze... îmi închipui că oamenii vor fi destul de indignaţi.

Uşa din spatele cafenelei s-a deschis brusc şi un angajat a aruncat un sac de

gunoi în container. L-am aşteptat să dispară înapoi în bucătărie.

— Sigur că vor fi, l-am aprobat, cât mai generoasă cu putinţă. Ceea ce mi-au făcut ei a fost ceva înfiorător.

— Nu asta voiam să..., Aaron s-a oprit când şi-a dat seama că fusesem sarcastică. Aşa e. Apoi a repetat, cu o voce plină de înţelegere şi indignare: Aşa e.

Clacheta a sunat transmiţându-le tuturor să facă linişte, să mă lase să vorbesc. Aaron a dat din cap către mine: Haide. Mi-am îndreptat spatele şi am spus:

— Sunt TifAni FaNelli. Am douăzeci şi nouă de ani, iar pe doisprezece noiembrie 2001 aveam paisprezece ani.

— Din nou, a spus Aaron. Încearcă să-ţi spui doar numele.

Clacheta a sunat încă o dată.

— Sunt TifAni FaNelli.

Mulţumiri

Mulţumesc părinţilor mei, pentru că mi-au lăudat ciudăţenia şi creativitatea încă din copilărie, chiar şi când făceam lucruri bizare, cum a fost atunci când m-am plimbat cu tricicleta prin cartier într-un jupon cu volănaşe şi un voal de prinţesă, toţi vecinii holbându-se la mine. Vă mulţumesc că mi-aţi stimulat imaginaţia la nesfârşit, că aţi investit în educaţia mea şi că aţi pus-o mai presus de orice, chiar şi dacă asta a însemnat să faceţi sacrificii. Vă mulţumesc că mi-aţi oferit exemplul personal al stăruinţei şi al dedicării, şi că astfel m-aţi învăţat ce înseamnă să ai ambiţie şi o etică profesională solidă. Avându-vă pe voi doi ca părinţi, chiar sunt cea mai norocoasă fată în viaţă. Nu aş fi ajuns unde sunt acum fără voi.

Mulţumesc agentei mele talentate, Alyssa Reuben, de la Paradigm Agency, pentru că s-a ţinut de mine ani în şir ca să scriu. Şi când în cele din urmă am făcut-o, când am avut cartea, când am avut-o pe TifAni, a ştiut exact cum aş putea-o face mai bună, mi-a fost alături ajutându-mă atât de mult, încât şi acum mă trezesc în unele dimineţi întrebându-mă dacă toate aceste lucruri chiar mi se întâmplă mie. Îţi mulţumesc pentru că ai crezut în mine, înainte ca eu să cred.

Mulţumiri celei mai bune prietene, Cait Hoyt, pentru că a întărit relaţia noastră când eram doar nişte copilaşi care făceau primii paşi în New York. Ce m-aş face fără tine? Eşti cea mai specială dintre toate fetele.

Mulţumesc editorului meu, Sarah Knight, pentru că a fost prima persoană care s-a aplecat asupra cărţii, pentru că mi-a articulat gândurile chiar înainte ca eu să o fi făcut, pentru că m-a îndemnat să mă ocup de scrisul meu cu o „privire pătrunzătoare“, când îmi pierdeam din entuziasm, şi pentru că m-a făcut să văd că nu îi puteam lăsa „să scape cu asta“.

Mulţumesc agentei mele responsabile de film, Michelle Weiner de la CAA, care mi-a spus că realizarea unui film se aseamănă cu împingerea unui bolovan în sus pe un munte. Îţi mulţumesc pentru că ai împins bolovanul. Şi pentru sfaturile

legate de bijuteriile minunate.

Mulţumiri agentei mele de publicitate, Kate Gales, pentru că ai acordat atenţie tuturor detaliilor, de parcă a fost vorba de propria ta nuntă, şi pentru că m-ai făcut să mă simt în siguranţă, şi directorului meu de marketing, Elina Vaysbeyn, pentru toată munca ei grea din culise. Şi tuturor celor de la Simon and Schuster, pentru vorbele lor entuziasmante de încurajare şi de susţinere în e-mail-uri, pe care plănuiesc să le înrămez şi să le agăţ deasupra biroului impresionant la care voi scrie într-o bună zi: Carolyn Reidy, Jonathan Karp, Marysue Rucci şi Richard Rhorer.

Mulţumesc mentorului meu, John Searles. Ştiu că acel cuvânt te face să dai înapoi, dar nu am cum altfel să o spun. M-ai angajat la Cosmo pe când eram o fată de douăzeci şi trei de ani, lipsită de experienţă, încremenită de respect în faţa carierei tale de scriitor. Îţi mulţumesc pentru susţinerea necontenită şi pentru încurajare, pentru că mi-ai spus că pot să o fac, pentru că m-ai ascultat cum m-am plâns şi m-am văitat când a trebuit să o fac şi pentru că m-ai făcut să râd când am intrat oficial „în branşă“.

Mulţumiri lui Kate White pentru că m-a învăţat că dacă îmi doresc ceva trebuie să merg până la capăt, să cer ceea ce vreau, şi cum să înţeleg punctele sensibile ale oamenilor. Voi ţine cont de sfatul tău pentru tot restul carierei mele.

Mulţumiri Joannei Coles şi lui Joyce Chang, doi redactori-şef care te inspiră, pentru că m-au încurajat, m-au motivat şi m-au provocat în cele mai bune moduri cu putinţă.

Aş vrea, de asemenea, să îi mulţumesc fratelui meu, Kyle, pentru toată dragostea şi sprijinul său, pentru că a vorbit despre carte oricui ar fi fost dispus să asculte, şi pentru că e o lumină în viaţa mea. Am ştiut că aveai să devii exact ce eşti acum şi sunt foarte mândră de tine.

Mulţumesc familiei soţului meu: Barbara, deoarece eşti fanul meu numărul unu şi cel mai rapid cititor/persoană care mă ţine la curent dintotdeauna, şi lui Andy şi Natalie, care au doborât fără îndoială nişte recorduri în ceea ce priveşte precomenzile, pentru toată dragostea şi sprijinul vostru de dincolo de ocean.

Şi mulţumiri speciale lui Dave Cullen, autorul cărţii revelatorii Columbine, pentru că a furnizat o perspectivă atât de exactă asupra psihicului celor responsabili de atacul de la Columbine High School.

Propriului meu grup de prieteni „enervant de fotogenici“, care sunt amabili şi iubitori şi nicidecum ca personajele din această carte, şi care au fost atât de entuziasmaţi şi m-au sprijinit şi mi-au tolerat trăncăneala continuă despre asta, după prea multe pahare de vin, în ultimul an — vă mulţumesc.

Şi nu în ultimul rând: îi mulţumesc soţului meu, Greg, cel mai bun manager pe care o fată şi l-ar putea dori, pentru că m-a lăsat pe mine să fiu cea „talentată“. Îţi mulţumesc pentru că erai atât de bun când te alungam în dormitor, aşa încât eu să pot lucra în sufragerie. Îţi mulţumesc pentru că ai vorbit despre mine tuturor celor dispuşi să te asculte, pentru că ai fost primul care mi-a comandat cartea înainte de apariţie, pentru mândria neînfrânată pe care o simţi faţă de mine, ceea ce m-a făcut să te iubesc şi mai mult.